BESTSELLER

Linda Lael Miller

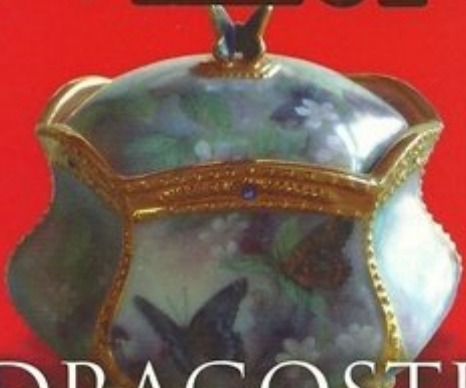

EDITURA MIRON

DRAGOSTE REGĂSITĂ

LINDA LAEL MILLER

POCKET
BOOKS

The LEGACY

A Thrilling
Novel by the
New York Times
Bestselling Author
of
Knights

1

Yan Yarbro nu avea deloc chef de petrecere.

De luni şi pînă acum, cîinii Dingo îi omorîseră patru din cele mai frumoase oi.

Ochiurile de apă de pe toată proprietatea începuseră să sece.

Şi, mai rău decît toate, Jacy Tiernan, fir-ar să fie de treabă, se întorsese din America.

E drept, primele două erau nişte necazuri mari, dar dacă vrei să te apuci de crescut oi în Australia de Sud, trebuie să ştii din capul locului că necazurile nu or să te ocolească. Ultima veste, însă, asta *da*, era o treabă care îl lovea pe el personal, era un blestem trimis de Dumnezeu lui special.

Cu un oftat răsunător, Ian s-a sprijinit de zidul dinspre sud al şopronului de tuns oile, cu cana de bere într-o mînă plină de băuturi şi zgîrieturi şi s-a uitat urît în zare. Toţi muşchii îi tremurau; tunsese mai multe oi decît oricare din echipă şi se simţea în stare să doarmă o lună întreagă, dacă i-ar fi dat cineva ocazia. Bineînţeles că nu o s-o facă, nu cu toate necazurile astea care îi veniseră pe cap.

Ian a mai sorbit o înghiţitură de bere, dar nici aceasta nu îl mai atrăgea, cînd se gîndea la toate

noutăţile căzute pe cap, între timp supraveghind şi festivităţile rustice.

În seara caldă de vară, muzica scoasă de scripcari şi de harpistă părea să se înfăşoare şi să se răsucească precum o beteală invizibilă. Frizerii de oi şi crescătorii tropăiau unii pe lîngă alţii, în cercuri, pe scîndurile lungi ale podiumului; unii dansau cu femei, alţii între ei... Aerul nopţii era greu de căldură – era ianuarie –, încărcat cu praf şi peri de lînă şi putea a sudoare şi a bere, a colonie ieftină şi a fum de ţigări.

Iar Jacy se întorsese.

Ian a mormăit o înjurătură. Îi fusese destul de greu şi aşa, să ştie că Jacy locuieşte la doi paşi, la Corroboree Springs, dar măcar fusese destul de delicată ca să se ţină la distanţă. Asta pînă acum cinci minute, cînd a venit la serbare, împreună cu tatăl ei.

Ian ar fi putut să o ignore complet şi probabil că aşa ar fi şi făcut, dar asta ar fi însemnat să îl supere pe Jake. Tatăl lui Jacy era unul dintre cei mai buni prieteni pe care îi avusese vreodată şi mai şi ieşise din spital. Collie Kilbride îi adusese pe amîndoi, pe Jake şi pe fiica lui, tocmai de la Adelaide, cu avionul lui vechi de secole, alaltăieri. Ca să nu se facă de ruşine pentru tot restul vieţii – s-a gîndit Ian cu amărăciune – o să trebuiască să se ducă la Jake şi să dea mîna cu el. Şi o să-i spună cît de bucuros e că îl vede din nou sănătos. Şi nu o să fie nevoie să arunce vreo privire în direcţia lui Jacy, credea el. Doar dacă o să trebuiască, o să dea din cap în cel mai politicos mod de care era el capabil.

Şi-a luat inima în dinţi, s-a împins în zid, a zvîrlit ce îi mai rămăsese din bere pe uşa şopronului,

după care i-a dat cana lui Alice Wigget, cînd a trecut pe lîngă ea. Să îţi faci loc printre perechile care se învîrteau era ca şi cum te-ai fi mişcat printre roţile unui mecanism imens.

Lumina colorată a lanternelor de hîrtie care se clătinau pe grinzi se juca în părul blond al lui Jacy, care îi cădea acesteia pe umeri şi i se învolbura pe faţă. Se mai şi împlinise puţin de cînd o văzuse ultima dată, s-a gîndit Ian cu răutate, dar tot surplusul ăsta se pusese exact acolo unde trebuia.

Apropiindu-se mai mult, Jan a văzut cum ochii ei verzi-albaştri, erau luminaţi de afecţiune cînd se uita la tatăl ei. Ştia *să se uite,* era bună la asta, de parcă i-ar fi păsat de cineva, cît negru sub unghie. Dar unde fusese ea în toţi anii ăştia, cînd norocul lui Jake începuse să dispară, cînd în fiecare zi îi fusese tot mai greu? Unde fusese dumneaei cînd sănătatea lui taică-său se ducea de rîpă?

Cînd a ajuns la ei, Ian era fiert. Simţea cum un muşchi îi juca pe obraz şi şi-a strîns falca, să nu i se vadă rictusul şi şi-a întins mîna spre Jake.

– Era şi timpul să te mai întorci şi să începi să vezi de proprietate, nu să îi laşi pe ortaci în loc să aibă ei grijă, i-a spus el, pe jumătate lătrîndu-şi cuvintele. A încercat din greu, dar nu a putut să îşi forţeze nici măcar un zîmbet.

Jake, mereu binedispus şi gîdilat de vreun drăcuşor, nu avea asemenea probleme. S-a grăbit să îi scuture mîna lui Ian, dar strînsoarea lui nu mai era vechea strîngere de mînă, care îţi zdrobea oasele. Iar el era subţire, de ziceai că e pe cale să moară de inaniţie. Sub ochii lui albaştri erau cearcăne adînci, iar faţa avea aspect de schelet.

– Păi, l-a tachinat el pe Ian, să vedem ce ai făcut tu, înainte să te plîngi cu voce tare, Ian Yarbro. Abia am venit de două zile şi am şi auzit că m-ai „ajutat" să ajung la azilul de săraci.

Ian simţea dureros apropierea lui Jacy; îi simţea privirea insistentă asupra lui, îi mirosea parfumul. Şi, Doamne, cum îşi mai amintea de toate cîte fuseseră între ei, pe vremuri!

– Bună, Ian, a spus ea. I-a simţit şi vocea moale şi ceţoasă, evocîndu-i tot felul de reacţii senzuale.

Era clar că voia să-l oblige să o salute. Ar fi trebuit să ştie că ea nu se putea mulţumi doar să vină aici şi să răscolească amintirile acelea vechi.

S-a forţat să o privească direct în faţa ridicată spre el şi şi-a regretat imediat hotărîrea. Jacy avea acum douăzeci şi opt de ani, cît avea şi el, şi era mai frumoasă decît fusese la optsprezece. A văzut în ochii ei o sclipire de speranţă, o emoţie.

– Bună, a răspuns el, iar cuvîntul i-a ieşit din gură grav şi ruginit, de parcă nu îl mai folosise de mult. Jake şi frizerii de oi şi crescătorii, cu tot cu femeile lor, au dispărut undeva în depărtare şi nu au mai rămas cu el decît Jacy. Ian era supărat că încă îl mai afecta în felul ăsta şi o ura şi pe ea că îi deschidea răni vechi, lăuntrice.

Dansatorii s-au apucat iar să tropăie în jurul lor, scuturînd vechile scînduri bătute de ploi şi de soare, iar Ian a avut deodată sentimentul neliniştitor că o să cadă cît e de lung, fără scăpare, în ochii adînci ai lui Jacy Tiernam. Şi-a dat seama că muzica s-a oprit, abia cînd a început să cînte din nou, mai tare ca înainte şi straniu de ascuţit.

Jake şi-a pus o mînă pe spatele lui Jacy şi una pe al lui Ian, apoi i-a împins unul spre celălalt cu o mişcare blîndă, dar energică.

– Cred că p-ăsta îl sar, a strigat el, ca să acopere vacarmul, şi a dispărut în mulţime.

Ian s-a trezit că îşi ţine în braţe, fără să fi vrut, prima iubire. A înghiţit în sec şi şi-a reprimat impulsul şcolăresc de a fugi şi a început să se mişte stîngaci, înainte şi înapoi, privind ţintă peste capul ei. Jacy se mişca odată cu el şi amîndoi erau pe lîngă muzică.

Nimic nou.

– E chiar atît de groaznic să dansezi cu mine? a întrebat ea cu accentul acela yankeu care lui îi bîntuia de zece ani amintirile.

– Nu! Cuvîntul lui era jumătate avertisment, jumătate scuză.

Ian simţea cum disperarea îi străbate trupul lui Jacy ca un curent, deşi abia o atingea.

– Vrei să o laşi puţin mai moale? i-a şoptit ea, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să îi vorbească la ureche. Nu eşti singurul care se simte stingher, să ştii!

Pe Ian îl încercau nişte emoţii complexe, de care nu putea să scape. Asta îl supăra, pentru că el era un om logic şi ura haosul, mai ales pe cel din interiorul lui însuşi. Voia să o scarmene pe Jacy Tiernam pentru toate prin care îl făcuse să treacă, dar mai voia şi să facă dragoste cu ea. Era furios că se întorsese, dar în acelaşi timp îi venea să se urce în turla bisericii şi să strige că ea e aici.

A apucat-o de braţul neacoperit, fin, căci ea purta o rochie de vară, fără mîneci şi aproape a tîrît-o de pe rampă pe iarbă. Curtea fermei era plină de

maşini şi camionete, iar casa era o umbră lungă, undeva departe.

– Ce cauţi aici? a întrebat el cu o şoaptă indignată.

Jacy şi-a ridicat bărbia şi şi-a pus mîinile în şolduri. Rochia ei galben-pai părea să strălucească în lumina puternică a lunii şi a stelelor, iar ochii ei aruncau scîntei de argint.

– Asta depinde de ce înţelegi prin „aici", i-a întors-o ea, la fel de furioasă. Dacă mă întrebi ce caut la petrecerea asta nefericită, răspunsul e că tata a vrut să vină şi să-şi vadă prietenii şi vecinii, iar eu l-am însoţit ca să am grijă să nu sară peste cal şi să aterizeze iar în spital. Dar dacă mă întrebi de ce am venit în Australia, e limpede: tata a făcut un atac de cord şi am venit să am grijă de el.

Ian simţea că se înăbuşe de cîte îi treceau prin minte. Ar fi dat un pumn în peretele şubred al şopronului, dar mîinile îi erau deja tăiate pînă la os şi zgîriate şi bătucite de cît trăsese la foarfecele de tuns oi.

– Zece ani ai lipsit, i-a spus el în loc. *Zece ani*. Nu crezi că a avut nevoie de tine tot timpul ăsta? „Nu te-ai gîndit că aveam şi eu nevoie de tine?" şi-a mai spus el în gînd.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi. La asta, el nu se aşteptase.

– Fir-ar să fie, Ian, a spus ea, nu face să îmi fie şi mai greu! Mă aflu aici şi am de gînd să stau o vreme. Dacă nu eşti de acord, bine, stai departe de mine şi eu o să stau departe de tine. Cînd nu o să avem încotro şi o să ne lovim unul de altul, ne purtăm politicos, ce zici? Dacă nu de altceva, atunci de dragul lui Jake.

Ian a rămas fără cuvinte. Reieşea după spusele ei că o să mai stea multă vreme pe acolo. Un singur lucru îl putea înnebuni mai mult decît absenţa ei, şi acela era prezenţa ei zi de zi la Corroboree Springs.

Evident, ea nu putea să plece şi să îşi ţină naibii gura. Nu. N-ar mai fi fost ea.

– Ei? a întrebat ea în aşteptare, cu o voce strengărească, dulce.

Ian şi-a trecut o mînă prin părul lui negru. Îl lăsase să crească prea mare, cu toată treaba asta cu număratul şi tunsul oilor, cu mîinile băgate în dezinfectant, ca să evite infecţiile şi ca să ţină departe tăunii; acum îl simţea neţesălat printre degete.

– Trebuia să stai în America, i-a spus el încăpăţînat. Jake are prieteni aici. Am fi fost bucuroşi să vedem de el, fără ajutorul tău.

Ea şi-a şters ochii cu dosul palmei, pătîndu-şi pălărioara, apoi a scuturat din cap.

– Doamne, Ian, cum poţi fi *atît* de ticălos? Mureai dacă erai măcar puţin politicos?

– Dar tu, mureai dacă spuneai la revedere înainte să pleci? i-a întors-o el şi şi-a regretat cuvintele încă înainte să îi iasă din gură toate. Măcar „du-te dracului", sau „vedea-te-aş mort", sau orice, orice ar fi fost mai bun decît să pleci cum ai plecat tu.

– Acuma e greşeala mea! a izbucnit ea, fără să mai facă efortul de a-şi controla glasul. Nu cumva îţi scapă un amănunt, nu cumva ai uitat cum a venit la noi, în faţă la cinema, la Yolanda, Elaine Bennett şi a spus că poartă copilul tău? Şi-a aruncat mîinile în sus a disperare. Sau poate *ai uitat.* Din cîte îmi amintesc, nu prea mi-ai spus că te culcai cu ea cît timp am fost împreună.

Ian şi-a dat capul pe spate şi a privit la stele. Nu ştia de ce se mai oboseşte să îi spună, că tot nu îl creadea, dar nu avea altceva de oferit decît adevărul. De multe ori în viaţă lui Ian i-ar fi prins bine o minciună, dar niciodată nu o rostise. Cînd a încercat, a început să tremure de fiecare dată şi gîtul i s-a înroşit urît, aşa că de mult renunţase.

– Cînd te-am întîlnit pe tine, eu şi Elaine o terminasem de mult, Jacy. S-a forţat să se uite în ochii ei şi a văzut lipsa de încredere de care se temuse. Şi undeva adînc în sinea ta ştii că aşa e. O ştiai şi atunci. Aveai doar nevoie de ceva ca să arunci o scuză şi să fugi, pentru că îţi era o frică de moarte de ceea ce simţeai!

Jacy s-a dat înapoi un pas şi şi-a strîns mîinile la piept, ca şi cum ar fi cuprins-o frigul, deşi era zece şi jumătate şi încă era o căldură în stare să sufoce o cămilă.

-Bine, eram speriată, a murmurat ea cu ţîfnă, dar cu mai puţină convingere decît înainte. Aveam doar optsprezece ani...

– Şi eu aveam optsprezece ani, i-a răspuns el brusc, întrerupînd-o, şi îmi era la fel de frică. Dar ce simţeam pentru tine era real şi real a fost şi iadul în care am intrat de cînd ai plecat.

Numai atît a mai putut să-i spună. S-a întors şi a pornit-o spre casa lungă, betonată, cu etaj, pe care o împărţea cu Chris, fiul lui de nouă ani, ca să urmărească de acolo petrecerea. Nu mai voia să vorbească cu nimeni.

Ea l-a apucat de braţ, iar el s-a oprit, ţinîndu-se cu mîinile de coate şi nevrînd să se mai întoarcă cu faţa la ea.

– Îmi pare rău, Ian, a spus ea. Te rog să mă crezi.

El s-a smucit din strînsoare. Nu era destul, după cît suferise.

– Fă ceva pentru amîndoi, a spus el, refuzînd în continuare să o privească. Întoarce-te în America şi rămîi acolo. Şi cu asta a pornit cu paşi mari spre casa întunecată şi pustie, unde lumina şi muzica petrecerii nu-l mai ajungeau şi parcă păşea prin propriul suflet întunecat.

Jacy a rămas privind la el cum dispare în întuneric şi a tresărit cînd a auzit în depărtare o uşă trîntită. Nu se aşteptase la o primă întîlnire uşoară, după zece ani de zile – în nici un caz, după cum se terminase povestea lor – dar nici nu se aşteptase la ceva atît de sfîşietor şi de dificil.

I-a luat un timp să îşi compună o figură liniştită, pentru că nu voia ca tatăl ei, vecinii şi prietenii adunaţi la şopronul de tuns oile al lui Ian să vadă cît era de întoarsă pe dos. Unele din lucrurile pe care i le spusese Ian o înţepaseră în suflet, cum intră ţepii de măceş şi urzicile în lîna oilor şi apoi în degetele bătătorite ale frizerilor – în special ce îi spusese despre frica faţă de iubirea pe care o simţea pentru el. Dragostea aceea tinerească fusese atît de intensă, fusese un ocean. Uneori credea că valurile lui or s-o înconjoare şi or s-o înece.

Jacy a suspinat şi a privit spre luna de vară, urmărind în minte munţii cenuşii şi văile cu lumină rece. O altă acuzaţie a lui Ian îşi atinsese ţinta; aceea că îşi neglijase tatăl şi stătuse departe de el zece ani, cînd ştia cît de mult însemnau vizitele ei pentru el. Îi fusese greu să stea departe, pentru că ea şi Jake erau suflete îngemănate, dar, pur şi simplu nu fusese pregătită să dea ochii cu Ian.

Se pare că nici acum nu era pregătită, s-a gîndit ea, dar acum nu prea mai avea de ales.

– Jacy-fata-tatii.

Surprinsă de vocea tatălui ei, deşi aceasta era blîndă ca întotdeauna, Jacy şi-a întors repede capul.

Jake stătea lîngă rampă, sprijinit în bastonul pe care îl purta de la ieşirea din spital. Atacul de cord îl lăsase slăbit, fără vlagă, iar Jacy nu apucase încă să se obişnuiască cu noua lui înfăţişare. În tinereţe fusese atît de puternic, la fel de plin de viaţă şi de neobosit cum era Ian acum, doar că el fusese mereu un tip mai optimist.

– N-a mers prea bine, nu-i aşa? a întrebat el cu accentul acela tărăgănat, care îi plăcea ei atît de mult.

Jacy a roşit, ştiind că Jake îşi pusese mari speranţe în întîlnirea din seara asta. El fusese pentru Ian un al doilea tată, pentru că bătrînii Yarbro se duseseră unul după altul, la o distanţă de cîţiva ani, cînd Ian era foarte tînăr. Jake nu făcuse niciodată un secret din credinţa lui că Jacy şi Ian erau făcuţi unul pentru celălalt.

– Mai rău nu ar fi putut fi, a spus ea cu un suspin şi cu un surîs trist, abia vizibil. Nu mai avea decît să scoată un pistol şi să mă împuşte.

Jake a urcat pe scenă cu o încetineală pe care te durea să o vezi şi a luat loc pe un scaun de lîngă fiica lui.

– Lasă-i ceva timp, a sfătuit-o el. Ian e un soi de om încăpăţînat, ştii bine.

– Da? Nu îmi dădusem seama, a rîs ea, dar şi-a mutat scaunul mai aproape de al tatălui ei şi şi-a lăsat capul să se odihnească pe umărul lui. Jake a bătut-o pe umăr.

– Îndată ce îi trece, o să se dea pe brazdă.

Jacy şi-a strîns iar mîinile la piept.

– Nu vreau să se „dea pe brazdă", tată. Nu aşa cum vrei tu să spui, cel puţin.

Jake a zîmbit cu o neîncredere amuzată, amplificată în lumina lunii.

– Aşa să fie? Atunci stau eu şi mă întreb cum de şopronul ăsta de tuns oile s-a umplut pînă la grinzi cu trăsnete albastre din clipa în care v-aţi zărit voi doi, unul pe altul? Zbura atîta electricitate pe acolo, că îmi era frică şi să calc în vreo băltoacă de bere vărsată.

Jacy nu şi-a putut stăpîni un zîmbet la descrierea aceasta a tensiunii care se acumulase între ea şi Ian în seara aceasta. Şi-a înfăşurat braţele în jurul lui Jake şi i-a spus:

– Mi-a fost aşa dor de tine!

– Nu schimba subiectul, a răspuns el, cu un accent mai pregnant decît oricînd. Asta i se întîmpla din cînd în cînd, cînd era pus pe şotii sau avea probleme cu controlarea propriilor emoţii. Sîntem o comunitate mică, iar tu şi Ian nu o să vă puteţi evita la nesfîrşit. Trebuie să lămuriţi lucrurile.

Ea a prins degetele tatălui ei şi le-a strîns cu putere. Jake spunea bine ce spunea; proprietatea lui Ian se învecina cu a lor, şi, ca şi cum asta nu era de ajuns, erau obligaţi să se întîlnească la poştă sau în magazinele din Yolanda, oraşul aflat în apropiere. Sau în Willoughby, un oraş doar cu puţin mai mare, aflat cam cincizeci de kilometri spre nord-est, în care mergeau şi fermierii şi orăşenii deopotrivă la doctor, sau să îşi facă aprovizionarea şi să îşi rezolve problemele pe care nu le puteau rezolva în Yolanda.

– Eşti sigur că nu vrei să te întorci în State cu mine, doar cît să te mai întremezi? a încercat ea, deşi ştia chiar din timp ce vorbea care o să fie răspunsul. Jake nu avea nimic împotriva Americii – la urma urmei, se însurase cu o yankee –, dar spunea mereu că se potriveşte pe acolo ca un cangur în Manhattan.

El doar şi-a ridicat sprîncenele.

– Bine, a izbucnit Jacy. Atunci hai să mergem la Cairns, cum am făcut cînd aveam doisprezece ani. O să culegem scoici, o să stăm întinşi la soare şi o să mîncăm avocado din acelea uriaşe. Mai avea şi acum cîteva din scoicile alea foarte colorate de atunci, pe care le ţinea la fermă, în camera ei. Pentru ea, scoicile simbolizau eternitatea şi extravaganţa, continuitatea lipsită de griji a vieţii. Putem pleca chiar mîiine. Ce spui?

– Spun că încerci iar să fugi. Jake a tăcut, ţinînd-o în continuare de mînă, ca să scruteze privelişte a impresionantă a stelelor, al căror spectacol nu era atenuat de luminile nici unui oraş. Cînd şi-a îndreptat din nou privirea spre ea, expresia îi era tristă şi blîndă. Ai fugit destul la viaţa ta, Jacy. E timpul să te opreşti şi să priveşti lucrurile în faţă.

Ea şi-a abătut privirea; îi era frică de tot ce era în inima ei, bun şi rău, nobil şi meschin, îngrozită că toate emoţiile acestea amestecate se vor revărsa şi o vor face de ruşine dacă o să coboare garda fie şi pentru o clipă. Dar nu avea nici un rost să nege cele spuse de Jake, pentru că acesta avea dreptate. Jacy avusese dintotdeauna o vorbă nerostită: *cine iubeşte şi lasă, are zile multe-n casă.*

Atîta că nu mai iubise niciodată. Nici înainte de Ian şi categoric nici după Ian.

– Ce pot să mai fac? a întrebat ea cu voce stinsă.

– Nu poţi mare lucru, a răspuns liniştit Jake. Doar să stai cuminte o vreme, Jacy-fata-tatii. Atîta tot. Stai bine pe picioarele tale şi vezi ce vine spre tine.

Ea a rîs, dar rîsul ei semăna mai mult cu un suspin.

– Şi dacă vine un tren de marfă?

Jake a chicotit, şi-a strecurat mîna peste umerii ei şi a îmbrăţişat-o scurt.

– Atunci să nu fii pe linie, iubito. Acum hai să ne îndreptăm spre casă. Sînt stors.

Jacy a plecat uşurată de pe proprietatea lui Ian. Dar şi îngrijorată de starea sănătăţii lui Jake.

– Te simţi bine, nu-i aşa? a întrebat, cercetîndu-l neliniştită. Putem să mergem la Willoughby să vedem un doctor, aşa, ca să fim siguri...

– Şi să-l sculăm din pat? i-a răspuns Jake condescendent, ca mai mereu; dar Jacy şi-a dat seama că sugestia ei îl cam tulburase, pentru că a refuzat-o nervos cînd i-a întins mîna să-l ajute să se ridice. Ajută-te singură, fato. Nu pot să mă duc învîrtindumă la doctor de cîte ori mă simt puţin dărîmat. Tu cam ce crezi?

Jacy, înţeleaptă, nu a zis nimic. Doar a mers pe lîngă Jake şi cînd au ajuns la camioneta lui hodorogită s-a urcat la volan şi l-a lăsat să se salte singur în maşină.

Dimineaţa următoare, Jacy s-a sculat devreme, chiar şi înaintea lui Jake. Era deja de trei zile acasă, dar era dornică să regăsească priveliştile, sunetele şi mirosurile locului. Iubea casa asta, cu pajiştea verde din faţă şi cu perdeaua de arbori de piper şi cu trandafirii de modă veche pe care bunica Matty îi

plantase la unul din capetele verandei. Îi plăcea şi grajdul, deşi nu mai erau cai în el, şi staulele, deşi nici oile nu mai erau. Oricît de puţin ar fi stat aici, ferma îi era foarte dragă, cum nu îi fusese niciodată casa luxoasă a mamei şi a tatălui ei vitreg.

A zăbovit pe verandă un timp, a privit la jocurile de lumină făcute de soare în eleşteul alimentat de izvorul aflat la o mică distanţă, în mijlocul unui pîlc de copaci. De acolo, apa curgea prin ţarcul de oi, într-un şuvoi lat, constituind în cele din urmă hotarul natural dintre Tiernan şi staţiunea Merimbula, uriaşul domeniu al vitelor, aflat în sud.

Stînd acolo liniştită, a auzit în gînd glasul mamei ei: „Eşti o australiancă pur-sînge, îi spunea adesea Regina şi adăuga un suspin lung, pentru efect. Ai în sînge locul ăla fierbinte şi izolat şi dur şi pentru asta, draga mea, îţi ofer scuzele mele cele mai sincere."

Jacy a zîmbit. Îşi petrecuse mai toată viaţa în America, dar spusele mamei ei aveau un sîmbure de adevăr. *Era* o cangurOaică din cap pînă în picioare.

O parte din plăcere i-a pierit. În ciuda moştenirii ei australiene, Ian şi nu puţini alţii o considerau o străină. Ar fi fost naivă să creadă că numai fostul ei iubit o trata ca pe o fiică nedemnă, care stătuse departe atîta timp. Aici, în ţara tufişurilor, unde fiecare zi e o luptă, să abandonezi pe cineva era cel mai rău lucru pe care putea o persoană să-l facă. Iar trădarea unuia însemna trădarea tuturor şi fermierii din jurul Yolandei aveau o memorie de invidiat în asemenea privinţe.

S-a întors fără tragere de inimă la răcoarea casei.

Jake părea să doarmă încă, aşa că a revenit în camera ei şi a tras de pe pat cuvertura lucrată de

mînă de bunica Matty. Acoperămîntul nu mai fusese de mult timp spălat şi căpătase un miros de praf.

În bucătăria primitivă a fermei, Jacy a încălzit apă pe plita cu gaz, căutînd să facă cît mai puţin zgomot. Apoi a spălat cuvertura în chiuveta de la bucătărie, a stors-o cu grijă, a dus-o în spatele casei şi a întins-o pe funia de rufe. Apoi a băut o ceaşcă cu ceai pe scara din spate, în timp ce aştepta să se usuce cuvertura în soarele fierbinte al dimineţii, privind cu încîntare o turmă de canguri care săreau prin ţarcul care separa proprietatea lor de cea a lui Ian.

Era epuizată, şi nu de schimbarea rapidă s fusului orar, după aflarea veştii despre atacul de cord al lui Jake şi de lunga veghe de la spitalul de la Adelaide care i-a urmat. Avea probleme de rezolvat în State, necazuri care îşi arătau colţii, lucruri de la care fugise, în adevăratul sens al cuvîntului.

Aşa cum fugise şi de Ian.

– Ian. I-a rostit numele cu duioşie, dar tare, şi asta a durut-o mai mult decît se aşteptase. Amintirile au năpădit-o ca un incendiu din tufişuri; lacrimile au podidit-o, i-a scăpat un oftat şi în cele din urmă şi-a dat seama că nu avea nici un rost să îşi înfrîneze durerea. Aşa că a plîns de-a binelea.

Cînd furtuna personală a fost gata, Jacy şi-a şters nasul, şi-a dat capul pe spate şi şi-a închis ochii umflaţi de plîns. Scene din vremurile acelea îngrozitoare din urmă cu zece ani au început să apară pe ecranul minţii ei, Tehnicolor şi stereo.

A făcut o călătorie prin amintiri, uitîndu-se la ele, una cîte una. S-a gîndit că făcînd acest lucru va fi în stare să îl privească pe Ian în ochi data următoare cînd se vor întîlni, fără să se mai facă de ruşine.

Jacy a văzut în minte o versiune mai mică şi mai sălbatică a celei care acum avea douăzeci şi opt de ani şi era mult mai sofisticată; a văzut o golancă arsă de soare. Pe vremea aceea, părul ei blond era tăiat scurt, iar ea călărea peste tot prin proprietate pe iapa ei bătrînă, Biscuit. În zilele acelea era liberă, nimic nu îi spunea că există pe lumea asta şi durere. Nici măcar divorţul părinţilor nu o atinsese cu adevărat, căci era prea tînără ca să îşi amintească de plecarea de la fermă cu mama ei, şi făcuse oricum în copilărie drumul de acolo de departe ca să fie împreună cu tatăl ei.

În anul în care lumea se întorsese cu dosul în sus, Ian avea, ca şi ea, optsprezece ani, dar era deja mai mult bărbat decît băiat. Începuse să vorbească de răspunderi, de conducerea fermei pe care i-o lăsase moştenire tatăl lui.

Jacy se îndrăgostise de Ian la o petrecere de primăvară, foarte asemănătoare cu cea din seara trecută, după ce oile fuseseră tunse şi lîna strînsă în baloturi şi trimisă în semiremorci la Adelaide, ca să fie vîndută. Şi, minunea minunilor, şi el simţea la fel pentru ea, sau aşa spunea, cel puţin, şi o învăţase în locuri secrete de pe proprietatea tatălui ei şi de pe a lui minunea feminităţii ei. O introdusese în plăcerile cele mai înnebunitor de dulci şi, de fapt, nici un bărbat nu o mai atrăsese atît de intim de atunci.

Plănuiseră să se căsătorească, în ciuda protestelor îndîrjite ale mamei lui Jacy. Regina Tiernan Walsh era puternică şi inteligentă, dar ea însăşi făcuse o căsătorie grăbită într-o ţară străină şi, după nuntă, Australia şi propriile deziluzii au făcut să i se frîngă inima. Nu era de mirare că Regina era îngrozită că pe fiica ei o aştepta aceeaşi soartă.

Dar pînă la urmă Elaine Bennett, fiica managerului american al staţiunii Merimbula, fusese cea care îi distrusese visurile lui Jacy, cu o lovitură care îi sfârîmase sufletul. Venise la Ian şi la Jacy, care erau lîngă cinematograful din Yolanda, îl privise pe Ian drept în ochi şi îi spusese că îi purta copilul.

Chiar şi acum, după un deceniu, Jacy mai simţea şocul teribil al momentului şi furia fără margini, urlaşă, care i-a urmat. Ian nu negase acuzaţia; şi nici nu se obosise să explice sau să se scuze. Pur şi simplu se aştepta ca Jacy să înţeleagă.

Un şuierat îndepărtat a trezit-o pe Jacy din reverie şi ea s-a ridicat de pe treapta pe care stătea. A văzut în depărtare o mare de oi proaspăt tunse, apropiindu-se şi ridicînd un nor de praf roşu.

Inima lui Jacy i s-a oprit în gît şi a început să bată acolo, impasibilă. Oile erau ale lui Ian – nu avea nici o îndoială – şi se îndreptau spre izvoare, la adăpare.

Cîteva momente a nutrit speranţa că turma (sau gloata, cum îi spuneau localnicii) era mînată de altcineva, poate că era unul dintre cei doi-trei angajaţi ai lui Ian. Dar a ştiut că nu are norocul ăsta încă dinainte de apariţia lui Ian pe enormul armăsar despre care îi scrisese Jake.

„Nu sînt pregătită", s-a gîndit ea panicată.

Nu atît de devreme.

Behăitul şi tropăitul oilor a crescut pînă cînd zarva i-a umplut capul şi stomacul lui Jacy, iar ea a văzut „gloata" despărţindu-se ca apa în jurul unei stînci. Doi cîini slabi le ţineau în mişcare pe aceste animale ciudate, căci oile s-ar fi oprit să încerce iarba grasă din curte. Aerul, deja fierbinte şi stătut,

s-a umplut cu nori de praf roşu care au acoperit cuvertura proaspăt spălată.

Jacy stătea acolo, pe scară din spate, ca un criminal pe eşafod, aşteptînd ca nodul să se strîngă în jurul gîtului. Se simţea neplăcut în hainele acelea – blugi şi un tricou alb –, părul probabil că îi arăta ca dracu' şi nici măcar nu se obosise să se fardeze. În viaţa ei nu se simţise atît de puţin pregătită pentru ceva.

Şi-a închipuit că după ce lucrurile se mai liniştesc o să fie furioasă pentru cuvertură, dar acum era prea distrată pentru aşa ceva.

Acum, în lumina orbitoare a zilei de vară, se vedea că maturitatea îi înăsprise lui Ian trăsăturile feţei. Privirea lui violet părea să o pătrundă pînă în străfundul sufletului, tăind-o ca un bisturiu.

Şi-a simţit dintr-o dată genunchii moi şi a căzut înapoi pe scară. Ameţeală de avion, a insistat ea să creadă, deşi trecuseră trei săptămîni de cînd aterizase la Adelaide.

Ian purta haine cît se poate de obişnuite – o pălărie de duzină, spălăcită, o cămaşă albastră de doc, cu pieptul pătat de transpiraţie, blugi şi cizme, şi totuşi vederea lui i-a tăiat răsuflarea lui Jacy.

– Cum îi mai e lui Jake în dimineaţa asta? a întrebat el, strigînd ca să se facă auzit peste vacarmul ultimelor oi şi coborînd din şa. Nici urmă de cordialitate în întrebare; ea putea vedea din expresia lui că lucrurile nu se schimbaseră din seara precedentă.

– Vezi şi singur, i-a răspuns ea, uimită că din gîtul ei uscat ieşiseră asemenea cuvinte. Inima îi bătea ca o tobă şi se temea să nu fie şi deranjată la stomac.

Ian a legat strîns frîul calului de un piron ruginit, şi-a dat pălăria pe ceafă şi a traversat curtea ca să ajungă la ea.

Sigur am să văd, i-a spus el cu vocea aceea groasă, răsunătoare, care îi trezise pe vremuri pasiunea şi a cărei amintire după aceea o mîngîiase, cînd ea se temuse că ţăndările sufletului ei nu vor mai reuşi vreodată să îşi găsească drumul spre ea. Dacă te dai din drum.

Jacy s-a uitat drept în ochii lui imposibil de albaştri şi inima i-a tremurat din nou. S-a ridicat şi s-a întors cu spatele la Ian, rugîndu-se să nu vadă cît de răscolită este.

– Înainte să vii tropăind ca o turmă de bivoli, tata dormea, i-a spus ea cu o acreală temperată. Îl simţea în spatele ei, deşi bineînţeles că nu o atingea, simţea în spate căldura şi puterea lui, le simţea cu omoplaţii, cu pielea şoldurilor, cu spatele genunchilor. Cred că nici măcar nu ai observat ce au făcut animalele tale cu cuvertura mea.

– Cred că nici nu am observat, a răspuns el răspicat, fără vreo remuşcare.

– O să îi spun lui Jake că eşti aici.

– Mulţumesc şi pentru atîta, oricum, a mormăit el. Cu o privire involuntară aruncată în spate, Jacy l-a văzut agăţîndu-şi pălăria în cuierul de lîngă uşă şi trecîndu-şi degetele grosolane prin păr.

Dintr-odată, vechea furie a străpuns toate barierele ei elaborate cu grijă, inundînd-o, iar lui Jacy i-a fost necesar şi ultimul dram de autocontrol ca să îşi păstreze vocea calmă şi plată.

– Ce aşteptai, Ian? Să te primesc cu braţele deschise? Asta pentru că m-ai învăţat că dragostea are şi colţi?

Ian a strîns din dinţi şi înainte să îi poată răspunde, în uşa de la coridor a apărut Jake, sprijinit în baston.

– Salut, camarade, a spus el. Mă întrebam cînd o să îţi aminteşti să-l vizitezi pe boşorog.

Rîsul lui Ian era o izbucnire sonoră de care Jacy îşi amintea atît de bine. Dar acum nu mai rîdea cu ea.

– Crezi că nu am nimic mai bun de făcut decît să ronţăi biscuiţi şi să sorb ceaiuri cu alde tine, Jake Tiernan?

Jacy s-a grăbit să iasă, înainte ca tatălui ei să-i vină ideea să-i sugereze să pună ceainicul pe foc. Mai degrabă ar mînca un balot de lînă netoarsă decît să facă un ceai şi să aducă prăjiturele pentru Ian Yarbro. Dacă voia să se răcorească, putea foarte bine să se servească şi singur.

2

Jacy stătea afară şi îi auzea pe Jake şi pe Ian discutînd în bucătărie. Nu îşi găsea locul şi era şi indignată. Praful se aşezase, dar oile erau aproape la fel de zgomotoase, pentru că erau chiar la marginea curţii şi pe panta din faţa casei, la izvoare.

A lăsat deoparte cuvertura, care oricum avea nevoie de o altă spălare, şi şi-a întors atenţia spre calul masiv al lui Ian, căruia îi strălucea pielea de sudoare. A adus o găleată veche din grajdul care se prăbuşea din lipsă de îngrijire şi a umplut-o de la robinetul de afară.

Tocmai o aşezase pe pămînt în faţa armăsarului, ca acesta să poată să bea, cînd vocea lui Ian a plesnit-o din spate ca un bici invizibil.

– Pleacă de lîngă calu-ăla! *Acum!*

Cuvintele lui erau ca un tăiş ascuţit, brutale, reci şi au tăiat adînc mîndria lui Jacy. Ea s-a înroşit, surprinsă şi înfuriată de noua răbufnire emoţională a lui Ian şi s-a dat la o parte.

– Doar îi dădusem să bea apă, a spus ea cînd şi-a recăpătat glasul.

Ian a venit la ea, a apucat-o zdravăn de umeri şi pe jumătate a tîrît-o, iar pe jumătate a împins-o mai departe de cal.

– Lua-o-ar dracu' de treabă, i-a strecurat el printre dinţi, ăsta e cal sălbatic, nu e îmblînzit, abia săptămîna trecută i-a rupt unuia coastele!

Jacy şi-a muşcat de furie marginea tricoului şi şi-a smucit capul, ca să îi arate lui Ian că nu dădea doi bani pe el şi pe blestematul lui de armăsar sălbatic. Mai mult decît orice, o înfuriase ideea implicită că ar fi o neofită în ale cailor, care intrase din prostie în pericol. Ea, care îşi petrecuse toată viaţa printre cai!

– Mie îmi pare destul de îmblînzit, a spus ea, uitîndu-se încă o dată cu ochi de expert la cal, după care a privit direct în ochii îngustaţi de furie ai lui Ian.

Un muşchi al fălcii lui tremura vizibil. Apoi, cu o mişcare furioasă şi bruscă, şi-a smuls pălăria şi a trîntit-o de pămînt. Jacy a sărit în sus surprinsă, iar armăsarul a început să danseze neliniştit şi să tragă de frîiele care îl ţineau legat de stîlp.

Cînd Ian s-a aplecat să îşi ia pălăria de jos, Jacy îşi revenise. El şi-a mai plesnit o dată cu putere pălăria şi a mai ridicat un nor de praf, după care şi-a îndesat-o pe cap.

– Nu e de mirare că obiectul arată de parcă ar fi fost călcat de toţi elefanţii, girafele şi porcii de la circ, a spus ea cu o dulceaţă în glas, menită să îl irite. Ar trebui să învăţaţi să vă ţineţi cumpătul, domnule Yarbro. De dragul garderobei, dacă nu de altceva.

Şi cu asta, Jacy s-a întors şi a luat-o spre casă. Simţea cum lasă în urmă un Ian care fierbe, dar nu s-a uitat înapoi. A trecut pe lîngă Jake, care ajunsese şi el la treapta de jos şi a văzut o umbră de zîmbet pe faţa tatălui ei.

Vederea acestuia a mai temperat-o puţin, dîndu-i noi speranţe că Jake va redeveni vechiul tip pus tot timpul pe şotii. Era încă profund răvăşită. Dar nu din cauza vreunei răni pe care i-ar fi putut-o cauza calul. Nervii îi erau întinşi la maximum pentru că o atinsese Ian. Şi-a auzit tatăl bocănind cu bastonul prin bucătărie, dar nu s-a uitat la el.

– Azi mîncăm ceva rece, a spus ea, deschizînd larg uşa frigiderului şi privind înăuntru. Valul de aer reçe era binefăcător, pentru că ea era plină de transpiraţie; nu se obişnuise încă cu căldurile de pe aici.

În frigider erau nişte caserole cu carne şi nişte salate; ştirea că Jake se întorsese se întinsese rapid şi cîţiva dintre prietenii lui se grăbiseră să-i aducă ceva de mîncare din prima zi a venirii lui acasă.

– Lasă prînzul, i-a spus Jake liniştit. Se vede de la o poştă că ultimul lucru la care ţi-e gîndul acum e masa, Jacy-fata-tatii; dacă mi se face foame, îmi iau eu singur ceva.

Jacy a dat din cap, fără să se uite în ochii lui şi s-a grăbit să ajungă în sanctuarul camerei ei. Şi-a dat jos blugii şi a pus pe ea un halat de bumbac. Apoi a traversat holul şi a intrat în baie, unde a făcut un duş rece, scurt, pentru că în ţara tufişurilor apa e foarte preţioasă.

Cînd a revenit, cam după douăzeci de minute, avea părul ud, dar îngrijit pieptănat şi purta pantaloni scurţi, albi, şi un tricou, sutien şi sandale.

Jake stătea la masă şi citea săptămînalul publicat în Willoughby. A scos un *ttt* sonor şi a dat din cap; găsise ceva în ziar.

– Ce e atît de interesant? a întrebat Jacy, deschizînd încă o dată frigiderul. Acum, că avusese

timp să se răcorească, la propriu şi la figurat, i se făcuse foame. A ales o salată de fructe cu frişcă, în dauna unei caserole cu carne de vită cu paste făinoase, pentru că nu avea nici un rost să folosească cuptorul cu propan cît vreme era atît de cald. La Corroboree Springs nu era electricitate şi ce nu mergea cu gaz funcţiona cu curent de la un generator care şi el mergea cu gaze.

– E încă o scrisoare a lui Ian, au publicat-o la ziar, asta-i tot.

„Da, s-a gîndit ea cu amărăciune. Trebuie să fie ceva despre *el*. Ce Dumnezeu, nu există alte subiecte de conversaţie?"

– Ian şi-a făcut obiceiul să scrie la ziar? a întrebat ea într-o doară, ca să demonstreze că îşi stăpînea emoţiile. Desigur, nu şi le stăpînea.

Jake a dat din cap. În timpul lungii ei priviri spre el, Jacy a prins o umbră a vechiului lui zîmbet.

– Ian crede că în zilele noastre vin prea mulţi străini în Australia. Şi nu se gîndeşte la cei care conduc Merimbula. Zice că ar trebui să se întoarcă în State şi să ne lase în pace.

Jacy nu s-a putut stăpîni să facă o asociaţie de idei. Ian se „gîndise" cu certitudine la o persoană de la Merimbula – Elaine Bennett. La urma urmei, îi plăcuse destul de mult ca să îi facă un copil.

A trîntit ceainicul pe arzător mai tare decît era necesar.

– Ian e un tip obtuz, a spus ea iritată.

– Da, acum e obtuz? a întrebat el distrat, semn că citea din ziar şi nu asculta cu mare atenţie spusele ei. Cred că pînă la urmă o să mănînc ceva, dacă nu îţi e greu să speli vasele.

Nu şi-au mai vorbit pînă ce Jacy a pus masa şi s-a aşezat în faţa lui.

– Cred că e cazul să mă duc la Yolanda după provizii, l-a anunţat ea. Am cam terminat ce ne-au adus vecinii. Vrei să facem o tură?

Jake a clătinat din cap.

– Cred că o să mă odihnesc, mai bine. Am mîncat cu poftă. Ai putea să iei nişte plăcinte din alea cu carne? În spital muream să mănînc una.

Bucuroasă de pofta de mîncare a tatălui ei, Jacy a mîncat repede şi a pus resturile în vechiul frigider. Apoi, oftînd uşor, s-a apucat să spele vasele.

– Jacy?

Sinceritatea vocii lui a făcut-o să se întoarcă spre el şi să îl asculte cu atenţie.

– Pentru mine înseamnă imens întoarcerea ta, a spus el. Mulţumesc.

Din ochii ei au ţîşnit lacrimi de iubire – în zilele astea plînsese mai mult decît plînsese de la moartea lui Paul – dar ştia că îi fac bine.

– Nimic nu m-ar fi putut ţine departe, a răspuns ea.

Jake a făcut un efort să zîmbească, şi-a împins scaunul cu un scrîşnet şi s-a mişcat cu greu spre camera învecinată. Cîteva momente mai tîrziu, Jacy a auzit scîrţîitul familiar, reconfortant, al balansoarului.

Înainte să plece la Yolanda, Jacy şi-a dat cu cremă de soare pe nas şi pe obraji şi a ochit o pălărie de paie veche într-unul dintre dulapuri. Pentru orice eventualitate, şi-a pus şi o cămaşă de bumbac cu mîneci lungi.

Drumul prăfuit care ducea la oraş cu greu putea fi socotit mai răsărit decît cărările care traversau în

toate direcţiile proprietatea tatălui ei şi pe cea a lui Ian. Căldura verii era enervantă, iar praful pătrundea în valuri prin ferestrele deschise, aproape sufocînd-o.

S-a gîndit cu furie că a făcut degeaba duş şi şi-a spălat părul. În sfîrşit, oraşul i-a apărut în faţa ochilor.

Yolanda era un amestec straniu de barăci, case şi vitrine, aruncate în debandadă pe pămîntul gol. Erau acolo o băcănie, o secţie de poliţie goală, o cîrciumă numită *„La cîinele şi gîsca"* şi o poştă. Cinematograful fusese închis, probabil din lipsă de fonduri, iar unica biserică arăta meschină şi bătută de vreme, în comparaţie cu vastul peisaj care se întindea dincolo de gardul ei din ţăruşi putreziţi.

Jacy a făcut un tur de dragul vremurilor trecute şi apoi a intrat în băcănie şi şi-a aruncat pălăria pe scaunul destinat oaspeţilor.

Peisajul interior era parcă rupt din anii '50. Frigiderele mari gemeau de efortul de a ţine reci laptele, ouăle şi semipreparatele – spre deosebire de regiunea înconjurătoare, Yolanda avea electricitate – iar reclama de Coca Cola de pe tejghea ar fi făcut o avere la licitaţiile de antichităţi din State. Podeaua era din lemn negeluit, dar fusese netezită de zecile de ani de trecere pe ea, iar casa de bani era îmbrăcată în alamă.

Darlis Shifflet măturа podeaua. Părul blond spălăcit îi atîrna la spate. Purta peste rochia decolorată, un şorţ vechi de cizmar, cu un ecuson de plastic cu numele ei.

Ea a zîmbit timid.

– Jacy Tiernan? a întrebat ea.

Jacy a înclinat din cap şi i-a întors zîmbetul.

– Hello, Darlis. Nu a întrebat-o cum se întreabă de obicei, ce mai face, pentru că era clar că Darlis era tot căsătorită cu Redley Shifflet, că o încasa în fiecare seară şi că îi găsea mereu cîte o scuză bărbatului. Ceea ce o întrista era că situaţia lui Darlis nu era deloc neobişnuită nici în State, nici în Australia; era prinsă în capcana lipsei ei de respect faţă de propria persoană.

Soţul ei, Redley, pe care Jake îl numea un terchea-berchea, o înfuria la culme pe Jacy. Pentru asemenea oameni, femeile şi copiii sînt proprietăţi şi atît, nu fiinţe umane. Şi meritau toate pedepsele pe care le născocea pentru ei domnul şi stăpînul lor.

Dar dacă Darlis nu se ajuta singură, nimeni nu o putea ajuta. Jacy şi-a scos din minte problema lui Darlis şi s-a concentrat asupra listei de cumpărături. A deschis unul dintre frigidere şi a scos nişte lapte, o chestie nouă, fără cofeină, pentru cafeaua de dimineaţă a lui Jake, unt şi ouă.

Darlis i-a adus unul dintre cele două cărucioare ale magazinului, care avea o roată care scîrţîia groaznic.

– Cum îi mai este lui Jake?

– Mai bine, a spus Jacy, fără să fie convinsă că ăsta era adevărul. S-a uitat prin jur, dar se pare că era singura clientă din magazin în momentul acela.

– Să îi zici 'nă z'ua de la Darlis şi Redley, a mai spus Darlis.

Pe Jacy, atitudinea femeii a înduioşat-o.

– Am să îi transmit, a spus ea blînd şi a împins căruciorul spre raionul cu cereale şi paste făinoase.

În timp ce îşi îngrămădea cumpărăturile în camionetă, în jurul ei s-a strîns un mic grup. De la *„Cîinele şi gîsca"* au ieşit nişte clienţi cu furculiţele în

mîini, ca să întrebe de sănătatea lui Jake, iar bătrîna doamnă Dinter chiar a părăsit poşta ca să dea mîna cu ea şi să îi transmită urări de sănătate lui Jake.

Cînd Jacy a ajuns la Corroboree Springs, soarele îşi mai domolise dogoarea, iar prin frunzele arborilor de piper plantaţi de Matty cu cincizeci de ani în urmă trecea o briză aproape imperceptibilă. A tras la uşa din spate a casei, ca să nu care cumpărăturile prea mult şi a fost surprinsă să vadă curtea plină de camionete vechi şi de maşini, împreună cu un cal ciudat şi un scuter demodat.

A ieşit zîmbind şi a ocolit spre uşa cealaltă, ca să ia prima cutie cu de-ale gurii. Alţi „camarazi" de-ai lui Jake veniseră să îi ureze un bun-venit oficial.

Jacy a pus cutia pe masa din bucătărie şi s-a dus să ia alta, fericită de zvonul de rîsete şi de discuţii care se auzea din camera din faţă şi în acelaşi timp sperînd ca Jake să nu fie prea obosit de atmosferă. Se întorcea din nou în casă cu braţele pline şi s-a ciocnit de Ian.

Ian făcuse un duş şi îşi schimbase hainele de cînd se văzuseră ultima dată, iar părul lui negru era încă ud. Fără un cuvînt, el a luat din braţele ei cutia şi a dus-o înăuntru.

Jacy l-a urmat cu ultima parte a cumpărăturilor, simţind un fior rău şi neplăcut cînd a văzut că Ian încă se mai afla în bucătărie. Stătea sprijinit de frigider, cu braţele la piept, privind la Jacy uşor încruntat.

Prezenţa lui părea să umple întreaga cameră, nu numai spaţiul pe care îl ocupa fizic, iar ochii îi arătau tulburarea.

– Am niște bere, a spus ea cu un aer penibil, incapabilă să mai suporte tăcerea. Ar fi vrut să se prefacă amîndoi că nimic nu se întîmplase și să înceapă totul fără bagajele lor emoționale. Nu cred că e prea rece, dar...

În salon, cineva a spus un banc și a urmat imediat o explozie de rîs.

– Lasă berea, a spus Ian. Cît ai de gînd să stai la Corroboree Springs?

Îi spusese deja în seara dinainte că avea de gînd să stea o vreme. Era evident că el spera ca ea să se fi răzgîndit, sau că nu o înțelesese prima dată.

Și cică să trăiești și să îi lași și pe alții să trăiască.

– Am luat doar bilet dus, a răspuns ea, cu un ton calm, dar sfidător. Nu mai scrii o scrisoare la ziar, să te plîngi și de mine? Poate că mă dai afară din țară...

Ian s-a holbat la ea, și-a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o la loc.

Jacy se simțea ridicol de mulțumită să vadă că îl amețise, cel puțin pentru moment; dar în același timp era foarte decepționată. Era dureros să vadă cît de rău era primită într-un loc după care inima ei tînjise încă de la plecare.

Jacy s-a gîndit să bată fierul cît e cald. S-a întors cu spatele la Ian și a cotrobăit prin pungi și cutii pînă cînd a găsit berea. Și-a deschis una pentru ea.

S-a uitat la el numai după ce și-a turnat în pahar și a sorbit de cîteva ori. Abia atunci s-a obosit să vadă dacă Ian mai era în bucătărie. El se uita la ea de parcă ar fi vrut să o ardă cu privirea.

– Mai doriți ceva? a întrebat ea cu o politețe înțepătoare.

Ian stătea sprijinit de frigider. Şi-a îngustat ochii ca şi cum s-ar fi gîndit la Jacy ca la o enigmă a cărei soluţie nu mai apărea odată.

– Jake s-a descurcat foarte bine fără tine în toţi anii ăştia, a spus el într-un sfîrşit. N-ai ce căuta aici. Nu poţi să aduci decît necazuri.

Jacy şi-a strîns degetele tare pe pahar şi şi-a ridicat bărbia uşor.

– Nu am ajuns să îmi spui tu ce să fac, Ian, a spus ea încercînd să vorbească încet ca să nu strice petrecerea tatălui ei. Dacă plec sau rămîn e treaba mea şi a lui Jake. Aşa că fii bun şi vezi-ţi de treburile şi de oile tale.

După terminarea speech-ului, Jacy a descoperit că i se dusese toată energia. Avea nevoie de un sprijin şi s-a rezemat de marginea chiuvetei. I-a trecut prin minte că fiecare întîlnire cu Ian Yarbro o consuma cît un concurs de atletism. În loc să mai spună ceva, el s-a împins în frigider şi a parcurs spaţiul dintre el şi ea cu cîţiva paşi leneşi şi s-a aplecat spre ea, luînd-o prizonieră între braţele sprijinite de ciuvetă. Muşchii lui încordaţi păreau să fie făcuţi din oţel. Răsuflarea lui îi atingea faţa. Mirosea a mentă, iar parfumul de săpun şi aer proaspăt al pielii lui era mai bun decît orice colonie.

Au stat un timp îndelungat faţă în faţă, privind unul la altul. Într-un tîrziu, el a rupt tăcerea.

– Se pare că tu şi cu mine sîntem mereu pe picior greşit, a spus el cu o voce puţin peste şoaptă. Ea i-a simţit vorbele atingînd-o pe buze şi gîdilîndu-i-le. Senzaţia s-a transmis rapid mai departe în restul sistemului şi a pulsat în toate locurile în care nu ar fi trebuit, de parcă i s-ar fi multiplicat bătăile inimii. De ce i se întîmpla asta?

„Ştii al dracului de bine de ce se întîmplă toate astea", s-a gîndit Jacy, dar nu a reuşit să o spună cu voce tare. Îşi epuizase stăpînirea de sine înainte. Acum se părea că tot ce putea să mai facă era să tremure.

Ian şi-a aplecat capul şi şi-a trecut uşor gura lui peste a ei. Apoi mîinile i s-au strîns în jurul mijlocului ei şi a sărutat-o de-a binelea, desenînd cu limba linia buzelor ei, despărţindu-le pentru a le primi pe ale lui.

„E o nebunie", s-a gîndit Jacy îngrozită. Omul ăsta ţi-a zdrobit inima! Dar ceva o făcea să nu îl împingă. Mai mult, i-a întors sărutul lui Ian, ca în vremurile de demult, iar în momentul acela a pierdut contactul cu realitatea. Ar fi vrut să fie din nou nişte puşti care făceau dragoste în iarba moale care creştea în jurul izvoarelor Corroboree.

El şi-a ridicat încet mîinile spre sînii ei şi i-a mîngîiat sfîrcurile cu buricele aspre ale degetelor lui mari. Ea a simţit, chiar şi prin pînza bluzei şi prin dantela subţire a sutienului, cum vîrfurile se întăresc şi vin în întîmpinarea lui.

Iar în tot acest timp sărutul continua, înfocat, etern, interzis.

Mintea lui Jacy era înceţoşată; instinctele ei cele mai primitive luaseră controlul; trupul ei dorea să fie cucerit de Ian şi se pregătea pentru aceasta.

Ian a respirat adînc şi şi-a lipit iarăşi gura de a lui Jacy, cu o fervoare disperată, care se putea măsura numai cu a ei. I-a eliberat sînii care pulsau de dorinţă şi i-a cuprins fesele cu ambele mîini şi a lipit-o strîns de el.

Dorinţa ei era atît de feroce, încît a gemut. Crezuse că în anii care trecuseră învăţase să se

stăpînească, dar acum ştia că dorinţa stătuse în tot acest timp acolo, periculoasă, în aşteptare, ascunsă sub suprafaţă.

În acest cel mai nefericit, sau poate fericit, moment, şi-a făcut apariţia Jake.

El a tuşit semnificativ, iar ei s-au despărţit, stînjeniţi şi dezorientaţi. Inima lui Jacy i se zbătea în piept ca o pasăre care dă din aripi într-un efort disperat de a îşi lua zborul; ştia că are o faţă purpurie.

– Mă scuzaţi, a spus Jake, binedispus, îndreptîndu-se spre plasa care conţinea berea şi scoţînd o sticlă.

Abia atunci şi-a dat Jacy seama că petrecerea se spărsese. În spatele casei se trînteau uşi şi se porneau motoare. „Slavă Domnului că adunarea nu a ieşit pe uşa din faţă", s-a gîndit ea.

Se simţea tulburată şi ruşinată, ca o adolescentă care a fost prinsă mozolindu-se cu prietenul ei pe bancheta din spate a unui Chevrolet vechi. A plecat de lîngă Ian, fără să se uite la el, dar încă îl simţea lipit de ea. De fapt, îi era teamă că o să rămînă imprimat pe pielea ei tot restul vieţii ei.

Ian a suspinat adînc – fără îndoială, uşurat că soarta îl salvase din ghearele unei blestemate de străine – apoi i-a murmurat ceva lui Jake şi a plecat.

Jacy a izbucnit în lacrimi şi a fugit spre dormitorul ei, ca şi cum ar fi avut optsprezece ani, iar crăpăturile şi fisurile pe care le făcuse Ian în inima ei erau noi-nouţe.

Ajuns înăuntrul camionetei lui ultimul model, Ian şi-a strîns degetele într-un pumn şi a izbit cu putere în volan. Ce dracu' avusese în cap cînd se apropiase atît de mult de Jacy şi o sărutase şi

practic făcuse dragoste cu ea în bucătăria tatălui ei? Aproape că murise cînd a fugit prima dată. Nu învățase nimic din lecția aceea?

Adevărul era că Jacy Tiernan nu era croită să trăiască în Australia. Era prea cocoloşită şi bogată, ca şi maică-sa înaintea ei, iar cînd viața va începe să fie grea – iar în țara tufişurilor asta se întîmpla mereu – o să urce într-un avion şi o să se întoarcă în America, la viața liniştită de la oraş, care o aştepta acolo.

În urmă cu zece ani, cînd ea îi dăduse înapoi inelul şi please în State, făcuse de fapt foarte bine, cu toată durerea care rupsese ceva din el. Şi la fel de adevărat era că revenirea ei însemna ghinion curat, iar dacă ar fi deştept s-ar ține departe de ea.

I-a apărut în față casa lui, o clădire pătrățoasă, cu o verandă de jur împrejur şi cu obloane la toate ferestrele. Priveliştea familiară l-a mai liniştit puțin şi l-a mai reconfortat. Dincolo de ea se găseau diversele magazii, terenuri, țarcuri, caii pe care îi creştea şi îi vindea în toată Australia.

A parcat camioneta în spate şi a zîmbit la vederea fiului lui de nouă ani, Chris, care îşi scotea calul bălțat din grajd. Băiatul arăta ca maică-sa, avea părul castaniu lucios şi ochi rotunzi, căprui, dar Ian îl iubea din toată inima.

– L-ai văzut pe Jake? a întrebat Chris, sărind sprinten în şa. Călărea încă înainte să meargă, datorită lui Ian.

Ian a confirmat din cap şi a prins gîtul musculos al calului cu o mînă.

– Jake se face bine, e în regulă, doar arată puțin slăbit. Nu merge departe, cred că doamna Wigget o să fie curînd gata cu cina şi mai ai şi lecții de făcut.

Chris a jubilat.

– Nu am nici un fel de lecţie. Domnul Ryerson a plecat iar în vîjîială.

Ryerson era profesorul de la şcoala cu o singură sală de clasă şi un băutor de categorie grea. Dispărea în mod regulat şi îşi lăsa de izbeliţte cei cîţiva elevi; totuşi, oraşul se simţea norocos să îl aibă chiar şi aşa. Puţini profesori voiau să vină într-un loc atît de izolat, iar localnicii nu mai voiau decît bărbaţi. Cele cîteva tinere idealiste care îl precedaseră pe Ryerson se măritaseră cu vreun fermier la mijlocul anului şcolar, sau fuseseră covîrşite de izolare şi de lipsa civilizaţiei şi se întorseseră în Adelaide sau la Melbourne, sau la Sydney, unde viaţa era mai sigură şi mai domestică.

– În ritmul ăsta, îi spuse Ian fiului lui, o să rămîi un ignorant şi nu o să poţi să îţi porţi de grijă şi o să trebuiască să te ţin pînă faci o sută şi trei ani.

Chris a rîs, iar sunetul i-a amintit lui Ian de clopoţeii care atîrnau de veranda din faţă şi care cîntau uşor ori de cîte ori apărea o adiere de vînt. Dumnezeule din ceruri, îl iubea pe băiatul ăsta. Îl iubea atît de mult, încît se şi speria.

– Nu o să trebuiască să mă ţii tu, şi-a asigurat el zîmbind tatăl. Cînd mă fac mare, o să fiu partenerul tău. Şi cînd o să fii bătrîn, o să am grijă de tine. Cuvintele lui l-au făcut pe Ian să îşi închidă strîns ochii şi i-au uscat gura. Cu seceta asta şi cu cei de la Merimbula care îl strîngeau cu uşa şi cu economia care mergea cum mergea, uneori se întreba dacă o să aibă ce proprietate să îi transmită fiului lui. Ferma fusese înfiinţată de bunicul lui, iar Ian ar fi putut jura că are în sînge pămîntul ăsta. Nu voia ca el să fie cel care să o piardă.

Mulţumesc, partenerule, l-a tachinat el. Abia aştept să îţi predau toată munca şi să stau să mă hîţîn toată ziua pe verandă şi să mă uit la canguri cum sar.

L-a plesnit uşor peste blugi pe băiat.

Ia-o din loc, a spus, dar ţine cont de ce ţi-am spus şi să fii la masă spălat într-o jumătate de oră.

Chris l-a salutat strengăreşte, a tras de frîu ca să întoarcă poneiul şi a pornit spre locul lui de joacă favorit, o aşezare minieră părăsită, aflată la cîţiva kilometri de casă. Ştia că trebuie să se ferească de mina propriu-zisă. În spatele lui alerga Blue, cel mai bun cîine ciobănesc al lui Ian. Dulăul era blînd ca un canar tot timpul, dar la cel mai mic semn de pericol pentru Chris se transforma în fiară.

Ian i-a urmărit cu privirea cum se duc şi apoi a intrat în casă să se schimbe de hainele cele bune.

Camera lui era cea mai mare din casă, ocupa aproape o treime din ea. Patul se afla chiar sub acoperiş, iar peste tot se aflau rafturi, burduşite cu cărţi. Le citise pe cele mai multe de cîteva ori; Ian era un autodidact; multe din cărţile lui erau dezmembrate de atîta folosire. De pereţi atîrnau cîteva fotografii, una cu mama lui îmbrăcată în mireasă, alta cu Chris, făcută cînd un fotograf ambulant venise prin Yolanda, primăvara trecută.

Lui Ian îi plăcea foarte mult camera lui, mai ales cînd ploua. Niciodată nu se gîndise să se mute în dormitorul tatălui său. Dar în momentul ăsta, cînd lumina zilei începea să dispară, camera îi părea un loc singuratic, prea mare şi prea obişnuit şi prea gol.

S-a îmbrăcat în blugi şi în cămaşa de lucru înjurînd încetişor. Începea să devină sentimental, poate pentru că o sărutase pe Jacy în bucătăria

tatălui ei şi încă ardea, pe dinăuntru şi pe dinafară, de dorinţa pentru ea.

Era hotărît ca de data asta să nu mai asculte de bătrîna ciocănitoare, ci de cap, dar ştia prea bine ce urma să se întîmple cu hotărîrea lui dacă se mai apuca să o sărute pe Jacy şi dacă îi mai atingea sînii şi o trăgea aproape de el...

Ian a mai înjurat o dată şi a ieşit din camera lui, trîntind uşa.

Jacy era ca un om cuprins de ameţeli. Continua să retrăiască sărutul lui Ian, senzaţia mîinilor lui pe ea, greutatea lui şi căldura trupului lui lipit de al ei.

În timp ce Jake mai trăgea o duşcă de bere, ea a pus alimentele la locul lor, a făcut ordine în salon şi a spălat cănile şi paharele folosite de oaspeţi. La cină avea să se gîndească mai tîrziu.

A ieşit din casă şi s-a dus la locul după care tînjise de atîtea ori în State, cînd era tulburată, confuză, amărîtă.

Jacy s-a dus la Corroboree Springs, lacul mare şi cu apă proaspătă care dădea numele proprietăţii. Cu multă vreme în urmă, poate în Epoca Visului, aborigenii folosiseră locul pentru întruniri ceremoniale şi sărbători. Numele Corroboree rămăsese de la ei.

Pe trei laturi ale lacului creşteau ecucalipţi, care apărau malurile de vînturi şi, cel puţin în partea aceea a zilei, de soare. Oile călcaseră în picioare iarba din jurul lacului, dar la marginea apei se afla o stîncă înaltă şi plată, pe care s-a aşezat Jacy, cu picioarele strînse sub ea, cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate.

I se părea că locul avea calităţi curative. Adesea venise aici în timpul vizitelor pe care i le făcuse lui Jake în copilărie – ca să viseze, ca să se gîndească, ca să citească poezii şi romane de dragoste. După ce aflase de Ian şi Elaine, venise aici şi se aşezase pe stînca încălzită de soare ca să plîngă şi să îşi spună că ar fi vrut să fi murit.

Şi acum îi venea să plîngă, de fapt, dar şi să rîdă în acelaşi timp. Îşi pierdea minţile.

Cînd s-a întors în casă, venise seara şi începea concertul nocturn. La fereastră ardea o lampă – din cauză că energia electrică era furnizată de un generator, o foloseau foarte parcimonios –, care arăta că Jake se temea ca ea să nu se rătăcească.

A intrat în casă şi l-a găsit în bucătărie, făcîndu-şi o omletă şi mîncînd „carne de bou", de fapt o conservă de carne de vită. Asta era pentru el „ceaiul de la ora 5". Cînd a venit şi s-a aşezat la masă, a primit-o cu un zîmbet larg.

– Un bărbat care găteşte, a spus ea. S-ar putea să îmi placă.

– Doar nu te gîndeai că o să te las să faci toată treaba, aşa credeai? a tachinat-o el, iar Jacy a fost mişcată, suna ca acel Jake pe care îl cunoscuse şi îl iubise dintotdeauna.

– Chiar începusem să mă întreb, a răspuns ea cu un zîmbet.

El a rîs, sunet mai preţios pentru Jacy decît pulberea de stele, şi a început să gesticuleze cu lopăţica în mînă.

- Stai jos, turtureaua mea şi ai grijă cum te porţi. Jake s-a apucat să amestece în omletă, sprijinindu-se în acelaşi timp în baston, iar cînd s-a uitat iar la Jacy expresia lui era serioasă.

– Ia spune-mi ce mai e cu mama. E bine?

De cîte ori Jacy se întorcea la Corroboree Springs, Jake îi punea invariabil aceeaşi întrebare. Asta deşi şi lui îi era greu să întrebe, şi ei să răspundă.

– E foarte bine, a spus Jacy, aşezată la masă ca un copil cuminte, desenînd cu vîrful degetului o floare pe faţa de masă de plastic. E ocupată cu cluburile şi orele ei şi cu proiectele caritabile.

– Tipul ăla, doctoru', cu care s-a măritat, o tratează cum trebuie?

Jacy a dat din cap că da. Ştia că decizia de a divorţa a lui Jake şi a Reginei fusese una de comun acord, dar ghicise, corect, că în timpul cît durase, relaţia lor fusese una pasională.

– Michael e un tip foarte de treabă, a spus ea. Dar el nu îmi poate fi tată. Nu este Jake Tiernan şi nu aş putea să îl iubesc în acelaşi fel sau la fel de mult.

Jake a adus ouăle şi carnea la masă în chiar tigăile în care le preparase şi s-a trîntit în scaun, fericit că a terminat. Arăta tensionat şi palid; vizita prietenilor şi efortul de a pregăti masa îl secaseră de ultimele puteri, dar Jacy nu l-ar fi lipsit de nici una din cele două plăceri. Din senin, el a întrebat-o:

– Cum a fost cu tînărul acela, Paul? Cel care a murit acum cîţiva ani. L-ai iubit?

Furculiţa lui Jacy a rămas suspendată în aer. Nu îi mai scrisese despre Paul de mult, pentru că pînă şi să scrie despre el o durea.

– L-am iubit, a confirmat ea cu glas răguşit. Dar nu aşa cum crezi tu. Eram prieteni. Camarazi, asta-i tot.

– Uneori asta înseamnă mult, a răspuns Jake, privindu-i faţa cu ochii lui albastru-palizi. Îi lipsiseră strălucirile şi năzdrăvăniile care jucau în ochii aceia.

Turturico, pe dinafară arăţi foarte bine, a continuat el, dar pe dinăuntru eşti plină de vînătăi şi de fracturi. Crezi că nu se vede? Sau crezi că sînt prea fragil ca să îţi ascult necazurile? A făcut o pauză. Mai sînt încă bătrînul tati al tău, Jacy-fetiţo, şi te iubesc.

Jacy şi-a lăsat jos furculiţa şi şi-a înghiţit suspinul care o încerca.

– Ar fi atît de multe...

– Ce? a insistat Jake. Ştiu, desigur, de problema ta cu Ian, dar din modul în care încercaţi să vă înghiţiţi unul pe altul mai există speranţe în direcţia asta, îndrăznesc să spun. Dar e ceva mai mult, nu-i aşa? Mai mult decît prietenul tău, care a murit cum a murit.

Jacy s-a uitat în lături, apoi s-a hotărît să privească în ochii tatălui ei.

– Am dat greş în atîtea lucruri, a mărturisit ea. Nu am terminat niciodată ceva. Întotdeauna fug cînd devine prea greu. Nu vreau să fiu aşa, dar aşa sînt.

– Oamenii se schimbă, a comentat Jake printre înghiţiturile de omletă. Iar tu eşti tînără. Dacă nu îţi place cum eşti, mai lucrează puţin asupra ta.

– Nu e chiar aşa de simplu, a protestat Jacy.

– Oare aşa să fie? s-a îndoit Jake. A luat o sorbitură din cana de cafea, apoi a continuat: e nevoie de un profesor la şcoala din Yolanda, pentru că ultimul a plecat aiurea. Poate vrei să îi ajuţi.

Jacy a fost intrigată; pe vremuri ar fi fost încîntată să fie profesoară. După un moment, însă, a clătinat din cap.

– Tu ai nevoie de îngrijire. La urma urmei, pentru asta mă aflu aici.

Jake s-a prefăcut că se uită urît la ea şi şi-a înăsprit vocea.

– Cine zice că trebuie să stai toată ziua aici să mă încurci? Un bărbat are nevoie de ceva timp şi pentru el, ce Dumnezeu.

Jacy a zîmbit.

– Nu mă păcăleşti, bătrîne domn. Toţi bărbaţii de pe lumea asta vor să fie aşteptaţi, îngrijiţi, fie că sînt sănătoşi, fie că sînt bolnavi, iar tu nu faci excepţie. Nu încerca să fii nobil şi să mă salvezi de mine însămi. Zîmbetul i-a pierit. Şi cît de mult mi-aş fi dorit să pot...

Şi-au terminat masa într-o tăcere grea, apoi Jacy a spălat vasele, în timp ce tatăl ei asculta ştirile la radioul portabil. Cînd a aflat ce se mai întîmplase în lume, l-a oprit şi s-a sculat din scaun cu o dificultate care pe Jacy a durut-o. Acesta era omul care se urca pînă în vîrfurile copacilor ca să dea jos pisoi, care cîştigase premii pentru cel mai rapid frizer de oi şi pentru îmblînzirea cailor sălbatici.

El a tuşit ca să îi atragă atenţia.

– Ar trebui să fii mai răbdătoare cu Ian, zic eu. Nu e soi rău, dar cînd s-a întîmplat toată tărăşenia era foarte tînăr.

Jacy nu i-a răspuns, pentru că nu putea să spună ceea ce credea că i-ar plăcea tatălui ei.

Jake a mai zăbovit cîteva momente, apoi a spus noapte bună şi a plecat să se pregătească de culcare.

Jacy era epuizată. Nu dormise nici o noapte ca lumea de cînd părăsise New York-ul. Zborul acela fără sfîrşit nu fusese deloc odihnitor, iar după ce ajunsese la Adelaide şi la spital nu se mai dezlipise de patul lui Jake. Mersese la hotel numai ca să facă

un duş şi să se schimbe, iar majoritatea nopţilor le dormise într-un scaun în rezerva tatălui ei, îngrozită că acesta s-ar putea stinge, cum făcuse Paul.

Apoi Jacy s-a dus în camera ei, s-a dezbrăcat şi a intrat în pat cu o carte, îngrozită de ideea că ar putea să stingă lumina şi să închidă ochii. Ştia că dacă o va face îşi va aminti de sărutul lui Ian şi îl va retrăi, împreună cu toate dorinţele dureroase şi cu toate lucrurile care nu aveau dreptul să se întîmple, care se vor ridica împrejurul ei ca nişte stafii.

3

Comitetul şcolar din Yolanda s-a întrunit a doua zi la cîrciuma *„Cîinele şi gîsca"*, sub conducerea lui Ian Yarbro.

Acesta stătea cu coatele pe masa prezidiului, o masă ordinară de cîrciumă, şi se uita solemn la cei trei colegi din comitet. Pentru ocazie făcuse chiar duş şi îşi pusese o cămaşă albă, iar părul îi era încă ud.

– Trebuie să facem cumva să îl înlocuim pe Ryerson, a anunţat Ian. S-a dus iar să vîneze raze de lună şi a lăsat puştii iar de capul lor.

Bram McCulley, care era proprietarul localului, ca şi al băcăniei, s-a aşezat pe un scaun mai din spate, cu un suspin de uşurare. Avea pe el un tricou soios, blugi şi nişte cizme de motociclist. Pe bicepsul lui drept era un tatuaj cu o sirenă bine dotată, înfăşurată în drapelul australian. Cu toate astea, Bram era tatăl devotat al unicului lui copil, o fetiţă numită Jasmine.

– Dacă o să meargă tot aşa, puştii ăştia sînt blestemaţi să rămînă la fel de deştepţi cu oile pe care Ian, aici de faţă, le goneşte de la un ţarc la altul.

Wilson Tate, care lucra la staţiunea Merimbula şi avea grijă de cai şi de vitele de rasă pură, avea la

şcoala din Yolanda trei copii. Relaţiile dintre el şi Ian erau destul de reci, avînd în vedere antipatia lui Ian faţă de patronii lui Tate.

Un bărbat subţirel, cu trăsături şi haine banale, Tate şi-a umezit buzele cu bere, s-a şters la gură cu mîna şi a spus încruntat:

– Nu trebuia să refuzăm nici un profesor din puţinii care au vrut să vină aici. Eu mă gîndesc să îmi trimit băieţii la şcoală la Melbourne, unde stă sora-mea.

Ian a simţit un gol în stomac cînd s-a gîndit cum ar fi să îi facă bagajul lui Chris, ca să plece în alt oraş. Chiar dacă băiatul nu îşi cunoscuse practic mama – Elaine plecase de mult să găsească alte lumi de cucerit, iar tatăl ei nu mai conducea Merimbula –, băiatul avea sentimentul acut că fusese abandonat. În nenumărate nopţi, Chris venise în goană prin întuneric şi aterizase în patul lui Ian, îngrozit de visul că rămăsese de unul singur.

– Fiul meu rămîne cu mine, a spus Ian. Chiar dacă o să trebuiască să fac eu lecţii cu el.

– Ai timp pentru aşa ceva? a întrebat fără patimă Bram. Mi se cam pare că între oi şi cai nu prea îţi rămîne mare lucru.

– Chris e mai important, a răspuns Ian, dar chiar în timp ce vorbea se întreba cum o să îl şi crească şi o să îl şi instruiască pe băiat în acelaşi timp. Vremurile erau foarte grele şi lui Ian îi trebuiau toată tăria şi toată hotărîrea ca să răzbească. Zilele lui de lucru erau între paisprezece şi optsprezece ore.

– Jake ne-a vorbit despre diploma lu' fie-sa acum nişte ani. Am putea încerca să o angajăm pe ea, ce ziceţi? a sugerat Tate, evitîndu-i privirea. Ea are de gînd să stea mai mult pe-aicea şi să aibă grijă

de bătrînu'. Poate că o să îi placă o slujbă care să mai întrerupă monotonia.

Ian a înghețat. Dumnezeu îi era martor că umbla disperat după ceva care să rezolve problema educației din Yolanda, mai mult decît oricine în zonă, dar, în ce îl privea pe el, Jacy Tiernan nu era o soluție. Ea o să își abandoneze postul îndată ce o să se lovească de primele greutăți ale vieții, copiii tot fără profesor or să rămînă, iar comitetul o să fiarbă în suc propriu. În plus, se gîndea Ian, ea avea o grămadă de idei yankee radicale. În doi timpi și trei mișcări, o să ridice toate femeile din Yolanda la luptă pentru drepturile lor și alte alea și o să aducă numai necazuri.

– Nu e o idee bună, le-a spus el colegilor.

Bram și-a strîns brațele groase, tatuate și a zîmbit:

– Acum nu mai e? Pare-mi-se, pe vremuri, găseai că e, sau așa mi se părea.

Ian nu avea chef să despice firul în patru.

– Hai să rămînem la subiect, ce zici? Nu am toată ziua la dispoziție să mă cert cu voi.

– Ce ai împotriva tinerei Tiernan? a insistat Wilson. Da, știu de ailaltă, dar e o poveste veche, nu? A zîmbit ușor. Fata a plecat de la tine, cu toate farmecele tale. Și?

Ian a strîns din dinți, ca să își liniștească furia în urcare.

– Nu o să spun de două ori, i-a avertizat el. Orice s-ar fi întîmplat între mine și Jacy acum mulți ani nu e treaba voastră. Acum, ce ar fi să ne întoarcem la treaba noastră?

Bram a dat din umerii lui uriași.

În ce mă priveşte, nu prea avem de ales. Sau îi trimitem pe puşti aiurea la şcoală, sau îi învăţăm chiar noi – şi ştim toţi că asta ar putea fi mai rău decît să rămînă fără şcoală –, sau îi cerem o mînă de ajutor lui Jacy Tiernan.

Şi Bram şi Wilson se uitau amuzaţi cum Ian se face roşu la faţă.

Ei, camarade, cum rămîne? a întrebat Wilson.

Ian a tras o înjurătură.

Bram a rîs.

– Tu ar trebui să o rogi, ai? Tu eşti şefu' comitetului şi toate alea.

Ian ştia că nu are de ales – poate că nu avusese niciodată de ales. Pur şi simplu încercase să scape de inevitabil cu împotrivirea asta la angajarea lui Jacy. Dar, la fel de sigur pe cît era că a doua zi o să răsară soarele, la fel de sigur era că or să urmeze necazuri.

– Nu prea se numără printre admiratorii mei, a spus el, după ce a tras aer în piept. Mai bine merge unul din voi.

Bram a rînjit şi mai tare, iar Wilson chiar rîdea de-a binelea.

– Nici nu te gîndi, prietene, i-a spus Bram.

Wilson s-a sculat şi l-a bătut pe Ian pe umăr.

– Dă-i subiecte de gîndire. Cred că o să îţi aminteşti cum o faci să spună da.

Pentru o clipă, Ian şi-a strîns pumnii. Oricît de rău ar fi stat lucrurile între el şi Jacy, nu putea să accepte insinuările legate de caracterul ei. Da, i se dăduse atunci, de bunăvoie şi de multe ori, dar muncise mult să o convingă. Iar apoi se purtaseră unul cu altul într-un mod care şi acum îl durea cînd se gîndea.

– Nu mai spuneţi nici un cuvînt, i-a avertizat el, ridicîndu-se de pe scaun. O să vorbesc cu Jacy despre şcoală. Privirea i-a zăbovit o clipă pe faţa lui Bram, apoi s-a mutat pe cea a lui Wilson, arătîndu-le că urma ceva serios. Ţineţi minte de la mine, cînd prostia asta o să vă iasă pe nas şi o să vreţi să nu fi auzit în viaţa voastră de Tiernan, să nu veniţi la mine.

Bram a dat din umeri şi s-a apucat să şteargă tejgheaua barului, în timp ce Wilson s-a îndreptat spre uşă. Şi-a atins borul pălăriei lui de comerciant în semn de salut, a chicotit la dilema lui Ian şi a ieşit.

– Transmite-i lui Jake toate bune de la mine, i-a strigat Bram lui Ian, care îşi trîntise şi el pălăria pe cap şi o luase pe urmele lui Tate, care şi el ieşise. Zi-i că are aici o cană de grog cu numele lui pe ea.

Ian nici nu s-a obosit să îi răspundă.

Jacy tocmai ieşea din lac, goală ca în clipa în care se născuse, cînd a auzit cîinii lătrînd şi inconfundabilul behăit al oilor. A apucat speriată prosopul pe care şi-l adusese de acasă şi rochia de vară şi s-a ascuns în tufişuri. Cînd a ieşit, cu rochia lipită de pielea udă şi iritată de întrerupere, s-a întîlnit din nou cu Ian, urcat pe calul lui pe jumătate sălbatic pe care părea să îl preţuiască atîta.

El a salutat cu mîna la pălărie, dar ochii nu i se vedeau pe sub boruri. S-a săltat din şa şi şi-a lăsat armăsarul să se adape, în timp ce el s-a apropiat de locul înalt, plin de iarbă, pe care se afla ea. Oile s-au îngrămădit la apă, înălţînd în tărie un behăit de mulţumire.

Deşi nu vedea ochii lui Ian, Jacy îi simţea privirea lipindu-i-se de buze, apoi de sînii care aproape

străpungeau pînza subţire a vechii rochii. Se simţea de parcă ar fi atins-o intim; îşi simţea pielea la fel de înfierbîntată, iar chipul îi tremura de suferinţă şi de sfidare.

Iată de ce nu i-a vorbit chiar diplomatic.

Ce vrei? s-a răstit ea.

Zîmbetul lui Ian a apărut ca un fulger alb pe faţa lui bătută de soare, iar pentru o clipă Jacy a simţit că cineva îi ia de sub picioarele desculţe dealul cu tot cu pajişte. Şi-a înfipt bine degetele în pămînt, ca să reziste.

Apă, i-a răspuns el, fără să se grăbească.

Jacy a oftat şi s-a luptat ca să găsească un pic de calm. Se făcuse de rîs în faţa acestui om o dată, dar nu o să mai repete greşeala. Chiar de o să fie ultimul lucru pe care o să îl facă, o să îşi ţină sub control instinctele animalice şi va înceta să se mai poarte atît de violent ori de cîte ori îl întîlnea.

Şi-a tras părul ud de pe faţă cu o mînă care tremura doar puţin, a inspirat adînc şi i-a vorbit din nou.

– Jake e în casă, dacă pe el îl cauţi, a reuşit ea să spună. Presupun că ar putea suporta o vizită.

Ian a dat un bobîrnac în borul pălăriei, semn de nervozitate pe care Jacy şi-l amintea de pe vremuri, şi a tuşit.

– Am vorbit cu Jake, a spus el cu asprime. Cu tine am venit să am o discuţie.

La aceste cuvinte, inima lui Jacy a început să galopeze năvalnic, iar ea s-a blestemat că după atîta vreme tot o mai influenţează atîta. Chiar şi după ce Ian a lovit-o aşa cum o făcuse.

Neputînd vorbi, a rămas pe loc, uitîndu-se la el întrebător şi aşteptînd.

El şi-a scos pălăria şi apoi şi-a pus-o la loc, în aproape aceeaşi mişcare.

– Nu îmi e uşor să îţi cer un serviciu, Jacy, a spus el, mai ales după ce s-a întîmplat în ultima vreme.

– Nu pot să cred, a răspuns Jacy, nu prea conciliantă.

Ian a murmurat un cuvînt nu prea politicos, apoi a venit aproape de ea – dureros, delicios de aproape – şi s-a uitat drept în ochii ei.

– Nu mi-ai dat niciodată şansa să îţi explic, a spus Ian.

Jacy era uluită. Ce mai e şi asta, s-a întrebat ea, să fi apărut o crăpătură în mîndria feroce şi de neclintit a lui Yarbro? De neconceput. S-a căznit să vorbească rece, calculat.

– Ce să îmi explici? l-a chestionat ea.

Un muşchi de pe falca lui a început să pulseze.

– La dracu, Jacy, nu face să îmi fie mai greu decît trebuie. Chris e fiul meu, nu am negat-o niciodată, dar a fost conceput înainte să începem să fim împreună. Elaine şi cu mine o terminasem de mult.

Se zice că timpul vindecă orice rană, dar durerea produsă de acea scenă cu Elaine venind la ei doi în faţa cinematografului din Yolanda era încă proaspătă. Din ochii lui Jacy au început să curgă şiruri de lacrimi – lacrimi pe care şi le ura şi pe care ar fi dat orice să le ascundă.

A încercat să se întoarcă, dar Ian a prins-o de umeri şi a obligat-o să se uite la el.

– Nu ţi-am spus niciodată un cuvînt care să nu fie adevărat, zise el cu voce răguşită. Nici măcar o dată.

Jacy şi-a muşcat buza de jos şi s-a luptat disperată să îşi păstreze controlul. Scăpase, cel puţin în teorie, de toate astea în timpul anilor care îi despărţiseră. Dar nu putuse să îşi convingă inima ei zdrobită şi înfricoşată că logica o dusese la nişte concluzii corecte.

– Ştiu, a răspuns ea.

Ian a rămas ca trăsnit.

– Cum?

– Ştiu că tu şi Elaine vă despărţiseraţi înainte ca tu şi eu – înainte ca noi să fim împreună prima dată.

În adîncurile ochilor în continuă schimbare ai lui Ian se mişcau şiruri de emoţii de nerecunoscut, iar degetele lui s-au strîns pe umerii lui Jacy, aproape rănind-o.

– *Ştiai?* Şi totuşi ai plecat, totuşi m-ai lăsat să trec prin toate chinurile iadului?

– Nu am plecat pentru ce făcusei cu Elaine, Ian. Blestemata ta de mîndrie m-a gonit – pretinzi că nu ai avut nici o şansă să îmi explici, dar atunci nu erai nici măcar pregătit să admiţi că eşti în stare să greşeşti. Dacă mă iubeai atît de tare pe cît spui, *trebuia să vorbeşti cu mine*, Ian. Poate că ar fi trebuit să vii după mine, să încerci să mă opreşti să plec...

În ochii lui, furia care se pregătea să izbucnească precum o furtună s-a transformat brusc în dispreţ. Practic, a aruncat-o departe de el, atît de repede şi-a retras mîinile.

– Dumnezeule de sus, a şuierat el. Voiai să fug după tine şi să te implor, aşa-i? Ai tu ideea prin ce am trecut eu după ce m-ai lăsat acolo în grădina aia din spatele casei, cu pălăria în mînă şi cu maţele înşirate pe jos? Te-ai gîndit măcar un pic?

Jacy a simţit imboldul de a îi atinge faţa, dar cealaltă parte a minţii ei a sfătuit-o să se abţină.

– Ba da, Ian, a spus ea, cu un regret resemnat în voce. M-am gîndit mult. Dar eram tînără, ca şi tine, şi eram atît de prinsă în durerea mea, încît nu m-am gîndit deloc la ce ai putea tu simţi.

Ian şi-a ferit privirea pentru cîteva clipe, iar Jacy s-a întrebat iar ce avea în gînd. Cînd el s-a uitat iarăşi la ea, a îngheţat la vederea răcelii figurii lui.

– Să îţi spun eu ce am simţit, Jacy, a zis el pe un ton jos, lugubru. Au fost momente în care credeam că o să mă duc, atît de tare durea. A fost ca şi cum *ai fi murit*, jur pe Dumnezeu – nu puteam să mănînc, nu puteam să dorm, nu puteam nici să gîndesc. Uneori plecam călare printre tufişuri, destul de departe să nu mă audă nimeni, şi urlam pînă nu mai aveam glas deloc.

Jacy şi-a ridicat degetele ambelor mîini la tîmple şi şi-a închis ochii.

– Şi eu am suferit, Ian. Şi eu am suferit. A suspinat şi şi-a ridicat privirea spre faţa lui, plină de durerea a ceea ce ar fi putut fi şi nu a fost. Nu ai venit să vorbim despre trecut, nu-i aşa?

El şi-a trecut prin păr o mînă cu degetele răsfirate.

– Nu, a recunoscut el, iar ea a resimţit cuvîntul ca pe nişte pietre aruncate pe acoperiş. Nu, la dracu! Nu de asta. E vorba de şcoala din Yolanda, se pare că nu putem să ţinem nici un profesor, iar Bram şi Wilson cred că tu ai fi potrivită.

Jacy nu a putut să îşi oprească zîmbetul format pe buzele ei, deşi organele ei vitale încă se simţeau ca şi cum ar fi fost şcoase dintr-o betonieră.

– Vai, ce drăguţ din partea lui Bram şi a lui Wilson să se gîndească la mine, dar, ia spune-mi, domnule Yarbro, tu ce crezi, aş fi potrivită?

El a strîns din buze, iar ochii lui frumoşi au strălucit de încăpăţînarea înnăscută care îi susţinea pe oamenii ţării tufişurilor în mediul lor inospitalier.

– Eu nu am fost de acord, a spus el de-a dreptul. O să o iei şi tu la goană, cînd o să ţi se taie cheful şi, în plus, o să le bagi în cap copiilor tot felul de prostii, mai ales fetelor.

Jacy era şi furioasă, şi amuzată. Iată un alt motiv – poate *adevăratul motiv*, s-a gîndit ea – pentru care ea şi Ian nu ar fi putut să ajungă să îşi petreacă viaţa împreună. Ea era independentă, iar Ian, deşi era în stare să farmece orice femeie, dacă îşi punea mintea, era în esenţă un misogin. El credea sincer că femeile sînt nişte creaturi fragile, care au nevoie de cineva de sexul opus ca să îşi rezolve problemele şi să scoată dracii din ele.

– Nu prea ai încredere în mine, nu-i aşa? l-a întrebat ea.

El şi-a pus mîinile în şolduri.

– De ce să am? Eşti ca mama ta – la prima greutate, dai bir cu fugiţii. Ai mai făcut-o şi o să o mai faci.

Cuvintele lui Ian şi-au atins ţinta; Jacy fugise de prea multe ori, de prea multe lucruri. De fapt, mult mai multe decît şi-ar fi putut închipui el vreodată.

– Pentru mine asta sună ca o provocare. Şi te rog să o ţii pe mama departe de treaba asta.

El şi-a îngustat ochii şi şi-a trîntit înapoi pălăria pe cap.

– Vrei slujba sau nu? Salariul e mai mult nu, orele sînt lungi, iar ca să ajungi acolo o să trebuiască să mergi pe cel mai prost drum din Australia.

Jacy a zîmbit, deşi de fapt îi venea să plîngă.

– Da, o vreau. Măcar ca să-ţi dau peste nas, dacă nu de alta.

– Da, seamănă cu logica ta, a şfichiuit-o Ian. Apoi s-a întors cu spatele şi a mers spre cal, care îşi ridicase capul magnific din lac chiar atunci şi se uitau la el cu ceva ce semăna a nelinişte.

– Să fii la şcoală mîine dimineaţă, la opt şi jumate. A înţeles? A icnit, urcînd în şa. Şi încă o chestie. Aici nu eşti în Statele Unite. Să nu te apuci să faci revoluţii p-aicea.

Şi cu asta a întors şi a plecat călare. Cei doi cîini care însoţeau oile şi care stătuseră liniştiţi la umbră au intrat imediat în acţiune, lătrînd şi alergînd în jurul lor, şi imediat au fost mînate în direcţia din care veniseră.

Jacy s-a prăbuşit în iarbă, şi-a strîns genunchii şi şi-a sprijinit fruntea de ei.

– Despre ce e vorba?

Aşa blîndă cum era, vocea tatălui ei a speriat-o.

Şi-a ridicat capul şi a încercat să schiţeze un surîs. Jake arăta foarte obosit; pentru el, chiar şi o asemenea plimbare scurtă era un efort imens, dar probabil că fusese foarte îngrijorat de făcuse tot efortul ăsta.

Jacy a culcat iarba de lîngă ea şi a netezit pămîntul, iar Jake s-a aşezat cu un suspin recunoscător.

– Se pare că au nevoie de un profesor în Yolanda. Ian a venit să îmi spună că oraşul mă vrea pentru postul ăsta, dar el se opune categoric.

Jake a chicotit şi a dat din cap.

E un băiat bun, Ian ăsta, dar uneori este mai încăpăţînat decît un catîr care nu vrea să o ia din loc, oricît l-ai biciui. Şi o să accepţi oferta oraşului?

Ea s-a uitat insistent la tatăl ei.

Asta depinde de tine, tată. Tu eşti prioritatea mea.

Draga mea, îmi e de ajuns că ai venit iar acasă, a răspuns Jake, cu ochii strălucind de mîndrie şi de iubire şi poate şi de nişte lacrimi.

Jacy a simţit un val de căldură şi un tremur. De fapt, predarea fusese unul dintre lucrurile de care fugise toată viaţa ei; plecase de la ultima şcoală, fără ca măcar să anunţe, după moartea lui Paul. Venise vremea să îşi demonstreze ei înseşi că putea fi şi o fiinţă responsabilă, că putea să ducă la bun sfîrşit o misiune sau o promisiune.

– Mi-e frică, a spus ea.

Jake şi-a pus un braţ pe umerii ei şi a îmbrăţişat-o scurt, patern.

– De ce, porumbiţo? Nu cred că puştimea din Yolanda e mai rea decît aia din State.

Ei i s-a părut că vede o sclipire vicleană în ochii lui Jake, dar nu era absolut sigură.

– Ştii, tată, am vorbit despre asta aseară, la cină. Cînd lucrurile încep să meargă rău, am tendinţa să o las baltă. Poate că sufăr de o laşitate incurabilă.

– Nici pomeneală, i-a spus Jake. Eşti la fel de tare pe cît e şi Ian. Nu ai avut timp să o demonstrezi, încă.

Jacy şi-a lăsat capul pe umărul tatălui ei şi a suspinat.

– Nimeni nu e tare ca Ian, a protestat ea, resemnată. Şi nici la fel de prost, de încăpăţînat, de...

Jake a chicotit iarăşi.

– Văd că încă eşti furioasă pe el, a zis el.

Oricît ar fi vrut, Jacy nu putea să nege afirmaţia tatălui ei. S-a rugat, deci, în linişte, ca pasiunea furtunoasă pe care o simţea pentru Ian Yarbro să fie orice, *orice*, numai dragoste nu.

Ian năduşea sub soarele fierbinte şi sub neliniştile lui, în timp ce săpa gropile pentru parii unui nou gard. Era o muncă foarte grea, pentru că pămîntul era uscat şi tare ca piatra, iar muşchii braţelor şi ai torsului îi pulsau a ceva foarte înrudit cu durerea. Mai rău, munca asta nu îl abătea de la gîndurile lui.

De ce, s-a întrebat el, de ce a trebuit să îi spună toate lucrurile alea lui Jacy? De ce i-a spus de timpurile în care se ducea departe şi urla la cer pînă ce îşi pierdea graiul? Doamne, de ce s-a dus la Corroboree Springs să îşi adape oile şi să îi ofere lui Jacy o slujbă, ca să ajungă să îşi verse în faţa ei toate gîndurile, cum fac proştii ăia din piesele pe care le ascultă la radio doamna Wigget, în timp ce face ordine prin casă?

A trîntit maiul de bătut gropile în pămîntul nemilos, iar şocul i-a reverberat prin braţe şi umeri. A înjurat, a aruncat unealta şi a mers la maşină, ca să ia burduful de apă.

Tocmai bea din lichidul călduţ din interiorul acestuia, cînd a reperat *Land Rover*-ul mare, care venea prin terenul accidentat direct spre el. Era de la Merimbula, iar la descoperirea acestui lucru Ian nu avu deloc gînduri de bun vecin.

Roverul şi-a făcut oprirea într-un nor de praf la numai cîţiva metri de Ian. Din maşină a coborît Andrew Carruthers, care s-a îndreptat spre el.

Carruthers era yankeu şi încă unul foarte enervant. Avea cam vîrsta lui Ian, absolvise cine-ştie-ce colegiu la modă, era îmbrăcat în kaki şi purta pe cap o casketă colonială, de parcă venise la safari.

Ian nu i-a întins mîna, cum ar fi făcut cu Wilson Fife, sau cu Jake Tiernan sau cu oricine altul. Doar a rămas sprijinit în maiul de bătătorit pămîntul, spălat în sudoare din creştet pînă în tălpi, aşteptînd.

Muncă grea, a spus Carruthers, cu milă, privind de-a lungul şirului de gropi pe care le făcuse deja Ian.

Ian şi-a ţinut gura şi a dat din cap. Pentru un om al tufişurilor, cuvintele, ca şi apa, sînt preţioase, nu trebuie risipite de dragul de a te auzi.

Carruthers a oftat.

– Bine, Yarbro, faci cum vrei. Trecem peste politeţe şi ajungem direct la subiect. De ce refuzi să ne vinzi terenul, cînd ştii că pînă la urmă tot te obligăm să pleci? Americanul a oftat tare, ca să arate cît de exasperat era. Preţul este mai mult decît cinstit. Poţi să accepţi banii şi să o iei de la capăt oriunde altundeva.

– Nu vreau să merg nicăieri în altă parte, i-a spus Ian şi s-a apucat din nou să sape.

Carruthers s-a mutat în faţa lui.

– Dar fiul tău? a insistat el. Gîndeşte-te la viitorul băiatului.

Ian a trîntit unealta de pămînt şi a lăsat-o acolo, ca pe un cuţit într-o rană.

– Băiatul meu o să lucreze pămîntul ăsta, ca taică-său, ca bunică-său şi ca străbunicu'.

Interlocutorul s-a dat înapoi un pas, gata să se retragă în siguranţa maşinii lui de serviciu.

– Poate, a spus el într-un tîrziu, diplomat. Dar ce te faci dacă seceta mai durează un an sau doi?

Dacă mai pierzi un singur ochi de apă? Ce o să îl mai lași băiatului, în cazul acesta?

Ian a vrut să îi repeadă capul lui Carruthers în țeava de eșapament a *Rover*-ului, apoi s-a gîndit că efortul nu îi aducea destulă satisfacție.

– Pleacă de aici, a mîrîit el.

Carruthers a ajuns la mașină și a deschis ușa de la locul șoferului.

– Acum folosești apa de la Corroboree Springs, a insistat el. Dar Merimbula o să îi facă o ofertă de cumpărare și lui Jake Tiernan, care e obosit și bolnav. Lumea l-a auzit că vrea să meargă la Queensland și să stea la soare toată viața.

Viermele a trîntit și a încuiat ușa și a deschis puțin geamul, ca să îi vorbească prin deschizătură.

– Bătrînu' Jake te lasă să folosești apa, dar Merimbula nu o să fie la fel de generoasă.

Ian a venit aproape de mașină și s-a uitat la Carruthers prin geam.

– Ți-am spus o dată să pleci de pe proprietatea mea, i-a strigat el cu răutate. A doua oară nu o să ți-o mai spun.

Carruthers a pornit bombănind motorul mașinii, s-a împins în schimbător și a pornit-o înapoi, cu un vîrtej de praf roșu în urma lui.

Ian s-a întors și și-a vărsat toată furia și toate frustrările în muncă. Carruthers avea dreptate, deși lui Ian nu îi plăcea deloc. Dacă Jake își vindea proprietatea, cu tot cu izvoarele ei de apă proaspătă, Ian nu i-ar mai fi putut rezista Merimbulei prea mult.

S-a rezemat în coada hîrlețului și și-a lăsat capul pe mîini, închipuindu-și cum ar fi să își părăsească pentru totdeauna pămîntul, să îl ducă pe Chris

departe de toate lucrurile pe care le cunoştea şi să o ia de la capăt la oraş, sau să muncească pe domeniul altcuiva.

Nu putea să lase să se întîmple un asemenea lucru.

În seara aceea, după cină, Jacy s-a dus pe veranda din faţă, în leagănul în care ca fetiţă visase atîta. Jake i s-a alăturat, cu bastonul bocănind familiar în timp ce se mişca.

– Trebuie să fii dimineaţa la Yolanda, a spus el, lăsîndu-se într-un scaun de lemn care stătea în unghi drept faţă de leagăn.

– Da, a răspuns Jacy, oftînd cuvîntul. Mai e telefonul de la *„Cîinele şi Gîsca"?* Aş vrea să vorbesc cu mama şi să îi spun că sînt bine.

– Hei, am ţinut pasul cu vremea, a răspuns el uşor. La poştă, Mamie Dinter are o maşină fax şi se mai găseşte un telefon public şi la cafeneaua din Yolanda. Restaurantul are un nou proprietar, o femeie, Nancy Nu-ştiu-cum. E o fată foarte sprintenă, cam de vîrsta ta. O să îţi placă.

Au stat acolo o vreme, în ceea ce Jacy ar fi numit o tăcere în doi. Apoi a vorbit Jake; se vedea pe el că îşi făcuse curaj tot timpul ăsta.

– Sînt nişte lucruri pe care aş vrea să ţi le spun în caz că... Mă rog, că nu reuşesc să răzbesc.

Ea a îngheţat şi apoi a început să protesteze, să îi spună că sigur o să se facă bine, că era tot mai viguros în fiecare zi, dar el a oprit-o, apucînd-o de mînă.

– Nu ştiu ce ţi-a spus mama ta despre despărţirea noastră, dar aş vrea să cunoşti punctul meu de vedere. Am fost un soţ bun pentru Regina,

cît timp a durat, iar Dumnezeu îmi e martor că am iubit-o. Dar eram încăpățînat și rigid ca Ian – ținutul ăsta te face așa, dacă nu te omoară mai întîi. Am uitat, dacă am știut vreodată, că o femeie are nevoie din cînd în cînd de atenție, de tandrețe. Mai ales una care a fost crescută într-un mediu mai blînd, cum a fost și ea.

Jacy a simțit cum i se usucă gîtul. Ce e cu ziua asta, în care fiecare se simte obligat să vorbească despre trecut?

– Ai făcut tot ce puteai, a spus ea. Pînă și mama recunoaște asta. Și cred că și ea are regrete, în ce o privește.

Vocea lui Jake avea în ea un zîmbet trist, pe care nu l-a permis buzelor să îl arate.

– Ar fi putut să te țină departe de mine, după divorț. I-ar fi fost foarte ușor, trăind atît de departe, în State, dar te-a lăsat să vii în vizită. Asta e ceva care spune multe despre ea.

Jacy nu a mai zis nimic. Înainte de fiecare călătorie în Australia, trebuise să se lupte cu ghearele și cu dinții cu mama, ca să o lase, dar nu era nevoie ca Jake să știe treaba asta. „Lasă-l să își facă iluzii despre femeia pe care a iubit-o în tinerețe".

El a continuat, privind țintă în sus, spre cerul negru, cu stelele lui împrăștiate peste tot, evitînd privirea lui Jacy, deși i-a căutat mîna și i-a prins-o.

– Mama și tata au înființat ferma asta și au păstrat pămîntul ăsta, în ciuda tuturor incendiilor, a secetelor și a recesiunilor, a spus el. Nu vreau ca tocmai eu să renunț.

Jacy aștepta încordată. Probabil că nu o să stea tot restul vieții ei în Australia, dar o durea să își

Închipuie că va trebui odată să nu mai considere Corroboree Springs acasă. Era axul existenţei ei, locul la care se gîndea cînd era departe. Cînd ceva nu mergea cum trebuie, se plimba în gînd prin fiecare centimetru al proprietăţii, iar gîndul că avea unde se întoarce oricînd constituia pentru ea un confort psihic.

Oricînd. Iar acum devenise un concept abstract. La fel de bine se putea gîndi la Camelot, sau la Brigadoon.

– Nu te văd conducînd o proprietate, a continuat Jake, deşi multe femei au făcut-o – inclusiv bunica ta, pînă ce am mai crescut şi eu şi am putut să fiu de ajutor. A făcut o pauză, probabil amintindu-şi de mama lui, puternică şi curajoasă. Adevărul este că nu îmi place gîndul că aş putea să vînd la străini şi nici de bani nu am nevoie. Am pus deoparte tot ce îmi trebuie. A mai urmat o pauză. Apoi, în sfîrşit, Jake şi-a privit fiica fix în ochi. Ian Yarbro a fost pentru mine un camarad adevărat, cel mai aproape de un fiu şi are nevoie de apa de pe terenul ăsta ca să supravieţuiască. Jacy-fata-tatii, mă gîndesc să îi las lui Corroboree Springs.

4

Timp de o clipă, parcă lumea a înghețat; Jacy stătea acolo, ascultînd în timpane bubuitul inimii. Jake voia să-i lase lui Ian Corroboree Springs – pentru totdeauna?

– Nu, a şoptit ea, după un timp foarte lung. Nu.

Jake i-a strîns iarăşi mîna.

– Ascultă-mă, draga mea, a spus el blînd. Ştiu că tu şi Ian aveţi ceva de împărţit, dar este un om bun. El o să facă din nou proprietatea productivă...

Jacy simţea un amestec ameţitor de senzaţii. Era geloasă pe evidenta admiraţie a lui Jake pentru Ian. Era furioasă, dar şi tristă. Tristă că pentru Jake o fiică nu era destul; undeva înăuntru, el îşi dorea un fiu. Iar Ian nu era prietenul ei, în ciuda vechii şi ciudatei atracţii pe care o simţiseră unul pentru altul. Cum se va vedea stăpîn cu acte în regulă la Corroboree Springs, probabil că o să îi interzică să mai calce vreodată pe proprietate.

Şi-a întors faţa spre tatăl ei, ca să îl privească, în lumina slabă care venea pe fereastra salonului.

– Nu face asta, tată, a pledat ea în şoaptă. Te rog, nu da Corroboree Springs cuiva care nu este din familie.

Jake şi-a mîngîiat gînditor bărbia, uitîndu-se la lacul şi la rîul pe care îl alimenta acesta, care curgea direct spre Merimbula, ferma învecinată.

Nu mai pot să conduc ferma, a spus el.

Jacy era la capătul nervilor.

Asta nu înseamnă că trebuie să o dai, i-a spus ea, disperată. Ai putea să angajezi un arendaş.

Ce rost ar avea, Jacy, fetiţo? a contrazis-o Jake, cu voce lină. Doar aş îndepărta inevitabilul. A bătut-o înţelegător pe genunchi, ca pe un copil poznaş. Trebuie să te obişnuieşti cu gîndul. Viaţa e mereu schimbătoare, la urma urmei.

Reacţia lui Jacy a surprins-o chiar şi pe ea.

– Nu am să accept niciodată, a strigat ea. Poate că nu am fost niciodată fiul pe care ţi l-ai dorit cu adevărat, dar nici idioată nu sînt. Pot să învăţ să conduc o proprietate, dă-mi doar o jumătate de şansă! Iar dacă îi dai Corroboree Springs *omului aceluia*, Jake Tiernan, nu o să te iert niciodată.

Jake s-a ridicat tremurînd de pe scaun, cu faţa trasă şi palidă, iar Jacy a regretat izbucnirea ei încă înainte să o termine.

– Nu te-aş da pe o sută de băieţi, a spus el. În fiecare clipă a vieţii mele am fost mîndru că sînt tatăl tău. Dar, oricîte intenţii bune ai avea, nu ai experienţa care trebuie ca să conduci un asemenea loc. Nu poţi să laşi deoparte necazurile, atunci cînd apar.

Există momente cînd adevărul doare, s-a gîndit Jacy, lovită, iar acum este un asemenea moment. Jake nu voia să îi încredinţeze Corroboree Springs, pentru că îi era teamă că o să renunţe la primul semn că ar putea să apară probleme, iar ea ştia că nu are nimic de spus în apărarea ei.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a vrut să se întoarcă, să nu i se vadă, dar el i-a pus o mînă pe umăr.

– Mai bine te duci să te odihneşti, draga mea. Te aşteaptă o zi foarte importantă.

Jacy a dat din cap, pentru că nu era în stare să vorbească, şi a privit mută cum Jake depune efortul laborios de a se întoarce în casă.

În noaptea aceea a dormit bine şi s-a trezit devreme. Avea ochii încă plînşi, iar nasul îi era foarte roşu, chiar şi după cîteva jeturi de apă rece. Minunat, s-a gîndit ea, intrînd în bucătărie ca să îşi ia micul dejun. Într-o oră avea să dea ochi cu clasa ei de la Yolanda. O să le facă o primă impresie de neuitat!

Jake era deja aşezat la masă la intrarea ei, sorbindu-şi ceaiul de dimineaţă, în faţa unei scrisori scrise pe jumătate. I-a aruncat lui Jacy o privire în acelaşi timp iubitoare şi precaută.

– Dimineaţa asta chiar eşti o privelişte, a spus el.

Jacy a chicotit la francheţea lui, în ciuda dispoziţiei iritate şi a necazului că arăta cum arăta.

– Mulţumesc, tată. Chiar aveam nevoie de cineva care să îmi întărească moralul. Eşti perfect pentru treaba asta.

El a zîmbit.

– Mai există o soluţie a dilemei tale, ştii bine, a spus el. Ai putea să te măriţi cu Ian. Rîul Corroboree ar fi al tău, dar ai avea şi un soţ care să te ajute.

Jacy tocmai îşi turna cafeaua şi aproape că a scăpat şi ceaşca, şi cana.

– Cum poţi să îmi sugerezi un asemenea lucru? a întrebat ea, punînd consternată totul pe masă. Doamne, Dumnezeule, tată, ştiu că în materie de

drepturile femeii Australia e rămasă în urmă, dar o căsătorie de conveniență? Asta vine direct din Evul Mediu!

Jake arăta foarte hotărît și aducea mai mult cu ce fusese pe vremuri.

M-am gîndit la toate, a spus el, ca și cum ea nu ar fi spus nimic. Tu ești o Tiernan și pămîntul îți revine de drept. Pe de altă parte, Ian are nevoie de apă mai mult ca niciodată, pentru că ochiurile lui de apă se duc pe capete. Așa că am hotărît să îți trec ție proprietatea și apa lui Ian. Întreaga treabă ar fi mai simplă pentru amîndoi, bineînțeles, dacă ați fi căsătoriți.

Jacy s-a uitat buimacă la el, deși ideea de a fi soția lui Ian Yarbro îșI avea și avantajele ei. Dreptul de a împărți patul cu el, de pildă...

Ea a aruncat gîndul cu o scuturare a capului, dar senzațiile care acompaniau această idee persistau și a respirat adînc.

– Bine, tată, hai să presupunem, doar pentru o clipă, că vreau să fac după cum ai plănuit tu. De ce crezi că Ian o să fie de acord? Ai văzut cît de intens mă urăște, sau ai uitat cumva?

– Nu, a răspuns Jake. Adevărul este că Ian se teme de tine.

Capul a început să o doară pe Jacy, durere care a coborît spre ceafă și apoi spre mușchii umerilor și ai spatelui.

– Ian nu se teme de nimic, l-a contrazis ea. Iar tu nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce să fie de acord?

Pe buzele lui Jake a revenit zîmbetul acela viclean.

– Pentru că are nevoie de apă, a spus el vesel.

Jacy s-a prăbuşit în scaun.

– Dar aseară ai spus că vrei să îi laşi lui Ian totul, tot Corroboree Springs, cu cățel şi purcel.

Jake a scuturat din cap cu putere, apoi a mîngîiat-o pe creştet.

– M-am răzgîndit, a spus el. Tu iei pămîntul, el ia apa. Cred că restul va trebui să îl faceţi voi.

Jacy a aruncat o privire spre ceasul zgomotos, de plastic, care i-a arătat că nu mai avea timp de discuţii în contradictoriu... Pînă la Yolanda avea cam zece mile şi voia măcar cîteva minute ca să se obişnuiască cu şcoala.

A înhăţat un măr de pe fructieră şi un pahar de carton cu iaurt din frigider şi s-a îndreptat spre uşă.

– Discutăm mai tîrziu, i-a strigat tatălui ei.

– Nu mai avem ce discuta, i-a răspuns el cu veselie. Pămîntul e al meu, Jacy, fetiţo, iar eu fac cu el ce cred că e mai bine.

Jacy a scos un sunet care să îi arate exasperarea şi s-a grăbit spre camionetă.

Drumul pînă la Yolanda era prăfos şi accidentat, dar lui Jacy îi plăcea. Cînd i-a tăiat calea o turmă de canguri, şi-a dat seama că iubeşte pămîntul ăsta unic şi sălbatic din toată inima. Poate că ar trebui *să trăiască* aici, să locuiască la Corroboree Springs şi să predea la Yolanda...

Cînd a oprit în faţa şcolii cu o încăpere din Yolanda, o clădire îndesată şi urîtă, în minte i-a apărut Ian şi s-a forţat să îşi scoată din minte imaginea lui.

Avea de lucru, nu glumă.

Interiorul şcolii era la fel de urît cu exteriorul, cu harta lumii de mult depăşită, cu băncile vechi, care mai aveau găuri pentru călimări, cu manualele de

multă vreme ieşite din uz, dar Jacy simţea cum urcă în ea entuziasmul. Putea să dea un alt curs vieţilor acestor puşti; şi chiar voia să facă acest lucru.

A şters de praf catedra şi a răsfoit unul dintre manuale pînă la sosirea primului elev.

L-a recunoscut instantaneu pe Chris Yarbro, deşi nu îi semăna fizic tatălui. Părul îi era deschis la culoare, ochii aveau o nuanţă schimbătoare de castaniu şi avea una din acele feţe de băiat de cor care îi invita pe ceilalţi la bătaie. Mic pentru vîrsta lui şi cam subţirel, Chris ezita să intre.

În acele clipe, Jacy s-a gîndit cum ar fi trebuit să se simtă văzîndu-l pe fiul lui Ian şi al lui Elaine pentru prima dată. Realitatea era că băiatul îi plăcea şi că voia să fie prieteni.

– Nu vrei să intri? a întrebat ea. Eu sînt domnişoara Tiernan.

Chris a mai aşteptat un moment şi apoi a trecut pragul. Numai atunci a văzut ea că în spatele copilului se afla Ian.

– Ştie cine eşti, a spus Ian, venind spre ea la catedră. Avea faţa trasă şi colţuroasă şi se uita la ea ameninţător. I-am spus eu.

– Frumos din partea ta, a răspuns Jacy, cînd şi-a recăpătat glasul. S-a gîndit că ar spera prea mult să creadă că el nu i-a observat adînca tulburare.

Ian şi-a pus mîinile pe marginile bătrînei catedre – Jacy a putut să îi vadă toate tăieturile, noi şi vechi – şi s-a aplecat spre ea şi i-a vorbit cu o voce joasă şi ameninţătoare.

– Ai grijă să îl înveţi ce trebuie pe flăcăul ăsta, şi nimic altceva, a avertizat-o el.

Jacy şi-a înghiţit o izbucnire de furie.

– Cum ar fi ce? a întrebat ea, cu o dulceaţă în glas pe care sigur nu o simţea.

Muşchiul de la falca lui Ian începuse să tremure, iar ochii cu nuanţe indigo fulgerau o convingere profundă.

– Să nu îi bagi în minte idei americane radicale. Nu vreau să iasă din el un „sensibil".

– Altfel spus, a început Jacy, vorbind fără patimă, cu o voce puţin peste şoaptă, vrei ca fiul tău să fie crescut ca un barbar care nu gîndeşte şi nu simte nimic? S-a aplecat într-o parte, ca să îl privească pe Ian, şi a zîmbit liniştitor spre băiat, care se prefăcea că nu îl interesa scena. Prea tîrziu, Ian. Cred că paguba a fost făcută deja – Chris arată sănătos şi foarte inteligent. Unde ai greşit oare?

Muşchiul acela care nu îi dădea pace lui Ian a început iar să tremure, iar unul dintre pumni i s-a strîns.

– Vreau să nu uiţi cumva, a spus el, după o luptă interioară pe care ea a urmărit-o încîntată, că Chris nu e yankeu, e un cangur.

Ian s-a întors şi a făcut un semn de salut către băiat, după care a ieşit.

Jacy l-a privit plecînd, simţind atît iritare, cît şi triumf, dar gălăgia făcută de copiii adunaţi afară i-a spus că era cazul să se gîndească la treaba ei. Chris luase loc în spatele sălii de clasă. Ceilalţi s-au băgat şi ei în bănci: trei băieţei, fiecare cu exact un cap mai înalt decît precedentul; o fetiţă timidă de cam doisprezece ani, cu o girafă de cîrpă în braţe; alta, mai bine îmbrăcată şi în mod sigur mai îndrăzneaţă. Cînd Jacy a sunat clopoţelul de modă veche, în băncile antice se aflau nouă copii.

Trebuiau să fie cel puţin douăzeci, după calculele lui Jacy, iar asta o cam neliniştea. Era clar că unii dintre părinţii din jurul Yolandei se hotărîseră să îşi ţină copiii acasă.

Dar pe moment nu avea ce face şi trebuia să se concentreze asupra acestora. S-a prezentat copiilor şi le-a spus că venise în Australia ca să stea un timp cu tatăl ei. Le-a spus că îşi petrecuse majoritatea vieţii în Statele Unite, dar şi aici era acasă; avea rădăcinile aici, unde bunicii ei fondaseră Corroboree Springs.

Cînd a terminat de vorbit, Jacy le-a cerut copiilor să iasă în faţă – unul cîte unul, desigur –, să îşi spună numele şi cîte ceva despre ei.

Nu s-a mirat cînd prima a ieşit în faţă fetiţa cea sigură pe sine. Avea cozi negre, nişte ochi minunaţi căprui-aurii şi pistrui. Ea a anunţat că se numeşte Jasmine McCulley şi că voia să trăiască în Sydney atunci cînd o să fie mare şi să aibă propriul ei magazin de rochii.

După ce Jasmine s-a aşezat, nu au mai apărut voluntari, aşa că Jacy a parcurs camera cu privirea şi s-a oprit asupra celui mai mare dintre cei trei fraţi. Ca şi ceilalţi, acesta avea părul dat pe spate şi purta blugi noi şi o cămaşă curată.

– Vrei să fii bun şi să ieşi în faţă? i-a spus Jacy.

El a mormăit din banca lui:

– Toţi ştiu cum mă cheamă.

– Eu nu ştiu, l-a corectat Jacy.

În sfîrşit, băiatul s-a ridicat şi s-a tîrît spre catedră, unde s-a întors cu spatele spre Jacy.

– Eu sînt Linus Tate, a spus el cu o răutate studiată. Iar aceia sînt fraţii mei, Lionel şi Liander. Locuim la Merimbula – tata e şef de echipă acolo.

După ce şi-a rostit replica, Linus s-a întors la locul lui.

Ca o chestiune de principiu, Jacy le-a cerut şi lui Lionel şi lui Liander să iasă cîte unul şi să vorbească despre ei. Apoi s-a întors spre Chris Yarbro.

Acesta s-a prelins spre fundul băncii şi i-a evitat ochii.

Mai tîrziu, s-a gîndit Jacy, şi a invitat-o pe fetiţa cu girafa jucărie să vină lîngă ea.

Dureros de subţirică, cu rochia mult lungită, adolescenta s-a supus cu entuziasmul unui aristocrat francez care merge spre ghilotină.

– Bebeluşu'! a strigat Linus, sau poate unul din fraţii lui. Nu poate fără jucărie.

Jacy le-a aruncat celor trei fraţi Tate o privire mustrătoare, perfecţionată în Connecticut cu ajutorul lui Paul şi şi-a lăsat uşor o mînă pe umărul subţirel al elevei ei.

Copila s-a uitat mai întîi la ea, apoi şi-a făcut curaj, s-a întors spre colegi şi a spus:

– Numele meu este Gladys Shifflet. Îmi place să citesc cărţi despre castele şi prinţese. Jacy a dat din cap că e liberă, iar ea s-a întors în bancă.

Ultimul care a vorbit a fost Chris. În felul lui, şi el se simţea la fel de stînjenit ca Gladys.

– Christopher Yarbro, a spus el, fără altă introducere. Îmi place să călăresc şi într-o zi eu şi tata o să fim parteneri.

– Vrei să spui că într-o zi o să lucrezi la Merimbula, dacă te primesc, a spus Linus Tate cu voce vicleană. Yankeii care conduc ferma or să te dea afară, o să vezi.

Chris, atît de timid înainte, atît de puţin asemănător cu tatăl lui, a arătat dintr-odată toată

hotărîrea sălbatică a tatălui lui. S-a întins spre Linus, iar Jacy s-a grăbit să îi despartă pe cei doi băieţi.

Destul, Linus, a spus ea, calmă. Iar pe tine, Christopher, am să te rog să îţi ţii firea.

Tot restul dimineţii a fost foarte liniştit. Jacy i-a pus pe toţi să citească cu voce tare şi le-a testat cunoştinţele de matematică. În timp ce ei se aflau în recreaţia mare, ea a stat la catedră, făcînd planuri de lecţii conform cu nevoile fiecăruia dintre copii. În acelaşi timp, sorbea din iaurtul deja călduţ şi ronţăia din mărul adus de acasă.

Pe catedră a apărut o umbră, iar ea şi-a ridicat ochii zîmbind, aşteptîndu-se să îl vadă pe unul dintre elevi. Dar s-a trezit privind la faţa îngustă şi avidă a lui Reddley Shifflet, unicul om din lumea asta despre care ştia că tatăl ei, atît de afabil în rest, îl detestă.

Redley era mai bătrîn şi mai subţiratic, hainele îi erau mai ponosite şi probabil că era şi mai rău. Jacy şi-l amintea de la vizitele ei de altădată. Acum stătea sprijinit de catedră, puţind a motor, a sudoare şi a băutură ieftină.

– Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat ea politicoasă. La urma urmei, Redley era tatăl unuia dintre elevii ei şi îi datora cuvenitul respect.

Redley a zîmbit, arătînd un şir de dinţi maronii, strîmbi.

– Tu eşti fata lu' Jake Tiernan, a spus el.

Se cam plictisise să fie cunoscută doar ca fiica lui Jake, dar nu dădea doi bani pe părerea lui Shifflet.

– Da, a răspuns ea. Iar dumneavoastră sînteţi tatăl lui Gladys.

Rînjetul vesel şi cam agresiv al bărbatului a dispărut, lăsînd loc unei figuri gînditoare. A dat din cap.

– Am venit să iau fata. Mama ei e plecată la lucru şi e nevoie de Gladys acasă.

Jacy ştia, desigur, că să fii profesor într-un asemenea loc înapoiat este o permanentă provocare, dar nu se aşteptase să intre atît de repede într-un asemenea impas.

– Clasa ia liber la ora trei, a spus ea cu un ton plăcut, dar ferm. Poate veniţi să o luaţi pe Gladys atunci.

Redley s-a aplecat şi mai aproape de ea, iar mirosurile s-au intensificat, luînd nuanţe noi şi tulburătoare.

– Poate nu m-ai înţeles, a spus el. E nevoie de Gladys acasă.

Ea era pe cale să protesteze, dar i-a trecut prin cap că dacă îl înfurie pe idiot, aceasta s-ar putea descărca pe Gladys.

– Foarte bine, a spus ea sec. Sper să nu uitaţi, domnule Shifflet, că fiica dumneavoastră are nevoie de o educaţie. Ca să o obţină, trebuie să frecventeze regulat cursurile.

– Gladys nu are nevoie de prea multă deşteptăciune, a spus Redley, împingîndu-se în catedră, cu un licăr de triumf în ochii lui ruginii. Într-o zi o mărit cu un fermier şi o să înceapă să toarne copii şi gata.

De dragul lui Gladys, Jacy şi-a ţinut cumpătul. Ian îi spusese să nu înceapă să facă revoluţie. Aşa că, în ce o privea, mai întîi trebuia să îşi găsească adepţi şi să planifice strategii de bătălie.

– Lumea se schimbă, a spus ea, moderat.

Redley nu a răspuns, de fapt Jacy nu putea face nimic ca să îl împiedice să o ia pe Gladys de la școală. I-a privit prin ușă și un fior rece i-a trecut prin suflet. Gladys i-a adresat lui Jacy o privire rugătoare, apoi și-a urmat tatăl în camioneta care huduia și scotea fum la poarta școlii.

Jacy se simțea mai mult decît frustrată, mai mult decît furioasă. Se simțea bolnavă, deși era vorba de o boală a spiritului, mai degrabă decît de una trupească.

S-a simțit ușurată cînd a venit ora trei, deși elevii ei avuseseră o după-amiază plină și fructuoasă. Incidentul cu Redley o tulburase și avea multe îndoieli legate de ea. Poate că totuși nu trebuia să accepte slujba.

Jacy s-a recules. Un lucru era sigur; nu o să fie în stare să dea replici fără să îi dea apă la moară lui Ian, care spusese din capul locului că nu e potrivită. Iar ea chiar avea de gînd să reacționeze.

Deși colegii lui dispăruseră deja în soarele după-amiezei în chiar clipa în care Jacy le-a dat liber, Chris mai zăbovea, lucrînd harnic în banca lui.

Jacy s-a apropiat prudentă, nevrînd să îl întrerupă.

– Aș putea să te duc pînă acasă, dacă vrei, s-a oferit ea. Nu aș face nici un ocol.

Chris și-a ridicat ochii de pe desenul pe care îl lăcea – reprezenta un bărbat cu un băiat și un cangur –, iar expresia pe care a văzut-o Jacy în ochii lui era foarte deosebită.

– O să vină tata să mă ia, a spus el. De obicei, merg călare pe bătrînul Meathead, dar și-a pierdut o potcoavă.

Înainte ca Jacy să poată răspunde, afară s-a auzit o uşă de maşină trîntită. Şi-a strîns braţele în jurul corpului.

Se întorsese Ian. De ce era pentru ea o surpriză?

Nu îi putuse simţi apropierea; parcă ar fi fost o rachetă care îi era destinată şi care urma să explodeze la impact. Pielea i s-a făcut ca de găină şi a început să o mănînce, iar inima a pornit iar să îi galopeze. Deşi nu îi venise în minte în timpul precedentei lor întîlniri, planul absolut nebunesc al tatălui ei, de divizare a proprietăţii între ea şi Ian i-a reapărut brusc în conştiinţă.

Şi pe fundalul acestui gînd, fără vreun avertisment, în faţă i-a apărut imaginea tulburătoare a ei înseşi ca soţie a lui Ian, culcată între el şi nişte cearceafuri...

Cînd el a umplut uşa, luminat de soarele strălucitor, cu pălăria ieftină în mînă, faţa ei era roşie ca focul.

Jacy ar fi vrut să se uite aiurea, dar s-a descoperit privind ţintă la Ian, la V-ul de sudoare care se profila pe pieptul cămăşii lui de lucru de culoare deschisă, la blugii lui spălăciţi şi la cizmele uzate.

El l-a salutat pe Chris cu un zîmbet scurt, fulgerător şi, trecînd pragul, i-a făcut semn cu degetul spre poarta şcolii.

– Aşteaptă-mă în maşină, i-a spus el băiatului. O să luăm nişte îngheţată înainte să plecăm acasă.

Chris s-a năpustit spre uşă, apoi s-a repezit înapoi să îşi ia desenul şi a ieşit.

În momentul în care au rămas doar ei doi, faţa lui Ian s-a schimbat. Se dusese zîmbetul, se dusese

lumina aceea minunată din ochii lui, căldura purtării. Privind-o pe Jacy, trăsăturile lui parcă s-au înăsprit. Ea a simţit o durere ascuţită, amintindu-şi de momentele în care se uita la ea cu dragoste.

El, a întrebat el brusc, cum merge?

Ea a înghiţit în sec. Îi venea să plîngă, dar trebuia să o lase pe mai tîrziu.

Lecţia a mers bine, a răspuns ea cu un ton la fel de rece ca al lui Ian. A strîns din umeri. Totuşi, ar fi o problemă – Redley Shifflet.

Ian s-a îndreptat, ascultînd cu o atenţie gravă, după ce şi-a pus încet pălăria pe cap. Ochii i s-au îngustat.

Ce e cu el?

Jacy a oftat.

Atitudinea lui faţă de educaţie, mai ales cînd e vorba de fete, nu e tocmai modernă, nici măcar după standardele *voastre*. A luat-o pe Gladys de la şcoală devreme astăzi, a zis că „e nevoie de ea acasă". Şi de fapt mulţi copii nu s-au prezentat astăzi la şcoală. În timp ce vorbea, rotea cu vîrfurile degetelor un glob terestru vechi şi a fost uluită că Ian şi-a pus mîna lui aspră pe a ei, oprind mişcarea globului.

Era un contact inocent, cît se poate de banal, dar din cine-ştie-ce loc secret un alt val de căldură s-a ridicat spre faţa ei şi a umplut-o de senzaţii. Ea şi-a tras mîna încet.

– Te-am avertizat că oamenii din jur de Yolanda nu sînt tocmai vizionarii la care te aşteptai, a spus Ian, iar vocea lui liniştită suna cumva brutal.

– E mai mult decît atît, a insistat Jacy, iarăşi nerăbdătoare şi bucuroasă de asta. Îşi găsise un refugiu în acea emoţie, pentru că aceea care tocmai

trecuse – dorința ei intensă de a fi luată în brațe de omul acela, pentru totdeauna – era inacceptabilă. I-a întîlnit ochii și, timp de un amețitor moment, a crezut că se scufundă în ei.

– În familia asta e ceva îngrozitor.

Ian a oftat cu tristețe.

– Da, așa e. E Redley. E o jigodie, aici nu încape nici o îndoială. Dar pe aici nu ne băgăm nasul în treburile altora.

Jacy și-a amintit privirea imploratoare lui Gladys și disperarea ei și a simțit un val de furie.

– Nici chiar cînd e vorba de siguranța unui copil?

Sprîncenele lui negre s-au unit mirate pentru o clipă.

– N-ai de unde știi.

Ea și-a ridicat brațele în sus, disperată.

– Ian, pentru numele lui Dumnezeu, gîndește-te numai! Toată lumea știe că Redley o bate pe Darlis cu regularitate. E oare greu de crezut că face la fel și cu fiica lui?

Jacy s-a uitat cum fața lui devine impenetrabilă, ca un zid între ei și a simțit dorința de a-l lovi în pieptul acela puternic și de a striga la el pînă ce va asculta. Pînă ce o va lăsa înăuntru.

– Doamna mea, asta e o acuzație foarte gravă, a spus el. Ai grijă să vii cu dovezi cînd o mai zici o dată.

După care Ian s-a întors și a ieșit, lăsînd-o pe Jacy privind după el cu o furie mută.

A fost o plăcere să închidă școala pînă a doua zi.

Voia să îi telefoneze mamei, înainte de a o porni spre Corroboree Springs. New York-ul avea cincisprezece ore înainte, asta însemna că pe Coasta de Est e șapte dimineața. Ar fi putut să

folosească telefonul de la cafeneaua din Yolanda, iar ea sigură că acolo se aflau Ian şi Chris, care se bucurau de îngheţata promisă, iar ea nici de a naibii nu o să îl facă pe Ian să creadă că se ţine după el.

Jacy a parcat camioneta tatălui ei în faţă la *„Cîinele şi gîsca"*, singurul local din Yolanda şi probabil cel mai prăpădit din toată Australia de Sud. Dacă îşi amintea bine, în locul acela exista o regulă nescrisă, care nu lăsa nici o „păsărică" să intre, în ideea că un bărbat are nevoie din cînd în cînd de un loc în care să se ascundă.

A urcat treptele şubrede şi, mergînd spre uşi şi spre balamalele lor ruginite, se întreba în ce loc s-ar putea ascunde o femeie dacă ar avea nevoie de nişte timp numai pentru ea.

S-a oprit, pentru că nu era chiar atît de vitează pe cît pretindea de obicei că ar fi. A tras adînc şi hotărît aer în piept. Şi-a reamintit în sine că localul este un loc public. Avea dreptul moral de a intra înăuntru, dacă nu şi pe cel legal.

Interiorul era rece şi ceţos, luminat doar de cîteva becuri chioare şi de luminile de la tonomat. Acesta tocmai cînta o piesă country-western americană. În jurul mesei de biliard se strînseseră trei-patru tipi cu aspect de duri, probabil angajaţi pe la ferme.

La intrarea lui Jacy, Bram McCulley, proprietarul burtos al cîrciumii, s-a oprit din lustruirea tejghelei, cu cîrpa în aer, iar jucătorii de biliard s-au întors ca să se zgîiască la ea.

Bram a tuşit ca să îi atragă atenţia, pregătit să fie în acelaşi timp tolerant şi ferm cu „fata lu' Jake".

– Nu servim doamnele, a spus el.

Jacy nu voia decît să folosească telefonul – ideea că ar putea să comande ceva de băut nu îi trecuse prin minte –, dar cuvintele lui Bram au lovit-o ca o palmă. Nu fusese niciodată tratată aşa, nici măcar cît de cît politicos, ca acum, şi îi era greu să accepte. De fapt, asta i-a adus în minte o grămadă de emoţii pe care le trăise după ce cel mai bun prieten al ei, Paul, primise diagnosticul, emoţii pe care crezuse că le-a uitat.

Stătea acolo, în mijlocul acelei cîrciumi ostile, cu bărbia tremurînd şi cu inima bătîndu-i tare. Nu mai trăise experienţa de a i se interzice un loc din cauză că era ce era, iar acum era şi furioasă şi înfricoşată.

– Vreau să dau un telefon, a spus ea, după o tăcere penibilă, în timpul căreia Bram o măsurase din ochi cu milă, ca şi cum să fii femeie, mai ales americancă, ar fi fost un soi de blestem.

Bram nu i-ar fi făcut nici un rău, ştia asta – era prietenul tatălui ei şi un tip cu bun simţ, în primul rînd –, dar se simţea ca şi cum ar fi fost doborîtă la pămînt şi călcată în picioare.

– Există unul peste drum, la cafenea, a pus-o la punct unul dintre jucătorii de biliard.

Jacy nu-l cunoştea pe nici unul dintre ceilalţi bărbaţi, iar felul în care se uitau la ea îi mărea nervozitatea.

– Am să îl folosesc pe acesta, a reuşit ea să spună. Apoi a rupt cumva inerţia care o ţinea paralizată şi a căutat prin geantă cartela ei telefonică, apoi a luat-o spre vechiul telefon de pe perete. În spatele ei, liniştea căpătase consistenţă şi greutate, ca o creatură însufleţită.

A ridicat receptorul negru al telefonului şi a cerut o telefonistă de pe reţeaua internaţională. I s-a

părut că aude uşa închizîndu-se şi deschizîndu-se de cîteva ori, dar nu s-a întors să vadă ce era. Echilibrul ei era fragil, chiar şi acum, cînd avea receptorul în mînă. Nu îşi putea permite nici un fel de distragere.

A obţinut repede convorbirea, ceea ce a făcut-o să se sprijine de zidul cîrciumii, plin de iniţiale scrijelite şi de desene obscene şi să mulţumească cerului în linişte.

Probabil că vocea îi tremura cînd a răspuns la alo-ul vesel al mamei, pentru că Regina Walsh a răspuns cu un „Cum te simţi?" alarmat.

Dezaprobarea care se ghicea în spatele ei pulsa în cameră ca o bătaie a unei inimi gigantice. Jacy a zîmbit în microfon.

– Minunat.

– Tatăl tău se simte mai bine?

– Da şi nu, a spus Jacy, iar după aceea vorbele i s-au împleticit una după alta, în graba de a termina convorbirea şi de a pleca de acolo. O să îţi explic într-o scrisoare. Nu am vrut decît să îţi spun că o să mai stau o vreme – am o slujbă de profesoară şi nu sînt pregătită să îl părăsesc pe tata, deocamdată. Uite ce e, mamă, sînt grăbită, pe bune, dar promit să îţi scriu înainte de terminarea săptămînii. Salută-l pe Michael din partea mea. Cu bine, mamă, te iubesc!

A mai auzit-o pe mama ei spunînd „Jacy", după care a închis.

Cînd s-a întors, simţindu-se de parcă trebuia să facă faţă unui tribunal de puritani, a mai avut un şoc. În spatele ei stătea Ian, cu mîinile în şolduri, cu pălăria trasă pe ochi, fierbînd.

– Ce faci tu aici, a mormăit el, luînd-o de mînă într-o manieră deloc grațioasă și trăgînd-o spre ușă, în fiecare seară faci o listă, înainte de culcare, cum să calci oamenii pe bătături?

Jacy a privit cu coada ochiului la jucătorii de biliard, care se uitau la ea cum se uită un cîine Dingo la un accident rutier. Apoi ei s-au întors posomorîți la jocul lor.

– Îmi pare rău, prietene,i s-a adresat vesel Ian, probabil lui Bram, nu o să se mai întîmple. După care a împins-o pe Jacy în stradă.

Jacy era furioasă, dar era în același timp veselă că era afară, la soare. Ușurarea a făcut-o să se simtă iar tare, iar furia i-a refăcut bravura șifonată. Și-a tras brațul din strînsoarea lui Ian și s-a uitat furioasă la el.

– Să nu îți mai ceri scuze *niciodată* pentru ce am făcut *eu*, Ian Yarbro, i-a șuierat ea. Mai mult, dacă mă mai manipulezi cum ai făcut-o acum, o să îmi petrec restul vieții făcîndu-te să îți pară rău!

– Cîrciuma asta are o regulă care ține de cincizeci de ani, i-a răspuns Ian, gesticulînd fioros cu un braț musculos, iar în tot timpul ăsta, nici măcar o femeie nu a pus piciorul acolo. La dracu, femeie, asta e o *tradiție*!

Jacy s-a ridicat pe vîrfurile degetelor, ca să ajungă nas în nas cu Ian. Era vag conștientă că ei doi se dau în spectacol, strigînd unul la altul în față la *„Cîinele și gîsca"*, dar în momentul acela nu îi păsa nici cît negru sub unghie.

– Vrei să îți spun eu ce să faci cu tradiția ta? a strigat ea.

Ian și-a scos pălăria, și-a plesnit-o de coapsă, apoi și-a pus-o la loc, cu o forță destul de mare ca

să îi rupă cupola. A tras adînc aer în piept, ca să îi strige o replică, dar s-a oprit.

Du-te acasă, a spus el, cu o voce periculos de calmă. Dacă nu te duci, jur pe îngerii din cer şi pe diavolii din iad că te bat la fund acum şi aici!

Jacy şi-a îngustat ochii şi şi-a strîns buzele îndărătnică, dar ştia că îşi forţează prea tare norocul. I-a adresat lui Ian cea mai distrugătoare şi mai obraznică privire de care era capabilă şi s-a grăbit spre camionetă.

În timp ce gonea spre Corroboree Springs, cu luţa prăfuită brăzdată de lacrimi de mînie, se întreba de ce încă îl dorea atît de mult pe Ian, de ce îi păsa ce gîndeşte despre ea, cînd era clar că ei doi nu pot să stea împreună mai mult de cinci minute fără să se certe ca chiorii.

5

Cînd Jacy a ajuns la Corroboree Springs, l-a găsit pe Jake îmbrăcat în niște pantaloni kaki largi și într-o cămașă sport cu dungi. El i-a aruncat o singură privire și a definit imediat situația cu un cuvînt:

– Ian.

Înainte să scoată un cuvînt, Jacy s-a dus la chiuvetă și s-a spălat energic cu apă călduță pe față. După ce a făcut aceasta, era mai calmă, iar furia care o făcuse să tremure pînă atunci se transformase într-o senzație de gol în stomac.

– Nu vreau să discut despre mizerabilul ăla arogant, încăpățînat și misogin!

Jake și-a permis un ușor zîmbet.

– Se pare că chiar despre el ai vorbit, i-a răspuns el. A arătat spre masa din bucătărie. Stai jos, draga mea.

Jacy a tras un scaun și s-a prăbușit în el, uitîndu-se la tatăl ei cum ia din frigider două sticle de bere și pune una în fața ei.

– Unde te duci îmbrăcat așa?

Răspunsul a uluit-o.

– Am niște treabă la Adelaide. Treburi legale. Mă duce Collie cu avionul lui.

Dar nu eşti în stare să zbori...

Jake a întrerupt avalanşa de proteste, ridicînd mîna cu palma îndreptată spre ea.

– Destul. Încă răspund de propria mea viaţă, Jacy, fetiţo, şi nu o să îmi spui tu ce să fac.

Jacy a luat o înghiţitură lungă, disperată, din băutura rece ca gheaţa. Parcă lumea spunea altceva despre înecarea necazurilor în alcool, s-a gîndit ea iritată.

– Tată...

Jake a oprit-o iarăşi, înainte să termine.

Sînt nebun de legat şi cu asta, basta, acceptă şi gata. Cînd o să mă întorc acasă, o să am o discuţie lungă cu tine şi cu Ian, iar după aia cred că o să mă pot retrage la Cairns sau în vreun loc la fel. Ochii i-au căpătat un aer visător. Nu îmi imaginez cum m-aş putea plictisi uitîndu-mă la mare.

Jacy a simţit dintr-ocată o tristeţe sălbatică; voia să se agaţe de Jake, să îl facă cumva să stea la Corroboree Springs, să fie tatăl pe care îl ştia dintotdeauna. Dar, desigur, nu a făcut-o. Orice fel de milogeală ar fi îngreunat despărţirea pentru amîndoi şi în plus, nimic nu ar fi împiedicat-o să îl viziteze acolo, la tropice. Or să se uite împreună la mare.

– Cum mama naibii ai reuşit să păstrezi legătura cu Collie? a întrebat ea, refugiindu-se în argumente de ordin practic.

– A trecut pe aici să mă întrebe dacă nu am nevoie de ceva, a spus zîmbind Jake. Bătrînul Collie e un prieten de nădejde. Cînd vine vremea, mă duce în nord.

În spusele lui Jake era ceva definitiv, cu care Jacy nu se putea lupta. Nu se obişnuise niciodată cu despărţirile – după ce îi spusese adio lui Ian, la

optsprezece ani, se transformase într-o salcie plîngătoare şi petrecuse cinci sau şase luni bocind. După moartea lui Paul şi ultimul rămas-bun, îşi pierduse încrederea în capacitatea ei de a duce pînă la capăt pînă şi cel mai banal lucru. Acum nu o să îl mai aibă nici măcar pe Jake, cu care să se ajute.

El s-a aplecat peste masă şi i-a luat mîna.

– Nu îţi face griji, draga mea, a spus el. O să fie bine şi pentru tine, şi pentru mine.

Jacy a aprobat din cap, şi-a lăsat berea neterminată şi s-a dus să facă un duş şi să îşi schimbe hainele. Cînd s-a întors în bucătărie, acolo era Collie, aşezat la masă şi cinstindu-se cu Jake.

Collie era pe jumătate nebun chiar şi fără bere. Ideea că or să zboare împreună, doar ei doi, a făcut-o să tremure, dar se resemnase să ştie că nu avea nici un rost să protesteze.

Le-a gătit o cină uşoară lui Jake şi lui Collie, deşi ea nu a putut să înghită nici o bucăţică şi chiar a reuşit să zîmbească atunci cînd tatăl ei i-a spus la revedere. I-a privit cum urcă în maşina împrumutată de Collie şi cum pleacă.

Deşi era aproape ora şapte, soarele strălucea încă puternic. Jacy a lăsat vasele nespălate şi s-a dus la grajd, pe care şi l-a amintit cum arăta atunci cînd îl popula o jumătate de duzină de cai. Acum locul arăta ca şi cum era gata să se prăbuşească în orice moment. Aerul mirosea a şoareci, a paie stătute şi a praf.

Jacy s-a gîndit la bunica ei, Matty Tiernan şi, deşi nu o întîlnise niciodată, era sigură că bătrîna nu ar fi fost de acord cu halul în care arăta proprietatea.

Hotărîrea de a comanda cherestea, de a angaja oameni şi de a renova grajdurile a luat-o instantaneu.

s-a simțit foarte bine trecînd la acțiune. Dacă o să fie al ei, atunci pămîntul trebuia să fie exploatat corespunzător. Or să fie iar cai în grajduri și în lanuri și poate o să pună și ceva grîu pe cîteva ungoane. Recolte se culegeau în Australia de Sud, chiar și în timp de secetă.

Deși avea treabă în casă, Jacy a zăbovit în grajd, făcîndu-și planuri și măsurînd din ochi. Scara părea să fie întreagă și s-a aventurat în sus pe ea, amintindu-și că acolo se aflau niște lucruri ale bunicii ei.

Abia cînd a ajuns sus, amintirile au apărut din senin și aproape că au zdrobit-o sub greutatea lor dulce-amară.

Ea și Ian stătuseră aici în paie și își împărtășiseră visele și secretele într-o după-amiază ploioasă de vară, cînd Jake era plecat cu turma. Mai întîi, Ian o sărutase nevinovat, dar apoi fuseseră prinși amîndoi de pasiune tinerească și făcuseră dragoste. Chiar dacă pentru ea fusese pentru prima dată, cunoscuse o plăcere incredibilă, pentru că Ian fusese atît de răbdător și de blînd.

Jacy s-a agățat de scară, abia suportînd amintirea, iar cînd răul a trecut a terminat urcușul. Într-un colț al podului, a descoperit un cufăr îmbrăcat în pînze de păianjen, o masă de machiaj veche și ceva ce semăna cu un schelet de pat cu o formă curioasă.

Conținutul cufărului consta mai ales din rochii și diferite stofe și se transformase de mult în cîrpe, cu ajutorul șoarecilor și al timpului. Spre dezamăgirea lui Jacy, nu erau nici fotografii vechi, nici scrisori și nici jurnale personale.

Ar fi fost pentru ea foarte interesant să ştie ce gîndise, ce sperase şi ce visase Matty. Mama lui Jake folosise probabil tiparul găsit acolo pentru a face minunata cuvertură, aceea pe care trebuise să o spele de două ori, din cauza prafului pe care îl ridicaseră oile lui Ian.

Simţindu-se mai puţin singură, poate din cauza legăturii peste timp cu Matty, Jacy a coborît cu grijă scara. S-a întors în casă, a spălat vasele şi a şters masa şi bufetul. Se simţea foarte eficientă şi s-a hotărît să schiţeze planul şcolar pentru a doua zi, înainte să se trîntească în pat cu o carte în mînă. S-a aşezat la masă, gata să scrie şi a descoperit un carnet, în care se afla o scrisoare neterminată.

Deşi nu avea intenţia să citească ceva personal, a recunoscut scrisul tatălui ei, iar în fracţiunea de secundă dinaintea închiderii carnetului cîteva rînduri i s-au imprimat în minte. *„O să fim împreună... Nici o zi nu trece fără să mă gîndesc la tine... Înapoi acasă, în Queensland, curînd..."*

Acasă în Queensland? s-a gîndit Jacy. De cînd era Queensland acasă?

A simţit o exaltare, ca şi puţină gelozie filială, atunci cînd a pus carnetul la loc. Jake devenise poetic; o femeie îl aştepta în Queensland. De ce nu îi vorbise despre ea? Cînd Jacy se îndrăgostise de Ian, atunci, pe vremuri, nu ar fi vorbit decît despre el.

Da, s-a gîndit ea puţin încurcată, dar pe vremea aceea ea era o fetiţă naivă. Jake era bărbat, unul sofisticat, în ciuda vieţii petrecute într-o relativă izolare.

Ian terminase de citit povestea, băiatul mititel şi cu aer sincer îşi terminase şi el rugăciunile, abia îşi mai ţinea ochii deschişi.

— Draguță, a anunțat el din senin, tocmai cînd Ian era pe cale să stingă lumina și să părăsească încăperea.

Ian a fost năpădit brusc de senzația că se clatină într-o cameră cu tot și s-a întrebat ce e cu el.

Cine? a întrebat el, deși știa deja. Categoric, așa era.

Domnișoara Tiernan, profesoara mea. În ochii lui Chris s-a citit deodată îngrijorarea. Ție nu îți place, nu-i așa? Nu ai fost prea politicos cu ea cînd m-ai dus la școală. Și cînd ai scos-o de la *„Cîinele și gîsca"* ai strigat la ea.

Ian a tresărit. Vinovat, domnule președinte, s-a gîndit el.

O văzuse pe fereastra cafenelei pe Jacy intrînd în cîrciumă, în timp ce ei își savurau înghețata și știuse că urmează necazuri, așa că se luase după ea. Intențiile lui fuseseră bune, chiar nobile, dar în ciuda lor situația explodase.

– Nu aș putea spune categoric că nu îmi place Ja..., domnișoara Tiernan. Pur și simplu, nu ne înțelegem în anumite privințe.

Chris s-a încruntat, dezorientat.

– Cînd m-am bătut atunci cu Linus Tate, mi-ai spus că oamenii nu trebuie să sară la bătaie de cîte ori nu sînt de acord cu niște lucruri.

Ian s-a simțit vinovat.

– Așa am spus, partenere, a recunoscut el. Și așa și cred. Poate că o să îmi cer scuze de la domnișoara Tiernan. Scuze, pe dracu, s-a gîndit el, ipocrit. Dacă ar fi fost omul care să încerce să îmbuneze o femeie furioasă, atunci ar fi făcut-o încă de atunci.

Dar să creşti un copil nu e o treabă aşa simplă Nu e destul să îl dăscăleşti ce să facă; trebuie să fii şi un exemplu de urmat şi să mergi drept de fiecare dată.

Chris i-a adresat un zîmbet larg şi somnoros.

– Cred că şi ţie ţi-ar plăcea, dacă ai încerca puţin, a spus el. E drăguţă.

Ian nu a făcut nici un comentariu, pentru că dacă ar fi recunoscut că Jacy e drăguţă şi-ar fi înghiţit cuvintele. După părerea lui, individa era o aducătoare de necazuri, cu un talent deosebit de a îşi face duşmani. Aşa că s-a aplecat să îşi sărute fiul pe frunte şi a stins lumina.

Cînd s-a oprit în cadrul uşi ca să îl mai vadă o dată, Chris ere deja adormit. În momentele acelea, Ian a simţit un val de iubire pentru fiul lui şi şi-a jurat în linişte că o să salveze pămîntul şi o să i-l lase băiatului, indiferent ce ar fi trebuit să facă.

La capătul lungului hol, ajuns în bucătăria lui cea mare, Ian a aprins o lampă cu kerosen şi a pus-o pe masă, apoi a ieşit afară şi a stins generatorul. Ca toate celelalte lucruri, petrolul era scump.

După aceea, s-a oprit să se uite la cerul spuzit cu stele. Spectacolul nu încetase niciodată să îl uimească; era şi el parte a acestui pămînt, aşa cum erau şi acei arbori, cu rădăcinile lor înfipte în pămîntul tare.

Întors în casă, Ian s-a aşezat la masă şi s-a aplecat asupra socotelilor. Obţinuse pe lînă un preţ decent şi putea să pună deoparte o sumă însemnată pentru educaţia lui Chris. Dar linia dintre prosperitate şi ruină era îngrijorător de subţire. Dacă Merimbula punea mîna pe Corroboree Springs şi împrejmuia apa, nu ar fi rezistat mai mult de un an.

După o oră şi-a închis registrele. Lampa fila, din cauza lipsei de kerosen, dar el mai zăbovea, iar degetele mîinii drepte i se plimbau prin păr. Încercase să o ţină pe Jacy departe de gîndurile lui, dar ea se afla acolo tot timpul, tulburîndu-l, momindu-l, forţîndu-l să se gîndească la vremuri mai bune.

Era o ironie a soartei: lucruri care fuseseră insuportabil de dulcicoase cînd se întîmplaseră deveniseră o adevărată bucurie cînd se gîndea la ele. În ciuda eforturilor susţinute de a uita, îşi amintea perfect cum simţea trupul fin al lui Jacy sub al lui, mişcîndu-se amîndoi ca unul. Amintirea degetelor ei mai persista pe pielea spatelui lui; auzea şi acum strigătele ei de plăcere, de parcă ar fi fost acum, îi vedea ochii iluminaţi de extaz. Îl făcuse să se simtă ca un rege de cîte ori o atinsese...

Ian şi-a strîns pumnul şi a lovit masa. Cînd o să se termine cu amintirile şi cu suferinţa asta?

A oftat, s-a ridicat de la masă şi a luat lampa. Poate că singura soluţie e să mai facă încă o dată dragoste cu Jacy, s-a gîndit el de-a lungul drumului spre patul lui gol. Poate că aşa o să o poată scoate din gîndurile lui.

A zîmbit amuzat, în timp ce închidea în urma lui uşa camerei. De parcă Jacy ar fi fost de acord să o seducă.

– Amice, femeia asta te urăşte de moarte, şi-a amintit el cu voce tare, în timp ce se dezbrăca. Ai face bine să nu uiţi asta.

Ian era epuizat după o zi de muncă, aşa că a stins lampa, a tras pătura şi s-a prăbuşit cu faţa în cearceaf.

Murmurînd o înjurătură, s-a întors pe spate. La fel de bine ar fi putut să încerce să doarmă călare

pe un trunchi de copac, s-a gîndit el, înainte ca mintea să i se întunece.

A doua zi, Ian l-a dus iarăşi pe Chris la şcoală, iar Jacy s-a întrebat cu neplăcere dacă nu avea să devină un obicei. Spera că nu; efectul pe care îl avea el asupra inimii ei era practic violent şi îi lua de fiecare dată cel puţin o oră să treacă peste urmările întîlnirii cu el.

I-a adresat lui Ian o privire indiferentă la intrarea în şcoală şi la apropierea de catedră, cu pălăria în mîini. Nu o să îl lase nici o clipă să uite că, cu o zi în urmă, a fost un ticălos, înăuntrul şi în afara cîrciumii.

Chris şi-a ocupat locul şi şi-a deschis cartea de citire, dar urechile i se lungiseră de cît de atent asculta.

Între timp, Ian părea să fie şi furios, şi melancolic, iar Jacy nu şi-a putut opri un zîmbet, văzîndu-l atît de încurcat. Nu era nevoie să fii un geniu ca să ghiceşti că Chris văzuse şi probabil şi auzise partida lor de strigăte din ziua precedentă – confruntarea ar fi fost aproape imposibil să nu sară în ochi. Acum, probabil că Ian încerca să dreagă nefericitul exemplu pe care îl dăduse.

Cu toate astea, expresia feţei lui îi arăta că de fapt el nu avea nici cel mai mic regret. Scuzele pe care avea de gînd să i le ofere erau de la un capăt la altul false.

– Domnişoară Tiernan, ieri nu ar fi trebuit să ridic vocea la dumneavoastră, a spus el. Am fost nepoliticos şi vă cer scuze.

Jacy i-a zîmbit dulce şi a fantazat puţin pe tema unui gard care să separe proprietatea lui Ian de apă. De dragul lui Chris şi ca să nu îl stîrnească pe

bărbatului imposibil care stătea în faţa catedrei ei, ea a spus cu mărinimie:

Domnule Yarbro, sînteţi iertat.

El a strîns din dinţi, iar în ochi i-au jucat focuri albastrul-aurii. Şi-a pus pălăria cu mişcări studiate, s-a întors şi a plecat.

Jacy s-a întrebat cum ar fi reacţionat dacă Jake i-ar fi spus că vrea să împartă Corroboree Springs numai cu el. Problema apei ar fi fost rezolvată pentru el, dar mîndria lui l-ar fi făcut să nu îi placă ideea de a fi parteneri.

Curînd, Jacy era prea ocupată ca să se mai gîndească la planul lui Jake privitor la proprietatea familiei. Avea planificată întreaga zi, care era o vineri, iar în timp ce copiii lucrau, ea făcea liste cu ceea ce le-ar trebui – hărţi mai precise, texte, materiale artistice, romane şi cărţi documentare pentru mica bibliotecă, poate şi ceva echipament pentru terenul de joacă. Tot ce aveau la ora aceea era un cauciuc vechi de maşină suspendat de un stîlp metalic ruginit.

Ar fi fost o zi aproape perfectă, dacă ar fi venit la şcoală şi Gladys Shifflet.

La ora trei, copiii au plecat. Veniseră nişte elevi noi, iar Jacy avea mari speranţe că se vor înscrie şi alţii. Chiar şi aşa, avea de gînd să înceapă să bată casele şi să le ceară direct oamenilor să îşi trimită copiii la şcoală.

Spre uşurarea şi dezamăgirea amestecate ale lui Jacy, pe Chris a venit să îl ia Alice Wigget, nu Ian.

Jacy a închis şcoala şi a mers la băcănie, sperînd să nu îl întîlnească pe Bram McCulley, care era proprietarul magazinului, ca şi al infamului *„Cîinele şi gîsca"*. Ca niciodată, în fiecare pasaj

dintre rafturi se găsea cîte un cumpărător, cel puţin. Unii erau străini, iar pe alţii Jacy şi-i amintea din vremurile de demult.

A luat un coş şi, uitîndu-se şi după Darlis, a ales un hamburger, o salată şi o Coca Cola dietetică. Doar cînd s-a dus la casă să plătească a ieşit Darlis în sfîrşit din ascunzătoarea ei, şi chiar şi atunci avea o privire care o ocolea cu grijă.

– Ne-a fost dor de Gladys astăzi, la toţi, a spus Jacy, cu cea mai plăcută voce pe care o avea.

Tînăra de lîngă Jacy, cu păr castaniu tuns scurt, le privea cu ochii larg deschişi, cu gura gata să pornească un zîmbet.

– Redley a spus ca Gladys să stea acasă, i-a răspuns Darlis lui Jacy. A ignorat-o pe tînăra de lîngă Jacy. Nu vrea ca fata noastră să capete idei aiurea. Sub bărbie avea vînătăi care băteau spre galben, de parcă ar fi fost strînsă de gît.

Jacy ştia să recunoască un zid al refuzului cînd întîlnea unul, dar nu putea să renunţe, pentru că asta ar fi însemnat să o abandoneze pe Gladys, de fapt să o trădeze.

– Fata ta e un copil inteligent, a spus ea calmă. Dar o viaţă bună o să aibă numai dacă o ajuţi.

Pentru o clipă, Darlis şi-a ridicat ochii, iar Jacy a văzut în ei o rugăminte şi aceeaşi nefericire profundă pe care o văzuse şi pe faţa micuţă a lui Gladys.

Deprimată, Jacy şi-a luat punga cu cumpărăturile şi a pornit spre uşă, dar tînăra cu păr castaniu îi stătea în cale.

Aceasta i-a zîmbit şi i-a întins mîna.

– Nancy McPatrick, i-a spus ea. Ţin cafeneaua.

Lui Jacy i-a revenit buna dispoziţie; avea nevoie de o prietenă de vîrsta ei, o femeie în care să poată avea încredere, iar Nancy părea o bună candidată.

Jacy Tiernan, a spus ea, strîngînd mîna întinsă a lui Nancy.

Ştiam, a spus Nancy. Voiam să te întîlnesc mai de mult, dar după ziua de ieri chiar trebuia să o cunosc mai îndeaproape pe femeia care a făcut praf tradiţia de la *„Cîinele şi gîsca"*.

La amintirea zilei de ieri, Jacy a roşit, resimţind în acelaşi timp şi o stinghereală, dar şi o convingere reînnoită că avea dreptate. Fără îndoială, Nancy, ca şi întreaga Yolandă, de altfel, fusese martoră la spectacolul pe care îl oferiseră ea şi Ian, strigînd unul la altul pe stradă.

Nu fac nici o cruciadă, a spus ea. E drept că voiam să demonstrez ceva, dar e clar că o parte se datora încăpăţînării, pur şi simplu. De ce nu putea să îi spună asta lui Ian, de dragul liniştii ei? s-a întrebat ea, dar în acelaşi timp fiind sigură că mai degrabă ar muri decît să cedeze un pas.

A plecat din magazin împreună cu Nancy.

– Ce contează e rezultatul final, a spus Nancy, cel puţin în privinţa asta. Poate că Bram şi restul celor de teapa lui vor înţelege că vremurile se schimbă.

Jacy şi-a pus punga pe podeaua camionetei.

– Nu sînt atît de sigură că lucrurile or să se schimbe prea mult, cel puţin aici, a spus ea veselă.

– Vino la mine să mai discutăm puţin, ce zici? Nancy avea o vorbă sănătoasă şi gesturi îmbietoare spre cafeneaua *Yolanda*, care era o structură metalică acoperită cu carton de smoală. În colţul acela de

ţară, problema termitelor era atît de acută, încît nimic nu se făcea din lemn. Mă simt cam singură.

Fiind sigură că Ian nu mai este acolo ca să îşi trateze băiatul cu îngheţată, Jacy şi-a urmat noua prietenă în micul local. Mesele Formica şi scaunele de vinil din urmă cu zece ani încă se aflau acolo, ca şi semnele vechi şi maşinile vechi şi părăsite de distribuitorii de dulciuri. Se părea că singurul lucru care se schimbase era proprietarul.

Jacy a luat loc la tejghea – ventilatorul lent de deasupra producea o briză binevenită – şi s-a uitat pe listă. A cerut o îngheţată cu ciocolată, iar Nancy a continuat să vorbească, în timp ce aducea comanda.

– Cum îi mai este tatălui tău? Mi-a plăcut întotdeauna de el, deşi, nu ştiu de ce, niciodată nu a fost în stare să îmi ţină minte numele de familie.

Jacy a zîmbit. Jake abia plecase, dar i se făcuse un dor teribil de el, ca şi cum ar fi plecat de pe planetă cu o rachetă. „Nancy nu-ştiu-cum, o să îţi placă de ea", îi spusese el.

– A plecat la Adelaide cu Collin Kilbride, a răspuns ea.

– Poftim, a spus Nancy, punînd îngheţata în faţa lui Jacy. Ea a rămas în spatele tejghelei, cu coatele pe marginea acesteia şi cu bărbia în palmă. A fost formidabilă comportarea ta ieri cu tînărul Ian Yarbro. Nu oricine poate să îi facă faţă şi era timpul să îi mai taie careva din nas.

– Nu îţi place Ian? a întrebat Jacy, fără să fie sigură de răspunsul pe care şi-l dorea.

Alt zîmbet amuţitor.

– O, e un tip ca lumea Ian ăsta. Doar că e încăpăţînat uneori ca un catîr şi, nu ştiu de ce,

vrede că trebuie să fie ca el mereu. El cu Bram McCulley şi cu Wilson Tate practic conduc oraşul.

Jacy nu avea nici o îndoială că aşa era şi a cuprins-o o tristeţe uşoară. Pe vremuri cunoscuse un alt Ian, unul care vorbea blînd, care preţuia ideile ei, care o atingea cu degete care lăsau în trecerea lor urme de foc.

Doamne, Dumnezeule, ce dor îi era de acel Ian!

Hei, fii veselă, i-a ordonat Nancy. Arăţi de parcă soarele a dispărut şi nu crezi că va mai apărea vreodată.

Jacy i-a răspuns cu un zîmbet cît se poate de real, deşi puţin forţat.

– Iartă-mă. Nu am avut intenţia să fiu posomorîtă. S-a întrebat din nou de ce îi era imposibil să îi spună la fel şi lui Ian: „Iartă-mă. Ştiu că încercai să mă protejezi, în felul tău stîngaci şi repezit, atunci cînd m-ai tîrît afară de la *Cîinele şi gîsca...*"

– ...aşa că uneori televizorul merge, alteori nu, a terminat Nancy o idee. Era limpede că în timp ce ea îşi elabora o scuză pe care nu o va oferi niciodată, Nancy continuase să vorbească. Oricum, eşti binevenită într-o seară la mine să ne uităm, dacă îţi face plăcere.

Jacy a dat la o parte rămăşiţele îngheţatei şi i-a zîmbit iar. Nu era o privitoare la televizor prea entuziastă. Jake nu avea televizor, pentru că la Corroboree Springs energia electrică era furnizată de un generator şi se folosea foarte parcimonios, iar Jacy nu ducea dorul privitului la ecran. Dar voia să fie prietenă cu Nancy, iar o invitaţie e o invitaţie. În Yolanda, evenimentele mondene nu prea existau.

– Doar un cuvînt să îmi spui, a răspuns ea. O să aduc pizza. S-a oprit şi s-a încruntat. Nu îi plăcea

prea mult de Yolanda, dar a cuprins-o o curiozitate subită.

– Ce s-a întîmplat cu cinematograful? Mai este deschis?

Nancy a clătinat din cap şi a oftat.

– Nu. E închis de cînd am venit eu aici. Se vorbeşte ceva de un grup teatral şi de piese, dar nu a ieşit nimic din asta. A rîs. Poţi să ţi-l închipui pe vreunul din mocofanii ăştia în colanţi şi tunică şi repetînd Shakespeare?

Într-adevăr, părea ridicol. Dar chiar era?

Ian în colanţi.

Temperatura, deja înăbuşitoare, a părut să se mai ridice cu cîteva grade. Jacy a pus-o pe seama îngheţatei şi a ieşit.

Jacy a fost ocupată tot weekend-ul. Sîmbătă a spălat rufe, iar cînd a găsit un catalog al unei case de comenzi printre cărţile poliţiste şi cu cowboys ale lui Jake, şi-a petrecut cîteva ore foarte plăcute plănuind noua faţă a casei.

Duminică şi-a pus o rochie şi s-a dus la Yolanda, ca să participe la slujba de la biserică. De la moartea lu Paul nu fusese în termeni prea apropiaţi cu Dumnezeu, dar voia să Îi iasă în întîmpinare. Deşi l-a văzut la biserică pe Chris, însoţit de Alice Wigget, femeie subţirică, bătută de soare, care împărţea cu o droaie de pisici o rulotă – sau o caravană, cum spun australienii –, de Ian nici urmă.

Nu e de mirare, s-a gîndit Jacy pufnind superior.

Luni a venit la şcoală Gladys Shifflet, dar nu s-a uitat în ochii lui Jacy toată ziua. Liander Tate şi-a udat pantalonii şi a trebuit să fie consolat, iar Chris i-

a zîmbit de vreo două ori, deşi foarte timid. Conversaţia era dezamăgitor de slabă.

Curînd, Jacy a cumpărat o pizza semipreparată de la bucătărie şi s-a dus la apartamentul lui Nancy, care se afla în spatele cafenelei. Au urmărit reluarea unui film american TV pe un ecran care uneori devenea atît de neclar, încît personajele păreau nişte stafii. Yolanda era la mare distanţă de orice releu TV, iar recepţia era o chestie de mare noroc.

Dar Jacy s-a distrat de minune, iar cînd a pornit-o spre casă, noaptea tîrziu, era într-o dispoziţie foarte veselă. Cînd a ajuns la Corroboree Springs, lămpile de la bucătărie erau aprinse, iar în spate era parcată camioneta lui Ian Yarbro.

Jake venise acasă. Probabil că nu îşi pierduse vremea şi îl chemase pe Ian ca să îi spună despre combinaţia lui cu împărţirea proprietăţii. Probabil că îl chemase cu ajutorul lui Collie.

Jacy a scos un suspin, şi-a luat geanta de pe locul mortului şi a trîntit uşa maşinii. Era foarte bucuroasă să îşi vadă tatăl, dar nu era deloc fericită de prezenţa lui Ian. Nu avusese timp să se pregătească pentru asta.

Cînd a intrat în bucătărie, a auzit vocea lui Jake în salon, apoi pe cea a lui Ian. Şi-a aruncat geanta pe pat, s-a spălat cu apă rece pe faţă, s-a pieptănat şi apoi a intrat să li se alăture.

La vederea ei, ochii lui Jake s-au luminat de o bucurie secretă – ce mai cocea, oare? –, dar Ian arăta de parcă era gata să o pună pe genunchi şi să o bată la fund. Spre cinstea lui, totuşi, s-a ridicat în picioare şi a mormăit un bun-venit.

Jacy a răspuns cu un salut rece din cap şi a traversat camera ca să ajungă la Jake.

– Salut, chipeşule, a spus ea, aplecîndu-se să
sărute pe obraz. Mi-a fost dor de tine.

Jake părea foarte fericit, iar lui Jacy i s-a părut
este mult mai rumen în obraji decît înainte. Proba
că băuse nişte pahare în plus cu Collie, sau
petrecuse mult timp în aer liber, cît fusese plecat.

– la loc, Jacy-fata-tatii, a spus el. Tocmai voia
să îi spun lui Ian de marele meu plan.

„Dar să nu spui nimic de căsătoria
convenienţă, s-a rugat Jacy în linişte, aruncîndu
tatălui un zîmbet fals şi aşezîndu-se pe scaun. Da
faci asta, o să mă umileşti de moarte".

– Bine, a spus ea cu voce tare.

A simţit privirea lui Ian atingînd-o, încălzindu
pielea şi durînd-o înăuntru, în locurile ei intime. Nu
îndrăznit să se uite la el, iar el, din fericire, nu
vorbit.

Cel puţin, nu atunci.

Scoţînd documentele oficiale gata semnate,
să arate cît de serios vorbeşte, Jake i-a anunţat
trecuse deja pămîntul pe numele lui Jacy, iar apa
numele lui Ian.

Surprinza lui Ian era foarte vizibilă. Pentru
clipă, a prins privirea lui Jacy, deşi aceasta încer
să scape, iar ea a văzut în ochii lui o întreba
mută. El nu a pus-o cu voce tare, însă.

– Nu poţi face una ca asta, i-a spus el lui Jake.
pămîntul tău şi are nevoie de tine.

Jacy nu a scăpat modul în care vorbea el desp
pămînt, ca despre o fiinţă vie, cu dorinţe şi nevoi.
a muşcat buza şi a stat liniştită.

Jake a scuturat din cap.

Nu, Ian. Am obosit, iar asta este singura cale să dau ştafeta mai departe fără să regret. Mai sînt şi alte lucruri pe care le am de făcut.

Jacy s-a gîndit, poate puţin cam cu răutate, la minunata femeie care aştepta în Queensland.

Ian era încă ameţit, deşi ar fi trebuit să simtă o uşurare, poate un triumf. Jake spusese că Ian avea nevoie de apă pentru oile lui, că o să îşi piardă proprietatea fără aceasta, iar acum avea apă din belşug. Lui Jacy i se părea că ar fi trebuit să fie satisfăcut.

Dar eu nu sînt...

...fiul meu, i-a terminat Jake ideea. Afecţiunea pentru prietenul lui era foarte evidentă pe faţa lui, aducîndu-i lui Jacy lacrimi în ochi. Nu, nu eşti. Dar ai fost cel mai bun tovarăş pe care şi-l poate dori un om şi cred că pot avea încredere în tine, că o să vezi de lucrurile de aici.

Jacy a tresărit. „Nu, nu, a gîndit ea sălbatic. Tată, te rog, nu spune..."

Desigur, dacă o să mi se îndeplinească visul cel mai drag, acela că te vei căsători cu fata mea, l-a auzit ea pe Jake vorbind în felul lui afabil şi necioplit. Ea a scos un geamăt, incapabilă să se uite la Ian, iar după aceea a urmat o linişte lungă, de îţi ţiuiau urechile.

După mult timp, a vorbit Ian.

– La paştele cailor, a spus el concluziv.

6

La paştele cailor.

Jacy şi-a recăpătat repede atitudinea bătăioasă şi culoarea obrajilor.

– De parcă aş fi vrut vreodată să mă mărit cu vreunul ca tine, Yarbro!

Ian s-a aplecat înainte în scaun.

– De parcă ţi-ar fi cerut-o cineva!

– Ia potoliţi-vă, amîndoi! a curmat-o Jake. Vă certaţi ca nişte copii. A oftat şi s-a uitat exasperat la amîndoi. E aşa greu să vă închipuiţi o căsătorie? A fost o vreme cînd vă iubeaţi.

Jacy şi-a muşcat buza şi s-a lăsat înapoi în scaun, foarte aproape să izbucnească în lacrimi, iar Ian a oftat iritat.

– Vremea aia a trecut, Jake, a spus el după o scurtă tăcere. I-a aruncat o privire lui Jacy, a părăsit-o şi s-a uitat drept în ochii lui Jake. Trebuie să mă însor cu fata ta ca să capăt apa?

Jake şi-a studiat timp de cîteva secunde prietenul, apoi pe Jacy. După care a spus răguşit:

– Nu, nu. Apa e a ta, Ian, nu contează ce faci.

Jacy voia să îi spună lui Ian că pentru a ajunge la apă trebuie să treacă peste pămîntul, ca să nu mai

vorbească de cadavrul ei, dar şi-a dat seama că ar fi fost o idee infantilă şi nedemnă. Ştia că, în cele din urmă, o să se întoarcă în Statele Unite, lăsîndu-i lui Ian controlul întregii proprietăţi.

Gîndul ăsta o amăra.

Ian l-a privit pe Jake cu o uimire neprefăcută.

– Nu îmi vine să cred că faci asta. Merimbula ţi-ar fi dat un preţ bun pentru pămîntul ăsta.

– Ăia de la Merimbula sînt nişte jigodii, a spus Jake. Deşi încerca să fie în continuare vesel, Jacy citea pe el dezamăgirea că seara nu era aşa cum şi-o dorise. Era evident că se aşteptase ca Ian şi Jacy să lase deoparte diferendul lor şi să fie de acord cu un mariaj bazat pe dreptul la apă, garduri despărţitoare şi înlesniri.

Bărbaţii!

Ian, fir-ar să fie el de arogant, arăta foarte uşurat că Jake refuzase propunerile celei mai mari ferme din zonă. Iar pentru grosolănia lui dinainte părea să nu aibă nici un fel de regret. I-a întins mîna lui Jake şi s-a ridicat şi din scaun în acelaşi timp.

– Îţi mulţumesc, i-a spus Ian prietenului lui. Nu ştiu ce ţi-aş mai putea spune.

Jake a zîmbit slăbit; era foarte obosit.

– Ce zici de un „noapte bună"? Sînt frînt.

Ian a ezitat o clipă, încă ţinîndu-l de mînă, apoi s-a întors să îşi ia pălăria lui de două parale de pe masa de lîngă scaun. În timpul mişcării, probabil din greşeală, a întîlnit privirea lui Jacy, iar ostilitatea netă din ochii ei l-a durut.

– Draga mea, vrei să îl conduci tu pe Ian? a spus Jake, deja în drum spre camera lui. Eu mă duc în pat.

Jacy l-a condus pe Ian prin casă pînă la uşa din spate fără chef, pentru că ştia că mai degrabă ar fi preferat să fie lăsat să îşi găsească singur drumul.

La capătul treptelor, el s-a întors spre ea. Expresia feţei îi era ascunsă de borul pălăriei şi de umbrele nopţii. Jacy s-a gîndit că aşa e mai bine.

Au stat amîndoi acolo în picioare un timp lung, fără ca vreunul să rupă tăcerea. Jacy suferea profund. Ştia că nu îi plăcea lui Ian, dar abia cînd îşi întîlniseră privirile în momentul acela, în salon, îşi dăduse seama cît de mult o dispreţuia acesta.

În cele din urmă a vorbit Jacy, fără să îşi planifice vorbele.

– Nu îţi face probleme, Ian, nu o să îţi produc nici un fel de necazuri. O să ai acces la izvoare – izvoarele tale – ori de cîte ori o să doreşti.

Vocea lui era încordată şi la fel de fără ţintă ca pămîntul care se întindea în jurul lor în toate direcţiile.

– Bine. Şi cu asta, s-a dus la maşină şi a plecat.

Jacy s-a aşezat pe o treaptă şi şi-a pus fruntea pe genunchi. Nu voia să se mărite cu Ian Yarbro, a insistat ea, nici măcar o clipă. Dar dacă acesta era adevărul, de ce a răscolit-o atît de mult refuzul lui imediat?

Îndată ce a ieşit într-un loc în care nu putea fi auzit şi nici văzut din casa de la Corroboree Springs, Ian a oprit, maşina s-a clătinat, iar el a ieşit şi şi-a aruncat pălăria la pămînt. Ar fi trebuit să fie o sărbătoare, pentru că Jake Tiernan îi salvase pielea dîndu-i izvoarele, dar în loc de asta era furios pe el însuşi, pe vechiul lui prieten şi pe lume în general.

O voia pe Jacy cu fiecare mușchi și fibră, iar ideea de a o face soția lui, cu toate privilegiile acelea dulci și înspăimîntătoare pe care le implica, îi făcea sîngele să fiarbă. În hotărîrea lui de a rezista tuturor acestor dorințe periculoase, a tratat-o pe Jacy ca și cum ar fi urît-o.

Iar asta, fie că ar fi admis-o, fie că nu, era departe de a fi adevărat.

Ian a înjurat, s-a aplecat să își ia pălăria și a intrat în mașină. Decît să meargă înapoi și să își ceară iertare, mai degrabă s-ar fi lăsat trimis în iad,sau cufundat gol în scăldătoarea oilor; ultima dată cînd îi ceruse iertare acelei femei, ea îl răsplătise batjocorindu-l.

Ian s-a urcat la volan și a pornit în goană spre casă. Se lăsa seara, dar mai avea de lucru la grajduri.

În timp ce hrănea și adăpa caii, se gîndea la inepuizabila sursă de apă de la Corroboree Springs, iar asta i-a mai ridicat moralul. A intrat în casă fluierînd, s-a spălat și a mers să mănînce cina, care probabil se cam uscase în cuptor, în așteptarea lui.

Alice, care stătuse cu Chris, se pregătea să se ducă la mașina ei veche și să pornească spre casa ei.

– Era cazul să te cam întorci, Ian Yarbro, l-a boscorodit ea. Fusese odată în America și își tatuase pe brațul drept un cowboy călare pe un taur. Ian murea de curiozitate să știe ce era cu tatuajul acela, dar nu avusese niciodată curajul să o întrebe.

– De cînd lipsești, băiatul a făcut baie și s-a dus în pat, i-a spus Alice lui Ian care rămînea tăcut.

El și-a luat ochii de pe cowboy-ul de pe brațul ei și a trecut în partea cealaltă a camerei. După ce a

luat o farfurie, s-a uitat în cuptor şi a ridicat precaut folia care acoperea mîncarea.

– Nu boscorodi, Alice, i-a replicat el bine dispus, mergînd spre masă. E privilegiul unei neveste, iar eu, slavă Domnului, nu am aşa ceva.

Încă. Cuvîntul i-a apărut pe neaşteptate în minte, dar l-a trimis la loc, în afundurile conştiinţei.

– Atunci de ce eşti aşa vesel? a întrebat Alice. Era clar că nu avea să plece pînă nu afla toată tărăşenia. Ţi se auzea fluieratul de la o milă.

Ian era radios; a luat de pe farfurie o bucată de carne şi s-a uitat la ea cu poftă.

– Jake Tiernan mi-a dat astăzi izvoarele de pe proprietatea lui, a spus el, muşcînd din bucata de friptură, în aşteptarea reacţiei menajerei sale.

– Ce a făcut? Cuvintele ei erau mai mult o expresie a neîncrederii decît o întrebare. Fugi de aicea! Jake îşi iubeşte pămîntul. Mama şi tatăl lui au făcut ferma aia. Păi, au trecut prin potopuri şi incendii...

Ian a înghiţit şi şi-a şters gura cu şervetelul de hîrtie pe care i-l pusese Alice pe masă. A tresărit, gîndindu-se pentru prima dată la cît de mare fusese sacrificiul lui Jake, care părăsea casa familială.

– E obosit, zice el.

Alice a scos un sunet de ţîfnă, dar ochii îi erau trişti.

– Mie îmi pare că Jake s-a hotărît să o ia din loc şi să moară, a spus ea. Apoi şi-a luat sacoşa şi un pachet mototolit de ţigări şi a plecat.

Cu ea s-a dus şi pofta de mîncare a lui Ian. Bănuia că Alice avea dreptate, Jake se cam ducea.

Şi-a golit farfuria la gunoi şi a intrat în camera din faţă, folosită foarte rar. S-a aşezat în vechiul

balansoar al mamei sale, fără să se obosească să aprindă vreo lampă ca să risipească bezna şi a căzut pe gînduri.

Jake voia ca Ian să se căsătorească cu Jacy şi să aibă grijă de ea pentru că ştia că nu o să mai stea prea mult prin partea locului.

Ian şi-a frecat tîmplele cu degetul mare şi cu arătătorul. Mii de draci! Jake Tiernan îi oferise preţioasa sursă de apă, care însemna diferenţa dintre supravieţuire şi moarte şi contase pe Ian că o să aibă grijă de fiica lui în schimb. Nu numai că îl refuzase, dar o şi făcuse cu emfază.

A suspinat zgomotos în întuneric şi s-a întrebat ce dracului ar mai putea să facă. Chiar dacă se ducea să o ceară pe Jacy, cum dorea Jake, ea i-ar fi rîs în faţă.

– Tată?

Vocea lui Chris l-a surprins pe Ian. S-a oprit din balans şi s-a întors spre uşă, unde fiul lui se vedea ca o mică pată pe umbrele nopţii.

– Salut, băiete.

Chris a rămas acolo unde era.

– Am auzit-o pe Alice că spunea că Jake o să moară, a spus el tremurînd. Eu şi Jake sîntem prieteni. M-a învăţat să arunc cu bumerangul.

Ian a traversat încăperea, şi-a luat băiatul de umeri şi l-a îndreptat spre holul principal. Era cazul să lase deoparte necazurile şi neliniştile zilei şi să se ducă la culcare.

– Sîntem cu toţii îngrijoraţi pentru Jake, a recunoscut el, dorind să poată fi cît mai onest cu Chris. A fost bolnav şi e mai mereu obosit. Dar niciodată nu o să putem şti ce o să se întîmple, iar doamna Wigget doar făcea speculaţii.

Camera era inundată de lumina lunii, iar cînd Chris s-a aşezat în pat din nou, Ian a putut să îi citească pe faţă toată teama.

– Tu nu o să mori, nu-i aşa, tată?

Ian a tras adînc aer în piept şi l-a dat afară cu un suspin puternic.

– Bineînţeles că o să mor, ştii asta. Toţi trebuie să murim cînd ne vine vremea.

Chris şi-a deschis ochii larg, iar lui Ian i s-a rupt sufletul pentru el.

– Dar dacă tu mori înainte să ajungi bătrîn, poate mîine sau luna viitoare? Ce o să se întîmple cu mine atunci?

Grea întrebare, pentru că toată avuţia lui Ian şi Chris era faptul că se aveau unul pe celălalt. Elaine nu voise băiatul; de fapt, ar fi făcut un avort, dacă nu ar fi implorat-o Ian, dacă nu i-ar fi căzut în genunchi ca să ducă sarcina la bun sfîrşit şi să îl lase pe el să crească băiatul. Chris nu îi cunoştea pe părinţii mamei lui, familia Bennett, iar Ian nu avea nici o idee unde plecaseră după ce domnul Bennett demisionase din postul de manager la Merimbula. Probabil că se întorseseră în State. Din cîte ştia, nu fuseseră mai interesaţi de nepotul lor decît fiica lor.

Dar Chris se uita la el şi aştepta un răspuns.

– O să aibă grijă de tine doamna Wigget, a spus Ian. Şi nu îţi face griji în privinţa asta, mă auzi? Nu vreau să ies cu picioarele în faţă prea curînd. Ca să mai atenueze tensiunea momentului, l-a gîdilat pe Chris, dar în loc să rîdă, cum făcea de obicei, puştiul şi-a pus mîinile în jurul gîtului lui Ian şi l-a strîns cu toată puterea.

Numai cînd Ian s-a întins în patul băiatului, încă complet îmbrăcat, chiar şi cu cizmele, abia atunci băiatul s-a mai liniştit şi a adormit.

Ian a rămas acolo întins multă vreme, privind la umbrele generate de lună pe tavan. Îi promisese lui Chris că nu o să moară, dar era conştient că nu are nici un control asupra acestui lucru.

Ce *s-ar fi* întîmplat cu băiatul dacă el, Ian, ar fi murit înainte de timp? Doamna Wigget nu era tipul de om care să crească copilul altuia; ea intenţiona să se pensioneze oricum într-una din zilele acelea. Economisise bani ani de zile şi plănuia să călătorească prin lume, îndată ce ultima din pisicile ei avea să moară de bătrîneţe. Nu. Probabil că Chris ar fi ajuns să fie înfiat sau să stea la orfelinat, chiar dacă avea o moştenire, pînă la optsprezece ani.

În mintea lui Ian a apărut pe neaşteptate Jacy. Poate că îl dispreţuia, dar Jacy era blîndă şi iubitoare cu elevii ei; Ian văzuse asta chiar şi din scurtele lui vizite la şcoală. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea – dar nu avea în nici un caz să se umilească cerînd-o, nu! – ar fi fost o mamă foarte bună pentru Chris.

Ian a plecat din camera copilului încercînd să facă cît mai puţină gălăgie, după care s-a dus în propria lui cameră. Acolo s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, cu mîinile împreunate la ceafă. Se auzea vîntul, care începuse să bată şi să fluiere pe la colţurile casei şi pe la streşini.

Dacă ar fi fost perfect onest, ar fi recunoscut că mai există un motiv pentru care şi-ar fi călcat pe inimă şi ar fi cerut-o. O voia în patul lui.

– Ai înnebunit de tot, Ian Yarbro, şi-a spus cu voce tare. Jacy Tiernan nu te-ar alege nici dacă ar pleda pentru tine un cor de îngeri.

Vîntul s-a intensificat, şoapta lui fiind înlocuită de un şuierat grav. În mod normal s-ar fi sculat, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi ieşit să vadă dacă nu se schimbă cumva vremea. Dar în noaptea aceea a stat pur şi simplu, singur cuc şi mai dezorientat decît fusese vreodată.

Vîntul se intensificase tot timpul nopţii şi dimineaţa se transformase într-o furtună uscată, urlătoare, care mătura cerul şi lovea pereţii şi ferestrele cu nisip. Jacy s-a trezit în zori şi a descoperit pămînt intrat pe sub uşa de la bucătărie, întinzîndu-se tot mai mult pe podea.

Furtunile de nisip erau unul dintre lucrurile care *nu* îi plăceau în Australia. De obicei durau doar cîteva ore, dar fuseseră şi unele care duraseră zile întregi. Oamenii înnebuneau din cauza zgomotului care nu mai înceta, a tristeţii, a izolării.

Jake a intrat în bucătărie în timp ce ea aprindea focul sub ceainic. Jake avea pe figură un zîmbet optimist, dar cam obosit. Dumnezeule din ceruri, cum a putut să îmbătrînească atît de mult în numai zece ani? Şi cum a putut ea să stea departe tot timpul acesta, gîndindu-se numai la ea?

– Nu te speria, Jacy-fata-tatii, i-a spus tatăl ei, atingîndu-i umărul în treacăt şi ducîndu-se la fereastră. O furtună ca asta e un lucru natural, pămîntul mai respiră şi el.

Jacy a simţit cum se eliberează de tensiunea de pe ceafă şi de pe umeri. De fapt, nu numai furtuna o deranja; dormise foarte puţin, amintindu-şi cît de rapid respinsese Ian ideea căsătoriei cu ea, amintindu-şi dezgustul din ochii lui. Nu îl voia – pe

toţi sfinţii, *nu îl voia*, dar o durea să ştie că nici el nu o voia.

A scos ouăle şi laptele şi a început să facă o omletă pentru amîndoi.

– O să mi se pară ciudat să nu merg la şcoală, a spus ea. Deşi voia să vorbească despre Ian, nu aborda subiectul, căci ar fi trebuit să îl acuze pe tatăl ei de situaţia jenantă în care o pusese.

– Puştii abia aşteaptă o vacanţă, abia aşteaptă să scape de lecţii, a observat Jake, încă stînd în faţa ferestrei şi privind afară. Îşi umpluse cana din ceainic şi sorbea încet din ea. Cînd a vorbit din nou, parcă vorbea de unul singur şi nu cu Jacy. Dacă aş mai fi în putere, m-aş duce să văd cum se descurcă Ian cu oile alea. Nu încape îndoială că o să piardă cîteva.

Jacy şi-a închis ochii pentru o clipă, nu pentru că ar fi interesat-o oile lui Ian, ci pentru că o durea şi să îi audă numele. S-a întrebat cum o să scape vreodată de obsesia asta stupidă, pentru un om care o învăţase tot ce se putea în materie de suferinţă a inimii.

– Sigur că nu o să iasă pe o vreme ca asta, a spus ea. Vîntul urla cu fiecare moment mai enervant. Jake i-a răspuns cu siguranţă:

– Ian Yarbro are grijă întotdeauna de ce e al lui.

Jacy a tăiat omleta pe din două cu muchia spatulei, apoi a făcut jumătăţile să alunece în două farfurii.

– Da, a murmurat ea iritată. E un fermier model, e cel mai tare. Subiect de inspiraţie pentru noi toţi.

La vorbele ei, Jake s-a aplecat brusc peste masă, cu o lumină tristă în ochi, în timp ce se aşeza pe scaun.

– Nu cred cu nici un chip că îl urăşti pe Ian, a spus el, dar pentru un motiv oarecare tu vrei ca noi toţi – în special el – să credem asta.

Mîncarea fusese deja acoperită cu un strat subţire de praf, dar, ştiind că oricum nu puteau scăpa de el, au mîncat-o aşa.

Jacy nu s-a grăbit să răspundă.

– Ar fi o stupizenie din partea mea să ţin la el, nu crezi? a raţionat ea, cu ochii la haosul de afară. E limpede ca lumina zilei ce crede despre mine.

– E aşa oare? a întrebat blînd Jake, aplecîndu-se peste masă. După ce ai plecat, a fost aproape distrus, Jacy, fato. Poate că nu mai vrea să rişte să treacă încă o dată prin aşa ceva.

Ea şi-a mutat privirea spre mîncarea din farfurie, incapabilă să se uite în ochii tatălui ei. Ştia că există un cod nescris al ţării tufişurilor din Australia: locurile erau dure, vremea imprevizibilă şi adesea ostilă, iar cel mai urît lucru pe care puteai să i-l faci cuiva, fie el camarad sau iubit, era să îl abandonezi.

– Nu l-am părăsit fără motiv, a spus ea, dar cuvintele i-au sunat neconvingător chiar şi ei. Ian a făcut un copil unei alte femei...

– O femeie cu care nu se mai întîlnea. Pentru tine nu înseamnă nimic faptul că Ian s-a înhămat singur la creşterea unui copil la vîrsta de nouăsprezece ani? Asta ar trebui să îţi spună că omul ăsta nu se joacă cu responsabilităţile şi asta e o calitate rară în zilele noastre.

Ian era un bun tată pentru Chris; Jacy văzuse asta din modul în care interacţionau băiatul şi tatăl lui. Era limpede că Ian îşi iubea fiul şi că, spre deosebire de alţi bărbaţi, nu îi era frică să îşi arate afecţiunea.

Jacy şi-a plecat fruntea şi a suspinat, masîndu-şi tîmplele cu vîrfurile degetelor.

Bine, tată, ai cîştigat. E adevărat că nu am scăpat niciodată de Ian, că după el nu am mai avut o relaţie adevărată cu un bărbat. Eu am plecat, pe mine mă doare. Şi îmi este groază să îi vorbesc deschis – ai auzit ce a spus aseară –, pentru că dacă mă mai loveşte o dată nu ştiu dacă mai sînt în stare să mă ridic. Cînd Jake i-a întîlnit privirea din nou, aceasta era înceţoşată de lacrimi. Şi ştii ce? Asta e partea ironică a lucrurilor, dacă ar fi fost de acord să se căsătorească cu mine, chiar şi ca o propunere de afacere, cred că şi eu aş fi spus da.

– Şi ai fi continuat să zici că nu ţii la el? s-a minunat Jake calm.

Ea şi-a înfipt furculiţa în omleta ei prăfuită, hotărîtă să o termine, deşi pofta de mîncare îi cam dispăruse. La Corroboree Springs, pînă şi să respiri necesita energie, iar ea trebuia să supravieţuiască cumva.

– Da, a recunoscut ea.

– Cît timp?

– Pînă cînd m-ar fi iubit din nou, a spus Jacy încăpăţînată. Şi asta ar fi putut însemna pentru totdeauna.

Jake a expirat aerul pe care uitase să îl mai respire.

– Da, e posibil, a spus el, cu un fel de resemnare. A renunţat la restul mesei şi şi-a dus farfuria la chiuvetă, după care a plecat în camera din faţă fără să mai spună ceva. Nu o ignora pe Jacy, doar era distrat, ca şi cum prezenţa ei i-ar fi ieşit din minte.

Cînd Jacy i s-a alăturat, prefăcîndu-se că are ceva de citit, el şedea la birou şi dădea drumul la radio. Jacy a trebuit să asculte, pe lîngă artileria vîntului care lovea pereţii casei şi făcea ferestrele să vibreze, şi ţiuiturile intermintente.

A încercat să se concentreze asupra cărţii, aşezată în balansoarul bunicii, dar radioul şi furtuna au făcut-o să renunţe. Tocmai cînd pleca, o rafală de vînt a venit pe coş şi a împrăştiat peste tot prin cameră cenuşa din cămin.

Conversaţia era inutilă. Pe măsură ce ziua înainta, şi furtuna se înteţea. Parcă vîntul era hotărît să mătură de pe faţa pămîntului orice urmă a oamenilor.

Ian îşi pusese peste gură şi nas o batistă, dar nisipul pătrundea şi prin aceasta, iar curînd plămînii şi căile respiratorii îl ardeau. Ochii îi erau permanent atacaţi şi mai şi trebuia să se lupte cu calul – pe care îl antrenase personal să facă faţă în orice situaţie – să nu se cabreze.

Nu dădea vina pe animal că voia să meargă la adăpost; şi el ar fi dat aproape orice să nu se afle acolo, în vîntul care arunca nisip în el, dar mergea înainte şi la fel făceau şi cîinii ciobăneşti: turmele se aflau la loc deschis.

Oile nu sînt cele mai strălucite creaturi ale Domnului şi era destul de probabil să intre în panică şi să se împrăştie îngrozite. Oamenii lui, Killogan şi Bates, puteau să aibă grijă de turmele de care se ocupau în mod normal, dar cele din ţarcul cel mai apropiat de casă erau sarcina lui Ian personal.

Le-a găsit îngrămădite unele în altele, cu capetele spre centrul grămezii, behăind şi încercînd să sară unele pe altele.

Nu departe de locul acela se afla un şanţ destul de adînc, în care oile şi-ar fi putut găsi adăpostul pînă ce furtuna se mai potolea, dar ducerea lor acolo era destul de dificilă, pentru că oile erau pe jumătate înnebunite de groază.

Printr-o minune pe care Ian o văzuse de multe ori, dar pe care nu ajunsese niciodată să o înţeleagă, cîinii au intrat imediat în acţiune, flancînd oile şi încercînd să le îndrepte în direcţia cea bună. Ian i-a dat pinteni calului, care a sărit imediat în mijlocul acelui balamuc care se rotea şi a început să strige pînă ce a răguşit, încercînd să împingă corpurile care săreau la întîmplare sau stăteau locului pierdute, spre adăpost.

Eforturile lui oarbe, împreună cu cîinii, au făcut ca masa de animale să se mişte, în sfîrşit. Cînd majoritatea ajunseseră în şanţ, behăind în continuare, de parcă erau jupuite de vii, Ian s-a întors să caute oile rătăcite.

Era imposibil să vezi ceva. Nu îşi auzea nici cîinii, Blue şi Mustard, dar ştia că poate avea încredere în ei şi că nu vor lăsa oile să se împrăştie.

Ian crescuse în ţara tufişurilor, iar asta nu era prima furtună de nisip pe care o trăia, dar pentru un moment, stînd singur acolo, în vidul acela care urla în jurul lui, i s-a făcut frică. Nu ştia încotro să o ia spre casă sau spre acareturi. A auzit o behăială îndepărtată, mai mult a simţit-o decît a auzit-o, şi a intrat mai adînc în întunericul care îl înconjura.

A descoperit un miel prins între nişte arbuşti şi l-a eliberat. Animalul îngrozit a behăit şi a încercat să fugă. Ian l-a prins şi l-a ţinut la piept şi şi-a îngropat faţa în lîna lui.

Vîntul, plin cu nisip, îl lovea din toate direcţiile. Îi săpa prin pînza cămăşii, îi zgîria ceafa, îi intra pe sub pălărie şi îi umplea părul. Ian se lupta să rămînă pe picioare, în timp ce căra mielul, încercînd să audă cîinii şi restul turmei. Nu a auzit nimic, doar zbieretele animalului pe care îl căra şi urletul nepămîntesc al vîntului.

„Nu te opri", şi-a spus el. Nu îi plăcea gîndul că ar putea să se afunde mai adînc în tufişuri, unde un om putea muri de sete sau de insolaţie, fără să aibă alte necazuri, cu adevărat mari. Acolo se mai aflau şi şerpi maronii şi boi sălbatici, cu care te puteai întîlni, dar Ian prefera să creadă că aceia se ascunseseră, ca toate animalele sălbatice, de ferocitatea vîntului.

Furtuna a crescut în intensitate, iar în cele din urmă urletele ei le-au covîrşit şi pe cele ale animalului pe care îl căra Ian în braţe. Respiraţia a devenit tot mai dificilă, pînă ce a simţit că se asfixiază.

S-a gîndit înnebunit la Chris şi la conversaţia lor din seara trecută, cînd îi promisese foarte grăbit că nu o să moară. Ar fi fost o ironie lugubră a soartei să devină atît de repede un mincinos.

Ian era obosit. Genunchii l-au lăsat; a continuat să meargă cu spatele, ţinînd încă mielul. A căzut a doua oară cînd ceva tare l-a lovit la ceafă. Oaia s-a eliberat şi a fugit panicată, iar Ian a stat unde era, pe jumătate inconştient şi respirînd nisip.

S-a trezit cîndva, mai tîrziu, cu senzaţia unei limbi lungi care i se plimba pe ceafă. Vîntul se oprise, venise întunericul, iar el era pe jumătate îngropat în nisip.

Zîmbind fericit că e în viaţă, deşi îşi simţea capul gata să expolodeze, Ian s-a întors pe spate şi a văzut un ochi albastru şi unul verde uitîndu-se la el pe întuneric. Blue. Cel mai bun cîine al lui.

Cu un rîs răguşit, Ian şi-a smuls batista de pe faţă şi a început să zburlească părul de pe capul cîinelui.

Ai venit să mă cauţi, aşa-i? a spus el. Mulţam, prietene, îţi rămîn dator. S-a ridicat în picioare cu ezitări. Se făcuse noapte, dar o lună mare şi strălucitoare arunca lumină asupra peisajului, iar distribuţia familiară a stelelor i-a arătat drumul spre casă.

Întîmplarea făcea să se afla mai aproape de casa lui Jake Tiernan decît de a lui, iar el era puţin cam ameţit şi nu prea se ţinea bine pe picioare, de la lovitura pe care o primise în ceafă. Deşi ştia că asta însemna să o întîlnească pe Jacy – ultima persoană din lumea asta pe care ar fi vrut să o vadă în momentul acela –, a înţeles că nu avea de ales şi trebuia să tragă acolo. Nu era în stare să meargă pe propriile picioare pînă acasă.

Luminile de la casa lui Jake i-au ridicat moralul; bătrînul fusese un bun prieten, mai ales după moartea tatălui lui. Era sigur că va fi bine primit, indiferent de ora la care ar fi picat.

A traversat curtea, oprindu-se doar o dată, ca să scape de nisipul de sub haine. Dacă nu ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi, ar fi rîs la vederea figurii lui Jacy, care a deschis la bătaia lui. Probabil că arăta ca o stafie roşie, acoperit cu praf din cap pînă în picioare.

El s-a împiedicat, iar ea l-a prins – era puternică pentru o fată – iar cînd l-a strigat pe tatăl ei, vocea ei părea să vină de departe, printr-un tub.

Ian s-a prăbuşit într-un scaun de lîngă masă, iar Jacy a început să îi maseze şi să îi ungă vînătaia de la ceafă.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat ea, iar cuvintele i-au sunat de parcă veneau dintr-o altă cameră şi nu de lîngă el.

El a tresărit, apoi a înjurat, cînd ea i-a dat la o parte părul, ca să mai examineze rana.

– M-a lovit trenu', a răspuns el cu toată batjocura pe care o putea pune în glas în momentul acela. În cameră a apărut Jake, care s-a încruntat şi a început să umble prin pahare, umplînd unul cu ceva dintr-un ceainic.

Jacy a egalat scorul cînd a venit cu apă fierbinte şi pansament.

– Gata, facem pauză, a spus ea cu vocea aceea stranie, distorsionată. Facem schimb de amabilităţi mai tîrziu. Acum, Ian, eşti rănit şi trebuie să avem grijă de tine.

Ian s-a simţit cuprins de o tandreţe ciudată, stînjenitoare; nu îşi amintea cînd mai avusese grijă de el o femeie.

– M-a lovit ceva – o piatră sau ceva adus de vînt, a spus el cu o răguşeală pe care a atribuit-o prafului pe care îl înghiţise în ultimele ore. S-a ridicat din scaun. Nu am nimic. De Chris îmi e mie. Alice e cu el, dar o să fie foarte îngrijorat dacă nu apar acasă. Şi Ian s-a gîndit încă o dată la conversaţia despre moarte pe care o avusese cu băiatul lui. A vrut să se ridice şi să meargă la băiat chiar atunci, dar Jacy i-a pus mîinile pe umeri şi l-a împins înapoi în scaun.

Între timp, Jake se uitase la tăietură.

– Aici se cer nişte copci. Două, poate trei.

S-a dus să aducă instrumentele de tortură adecvate.

Jacy s-a aşezat pe scaunul de lîngă cel al lui Ian şi şi-a pus palmele pe obrajii lui plini de praf. El nu avea nici o îndoială că şi genele şi sprîncenele îi erau pline de praf şi s-a trezit că ar vrea să arate mai bine.

Odihneşte-te, i-a spus ea, cu un zîmbet pe buze şi dansîndu-i şi în ochi. Ian a simţit o senzaţie dureroasă pînă în străfunduri. O să merg la tine şi o să îi spun lui Chris că totul e în regulă.

Ian a aprobat din cap, dorind să o poată strînge pe Jacy lîngă el, ca să simtă senzaţia dulce a îmbrăţişării ei. Poate că rana era mai urîtă decît crezuse el, pentru că, uite, l-a apucat sentimentalismul. De fapt, ar fi mers şi mai departe şi ar fi sărutat-o, dacă nu ar fi intrat Jake cu un ac şi nişte gută şi cu o sticlă de rom, anunţînd că e gata să îl coasă.

7

Jacy conducea maşina spre casa lui Ian şi se minuna de frumuseţea care îţi tăia respiraţia a locurilor. Îi părea suprarealist, în lumina farurilor ei şi în cea a lunii, era ca peisajul unei planete îndepărtate, stranii. Praful se aşezase peste tot, nu numai pe pămînt, ci şi pe stîlpii gardurilor care mărgineau ţarcul gol al lui Jake.Pe ici-colo, nisipul făcuse nişte mici dune chiar în mijlocul drumului, iar ea trebuia să încetinească şi apoi să accelereze ca să treacă de ele.

Proprietatea Yarbro era foarte apropiată, iar Jacy a ajuns acolo în zece minute. În marea casă ardeau lampioane – fără îndoială că furtuna oprise generatorul, ca şi la Corroboree Springs – iar la ieşirea lui Jacy din maşină uşa din spate a casei s-a deschis.

Pe prag stătea Chris, iar faţa lui arăta dezamăgire.

Jacy şi-a pus mîinile pe umerii mici şi subţiri ai băiatului.

– Tatăl tău e bine – acum e la Corroboree Springs, cu Jake.

În spatele băiatului a apărut Alice Wigget, iar Jacy a văzut în ochii ei lacrimi de uşurare. Deşi

părea destul de tare ca să se lupte cu un bivol sălbatic şi să îl învingă, Alice era de fapt foarte blajină – Jacy o ştia de mult.

Pe nebunu' ăla tare de cap nu l-a putut opri nimic să iasă în furtună...

Chris s-a uitat la Jacy cu îndoială.

De ce stă tata cu Jake? De ce nu l-ai adus cu tine?

Jacy l-a îmbrăţişat repede şi l-a dus în bucătăria spaţioasă. Familiaritatea locului a lovit-o, pentru că mîncase de multe ori în camera aceea, exact la masa aceea, cu Ian şi cu tatăl acestuia, Mike.

S-a aşezat lîngă Chris pe bancă şi a clătinat din cap cînd doamna Wigget i-a oferit ceai.

– Ian a avut un mic accident, a spus Jacy cu grijă. L-a lovit ceva la ceafă în timpul furtunii şi e şi puţin tăiat. Văzînd panica din ochii lui Chris, s-a grăbit să continue: tatăl tău o să fie în regulă, ai cuvîntul meu. Doar are nevoie de puţină îngrijire, asta e tot. Am să ţi-l aduc dimineaţă.

Chris nu prea se lăsa convins.

– Aş putea să merg şi eu la Corroboree Springs şi să dorm acolo. Poate că tata are nevoie de ceva...

Inima lui Jacy s-a înmuiat, dar şi-a amintit de Jake, care probabil că începuse coaserea tăieturii, şi asta a făcut-o să îl refuze. Toată treaba aceea însemna multă durere şi nu era cazul să fie arătată unui copil şi să îl tulbure.

– Te rog să ai încredere în mine şi să mă laşi să am grijă de el, a spus ea, îmbrăţişîndu-l cu o mînă şi punîndu-şi-o pe cealaltă la inimă, ca la o promisiune solemnă. Ce zici? Promit să îl protejez în numele tău.

Într-un sfîrşit, Chris a zîmbit.

– E bine, a acceptat el. Dar nu uita să mi-l aduci acasă mîine dimineaţă la prima oră.

Jacy l-a sărutat uşor pe frunte.

– Pe cuvînt de onoare, a spus ea. Iar acum ar cam trebui să mă întorc. Somn uşor, Chris – dacă drumurile sînt destul de bune, mîine avem şcoală şi trebuie să fii odihnit.

Chris s-a uitat în sus la Jacy, cu ochii lui minunaţi de culoarea castanei, iar din momentul acela a cucerit-o definitiv.

– Spune-i tatii că sînt foarte bucuros că nu a murit, a zis el.

Jacy a simţit un nod în gît şi a schimbat o privire cu Alice. Adevărul era că Ian putea foarte bine să moară. Mulţi oameni ai tufişurilor, mulţi cu experienţă, muriseră în furtuni ca aceea.

– Şi eu sînt bucuroasă, a răspuns ea blînd.

La dus, Jacy fusese în stare să nu se gîndească la Ian, avînd în faţă urmările furtunii. Dar la întoarcere lucrurile stăteau altfel. Ce s-ar fi întîmplat dacă Ian *chiar* ar fi murit, iar ei ar fi nutrit tot sentimentele acelea? Dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva, ea ar fi rămas cu durerea şi cu multe remuşcări.

A băgat într-o viteză inferioară, pentru că praful era foarte gros pe drum şi a oftat. Ce-ar fi să facă pace cu Ian? Probabil că o să îi rîdă în faţă.

Perspectiva asta a făcut-o să simtă un nod în gît şi să strîngă din dinţi. Nu, nu o să îi dea acelui catîr ocazia să îşi bată joc de ea.

Durerea era cea mai rea pe care o suferise Ian în viaţa lui şi nici măcar jumătatea de sticlă de rom pe care o băuse nu îi ajutase cu nimic. Spălarea rănii fusese ea însăşi destul de dureroasă, dar cînd Jake

i-a trecut acul prin carne prima dată aproape că a sărit din scaun.

– Hei, tu de acolo, stai liniştit, l-a ocărît Jake. Înjură cît vrei, da' nu mai mişca aşa.

Ian a înjurat suculent, dar nu s-a mişcat şi a stat liniştit cîtă vreme prietenul lui şi-a făcut treaba şi aţa a fost tăiată.

– O să trebuiască să fim cu ochii pe ea, a spus Jake, încruntîndu-se. Ar putea să apară o infecţie.

Ian a mai tras o duşcă lungă de rom. Ca şi emoţiile, băutura îl făcea să se simtă mai tare.

– Gata, Jake Tiernan, m-ai torturat destul. Mă duc.

– Nu mergi nicăieri, a răspuns Jake, uitîndu-se atent la faţa lui Ian, plină de noroi. Probabil că trebuia să te stropim puţin înainte de cusătură. Ţi-aş oferi duşul, dar eşti plin-ochi de nisip şi pariez că o să îmi înfunzi canalizarea. Mergi şi bagă-te în lac, dacă eşti destul de tare pentru treaba asta, iar eu îţi fac patul.

Ian s-a ridicat, împingîndu-şi scaunul în spate, s-a uitat un moment la Jake, apoi şi-a făcut drum pînă la uşa din faţă. Dacă avusese puterea să ajungă pînă acolo, îşi spunea el, probabil că avea să ajungă şi la lacul care i se părea la o distanţă interminabilă.

Acolo, ca peste tot, iarba era acoperită cu praf. Erau acoperite pînă şi frunzele copacilor, dar apa era deja curată. Încet, dureros, Ian şi-a dat jos hainele şi a intrat în lac, pe partea cu izvoarele. A fost ca o mîngîiere răcoroasă, iar pentru cîteva clipe a uitat de tot pe lume, nu şi de plăcerea senzuală, pură, a apei, lunecînd pe pielea lui bătută de vînt.

Îşi curăţa praful din cap, lucru care s-a dovedit foarte dureros şi înjura pe tema asta, cînd a simţit o

subită liniște interioară. De obicei, senzația era un avertisment împotriva pericolului, dar cînd și-a întors capul a văzut-o pe Jacy în picioare, la mal.

– Ți-am adus niște haine de-ale lui Jake și un prosop, a spus ea, arătîndu-i o legătură. Îi vorbise prudent, de parcă s-ar fi temut să nu o repeadă iarăși, iar pe Ian l-a străpuns părerea de rău.

Răspunsul lui a fost la fel de răsunător și de aspru ca nisipul care i se băgase în piele.

– Mulțumesc, a spus el. Chris e în regulă, nu-i așa?

Jacy a confirmat din cap, stînd acolo, în lumina lunii, cu legătura de haine la piept. Ian ar fi vrut ca ea să plece, dar, în același timp, ar fi dorit să se dezbrace și ea și să intre în apă cu el.

Au stat un timp și s-au uitat unul la altul, iar tăcerea dintre ei părea la fel de vastă cu pămîntul din jurul lor.

În cele din urmă, Jacy a rupt tăcerea, punînd bocceluța cu grijă pe iarbă.

– Noapte bună, a spus ea, prea senin, de parcă nimic nu ar fi fost vreodată între ei, ca și cum nu s-ar fi iubit și nu s-ar fi urît niciodată, ca și cum nu ar fi creat întregul univers atunci cînd făcuseră dragoste.

Ea s-a întors, iar Ian, obosit și cu capul plesnindu-i de durere, cu mațele protestînd la romul care ajunsese la ele, și-a dat seama că nu putea să o vadă plecînd astfel.

– Jacy, a spus el, iar ea s-a oprit, fără să se întoarcă spre el. Chiar la lumina lunii, umerii ei se vedeau tensionați pe sub pînza subțire a bluzei. Nu pleca, te rog.

Ea a ezitat; cîteva momente a crezut că o să reziste, sau că o să se răsucească pe călcîie și că o să îl trimită direct la dracu'.

Mai devreme ai spus să facem o pauză, a zis el cu o liniște disperată. Hai să facem un armistițiu, măcar pentru noaptea asta.

În sfîrșit, ea s-a întors să îl privească în față, iar Ian s-a simțit ridicol de fericit numai pentru atît. Avea un aer precaut, dar furia care îi făcuse falca să tremure nu mai era acolo.

Asta a fost o glumă?

Ian s-a uitat în altă parte o clipă, supărat că ea îl bănuia de așa ceva. Dar trebuia să admită că și el tot la așa ceva s-ar fi așteptat.

– Cred că putem vorbi, asta e tot. La urma urmei, o să fim parteneri, știi bine. Poate că învățăm să schimbăm niște cuvinte civilizate, ce crezi?

Jacy a făcut un pas spre apă, dar era încă precaută, gata de bătălie sau de fugă. I-a făcut cu ochiul și gura i-a format un zîmbet. Gura ei moale, lasciva, ațîțătoare...

– Așa vorbește Ian Yarbro? l-a tachinat ea.

El a rîs drept răspuns și a lovit apa, ridicînd stropi spre ea, iar pentru cîteva secunde magice parcă aveau iar optsprezece ani și erau siguri de iubirea lor tinerească. El ar fi vrut să rămînă sub stăpînirea farmecului clipei, dar știa că e un lucru trecător, cu atît mai prețios.

Jacy s-a aplecat și a trimis spre el o ploaie de stropi. Apoi s-a așezat pe vine lîngă lac și l-a privit cu o curiozitate tristă. Voia o explicație pentru schimbarea lui de atitudine, iar el a considerat că ar fi cinstit să i-o ofere.

– M-am gîndit la ce a spus Jake – despre căsătoria noastră.

Ea a rămas tăcută, parcă așteptînd ivirea unui pericol.

Ian a oftat. Era evident că greutatea discuției era pe umerii lui.

– Poate că nu e o idee atît de rea.

Jacy și-a pus mîna la inimă, cu degetele răsfirate. Gura i s-a deschis, apoi i s-a închis din nou. În cele din urmă, a fost în stare să vorbească.

– *Nu e o idee atît de rea*? Ian, cu nici douăzeci și patru de ore în urmă, ai spus că la paștele cailor. Sincer, mă întreb cît de gravă e rana aia de la cap.

El a simțit cum farmecul se risipește și stă gata să se prăbușească la picioarele lor și și-a mobilizat întreaga putere a spiritului.

– Am greșit, a spus el.

Jacy s-a uitat la el zăpăcită un timp lung, întrebîndu-se ce urmărește.

– Nu ne iubim, a pus ea lucrurile la punct. Asta e o problemă.

Ian a ridicat din umeri și a întins o mînă. Ea i-a aruncat prosopul.

– Și ce? Nu am fi primul cuplu căsătorit din motive practice, mai ales prin locurile astea.

– Și tu ce cîștigi? a întrebat ea suspicioasă, uitîndu-se la el cum vine la mal. El și-a pus pe îndelete prosopul în jurul șoldurilor.

– Păi ar fi mai întîi pămîntul. Cele două proprietăți reunite ar fi egale cu Merimbula. S-a așezat pe iarbă lîngă ea, mișcîndu-se încet, în parte pentru că trecuse prin calvarul zilei, în parte pentru că nu voia să o sperie. În cele din urmă, îmbrăcat în doar prosopul din jurul șoldurilor, a găsit curajul să se uite direct în ochii ei. Nu neg că te doresc, Jacy Tiernan. Am vrut să termin cu asta – cu dorința, vreau să zic –, dar nu am reușit niciodată.

Jacy era tăcută. El i-a văzut gîtul mişcîndu-se ca şi cum ar fi înghiţit ceva şi şi-ar fi dorit să o sărute acolo, pe loc. Printre altele.

Tiernan, trebuie să vorbesc numai eu? a întrebat el cu un zîmbet slab. Ai de gînd să mă ajuţi puţin?

Ea şi-a umezit buzele, iar Ian a simţit o strîngere de inimă.

– Pur şi simplu m-ai prins cu garda jos, asta e tot. Nu ştiu ce ar trebui să spun.

Ian nu mai putea rezista. Şi-a aplecat capul şi i-a atins buzele cu ale lui şi a rămas aşa, lăsîndu-i ei posibilitatea de a se retrage, dacă ar fi dorit.

Iar cînd ea şi-a pus braţele în jurul gîtului lui şi l-a tras spre ea, el a simţit cum jubilează din tot trupul.

Sărutul a fost adînc şi complet reciproc, iar în Ian s-a trezit vechea dorinţă, care i-a cuprins sufletul ca un foc care devorează iarba uscată. Ştia că nu o poate avea – nu acolo, cu Jake atît de aproape –, dar în acelaşi timp se întreba dacă va fi în stare să se oprească, pentru că ea i se oferea.

Cu un geamăt, Ian a pus-o pe iarbă şi i-a sărutat gîtul, iar mîinile ei s-au mişcat pe omoplaţii lui goi, pe coloană. El şi-a înălţat capul şi a şoptit:

– O, Jacy, Doamne, trebuie să ne oprim, acum...

Ea tocmai îşi desfăcea nasturii de la bluză şi dădea în lături pînza. Sînii nu îi mai erau ascunşi decît de mătase subţire şi de dantele, iar el i-a văzut sfîrcurile întărindu-se pentru el. Cerîndu-l.

El a gemut din nou şi i-a mai spus o dată:

– Jacy...

Ea a desfăcut gaica din faţă a sutienului şi a rămas goală în faţa lui, iar Ian era pierdut. S-a prăbuşit peste ea cu un strigăt mut, lacom de ea, iar ea s-a arcuit ca să îl primească mai bine. Cu o mînă,

ea i-a risipit părul, atentă să nu îi atingă rana, Ian asta l-a electrizat mai mult decît orice ar fi făcut ea.

Ea respira rapid şi uşor, iar Ian i-a desfăcut fermoarul blugilor cu o mînă, între timp bucurîndu se de sînii ei, cîte unul pe rînd. Şi-a strecurat degetele între hainele şi pielea ei, iar cînd a ajuns la ascunzătoarea moale, umedă, a feminităţii ei, ea a avut un uşor strigăt şi s-a ridicat spre el.

Cît de mult ar fi dorit-o pe această femeie caldă de sub el, el ştia că nu o putea avea – nu atunci, nu acolo, la o aruncătură de piatră de uşa tatălui ei. Dar putea să o satisfacă şi să o facă să tînjească după patul lui, iar mintea lui s-a concentrat asupra acestui lucru.

El ştia cum să o atingă şi unde – îşi amintea perfect.

– Ian, a şoptit ea, rugătoare.

– Ssst, a spus el, blînd, dorind să o liniştească chiar în timp ce o aprindea. Fii liniştită, totul e bine, iubirea mea, o să îţi placă, îţi promit...

Jacy a scos un sunet gîtuit, de disperare şi de predare.

Sunet divin pentru urechile lui Ian. A lunecat în jos şi i-a sărutat pîntecul fin şi tremurător, în timp ce îi trecea blugii peste şolduri şi coapse. În timp ce el o dezbrăca, ea suspina, iar cînd a pus stăpînire pe ea cu gura, ea i s-a abandonat total.

Jacy se zvîrcolea în iarba plină de praf, cu sînii goi îndreptaţi spre cerul nopţii, cu blugii şi lenjeria duse şi uitate. Tot ce ştia în acele momente era Ian – gura lui Ian, mîinile lui Ian, limba lui Ian.

O satisfăcea în etape, aşa cum făcuse întotdeauna, aducînd-o la un nivel al extazului, ca apoi să o facă să urce pe un alt plan al plăcerii. Şi în timp

să o consuma, îşi ridica mîinile spre sînii ei şi îi mîngîia, strîngînd şi ciupind alternativ sfîrcurile.

I a scotea un strigăt lung, mut, se ridica, se arcuia, iar înainte de a atinge pămîntul iar se arcuia, dusă de o nouă culme a plăcerii.

Ian ar fi putut să o facă să treacă de la un nivel la altul al excitării toată noaptea, dacă ea nu s-ar fi prăbuşit epuizată la pămînt, implorîndu-l să o lase acolo.

Ea se aştepta ca el să vină deasupra ei, dorea ca el să facă acest lucru, dar în loc de aceasta el s-a retras, evitîndu-i privirea, şi a început să îşi pună pe el hainele.

Jacy s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă; era evident că o dorea, dar era la fel de evident că avea de gînd să renunţe.

– Ian? Şi-a găsit blugii, şi i-a tras şi a început să îşi încheie nasturii de la bluză. Ce s-a întîmplat?

El a arătat spre casă.

– Jake e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, a spus el trăgîndu-şi pantalonii cu oarecare dificultate. Nu ştiu ce aveam în minte, cum să fac dragoste cu fata omului, chiar în curtea lui din faţă?

Jacy se simţea frustrată, dar şi uşurată. Se temuse că Ian o respingea, iar asta nu ar fi putut suporta.

– Te-ai schimbat, l-a tachinat ea. Dacă îmi amintesc eu bine, nu te deranja să faci dragoste în şura de paie a lui Jake.

– Eram un puşti pe vremea aia, a spus el iritat. S-a ridicat, a întins o mînă şi a ridicat-o şi pe Jacy în picioare. Din greşeală sau intenţionat, ea s-a împiedicat şi i-a căzut la piept, iar zîmbetul lui a fulgerat-o în întuneric.

– Voiam să te întreb dacă ţi-a plăcut, dar modul în care te-ai comportat mi-a răspuns la toate întrebările.

Jacy era uimită să îşi dea seama că se putea topi în el, că i-ar fi răspuns şi *ar fi dorit* să îi răspundă şi dacă o punea jos şi o penetra pe loc. Era tulburător să ştie că un bărbat avea atîta putere asupra ei, mai ales un bărbat care nu o iubea.

S-a uitat în ochii lui, sperînd ca noaptea să camufleze roşeala intensă de pe faţa ei.

– Ian Yarbro, nu eşti un gentleman.

El şi-a făcut o palmă cupă pe sînul ei şi s-a aplecat să o sărute pe gură uşor. Orcît de uşor ar fi fost, era o promisiune pentru alte ore lungi de seducţie, de abandon delicios şi tota.

– Nu cred că ţi-ai dori un gentleman în pat, a răspuns el, în timp ce sfîrcul ei îl înţepa dornic în palmă, cum nici eu nu mi-aş dori o lady.

Era foarte adevărat. Ei îi plăcea modul dominant în care făcea el dragoste cu ea, iar cînd erau intimi, ea era orice, numai o lady nu.

Ea i-a atins pantalonii în faţă, acolo unde a simţit ceva tare, puternic, care apăsa stofa aspră.

– Îmi eşti dator, l-a avertizat ea cu o voce toridă şi vreau să mă asigur că o să plăteşti

Ian a gemut şi şi-a dat capul pe spate, abandonîndu-se degetelor ei avide.

– O, am să plătesc, a spus el, respirînd sacadat, strîngîndu-i mîna şi dînd-o deoparte. Crede-mă.

Cînd au intrat în casă, mai ardea doar o lampă. Patul era făcut. Era clar că Jake se dusese la culcare.

Pentru Jacy, să îl lase pe Ian să plece şi să se ducă în propriul ei pat a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-a făcut în viaţa ei. Trupul ei

[illegible] fremăta şi îi pulsa în diferite puncte, plin de [illegible] plăcerii nemiloase pe care i-o oferise Ian. [illegible] simţea hipersensibilă, ca şi cum cea mai [illegible] atingere ar fi fost prea mult pentru ea. [illegible] scos hainele şi s-a culcat dezbrăcată în pat şi [illegible] închis ochii.

În clipa următoare era adormită.

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, îi era greu să [illegible] uite la el. Ian i-a spus că Jake se dusese la [illegible] voare, ca să mediteze. Ştiau amîndoi care era [illegible] devărul: Jake voia să îi lase împreună, singuri.

Jacy s-a dus la filtrul de cafea, roşie de amintirea [illegible] evenimentelor din noaptea trecută, şi şi-a turnat [illegible] cafea cu o mîna tremurîndă. Cînd l-a simţit pe Ian în [illegible] spatele ei, şi-a ţinut răsuflarea. El şi-a pus posesiv [illegible] mîinile pe şoldurile ei şi a sărutat-o pe gît.

– Nu trebuie să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic noaptea trecută, iubito, a spus el bînd. A fost ceva vrăjit şi nu am dorit niciodată o femeie cum te-am dorit pe tine.

Jacy s-a întors şi s-a uitat în ochii lui, căutînd cu disperare în ei o minciună, un semn că o să o rănească iarăşi. S-a înroşit şi mai tare, dar întrebarea a spus-o pe un ton glumeţ:

– Şi cînd aveţi de gînd să faceţi ceva în direcţia asta, domnule Yarbro?

El a zîmbit, amuzat de tulburarea ei, şi deşi avea în ochi o lumină lină, în aceiaşi ochi ea a putut citi şi un dram de pasiune.

– Cît mai curînd posibil, a spus el. Am să iau legătura cu Collie, ca să aducă un judecător cu avionul. Cînd vei deveni soţia mea, o să o pun pe Alice să îl ia la ea pe Chris, să doarmă acolo şi o să îmi îndeplinesc obligaţiile contractuale. I-a atins

vîrful nasului cu degetul arătător. Prima dată o să avem nevoie de toată casa doar pentru noi, pentru că o să faci o grămadă de zgomot.

Jacy a zîmbit şi s-a lipit de el.

– S-ar putea să strigi şi tu de cîteva ori, acolo, a prezis ea. Şi-a dat capul pe spate, iar Ian a sărutat-o. Nici unul din ei nu l-a auzit pe Jake intrînd în casă. Înainte ca ei să îşi dea seama, el era deja în bucătărie. Şi nici aşa nu şi-ar fi dat seama, dacă el nu ar fi tuşit tare.

Ian s-a uitat la prietenul lui şi s-a încruntat, iar cînd Jacy s-a întors să îşi vadă tatăl, a simţit dintr-odată un val de frică străbătîndu-o. Era ca o presimţire, pe care a respins-o imediat.

Jake zîmbea. Umbra vechiului hîtru a apărut pentru puţin timp pe faţa lui.

– Ei? Are vreunul din voi să îmi spună ceva?

Jacy şi-a lăsat ochii în jos; îi era frică să spună cu voce tare, chiar după asigurările lui Ian. Poate că nu a înţeles bine lucrurile, sau poate că se mai află în patul ei şi visează.

– Azi-noapte, i-am cerut lui Jacy să se căsătorească cu mine, a spus Ian. S-a uitat în ochii ei şi a luat-o de mijloc. Dacă spune nu, nu răspund de consecinţe.

– Nu am să spun nu, a şoptit ea.

Şi aşa au rămas lucrurile stabilite.

Jacy l-a dus pe Ian acasă cu maşina, iar cînd au oprit, de pe uşa deschisă din spate s-a repezit Chris. Înainte să iasă, Ian i-a mîngîiat uşor coapsa.

Un frison scurt a traversat-o şi, în ciuda efortului de a îşi ascunde reacţia, Ian a simţit-o. De fapt, fusese de parcă el se aflase în pielea ei şi ar fi împărţit cu ea fiecare respiraţie şi bătaie de inimă.

Nu îţi face griji, turtureaua mea, a tachinat-o el, am să am grijă de tine cum se cuvine. Şi foarte curînd.

Jacy tremura, bucuroasă că nu trebuie să iasă din maşină, pentru că nu era sigură că genunchii or să o ţină. A zîmbit în timp ce Chris se arunca în braţele tatălui lui.

Nu uita, l-a abordat ea pe Chris cu o voce pe care o spera obişnuită, azi avem şcoală.

Chris a făcut o faţă dezamăgită, iar Ian i-a ciufulit părul cu o tandreţe care a atins o coardă sensibilă în sufletul lui Jacy. Cînd şi-a ridicat privirea spre ea, Ian avea o privire de bărbat, plină de promisiuni delicioase.

Am să îl aduc în oraş chiar eu, i-a spus el. Am ceva de vorbit cu Colli şi cu puţin noroc îl găsesc la *Cîinele şi gîsca*.

Ea a mai înghiţit o dată şi a dat stupid din cap, neştiind ce să spună. Totul se întîmplase atît de rapid, încît nu putea să scape de teama că Ian o să îşi schimbe brusc atitudinea şi o să o trateze iar cu acea distanţă rece.

Ar fi fost prea îngrozitor, prea umilitor să îl piardă din nou pe Ian acum, după ce îi răspunsese cum îi răspunsese în noaptea trecută. Îi încălzise sîngele, iar nevoia de el devenise o durere permanentă, o dorinţă pe care numai el o putea satisface.

În ziua aceea şi în cea următoare şi în cea de după aceasta, Jacy a predat lecţii. În tot acest timp, ea îl avea în minte pe Ian, se pregătea pentru cucerirea lui.

În duminica următoare, Collie a adus un magistrat. Nunta a fost foarte liniştită, s-a săvîrşit în casa lui Ian, de faţă fiind Jake, Collie şi Alice cu Chris. Dar se înţelegea că va avea loc şi o petrecere în curînd.

Comunitatea dorea să participe la eveniment într-o anumită măsură, iar a-i dezamăgi pe acești prieteni vechi și credincioși era de neconceput.

Festivitatea i-a părut lui Jacy interminabilă. Dar în fapt s-au rostit cuvintele ceremoniei, apoi toată lumea a mîncat din prăjiturile făcute de Alice Wigget și a băut un punch și un rînd sau două de bere, după care Collie și judecătorul erau gata de plecare.

– Dacă nu vă supără, merg și eu cu voi, i-a spus Jake prietenului său, pilotul nebun al țării tufișurilor. Lasă-mi doar o clipă, să sărut mireasa și să dau mîna cu mirele.

Cînd Jake s-a uitat adînc cu ochii lui albaștri în ochii lui Jacy, a zîmbit de ce a văzut acolo.

– Să fii cuminte, i-a spus el. Nu mai era nevoie să îi spună că o iubește; între ei, această emoție era aproape palpabilă. Să fii bună cu el, altfel, să mă trăsnească, o să scot toți dracii din iad ca să îți facă necazuri.

A început o ploaie ușoară, care a bătut în ferestre și în acoperișul verandei. Poate că era doar un joc al luminii, dar Jacy a crezut că vede în ochii soțului ei o mare îngrijorare, atunci cînd și-a luat rămas-bun de la Jake.

Următorii plecau doamna Wigget și Chris. Chris era tot numai zîmbet; deja o întrebase pe Jacy dacă poate să îi spună mamă – nu și la școală, bineînțeles. Ea l-a îmbrățișat strîns și l-a sărutat apăsat pe frunte și i-a spus că dintotdeauna își dorise pe cineva exact ca el care să îi spună mamă. Ce bine că a apărut el!

– Hai, Chris, vino odată, l-a chemat Alice în stilul ei impulsiv, dar bun. Trebuie să o luăm înaintea ploii ăsteia, nu uita că ne așteaptă mîțele alea. Acestea

bind zise, au plecat şi ei, iar în casă au rămas doar mirele şi mireasa.

Timp de un moment paralizant, Jacy s-a întrebat în ce a intrat oare. Nu îl iubea pe acest om, oricît de mult îi stîrnea el simţurile, şi totuşi se măritase cu el. Şi acum îşi asumase şi obligaţii faţă de Chris, un băieţel care de acum înainte se baza pe ea şi avea nevoie de ea.

Ian a venit în faţa ei, în umbra salonului drapat cu hîrtie creponată şi i-a ridicat bărbia cu un deget.

Nu am nici o îndoială, iubirea mea, asta e o noapte care te face să crezi în miracole.

I-a atins buzele, nu cu pasiune, ci cu o tandreţe devastatoare, iar Jacy a crezut, pentru că acel sărut era el însuşi un miracol.

– Iar acum, a spus el, cînd în sfîrşit şi-au revenit, trebuie să mă ţin de o promisiune sau două. A ridicat-o cu uşurinţă şi a purtat-o spre scări, iar Jacy a crezut că aşteptarea o să o omoare. Sau te-ai răzgîndit între timp?

Jacy i-a aruncat soţului ei un zîmbet seducător.

Hai să spunem că e bine că sîntem singuri, domnule Yarbro, pentru că în cam cinci minute o să fiu eu cea care face dragoste, iar tu cel care strigă.

El a zîmbit viclean.

– Vom trăi şi vom vedea, a spus el.

Ian a cărat-o pe toată lungimea holului, pînă la camera lui, unde ploaia bătea puternic în acoperiş, ca o muzică binevenită, iar Jacy era hotărîtă să îşi îndeplinească ameninţarea.

8

Îndată ce uşa de la camera lui Ian – acum camera *lor* – s-a închis în urma lor, toate neliniştile şi nesiguranţele lui Jacy s-au topit ca prin farmec, iar ea şi-a încrucişat mîinile în jurul cefei bărbatului ei şi a coborît cu picioarele pe covor. Ştia că îndoielile se vor întoarce atunci cînd le va veni vremea, dar în noaptea aceea, în noaptea aceea fermecată, ploioasă, timpul îi aparţinea numai ei şi lui Ian şi avea de gînd să îl folosească în întregime.

S-a lipit de el, avînd revelaţia corpului lui puternic şi fiind conştientă că trupul ei moale lipit de al lui îl incită.

Lui Ian i-a scăpat un sunet, jumătate chicoteală, jumătate geamăt:

– Încetează cu joaca asta, porumbiţo, altfel jur că te posed aici, în mijlocul camerei.

Ea a rîs, pentru că la ea se afla puterea. Măcar o dată.

Fără să scoată un cuvînt, ea i-a luat de pe umeri haina costumului şi a aruncat-o departe. Imediat a urmat cravata, apoi a început să desfacă nasturii de la cămaşă, dînd la o parte pînza. Palmele ei

simțeau trupul lui cald, aspru, cu păr negru, la fel de aspru ca pămîntul însuși.

Îl iubesc", a gîndit Jacy. S-a oprit cu greu să o spună cu voce tare.

Încet, foarte încet, a scos cămașa și a aruncat-o. Iar și atunci, în mijlocul dorinței sălbatice, se minuna de puterea lui, de încrederea lui în propria masculinitate. Puțini bărbați își pot permite să lase unei femei inițiativa în dragoste și să se bucure de experiență, în loc să se simtă amenințați.

Ian și-a închis ochii și și-a dat capul pe spate ușor, în timp ce Jacy făcea cu vîrfurile degetelor cercuri ca pășarea unui fulg în jurul sfîrcurilor lui întărite.

Doamne, Dumnezeule, a spus el cu respirația tăiată.

Jacy s-a aplecat și a sărutat locurile pe care le atinsese cu o clipă înainte, iar Ian a inspirat întretăiat. Imediat după aceea, el și-a întins mîinile bătătorite de muncă spre urechile ei, degetele lui mari jucîndu-se cu pielea delicată de la tîmplele ei și i-a ridicat capul ca să i se uite adînc în ochi.

Expresia feței lui era serioasă, aproape adoratoare, dar în felul în care Ian o privea pe Jacy se putea citi și tulburare. Era ca și cum nu și-ar fi putut crede ochilor că o ține în brațe, că erau căsătoriți și pe cale să facă dragoste pentru prima dată ca soț și soție – pur și simplu că ea se afla acolo cu el.

Cînd el a început să îi vorbească, ea i-a pus un deget pe buze și a clătinat din cap. Magia momentelor acelora era prea fragilă și un singur cuvînt putea să o risipească.

S-a ridicat în vîrful picioarelor ca să își lipească gura de a lui, iar el a sărutat-o, la început diafan,

întrebător, apoi cu o foame care s-a transmis până în cele mai îndepărtate cotloane ale ei. Instantaneu Jacy era pierdută.

Parcă toate cusăturile de la rochia ei au dispărut dintr-odată, atît de repede a fost aruncat veşmîntul în vidul din jurul lor şi de sub ei. Slipul, sutienul, toată lenjeria au dispărut cu aceeaşi repeziciune.

Jacy nu şi-a amintit cum l-a dezbrăcat pe Ian, dar el se afla în picioare, gol, magnific, lîngă ea, iar ea nu se putea abţine să nu îl atingă.

El i-a suportat mîngîierile, uneori tresărind, ca şi cum mîinile ei ar fi fost de foc, degetele flăcări. Apoi, cu un strigăt primitiv, el a ridicat-o în braţe şi a cărat-o spre pat.

Jacy îşi dorea bărbatul, era disperată să îl aibă şi s-a arcuit sub atingerile uşoare ale mîinii lui, scoţînd un sunet slab, şuierat, din adîncul gîtlejului ei.

– Nu încă, a spus Ian aspru, aplecîndu-se să îi captureze sfîrcul sînului cu buzele.

Jacy şi-a înfipt mîinile în părul lui şi a strigat:

– O, Ian, Dumnezeule, *te rog*...

El nu a schiţat nici o mişcare ca să mărească ritmul, ci a făcut o punte de sărutări între sînii ei, sărutînd pe rînd sfîrcurile care îl aşteptau cu nesaţ. El se plimba nemilos cu vîrful limbii în jur, înainte de a le permite buzelor să se aşeze şi să sugă.

Jacy se zvîrcolea în pat ca o creatură sălbatică cuprinsă de nebunie.

– Ian, l-a rugat ea iar şi iar, incapabilă să rostească alt cuvînt decît numele lui.

În cele din urmă, cînd ea credea că o să moară dacă nu o va satisface, el s-a aşezat deasupra ei, cu degetele împletite cu ale ei, presîndu-i mîinile pe

Privirea lui trecea de orice barieră ar fi ridicat ea până în cele mai întunecate colțuri ale sufletului ei.

Mă dorești? a întrebat el cu o șoaptă răgușită.

Ea a dat din cap că da, cu ochii strălucindu-i de lacrimi de fericire.

Spune-mi-o, a insistat, nu fără blîndețe. Jacy a înțeles că el îi cerea permisiunea de a intra în trupul ei.

Te... Te doresc, a zis ea.

Atunci Ian s-a plasat între picioarele ei, iar ea a fost învăluită în căldura care i-a pătruns în fiecare celulă, cînd a simțit mărimea și puterea lui, pătrunzînd printre coapsele ei.

Ea a icnit de plăcere și și-a ridicat șoldurile cînd el a găsit-o și a pătruns puțin. Întreaga ei ființă, trupească și sufletească, părea să pulseze de nevoia de a fi una cu el.

– Te rog, a spus ea iarăși.

El a plonjat adînc, într-o singură mișcare puternică, sigură, ochii lui i-au capturat pe ai ei, iar Jacy a simțit cum își pierde rațiunea acolo, sub el. Era ca și cum ar fi fost aruncată afară din ea însăși, în toți anii aceștia cît fusese departe de el. Acum erau din nou împreună, iar ea se întorcea la propriul trup, acasă, la mintea și inima și sufletul ei propriu.

Ea a suspinat, zvîrcolindu-se și împingîndu-se cu frenezie în el, iar Ian a înțeles. Și-a strecurat mîinile sub fesele ei, a ridicat-o deasupra lui și a avut loc explozia lor violentă, dar benignă; trupurile lor se loveau unul de altul, tot mai puternic, pînă cînd într-o unduire finală, furioasă, amîndoi au strigat în dulcea agonie a satisfacției lor.

Cînd s-a terminat, au adormit, ghemuiţi unul lîngă altul, consumaţi de focul pe care îl stîrniseră ei înşişi.

Mai tîrziu s-au trezit şi au făcut dragoste din nou, de data asta cu artă, cu o încetineală delicioasă. Au urmat alte sesiuni, unele pline de inventivitate, altele pline de graţie, ca şi cum sufletele lor ar fi valsat împreună.

A fost o noapte lungă.

În dimineaţa următoare, Jacy s-a trezit treptat, întinzîndu-se cu încîntare, cu întregul trup pulsînd de plăcerea atenţiei de care se bucurase din partea lui Ian, apoi deschizînd, în sfîrşit, ochii.

Bătăile s-au auzit deodată puternice — sau durau de mai mult timp? Jacy nu ştia. Lîngă ea, Ian a înjurat şi s-a rostogolit din pat, ca să tragă pe el o pereche de blugi şi un tricou.

În zgomotul de la uşă era o urgenţă înfricoşătoare. Jacy s-a sculat şi ea din pat şi şi-a luat pantalonii scurţi şi un tricou din geamantanul pe care îl adusese de la Corroboree Springs. S-a oprit doar o clipă în faţa oglinzii de lîngă birou, şi-a aranjat părul ciufulit cu degetele şi s-a grăbit prin holul care ducea la bucătărie.

Bătăile au încetat, iar locul lor a fost luat de o tăcere prevestitoare de rele. Jacy a îngheţat în uşa bucătăriei, văzîndu-i în celălalt colţ pe Ian şi pe Collie, iar muşchii abdomenului i s-au contractat, parcă încercînd să reziste inevitabilului.

Ian era sprijinit de masa barului, cu capul în jos, în timp ce Collie nu intrase bine pe uşă. Avea ochii înroşiţi şi cam prea strălucitori. Cei doi bărbaţi au devenit conştienţi de prezenţa ei în aceeaşi clipă, iar Collie a înghiţit în sec, evident prea marcat ca să

[illegible]ească. Ian a venit spre ea cu o expresie [illegible].

Jacy a ştiut imediat ce s-a întîmplat: Jake se [illegible]. Dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru şocul devastator pe care îl resimţea.

Nu, a şoptit ea. A ajuns la capătul băncii de lîngă masa de lemn şi s-a aşezat. A clătinat din cap. [illegible] prea nedrept, nu putea fi adevărat. Nu.

Nu voia ca Ian să i-o spună, a decis ea cu vigoare. Dacă nu o spunea răspicat, poate că Jake mai era în viaţă.

Ian a venit şi s-a aşezat lîngă ea; ea i-a simţit căldura şi puterea trupului. El şi-a pus ambele mîini pe umerii ei.

– Nu, a spus iar Jacy, cu voce înceată, sălbatică, rugătoare, întorcîndu-se ca să privească faţa aspră a bărbatului ei.

Ian ezita, ca şi cum şi-ar fi mobilizat forţele interne, apoi i-a spus cu o voce răguşită:

Collie l-a găsit cu puţină vreme în urmă căzut la izvoare.

O durere sufocantă a început să urce în Jacy. Acum era o realitate. Tatăl ei era mort. A suspinat şi s-a aplecat, punîndu-şi capul pe masă, mijlocul tremurîndu-i. Ian a luat-o în braţe şi a lipit-o de el; ea s-a prins de pînza cămăşii lui cu degetele şi s-a agăţat de el.

– Îmi pare rău, porumbiţo, a murmurat el, cu vocea tremurînd de emoţiile pe care voia să şi le controleze. Îmi pare atît de rău.

Ian a ţinut-o pe Jacy multă vreme, pînă ce a trecut primul val de durere. După o vreme, ea a tras aer pe nări şi şi-a şters lacrimile cu dosul palmei şi

s-a îndreptat spre Colllie, care stătea în partea cealaltă a camerei.

– L-ai lăsat acolo, lîngă izvoare? l-a întrebat ea.

Collie a clătinat din cap.

– Nu, fato, a mormăit el. Jake era prietenu' meu. L-am cărat în casă şi l-am acoperit cu o pătură. Şi a întors privirea spre Ian, rugătoare.

– Eu ce fac acum?

Ian a venit în spatele lui Jacy şi a luat-o pe aceasta de mijloc. Ea s-a lăsat pe spate, dependentă de calmul şi de puterea lui, permiţîndu-i să o susţină.

– Trebuie să chemăm un doctor care să elibereze un certificat de deces, a spus el cu calm. Apoi o să aibă ceva de spus şi popa, bineînţeles.

Jacy ştia să toate lucrurile astea erau necesare, dar îşi simţea genunchii slăbiţi, pentru că aici se vorbea despre *tatăl ei*, nu o cunoştinţă oarecare sau o rudă îndepărtată. Ian şi-a întărit brusc strînsoarea, ca să nu o lase să se prăbuşească.

Ea a avut un frison la gîndul că s-ar fi putut să facă faţă unei asemenea veşti cumplite de una singură.

– Trebuie să mă duc la Jake, a spus ea. Chiar acum.

Collie era împotrivă.

– Nu, don'şoară...

Ian s-a întors şi s-a uitat blînd la ea.

– Poate că nu e o idee tocmai bună, a zis el. Avea ochii îndureraţi. Collie o să aducă un doctor. Lasă-mă pe mine să merg la Jake, te rog mult.

Ea a rămas cu fruntea pe umărul lui.

– Ştia, a spus ea înecîndu-se. Cînd şi-a luat rămas-bun după nuntă, atunci ştia. Şi-a ridicat capul

să se uite din nou în ochii lui Ian. În vocea ei nu era nici umbră de acuzaţie. Şi tu ai ştiut. Am văzut pe faţa ta cînd te-ai uitat după el cînd a plecat.

Ian a suspinat şi şi-a ridicat o mînă, cu care a mîngîiat-o pe faţă, degetul mare urmărindu-i linia buzelor.

Nu ştiam, a spus el cu voce uscată. Nu cu adevărat. Dar ceva am simţit, recunosc.

Din ochii lui Jacy au izbucnit lacrimi proaspete, iar ea a reuşit doar să încuviinţeze uşor din cap. Era de acord ca Ian să se ducă singur la Corroboree Springs.

– Am să aştept aici, a spus ea.

El a sărutat-o pe frunte.

Nu o să lipsesc mult. Promit.

Collie zăbovea, căutînd cu greutate nişte cuvinte potrivite. În cele din urmă, a luat mîna lui Jacy şi a bîiguit:

– Jake era un soi bun. O să ne lipsească la toţi.

Jacy şi-a lăsat mîna să atîrne fără viaţă.

– Mulţumesc.

Ian s-a întors în dormitor, ca să-şi ia ciorapii şi cizmele, iar Collie s-a grăbit spre maşina lui închiriată. Jacy s-a întors la masa de lemn şi s-a aşezat, ameţită, pe bancă. În minte îi alergau scene cu Jake din toate fazele vieţii lor împreună, imagini vii, care te loveau prin frumuseţea lor simplă.

Ian a venit în bucătărie şi şi-a luat pălăria lui de doi bani din cuierul de lîngă uşă. A ezitat în pragul uşii, uitîndu-se peste umăr la Jacy.

– Nu o să se întîmple nimic cît lipsesc, aşa-i?

Ea a încuviinţat, deşi nu era prea sigură că aşa va fi. Jacy se simţea de parcă urma să explodeze în

toate direcţiile; avea un neastîmpăr sălbatic şi în acelaşi timp era cuprinsă în inerţia stranie a şocului.

Cînd uşa s-a închis în urma lui Ian, din gîtul ei a izbucnit un strigăt de protest, dar şi l-a înghiţit şi a rămas ţeapănă pe bancă, cu mîinile în poală. Îi era mai greu să fie singură decît s-ar fi aşteptat.

După cîteva clipe, Jacy a început să plîngă din nou, îmbrăţişîndu-se şi legănîndu-se uşor, în timp ce plîngea. Ticăitul greu al ceasului vechi de pe poliţa căminului din bucătărie era un metronom care marca notele şi pauzele şi crescendo-ul durerii ei.

Cînd Ian s-a întors, Jacy stătea în acelaşi loc. Trecuse poate o oră, dar ei îi era teamă să se mişte în afara micului spaţiu pe care îl ocupa. Îi părea că lumea e atît de puţin previzibilă, un loc în care durerea te poate lovi fără de ştire.

Ian s-a aşezat pe bancă lîngă ea fără un cuvînt şi a ridicat-o pe genunchii lui. Ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui, tremurînd, cu izvorul lacrimilor secat şi simţind mai multă durere decît ştia că poate duce.

Cînd au sosit Alice şi Chris, i-au găsit în poziţia aceea, cu Jacy agăţată de Ian, prea zdrobită ca să vorbească. Privirea îndurerată a bătrînei femei i-a arătat lui Jacy că vestea ajunsese şi la ea, cu iuţeala inconfundabilă din ţara tufişurilor.

Chris s-a apropiat de Jacy cu atitudinea directă pe care ţi-o dă inocenţa şi a atins-o uşor pe mînă.

– Îmi plăcea de Jake, a spus el. Eram prieteni. Trebuia să îmi trimită o carte poştală din Queensland. Una cu un rechin pe ea.

Jacy a zîmbit, şi-a şters nasul şi a mîngîiat părul mătăsos, blond, al băiatului. S-a gîndit că putea fi copilul ei, iar legătura între ei s-a întărit printr-o altă îmbrăţişare dulce-amară.

Alice s-a apropiat în stilul ei abrupt, energic, purtînd o sticlă de medicamente şi o lingură.

Cred că ai nevoie de asta, doamnă Yarbro, a anunţat-o ea, umplînd lingura şi oferindu-i-o. O să te ajute să dormi şi chiar de asta ai nevoie acum.

Jacy nu avea cum să protesteze, nici la somn nici la lipsa lui, dar a acceptat lichidul amar. Cuvintele „doamnă Yarbro" erau pentru ea un adevărat balsam; s-au întins peste spiritul ei ca o pătură favorită a unui copil.

Ian a dus-o înapoi la patul lor şi a întins-o în el, iar el a luat un scaun şi s-a aşezat pe el. Nu a vorbit, nici Jacy nu a vorbit; nu aveau nevoie de cuvinte. Amîndoi îi duceau dorul lui Jake şi amîndoi se luptau cu ideea că el se dusese pentru totdeauna.

Jacy nu şi-a mai dat seama decît că se prăbuşea în somn şi a simţit mîna aspră a lui Ian strîngînd-o pe a ei. A visat că era iar copil şi că fugea spre Jake, care o ridica sus de tot în braţele lui puternice.

Ian nu s-a mişcat de la patul lui Jacy pînă cînd la uşă a venit Alice şi a spus că se întorsese Collie. Găsise un doctor la Willoughby, al doilea oraş ca apropiere, şi îl adusese ca să vadă trupul şi să semneze toate actele necesare. Amîndoi erau în drum spre Corroboree Springs.

Ian a netezit păturile care o acopereau pe Jacy şi s-a aplecat să o sărute pe fruntea palidă. În hol s-a întîlnit cu Chris; băiatul venea din camera lui. În mîinile micuţe ţinea bărcuţa pe care i-o făcuse cadou Jake la ultimul Crăciun.

– Jake e în rai? a întrebat Chris cu ochii larg deschişi spre tatăl lui.

Ian a atins fața copilului. Fusese prea ocupat să o ajute pe Jacy să treacă de șocul morții tatălui ei și cu alte amănunte și nu avusese timp să vorbească despre lucrurile acestea cu Chris. De fapt, chiar și propria durere și-o ținea în frîu și avea să îi facă față mai tîrziu. Între timp trebuia să își țină propriile sentimente bine închise în el, în locul acela în care sînt stocate lucrurile care dor.

– Mda, a spus el cu vocea lui aspră. Jake e în rai.

Chris a dat din cap, aparent satisfăcut pentru moment, și a plecat în camera lui, cu barca în brațe.

Alice stătea în bucătărie și învîrtea energic foaia pentru legendara ei plăcintă cu carne și se uita la Ian cu ochii uscați, umflați.

– Nu e drept, s-a plîns ea. Jake Tiernan era încă tînăr și era un om bun.

Ian a oftat.

Alice s-a încruntat reprobativ. Dar, întrucît nu fusese în viața ei prea timidă, fie că aproba, fie că dezaproba, l-a luat în primire pe Ian.

– Ieși iar, ai? Eu zic că doctorul și Collie pot să se ocupe de rămășițele lui Jake fără ajutorul tău.

Ian a primit răzvrătirea menajerei sale cu o privire mirată. Al dracului să fie dacă stătea el să îi explice că voia să fie aproape de Jake pe ultimul lui drum de la Corroboree Springs la Yolanda. Era tot ce mai putea face.

– Dacă o să pot, o să mă întorc la timp pentru ceai, a spus el. Și a plecat.

Jake a fost înmormîntat a doua zi, la marginea cimitirului din Yolanda, într-un loc de lîngă gard. Chiar lîngă el începeau tufișurile, care se pierdeau

la orizont, sălbatice şi primitive şi uluitor de frumoase.

Locul fusese ales de Ian, pentru că Jake ar fi vrut sigur să aibă vedere la marea de tufişuri. Jacy era sigură de acest lucru. Niciodată lui Jake nu îi plăcuseră oraşele, nici măcar cele mici, ca Yolanda.

La serviciul funerar a participat întreaga populaţie şi, deşi Jake nu făcuse parte din congregaţie – „pe mine să nu mă băgaţi în nici o chestie" – locul era plin. Era acolo chiar şi familia Shifflet, aşezaţi pe scaunele cele mai apropiate de uşă. În faţă stătea Bram McCulley, care a vorbit despre Jake, ca şi Collie şi alţi cîţiva oameni.

Jacy a participat la întreaga ceremonie cu ochii uscaţi şi cu spatele drept, pînă cînd Ian a plecat de lîngă ea şi a rostit un scurt elogiu. Cuvintele lui au fost simple, nu neapărat poetice, dar Jacy le-a ascultat cu lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă, pentru că în acele momente reuşise să zărească bogăţia sufletească a soţului ei.

Cînd totul a fost gata, sicriul lui Jake a fost cărat afară de Collie, Ian, Bram şi alţi trei bărbaţi şi lăsat cu grijă cu funiile în groapă. La New York sau la Sydney, lucrurile s-ar fi petrecut altfel, cu mai mult decor, dar aici acesta era compensat de peisajul tufişurilor. Aici, oamenii trăiau mult mai apropiaţi de natură, umăr la umăr cu realitatea şi nu încredinţau morţii străinilor, ci se ocupau personal de înhumare. Mai mult, la ei înmormîntarea era urmată de un „priveghi", un fel de a medita mai adînc la problema morţii, de a celebra viaţa tocmai terminată.

Ian, Jacy, Chris abia se întorseseră acasă de un sfert de oră, cînd orăşenii şi fermierii au început să

sosească cu caserole, coşuri şi tot felul de alte recipiente.

Prietenii lui Jake au umplut casa, veranda şi o bună parte a curţii. Au mîncat şi au jucat un joc în care se arunca o monedă, numit „doi-în-sus" şi şi-au povestit unii altora întîmplări cu Jake Tiernan. Jacy era mută de durere, dar s-a ţinut bine toată ziua, a circulat printre oaspeţi şi i-a primit pe noii veniţi. La urma urmei, Jake exact asta şi-ar fi dorit. Şi ar fi fost foarte fericit să ştie cît de multă lume se adunase ca să îi ureze drum bun.

Dar terminarea zilei a fost pentru ea o uşurare. Vizitatorii au rostit condoleanţe, şi-au luat coşurile şi farfuriile şi au plecat.

– Nu ar trebui să te aşezi sau să te odihneşti cumva? a întrebat Ian atunci cînd au rămas ei singuri în dormitorul uriaş. Se schimba în hainele de lucru, pentru că treburile trebuiau făcute, indiferent de ce se întîmpla peste zi. Jacy, în picioare la fereastră, privea pămînturile şi s-a uitat la el peste umăr.

– Nu sînt atît de fragilă pe cît crezi, a spus ea cu un zîmbet slab. O să îmi lipsească Jake în fiecare clipă a vieţii mele, dar am să rezist.

El a traversat camera şi a ajuns în spatele ei şi şi-a încolăcit braţele în jurul mijlocului ei.

– Vreau doar să îţi aminteşti că nu e nevoie să treci prin toate astea singură. Şi s-a aplecat şi a sărutat-o pe gît, după care s-a întors şi a ieşit, închizînd uşa încet după el.

Jacy a mai zăbovit la fereastră cîteva clipe, cu ochii închişi, gîndindu-se la Jake. Tatăl ei obţinuse pînă la urmă ceea ce îşi dorise, pentru că îşi văzuse fata măritată cu bărbatul pe care el îl alesese pentru ea. De asemenea, ei doi, tatăl şi fiica, apucaseră să

[illegible] petrecă un timp împreună, înainte de venirea [illegible]. Poate, se gîndea ea, poate că Jake [illegible] murise fericit.

Şi a desfăcut nasturii mari, îmbrăcaţi cu stofă, ai [illegible] ei de lînă, bleumarin, singura pe care o [illegible] considerase potrivită să o aducă din State. A ieşit [illegible] rochie şi a agăţat-o cu grijă în dulapul antic care [illegible] ţinea hainele lui Ian şi cîteva ale ei.

După ce a pus pe ea perechea ei favorită de [illegible], mult mai confortabili, o bluză de bumbac [illegible] închisă la gît şi papuci, a ieşit din cameră. Alice [illegible] făcea curăţenie după petrecerea de adio a lui Jake, [illegible] Jacy a ajutat-o, deşi privirea îi era tot timpul [illegible] ţintită spre fereastră, ca să vadă cînd se întunecă.

Nu trebuie să faci asta, doamnă Yarbro, i-a [illegible] spus Alice, care şi-a pus mîna pe a ei şi a strîns-o cu simpatie. În ochii ei a licărit o privire vicleană. Dacă insişti să faci toate treburile în casă, eu o să rămîn fără slujbă, ce zici?

Jacy a pus şi ea mîna pe mîna menajerei.

– Prostii! Dacă Ian nu îţi mai plăteşte salariul, o să ţi-l plătesc eu. Cuvintele acestea i-au amintit că, dacă voia să stea permanent în Australia, avea nişte lucruri de făcut. În primul rînd, trebuia să transfere contul de la New York. Apoi să îşi aducă hainele, cărţile şi lucrurile personale. Şi mai era şi casa din Connecticut, care trebuia să fie vîndută...

Erau foarte multe lucruri de aranjat. Iar singurul lucru pe care putea să îl facă la ora asta era să stea picior peste picior şi să îşi numere respiraţiile şi bătăile inimii.

Se aflau în vasta sufragerie a casei, iar doamna Wigget a împins-o pe Jacy într-un scaun mare, capitonat, din faţa căminului.

– la loc aicea. Eşti albă ca laptele şi nu te mai las să mişti un deget pînă nu bei nişte ceai bun şi tare.

Era plăcut să se ocupe cineva de ea şi Jacy nu a putut rezista ispitei.

– Numai dacă bei şi tu cu mine.

Alice a zîmbit şi a dat din cap că da. Cîteva minute mai tîrziu, s-a întors cu o tavă. Pe ea se aflau ceşti de porţelan şi un ceainic, fragile şi translucide, un lux neobişnuit aici, între tufişurile australiene. Menajera a pus toate aceste ustensile legate de ceai pe o masă butucănoasă de lemn şi a tras un scaun ca să stea faţă în faţă cu Jacy.

– Da, asta le trebuia aicea, o femeie, i-a şoptit Alice confidenţial; respiraţia îi mirosea a tutun şi poate şi a o duşcă, două de gin. A turnat ceaiul în delicatele ceşti. Vreau să spun, Ian şi Chris. Da, e curat, am eu grijă şi au şi mîncare bună şi haine de îmbrăcat – şi şi-a îndreptat privirea spre pianul care stătea într-un colţ al uriaşei camere. Ian e un om bun şi îl iubeşte la nebunie pe băiat. Dar nu e muzică, nici flori, nici lucruri frumoase. A fost tot timpul o casă de bărbaţi şi nu mi-e frică să spun că asta mă cam îngrijorează. Un copil are nevoie de influenţa unei femei, la fel de mult cu aia a unui bărbat.

– Sînt de acord, a spus Jacy, stînd rezemată de spătarul scaunului şi uitîndu-se gînditoare la menajeră. Dar eu cred că ai avut foarte bine grijă de Chris. Ian e un tată foarte bun, dar e plecat mai tot timpul de acasă, bănuiesc, cu oile şi cu caii ăştia sălbatici la care ţine atît de mult.

În ochii lui Alice au apărut lacrimi, dar s-a forţat să arate demnă.

Îmi pare rău, a spus ea. Azi nu sînt bună de nimic. Nu e drept, Jake a plecat mult prea devreme dintre noi.

Jacy s-a uitat din nou la fereastră şi a văzut că venise întunericul. A năpădit-o un sentiment amestecat de durere, care semăna foarte mult cu dorul de casă pe care îl simţise într-o vară, cînd mama şi Michael o trimiseseră într-o tabără, în locul călătoriei în Australia, la Jake.

Nu, a şoptit ea, nu e drept. Va trebui să îi scrie mamei în curînd, să îi spună despre căsătoria cu Ian şi să o informeze despre moartea lui Jake.

Oricît de îndurerată ar fi fost de moartea soţului tinereţii ei, Regina ar fi ascuns durerea – nu ar fi pătrat" –, dar reacţia ei la vestea că se căsătorise putea fi foarte violentă. Regina era în stare să zboare pînă aici şi să încerce să o convingă pe Jacy că făcuse o greşeală.

Şi-a închis ochii şi a încercat să îşi imagineze ce argumente ar fi putut folosi Regina. În primul rînd putea pune pe tapet propria poveste cu o căsătorie nereuşită în Australia – probabil într-o izbucnire pasională – şi descoperirea faptului că viaţa în ţara tufişurilor e foarte dificilă. Asta una la mînă. Apoi ar fi talentul de netăgăduit al lui Jacy de a da bir cu fugiţii de cîte ori apăreau dificultăţi.

Probabil că Alice a fost izbită de ceva ce văzuse pe faţa lui Jacy, pentru că i-a luat ceaşca din mînă:

– Biata de tine, eşti dărîmată. Du-te sus şi fă o baie bună, fierbinte, şi urcă-te în pat. Cînd ai terminat, îţi aduc ceaiul acolo.

La grajduri, Ian se mişca de la o boxă la alta, hrănind toţi caii pe rînd, umplînd cu mîna vasele lor

de apă. Făcuse aceste treburi simple de atîtea ori încît acum se mişca automat, lăsîndu-şi mintea să se plimbe în libertate.

În aceste minute aflate la dispoziţia lui, Ian îl plîngea pe Jake, cu faţa plină de lacrimi pe care nu se obosea să le mai şteargă. În minte îi veneau amintirile, una cîte una...

După ce Jacy se întorsese furioasă în America, cu zece ani în urmă, şi îl lăsase pe Ian în urmă, cu inima zdrobită, Jake jucase cu el nesfîrşite partide de cărţi şi îi spusese mereu că totul o să fie bine. Jake fusese tot timpul lîngă el cînd îi murise tatăl, subit, lăsîndu-i enorme responsabilităţi şi o grămadă de datorii. Jake stătuse alături de el şi cînd devenise tatăl de nouăsprezece ani al unui copil şi îi luase apărarea în faţa bîrfitorilor şi venise primul să vadă pruncul, cînd Ian îl adusese pentru prima dată de la Adelaide.

Ian a zîmbit, amintindu-şi ziua aceea. Nici el şi nici Jake nu ştiau nimic despre copii, dar noroc că acolo se afla şi Alice Wigget. Dumnezeu să îi dea sănătate, fără ea nu ar fi fost în stare nici să schimbe scutecele, nici să prepare laptele. Fusese luat de multe ori peste picior de către băieţii de la *„Cîinele şi gîsca"*, pentru că făcea munci de muiere, asta pînă pusese piciorul în prag Jake. Acesta a spus că nu e nevoie să fii bărbat ca să faci un copil – orice puştan care ajungea la vîrsta pubertăţii e în stare de asta –, dar e sigur că trebuie să fii un om al dracului ca să creşti un copil.

Terminînd cu caii, Ian a urcat în fînar ca să dea jos paiele pentru a doua zi, mişcînd repede şi ritmic din furcă. În timp ce muncea, îşi amintea de evenimentele recente – cum ar fi fost ziua precedentă, cînd l-a găsit

pe Jake întins pe sofaua din camera de zi, unde îl veghea Collie, acoperit cu o pătură.

Când a ridicat colțul păturii ca să îl privească, Jake arăta foarte liniștit. Ian adusese un scaun de la bucătărie și a stat o oră încheiată lîngă vechiul lui prieten, ținînd mîna lipsită de viață a lui Jake într-a lui.

Ian nu a plîns atunci; era prea marcat. Iar mai târziu se abținuse, pentru că Jacy avea nevoie de el.

Tată?

Chris. Ian a tras aer adînc în piept și și-a șters repede fața cu mîneca.

– Aici, sus, a spus el, cu o voce gîtuită. Stai unde ești, vin eu acolo imediat.

A rezemat furca de peretele înarului și a coborît scara înaltă și l-a găsit pe fiul lui așteptîndu-l la baza scării. Chris era în pijamaua lui favorită, una care avea imprimate desene cu Yosemite Sam, tenișii și avea pelerina pe care probabil Alice insistase să o ia.

Chris s-a încruntat când l-a văzut pe tatăl lui.

– Ai plîns, a spus el. Era un fenomen al naturii pe care Chris nu îl văzuse vreodată. Probabil că nici nu își închipuise că tatăl lui poate să plîngă.

Ce să-i faci, s-a gîndit Ian, e timpul ca băiatul să știe că uneori și un bărbat trebuie să își dea drumul emoțiilor. I-a răsfirat părul și i-a zîmbit trist.

– Da. O să îmi lipsească mult Jake.

S-au așezat amîndoi pe un cufăr vechi de lemn, plin cu cuie, bride și alte asemenea lucruri.

Deși durerea lui era evidentă, în ochii lui Chris se mai găsea și o luminiță, o speranță secretă pe care Ian nu o mai observase. Asta i-a înmuiat inima, dar l-a făcut în același timp și să îi fie frică pentru fiul lui.

– Sînt bucuros că domnişoara Tiernan e cu noi acum, a spus băiatul. Şi-a coborît vocea pînă la şoaptă, ca şi cum ar fi avut de împărtăşit o veste foarte importantă. Mi-a spus că pot să îi spun mamă. A făcut o pauză, evident gîndindu-se la implicaţiile faptului. Crezi că o să fie tristă mult timp?

Ian a zîmbit şi şi-a pus mîna pe umărul mic al lui Chris.

– O să fie tristă o vreme – toţi o să fim. Pentru moment, parcă l-a simţit pe Jake pe undeva pe aproape, încurajîndu-l, cum făcuse mereu. După ce o să treacă un timp, o să ne putem gîndi la Jake fără să ne mai doară.

Chris a raţionat din nou.

– Dacă domnişoara... mama e acum nevasta ta, asta înseamnă că o să aveţi copii împreună?

Ideea l-a încălzit pe Ian pe dinăuntru. „Aveai atîta dreptate, Jake", s-a gîndit el. Viaţa merge înainte.

- Sper să avem.

Băiatul s-a apropiat mai mult de Ian, lunecînd pe lada cu scule.

– Dar tot o să mă iubeşti, nu?

Cu un braţ, Ian l-a apăsat pe băiat un moment de el.

– Tu o să fii întotdeauna partenerul meu, a spus el. Păi, de fapt, mă bazam pe tine ca să ai ceva grijă de puştime şi să îi înveţi cum se aruncă bumerangul şi cum se găsesc pietre colorate.

L-a simţit pe Chris relaxîndu-se lîngă el şi şi-a închis pentru moment ochii, savurînd această senzaţie de dragoste adîncă, puternică, ce îl învăluia.

– Poţi să te bazezi pe mine, tată, a spus Chris solemn.

Ian a crezut o clipă că o să plîngă iar. De data asta, totuşi, ar fi fost de bucuria care se instalase

mii de adînc şi înlocuise durerea. Ce minune mai e şi viaţa asta, atît de plină de lucruri complexe şi complicate.

Asta e foarte bine, a spus el cînd s-a crezut în stare să vorbească.

Munca era terminată, dar au mai stat acolo o vreme, într-o liniştе camaraderească. După o vreme a venit afară Alice să îi cheme înăuntru, pentru că afară se răcorise. Înainte să intre în casă, Ian s-a oprit ca să se uite la cerul plin de stele care sclipeau.

A simţit că rădăcinile lui se înfig mai adînc în pămînt şi a ridicat o mulţumire tăcută spre ceruri, pentru ceea ce avea. Cu toate necazurile astea, a reflectat Ian, era un om bogat.

Alice îi preparase ceva uşor de mîncat – Chris mîncase deja –, iar de Jacy, nici urmă. S-a dus să îl culce pe băiat, iar apoi a luat-o spre camera pe care o împărţea cu soţia lui.

Jacy stătea în pat, scăldată în lumina lunii, cu părul blond încă ud de la baia pe care o făcuse. Ian a simţit o strîngere de inimă cînd a văzut-o. Ar fi luat bucuros asupra lui durerea pierderii, dacă acest lucru ar fi fost posibil.

– Bună, a spus ea.

A văzut-o zîmbind uşor şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că nu o iubea pe femeia asta. Nebunia aceea rămăsese undeva în urmă, în tinereţea lui; niciodată nu o să mai fie vulnerabil la neliniştile pe care le putea aduce ea. Niciodată.

Nu s-a apropiat de pat. Jacy era fragilă acum, iar el nu ştia dacă să o atingă sau să stea deoparte. O să aştepte şi o să îi lase ei decizia.

– Te simţi bine? a întrebat-o.

– Am să supraviețuiesc, a murmurat ea. În noaptea trecută, se lipise de Ian, încercase să se piardă în el. Făcuseră dragoste cu o tandrețe feroce.

Ian a înghițit, simțindu-se ca un școlar aflat la prima iubire.

– Alice a făcut ceai, a spus el. Ar putea să te răcească.

Jacy și-a mușcat buza de jos, iar el ar fi vrut să vadă expresia ochilor ei, dar lumina difuză a lunii îi masca.

– Ian, a început ea cu vocea încă slabă, vrei să mă întrebi dacă vreau sau nu să dorm în patul nostru?

Chiar asta se întreba, fără să își dea seama conștient de acest lucru. Ian a simțit cum căldura i se urcă în obraji și s-a bucurat de întunericul relativ.

– Da. Spre neplăcerea lui, cuvîntul a ieșit cam butucănos, cam răgușit.

Jacy s-a ridicat în genunchi, a pășit jos din pat și s-a apropiat de el. Și-a pus mîinile pe pieptul lui și palmele i-au simțit căldura prin cămașă.

– Te vreau lîngă mine, a spus ea.

Era o simplă discuție între un bărbat și nevasta lui. Ian s-a întrebat de ce se simțea de parcă era legat cu un lasou de cazanul unui tren în goană. Nu putea vorbi, așa că s-a aplecat și a sărutat-o ușor, în treacăt.

Cînd s-a întors de la cină, după ce mai întîi făcuse un duș rapid, Jacy îl aștepta. S-a uitat cum își dă jos cămașa de noapte și o aruncă pe un spătar de scaun, se apropie de pat și dă la o parte pătura.

– Ai fost deosebit de bun cu mine, Ian Yarbro, a spus ea. Și îți sînt foarte recunoscătoare.

Ian nu era prea sigur că de recunoştinţa ei avea nevoie, dar nu s-a oprit să se întrebe mai mult. Avea nevoie de Jacy mai mult ca oricînd, avea nevoie de refugiul din braţele ei şi de adîncurile calde ale feminităţii ei.

El s-a strecurat în pat lîngă soţia lui şi a tras-o spre el, mai întîi sărutînd-o blînd, apoi cu o foame crescîndă.

Şi cît de recunoscătoare eşti? a întrebat el cu răsuflarea tăiată, cînd, în sfîrşit, s-au dezlipit din sărut.

Atenţie, domnule Yarbro, a răspuns ea. Sînt pe cale să îţi arăt.

9

Lucrurile rele vin întotdeauna cîte trei.

Ian nu se putea opri să se gîndească la lucrul ăsta. Era o superstiţie care nu îi ieşea din cap, în timp ce călărea spre Corroboree Springs, în dimineaţa de după înmormîntarea lui Jake. Mai întîi fusese furtuna aia, care îl costase cîţiva miei şi cîteva oi. Şi nici nu îşi mai găsise calul pe care îl călărea în ziua aia, pe lîngă că aproape îşi pierduse viaţa. Apoi, exact după asta, cel mai bun prieten al lui se aşezase sub un copac şi îşi dăduse sufletul.

Ian şi-a scos pălăria şi s-a scărpinat la ceafă cu aceeaşi mînă, atent să ocolească locul pe care îl cususe Jake. S-a mişcat incomodat în şa, parcă fiindu-i şi frică să se gîndească la cea de-a treia nenorocire.

Poate că o fi căsătoria asta cu Jacy, se gîndea el, în timp ce oile se repezeau spre apă.

Calul cel nou, neînvăţat şi nărăvaş, dansa nervos în frîu, speriat de oile care îi treceau printre picioare. Ian şi cîinii s-au odihnit puţin; oile prinseseră mirosul apei şi setea le mîna pe restul drumului.

Ian s-a uitat spre casă, peste umăr. Ştia că Jacy [illegible], aranjînd lucrurile lui Jake, hotărînd pe care [illegible] le păstreze şi pe care să le dea. Era o muncă [illegible]grafică şi dureroasă prin natura ei, dar ea îi [illegible] ajutorul.

I-a înţeles-o. Ritualul trebuia îndeplinit de Jacy, [illegible] trebuia să decidă ce se păstra şi ce se dădea [illegible]. Totuşi, Ian avea o strîngere de inimă, pentru [illegible] nu îl lăsa să pătrundă în cercul durerii ei.

I-a dat jos din şa şi a lăsat liber frîul calului. La [illegible], Jacy îi permisese să o consoleze – se [illegible] pe el, se agăţase de el, îi plînsese în braţe. Amîndoi se refugiaseră în această relaţie, pe care o [illegible] atît de bine: dragostea lor explozivă de [illegible] noapte.

Dar dimineaţa, cînd Jacy a anunţat că are [illegible] să facă ordine la Corroboree, în glas avea o [illegible] răceală, iar ochii ei îi evitaseră pe cei ai lui Ian. Ea a spus că problema lucrurilor lui Jake era a ei şi numai a ei, iar cînd el a mers pînă acolo încît [illegible] sugereze că ea ar putea să aibă nevoie de ajutor, ea l-a fulgerat cu privirea.

Acum stătea pe iarbă, cu pălăria în mînă, privind lung la casa în care jucase atîtea jocuri de cărţi, pe care le pierduse pe mai toate. Locul care era pentru el un al doilea cămin, în care trăise şi Jake care pentru el fusese al doilea tată. Acolo se ducea să îşi anunţe succesele şi tot acolo se dusese de vreo două ori să plîngă. Cu toate astea se putea împăca. Dar nu şi cu faptul că Jacy nu îl voia.

Jacy a început cu sortarea lucrurilor din bucătărie, pentru că încă nu era pregătită să facă faţă trecerii prin cărţile lui Jake, prin hîrtii sau prin

lucrurile lui personale. Scrisoarea de care se lovise cu cîteva zile în urmă, cea destinată unei femei din Queensland, i-a ajuns imediat în mîini.

S-a aşezat pe un scaun de la masă, uitîndu-se atentă la cuvinte — atîtea cuvinte —, parcurgînd rîndurile. Trebuia să afle cine era femeia şi să-i anunţe despre moartea lui Jake, dar, cu toate astea se simţea cumva o intrusă. Scrisorile sînt ceva personal, mai ales cele de dragoste.

Jacy a tras aer adînc în piept şi a parcurs apoi paginile care începeau cu *Dragă Margaret...*"

Inima lui Jacy a fost inundată de resentimente. Aşa deci, dragă Margaret. Între vizitele ei în Australia, tatăl ei nu trimitea nici măcar felicitări de ziua ei sau de Crăciun, nici măcar un rînd. Dar îi scrisese unei femei pagini întregi.

— Potoleşte-te, Jacy, a spus ea cu voce tare. În ciuda greşelilor, Jake fusese un tată bun cît timp stătuse cu el, chiar dacă neglijase corespondenţa şi în mod sigur avea dreptul la o viaţă a lui.

A împăturit restul scrisorii fără să o citească, fiind deja absorbită de mesajul principal al ei. Jake era îndrăgostit de Margaret, oricine o fi fost aceasta. Plănuise să meargă la ea în Queensland. Ce nevoie avea să ştie mai mult?

Resemnată, Jacy a părîsit bucătăria şi a intrat în salon. Masa de lucru a lui Jake era la perete, acoperită cu praf, deşi restul camerei era curat. Primul lucru pe care trebuia să îl facă, dacă voia să îşi afle pacea, era să găsească adresa lui Margaret şi să îi scrie.

În timp ce căuta în sertar o agendă sau măcar un plic care să conţină o adresă, a dat peste un teanc de scrisori legate cu sfoară ordinară. A cuprins-o o

...ie curioasă de alarmă şi de fericire, cînd şi-a ...ma că scrisorile îi erau adresate ei. Fiecare ... un timbru îngrijit lipit, dar fără ştampila ... Jake chiar *îi scrisese,* dar, atunci, de ce nu ... scrisorile la poştă?

... a ţinut un moment la inimă pachetul, apoi l-a ...at cu grijă în geanta ei.. Va citi scrisorile lui ... într-un loc ferit, cînd va avea timpul să se ...ătnească pentru emoţiile lecturii.

Auzise oile lui Ian trecînd pe lîngă casă, desigur, ...ind se dusese la fereastră să caute în continuare ... sertar urmele misterioasei Margaret îşi văzuse şi ...ul

Ian stătea în picioare în apropierea izvoarelor, ...act poate din întîmplare, poate înadins – în ...ul în care făcuseră dragoste. În mîini avea ...omnul lui inconfundabil, pălăria de două parale şi ...a ulta spre casă cu o expresie pe care Jacy nu o ...putea vedea.

Nu ştia dacă o poate vedea sau nu, iar în cele din urmă a hotărît că nici nu contează. Voia ca Ian ...ă o ajute la lucrurile lui Jake; putea chiar să admită, cel puţin în sinea ei, că *avea nevoie* de el. Totuşi, dintr-un motiv neştiut, nu putea să îl lase înăuntrul zidului de durere şi de regrete care o înconjura.

Jacy şi-a muşcat buza inferioară, luptînd cu tentaţia de a se duce pe verandă, să îl strige pe Ian şi în cele din urmă a găsit tăria de a se întoarce la treabă. Putea să îi permită lui Ian intrarea în trupul ei, chiar era fericită de energia cu care făcea lucrul acesta, dar sufletul ei, cea mai personală şi mai vitală parte a ei, rămînea închis. Şi pentru el, şi pentru restul lumii.

A trecut în revistă hîrtii, chitanţe, tăieturi din ziare şi, în sfîrşit, un plic gol cu o adresă în colţul din stînga sus. Numele femeii era Margaret Wynne şi locuia într-un orăşel de pe coasta nordică a Queenslandului.

Jacy a pus plicul pe birou, netezind încet cu mîna hîrtia fină, ca şi cum ar fi putut să definească pe cineva atingîndu-i lucrurile, ca un mediu parapsihologic. Şi s-a întrebat, deşi îşi dădea seama de stupizenia întrebării, ce avea această Margaret Wynne de oferit şi Regina nu?

„Nu e corect să pun o asemenea întrebare", şi-a spus ea. Jacy nu ştia prea multe despre despărţirea părinţilor ei, trecuseră atîţia ani, dar un lucru era foarte clar. Divorţul fusese mai ales ideea Reginei. Îl părăsise furioasă pe Jake, luînd-o cu ea pe fetiţă, dar Jacy nu reuşise niciodată să afle de la mama sau de la tatăl ei de ce se întîmplase lucrul acesta.

Ca mai toată lumea, Jacy şi-a închipuit că din cauză că mama bogată şi văduvă a Reginei o crescuse pe aceasta în puf. Singura dată cînd se revoltase pe Regina, fusese cînd se măritase cu „australianul acela", cum îi spunea bunica lui Jake. Regina tocmai terminase colegiul şi venise în Australia într-un ocol al lumii. Făcuse călătoria la Yolanda din cauza fostei ei colege de cameră, o studentă venită în schimb de experienţă, care locuia chiar acolo. În timpul vizitei, Regina îl întîlnise pe Jake Tiernan şi se îndrăgostise de el pînă peste cap.

– Ce s-a întîmplat? s-a întrebat Jacy cu voce tare. Nu putea să nu se gîndească la ciudăţenia acestei întîlniri şi căsătorii, exact la fel cu a ei. Dumnezeu îi era martor că tot ce simţea pentru Ian era puternic, fie că era dragoste adevărată, fie că

Iar ea voia ca legătura lor să dureze – Doamne, se ruga ea, fă să țină.

Și a strîns ochii cu putere. Cînd Paul se îmbolnăvise, ea se rugase cu fervoare, dar Dumnezeu nu ascultase. Dacă El nu voia să salveze pe cineva în urmare a unei rugăciuni, de ce ar fi catadixist El să pună umărul la legătura ei cu Ian?

La moartea lui Paul, Jacy pierduse mai mult decît un prieten. Își pierduse credința.

Scuturîndu-se de gîndurile negre, Jacy a trecut iar la treabă. A auzit din nou oile trecînd pe lîngă casă, behăind, a auzit lătrăturile cîinilor, dar nu s-a mai dus la fereastră. Numai vederea lui Ian și ar fi înmuiat-o, iar ea nu își permitea una ca asta.

Pe la ora unu, Jacy terminase de împachetat în cutiile pe care i le dăduse Alice hainele lui Jake, golise patul și strînsese cearșafurile și păturile, curățase sertarele biroului și cabinetul medical. Nu plîngea privind lucrurile, dar își simțea ochii umezi și înțepînd-o, iar pielea de pe față îi ardea.

A pus cutiile ordonat, unele peste altele și s-a dus să aducă vechiul camion al lui Jake. Conducînd camioneta spre casa lui Ian, Jacy se simțea goală pe dinăuntru – nu putea încă să se gîndească la aceasta ca la casa ei, dar poate că în timp va reuși. Luni dimineața, a anunțat că reîncepe școala. Și-a propus să meargă pe la familiile tuturor elevilor ei ca să anunțe personal reînceperea cursurilor. Familia Shifflet era în cap de listă.

Gîndul la slujba ei a ajutat-o să nu se mai gîndească la Jake, să își pună deoparte toate regretele și îndoielile, măcar pentru un timp.

Nu se așteptase să îl întîlnească pe Ian înainte de cină, dar cînd a ajuns acasă, curtea din spate

era plină de oi şi de mieii lor lînoşi, iar Ian îşi ducea calul la grajd. Mereu la datorie, cîinii păzeau turma cu urechile ciulite la ordine.

Jacy a ezitat, prinsă între dorinţa de a îl evita pe Ian şi nevoia de a fi lîngă el. În cele din urmă, a tras aer adînc în piept şi a început să meargă printre ei.

Ian era în uşa fînarului, mormăindu-i ceva calului năbădăios, în timp ce îi scotea catarama curelei şi îl dădea jos şaua.

– E unul din caii tăi sălbatici? a întrebat Jacy crezînd că e mai prudent aşa.

El s-a uitat la ea; borul pălăriei îi ascundea expresia feţei.

– Da, a răspuns. Unii dintre băieţi îi prind printre tufişuri, eu îi cumpăr şi îi învăţ să lucreze cu oile şi vitele.

Jacy şi-a muşcat iar buza de jos, pierdută. Voia să fie aproape de Ian, dar îi era teamă, atît de teamă. Nimeni în lumea asta nu avea atîta putere să îi facă rău cît avea Ian, iar să devenă vulnerabilă faţă de el era ca şi cum s-ar fi dus singură la tăiere.

Ian a tras şaua de pe cal şi a pus-o pe peretele din grajd, cu tot cu pătura de sub ea. Tocmai dădea jos şi căpăstrul şi a vorbit din nou:

– Ai reuşit să faci ceva la Jake?

Jacy a venit puţin mai aproape, nu prea mult, şi s-a aşezat pe marginea unui balot de paie. Ce ciudat, s-a gîndit ea, cît de bine se înţeleg în pat şi cît de frică îi e de el la lumina zilei. Dar să îţi expui trupul este altceva decît să îţi deschizi sufletul.

– Nu avea mare lucru, a spus ea, frîngîndu-şi degetele. E trist că spaţiul pe care îl ocupăm piere atît de repede.

Ian a păstrat distanţa, probabil simţind ciudata ei vulnerabilitate. Şi-a dat pălăria pe ceafă şi s-a rezemat de un stîlp, cu braţele încrucişate la piept. A privit-o mult timp serios, iar cînd a vorbit, vocea îi era răguşită.

Jake a fost un om bun. A lăsat în urmă multe amintiri.

Jacy a simţit că gîtul i se usucă şi lacrimi îi apar în ochii deja răvăşiţi.

Cum ar fi ce? Cîţiva acri de pămînt, scrisori, bani.

Ian a traversat spaţiul dintre ei şi s-a proptit în faţa lui Jacy, prinzîndu-i bărbia şi forţînd-o să se uite la el.

Cum ai fi tu, a spus el. A arătat spre locul în care era casa. Cum ar fi băieţelul acela care îşi va aminti toată viaţa de omul care l-a învăţat să prindă broaşte şi apoi să le dea drumul.O grămadă de oameni, care sînt mîndri să spună că le-a fost prieten. Asta a lăsat Jake în urmă.

Jacy s-a aplecat în faţă, cu bărbia încă în strînsoarea mîinii lui Ian şi a început să suspine.

Credeam că am reuşit să trec peste asta! a spus ea între hohotele sfîşietoare.

Ian a început să îi frecţioneze spatele cu amîndouă mîinile, mai întîi cu precauţie, apoi cu ceva ce aducea a uşurare.

Porumbiţo, furtuna are nevoie să se adune, înainte să se dezlănţuie. Tot ce putem face e să o lăsăm să treacă peste noi.

Ea şi-a ridicat capul, după cîteva minute de durere pură, nealterată şi i-a studiat faţa febrilă, cu ochii acoperiţi de pleoape grele.

– De ce te-ai căsătorit cu mine, Ian? Ca să te asiguri că nu pun un gard, ca să fii sigur că o să-ți poți duce oile la apă?

Pentru o fracțiune de secundă, el a tresărit, dar a fost destul ca Jacy să simtă și să știe că dăduse peste adevăr. El s-a dat înapoi, cu mîinile strîngînd puternic umerii ei, și i-a căutat fața cu ochii lui albaștri, minunați, care făceau să îi stea inima în loc.

– Te doream, a spus el în felul lui direct, dintr-o bucată. Înnebuneam gîndindu-mă la tine, dorindu-te, amintindu-mi cum era cînd între noi totul era bine...

„Mă dorea, se gîndea la mine, și-a spus Jacy. Dar cu iubirea, cum e cu iubirea, Ian Yarbro? Asta ți-a trecut vreodată prin minte?"

În acel moment, ea și-a dat seama că îl iubește pe Ian cu toată inima și din tot sufletul. Niciodată nu încetase să țină la el, deși se amăgise multă vreme.

În loc să o liniștească, descoperirea a îngrozit-o pe Jacy. Era vulnerabilă, sufletul ei era gol, ca un melc în afara cochiliei lui. Iar asta i-a întărit hotărîrea de a se apăra.

S-ar fi ridicat de pe balotul acela și ar fi plecat, dar Ian o ținea în loc.

– Tu de ce te-ai măritat cu mine? a contraatacat Ian. Întrebarea era foarte corect pusă, dar era ultima la care Jacy ar fi vrut să răspundă în acel moment.

„Pentru că te iubesc, prostule", a gîndit ea cu durere și furie. Dar a spus cu totul altceva.

– Tot de aia. Te voiam în patul meu. Ce e al tău e al tău, ești un amant și jumătate.

El și-a îngustat ochii pentru o clipă, evident dezorientat, iar asta i-a făcut bine inimii încercate a

lui Jacy. De mii de ani, bărbaţii evaluau femeile după acest criteriu; ia să vedem dacă le place ilicat pe pielea lor!

Cu cine mă comparaii? a întrebat el, prinzînd-o cu garda jos. Cu Paul?

Roşeaţa s-a urcat pe gîtul şi pe faţa lui Jacy.

Nu m-am culcat cu nimeni, în afară de tine şi nu pot face comparaţii. Din cîte ştiu, eşti pe undeva pe partea de jos a scalei.

El a stat să rumege spusele ei, iar dacă Jacy nu ar fi fost atît de întoarsă şi de prinsă de alte lucruri, ar fi rîs la vederea expresiei lui contrariate.

Ce a fost cu Paul? a insistat el, după un moment.

Jacy a oftat.

Mă întrebam de unde ştii de el, a zis ea. Bănuiesc că ţi-a spus tata, aşa e?

Ian arăta cu adevărat contrariat, iar asta i-a mai ridicat moralul lui Jacy. Poate că îl preocupa puţin mîndria şi masculinitatea lui fără compromis.

– Nu a spus mare lucru. Nu era prea vorbăreţ.

Jacy şi-a muşcat iar buza de jos, înainte de a răspunde.

– Nu, nu era. Şi nici nu ştia tot adevărul, oricum.

Ian a simţit cum se încrîncenează; a simţit şi ea, prin intermediul mîinilor lui, care îi ţineau strîns umerii.

– Bănuiesc că nu te deranjează să împărtăşeşti tot adevărul.

Ea a zîmbit. Asta era. Puterea. Atît de volatilă, dar atît de otrăvitoare.

– Paul a fost cel mai bun prieten al meu, a spus ea, atunci cînd nu a mai putut suporta tăcerea. Şi a fost şi un homo.

Ian şi-a arcuit sprîncenele a mirare; pentru un moment, lui Jacy i s-a părut că vrea să o întrebe „cum adică, om?", dar apoi el a răsuflat greu. Zîmbetul îi reapăruse şi arăta foarte sigur pe el.

– Deci nu te-ai culcat cu el.

Ea era exasperată.

– Nu te împăuna atîta, Yarbro, a spus ea. Probabil că m-aş fi culcat cu el, dacă nu se întîlnea cu un camerier de la *Waldorf-Astoria*.

Zîmbetul lui Ian a dispărut.

– Şi a murit...

– De SIDA, a spus Jacy cu ferocitate, pregătindu-se pentru bătălie. Tipii ăştia, masculi feroce ca Ian, se repezeau să minimalizeze sau să condamne, iar ea nu era dispusă să suporte asta. Paul fusese prietenul ei – fusese o victimă, nu un criminal –, iar ea nu putea permite nimănui să îi întineze memoria sau să îşi bată joc de modul în care murise el.

Ian s-a făcut palid.

– Doamne, a spus el şi a tras-o pe Jacy strîns lîngă el. Doamne, porumbiţo, îmi pare atît de rău!

Jacy şi-a închis ochii. „Mulţumescu-ţi ţie", s-a gîndit ea, iar una din rănile inimii ei, veche, s-a vindecat. S-a împins de lîngă Ian în clipa următoare, totuşi, pentru că îi era frică să rămînă prea mult în îmbrăţişarea lui.

– Nu îţi e teamă că m-ar fi putut contamina cumva?

El s-a încruntat.

– Vrei să mă atragi într-o dispută? a contracarat el.

Ea s-a uitat în altă parte, incapabilă să se apere de acuzaţie.

Ian i-a luat fața în palme și s-a uitat adînc în ochii ei. Ochii lui oscilau între neîncredere și o tandrețe intensă.

– Fără dispute, porumbițo. Aș putea să te înving și știi asta și nu vreau să profit de mințile mai slabe. Nu ar fi cinstit.

Jacy a rîs și și-a pus ambele palme pe pieptul lui Ian, împingîndu-l.

– Minți mai slabe, zici? a întrebat ea, în timp ce Ian bălăbănea din mîini în căutarea echilibrului și căzea în fund pe paie. De data asta ți-ai găsit nașul, Ian Yarbro – pot să fiu a dracului exact cît ești și tu.

Ian s-a ridicat în picioare, iar Jacy a făcut la fel. I-a fluturat din degete un salut și s-a întors să plece, dar Ian a prins-o de cureaua de la blugi și a învîrtit-o în loc pînă s-a ciocnit de el. Tare.

Cum numai el putea, Ian i-a luat spatele în mîini și a tras-o spre el. Sfîrcurile i s-au întărit îndată ce sînii ei au simțit presiunea pieptului lui, iar căldura lui a parcurs-o de parcă ar fi fost un fum. Ea ura această putere pe care el o avea asupra ei și se temea de ea, dar nu se putea desprinde din îmbrățișarea lui, nici de-ar fi fost să salveze lumea.

El a sărutat-o total, apăsat, pînă ce ea s-a sprijinit de el, lipsită de apărare în fața dorinței ei. Cînd el a condus-o într-un colț întunecat al grajdului, în care paiele miroseau dulce și proaspăt, ea nu a făcut nici o mișcare să reziste. De fapt, nici nu i-a trecut prin cap; dacă era ceva care să o îngrijoreze, aceasta era să nu fie prinși.

– Îți amintești, porumbițo? i-a șoptit Ian, deschizîndu-i nasturii bluzei cu îndemînare. Îți amintești toate locurile în care ne ascundeam și făceam dragoste pînă ce uitam de tot? Ei bine, asta

o să se întîmple acum. Pentru puţin timp, eu şi cu tine o să uităm de toate necazurile.

Ea a gemut cînd el i-a scos bluza şi i-a dat jos sutienul, iar sînii au rămas liberi, cu vîrfurile gata întărite şi fierbinţi.

– O, Doamne, Ian, a bolborosit ea.

– Aminteşte-ţi, a repetat el, desfăcîndu-i şi blugii şi strecurîndu-şi mîna ca să îi mîngîie locul cel mai intim, ca să atingă acel loc, cu abundenţa lui de nervi, pînă ce a început să palpite şi să se comporte ca sfîrcurile sînilor. Respiraţia lui a devenit scurtă şi rapidă, în timp ce el s-a aplecat să îi morfolească totul, de la gît şi pînă la vîrfurile rotunde ale sînilor ei.

– Dumnezeule, Jacy, spune-mi că nu ai uitat cum era.

Ea tremura.

– Nu aş fi putut uita, a recunoscut ea, cu răsuflarea întretăiată, dîndu-şi capul pe spate, întărindu-se în timp ce el îi lua între buze un sfîrc şi îl sugea lacom. Mîna lui o atingea şi o mîngîia în tot timpul acesta; ea era udă, lăuntrul ei deja se pregătise să îl primească, dar va trece mult timp pînă ce el să o mulţumească. O, Doamne, *o, Doamne,* îmi amintesc.

El a îngenuncheat în faţa ei şi i-a tras blugii şi restul, iar Jacy în acel moment era pierdută. S-a rezemat de peretele fînarului, cu ochii închişi, aşteptînd, oferindu-se, dar şi temătoare, pentru că de cîte ori Ian făcea dragoste cu ea o transporta pe alte şi alte înălţimi şi o făcea să dea tot mai mult din ea însăşi.

El i-a scos pantofii, ciorapii, apoi blugii şi lenjeria s-au dus şi ele. Şingura ei haină era bluza, care atîrna deschisă, şi sutienul, care se mai ţinea de umeri.

Îţi aminteşti de asta, porumbiţo? a întrebat el, parcurgînd-o cu vîrfurile degetelor. Ea i-a simţit mîngîierea cu cea mai intimă şi delicată parte a ei, acea parte care ardea de atîta dorinţă.

A suspinat şi şi-a trecut degetele prin părul lui, atentă la rana pe jumătate vindecată de pe ceafă, încordată toată, pentru că îşi amintea. Bineînţeles că îşi amintea, zece ani de zile retrăise întîlnirile cu Ian şi se trezise de fiecare dată într-un vîrtej dureros de căldură. Căldura aceea nu dispăruse niciodată; nu apucase să se răcească.

El a început să morfolească, iar ei i-a scăpat un geamăt.

– Să mă opresc? a glumit el, după ce a trimis în Jacy flăcări nimicitoare.

Ea şi-a strîns degetele în părul lui.

Nu, a scîncit ea, aşa cum făcea de fiecare dată cînd Ian o iubea în felul acesta. Nu, te rog...

Limba lui a început să şfichiuie, iar ea şi-a înghiţit un urlet animalic şi a început să dea din cap înainte şi înapoi şi să îşi simtă transpiraţia curgînd pe piele. Jacy i-a pus un picior pe umărul lui, apoi şi pe celălalt; spatele ei gol stătea sprijinit pe peretele şinarului. Urma să o posede în stilul acela metodic, chinuitor de frumos dintotdeauna.

– Ţine-te bine, porumbiţo, a spus Ian, cu vocea atenuată de trupul ei, urmează cursa vieţii tale.

Jacy s-a cabrat în faţa limbii lui – nu exista scăpare de gura lui, de limba lui, de buzele lui, de căldura respiraţiei lui. Nu i-a dat răgaz nici o clipă, ci a urmărit-o permanent şi a adus-o pe o culme explozivă. Strigătele ei erau primitive, ca ale lupoaicei cînd se află cu perechea ei, iar ea nu şi le

mai putea stăpîni, cum nu îşi putea stăpîni nici convulsiile dulci şi violente.

Cînd, într-un sfîrşit, era terminată şi epuizată, cu spatele lipit de perete, plină de sudoare, el a început din nou.

– Nu, Ian, s-a rugat ea, clătinînd din cap, nu, nu...

Dar, chiar în timp ce spunea asta, îşi înfigea degetele în părul lui şi îl trăgea mai aproape.

A adus-o de trei ori la paroxism, de fiecare dată mai insuportabil de plăcut decît înainte, după care a întins-o pe paie. Jacy era epuizată, dar, în timp ce îl privea pe Ian dîndu-şi jos hainele, a simţit un nou val de energie, o disponibilitate care a uluit-o. Cînd el s-a întins peste ea, gol şi magnific, ea l-a primit fericită, iar mîinile ei s-au plimbat frenetic pe spatele lui.

Sărutările lui Ian erau înfocate şi repezi. Plăcerea arătată de Jacy îl excita mai mult decît orice. Vorbindu-i cu blîndeţe, tandru, ca şi cum ar fi trebuit să îl consoleze, ea l-a condus pe Ian pînă la centrul feminităţii ei, şi-a pus mîinile pe fesele lui şi l-a tras încet, încet, în ea.

El a rămas drept, cu capul pe spate, ca un armăsar, cu dinţii strînşi, pentru că se lupta cu forţe pe care nici măcar el nu era în stare să le controleze. Ea a văzut cum muşchii grumazului lui se întăresc, formează nişte odgoane, în timp ce ea îl trăgea mai adînc.

Pentru un moment, Ian a rămas adînc înăuntru, dar apoi s-a retras şi a venit iar, şi iar s-a retras. Pînă în clipa aceea, ea crezuse că el îi dăduse tot, dar această fricţiune i-a aprins din nou cele mai primitive instincte. Curînd, ea a început să se mişte sub el, să se împingă în el, să încerce să îl facă să se mişte mai repede.

Controlul lui era pe cale să se piardă. Își păstra mișcările lungi, lente, dar Jacy a început propriile ei mișcări, împingîndu-se în sus, abandonînd toate aparările complexe care stătuseră vreodată între ei.

Cînd ea s-a liniștit și a încetat să mai strige, Ian și-a strigat propria lui satisfacție, intrînd adînc, iar și iar, cu privirea legată de privirea ei. În cele din urmă, cu un strigăt mut, el a rămas nemișcat, iar ea a simțit căldura lui revărsîndu-se în ea și s-a arcuit să îl primească.

Cînd trupul magnific al lui Ian s-a oprit din pulsațiile spasmodice, minunate, el s-a prăbușit peste ea, în paiele frumos mirositoare, îngropîndu-și fața în umărul ei.

Ea ar fi vrut ca el să îi spună că o iubește – ar fi fost momentul ideal –, dar el nu a spus-o, iar Jacy nu putea să riște să fie prima care să rostească aceste cuvinte. Erau prea puternice, prea pline de vrajă întunecată.

Așa că a stat acolo, în așteptare, ținîndu-și soțul strîns, cu trupul încă reverberînd de efectele devastatoare ale faptei lor, cu respirația și pulsul mult peste normal. Poate că a trecut un sfert de oră pînă cînd Ian s-a ridicat într-un cot și s-a uitat la sînii ei cu o sclipire caracteristică în ochi și și-a trecut limba peste buza ei superioară.

Jacy și-a agățat sutienul și și-a strîns bluza.

– Să nu o faci, a șoptit ea. Dacă o mai facem o dată, o să am un atac de inimă.

Ian nu a spus nimic. Doar a luat-o de mijloc și a ridicat-o astfel încît să stea călare pe el. Ea a simțit cum bărbăția lui se întărește sub ea, gata pentru noua ocazie.

– Ian, vorbesc serios, a scîncit ea. Dar deja se ivise acea durere în adîncul ei, acolo unde numai Ian putea ajunge.

El nu a spus nimic. I-a desfăcut bluza, i-a ridicat o pe umeri şi a scos-o. A urmat sutienul, în timp ce ea se uita în ochii lui care o hipnotizau, cu ochii ei larg deschişi, îngrijoraţi.

– Ian, vorbesc *foarte serios,* a scîncit ea din nou

Ian i-a tras capul spre el ca să o sărute.

– Şi eu, a răspuns el, după ce i-a oferit o mică avanpremieră a ceea ce urma să se întîmple.

– O să mă omori.

El a prins-o de şolduri şi a ridicat-o sus, iar ea a trebuit să îşi înfigă mîinile în paie, ca să nu cadă în cap. Sînii ei pulsau fără apărare pe faţa lui. El a prins uşor un sfîrc între dinţi, apoi a trecut de cîteva ori peste el cu limba.

– O, Doamne, a gemut Jacy, ridicîndu-şi capul.

– Nu aş cere ajutor de acolo, a răspuns Ian, mai degrabă respirîndu-şi cuvintele decît rostindu-le, ţinîndu-şi mîinile pe fesele ei şi aranjînd-o cum dorea.

– Ian, a bîiguit ea, *chiar vorbesc serios,* dacă o mai faci o dată...

Înainte de a răspunde, el i-a supt fără grabă unul dintre sîni.

– Am să îţi fac din nou tot ce ţi-am făcut şi încă altele. A tras-o înainte şi i-a sărutat pîntecul, apăsînd-o fără milă cu degetele. În timp ce ea gîfîia, pe jumătate ieşită din minţi de dorinţă, el a tras-o spre vîrful bărbăţiei lui şi s-a uitat drept în ochii ei.

– Totuşi, sînt un gentleman, a spus el cu un zîmbet glumeţ. Dacă spui nu, dorinţa îţi va fi îndeplinită.

La dracu, a gemut Jacy. Nu ar fi putut să spună nu nici dacă de asta ar fi depins viaţa ei, iar Ian ştia foarte bine asta. Dar a aşteptat şi a făcut-o să spună:

Te vreau! a strigat ea în final, cu furie, iar el i-a dat ce îsi dorea.

10

Jacy a avut grijă să nu se uite la Ian în timp ce își punea hainele pe ea. Își simțea fața fierbinte și trupul foarte slăbit și se întreba dacă o să poată străbate distanța de la fînar pînă la casă. Gîndul că se pierduse într-o asemenea măsură în timpul intimității lor o înnebunea; în acele minute lungi, fermecate, devenea o cu totul altă femeie, o femeie pe care nici măcar nu începuse să o înțeleagă.

Din fericire, Ian nu a încercat să înceapă o discuție. Doar s-a îmbrăcat și a așteptat răbdător ca Jacy să termine și ea. Dar cînd ea credea că s-ar putea să nu fie nevoie să se uite în ochii lui, el a luat cîteva bucățele de paie din părul ei.

Ea a devenit și mai neliniștită la gîndul că Alice Wigget sau, Doamne ferește, Chris, ar fi putut ghici ce făcuseră Ian și ea la grajduri.

Ian și-a pus mîna sub bărbia ei și i-a ridicat-o.

– Cum se spune în State, porumbițo, luminează-te. Sîntem căsătoriți și nu e nici o rușine în ce s-a întîmplat între noi.

Jacy și-a trecut degetele prin părul ei mai mult ca sigur răvășit. Nu îi era rușine că făcuse dragoste, nu, niciodată; ceea ce o îngrijora era purtarea ei

destrăbălată, propriile ei reacţii. Era faptul că Ian putea să îi risipească toate îndoielile, oricît de întemeiate, doar atingînd-o în felul în care ştia că o excită.

Ea s-a uitat în ochii lui albaştri, şi-a umezit nervoasă buzele şi a spus:

– Cînd facem dragoste, devin o altă femeie. Una pe care nu o pot recunoaşte.

Ian a zîmbit şi a sărutat-o pe creştet.

– Nu, porumbiţo, a zis el cu o voce blîndă şi amuzată. Devii femeia care eşti în realitate – o mică războinică, făcută din foc şi furie.

Jacy i-a absorbit cuvintele, dar a încercat să nu arate modul în care au atins-o.

– Eşti un adevărat poet, Ian Yarbro, a spus ea, ocolindu-l şi îndreptîndu-se spre uşa grajdului. Şi ştii să foloseşti un vers.

El a chicotit.

– Printre alte lucruri, a spus el.

Jacy a roşit şi mai tare şi a plecat în pas iute spre casă.

Alice era în bucătăria spaţioasă şi făcea pregătirile pentru cină, iar Chris stătea la masa lungă de lemn şi era absorbit de ce desena. Jacy nu voia să dea ochii cu nici unul dintre ei. A încercat să traverseze bucătăria fără să atragă atenţia.

Bineînţeles, tentativa nu a reuşit.

– Luni avem şcoală? a întrebat fiul ei vitreg, cu accentul lui australian tărăgănat.

Jacy s-a oprit, cu mîna pe clanţa uşii, şi şi-a adunat toate puterile într-un zîmbet şi s-a întors spre el. Cel puţin, era bine că măcar Alice şi Chris stătuseră în casă şi deci nu îi auziseră strigătele pe cînd o iubea Ian pe patul lor de paie.

– Sigur că avem, a răspuns ea, simţind o căldură în suflet, în timp ce se uita la băieţel. Îl iubea pe Chris pe zi ce trecea şi se întreba cum o să poată să evite favoritismele la şcoală. După ce mîncăm, o să ne ocupăm puţin de pronunţia ta, dacă vrei.

Faţa lui Chris s-a luminat. Lui Jacy i s-a revelat dintr-odată cît de multe speranţe îşi pusese în el acest copil care îşi dorea o mamă. Dacă îl respingea, l-ar fi distrus.

– Mulţumesc, a ciripit el. Vrei să vezi desenul meu?

Jacy şi doamna Wigget au schimbat o privire peste capul lui.

– Bineînţeles, a răspuns Jacy, cu inima bătîndu-i puternic. A venit şi s-a aşezat lîngă Chris şi a simţit cum îşi pierde suflul cînd a văzut ce desenase: un alt portret de familie – un tată, un copil şi o mamă cu păr galben. Un timp a fost prea mişcată ca să poată comenta. Apoi şi-a recăpătat glasul:

– Vai, Chris! E un desen minunat.

Aproape în acelaşi timp, uşa din spate s-a deschis şi a intrat Ian, aruncînd o privire de apreciere la soţia lui, după care şi-a agăţat în cuier pălăria lui de pomină. Timp de o clipă, parcă tot universul a stat în loc, iar aerul părea să duduie de un foc invizibil.

Jacy s-a trezit că se uită lung la el şi şi-a coborît privirea, exact la timp ca să vadă cum Chris îi arată un loc pe desen şi îi spune:

– Copilaşul aş putea să îl pun aici. Cînd o să avem un copil, bineînţeles.

Jacy a încercat din răsputeri să nu mai cadă în capcana privirii lui Ian încă o dată, dar nu a putut rezista tentaţiei. Reacţia a fost automată.

El a zîmbit ca şi cum ar fi spus că dacă nu exista în pîntecul ei un copil, asta nu era din cauză că el nu şi-ar fi dat osteneala. Obrajii lui Jacy s-au îmbujorat din nou.

E foarte bine aşa, i-a răspuns ea lui Chris pe un ton distrat, cînd şi-a dat seama că lăsase subiectul în suspensie. Îşi planificase să se ascundă în dormitorul cel mare un timp şi poate să citească scrisorile pe care le găsise în biroul lui Jake, dar nu voia să rişte să fie urmată de Ian.

Căpătase toată plăcerea pe care o putea suporta pînă acum, cel puţin – şi ştia prea bine cît de convingător putea fi soţul ei.

Smulgîndu-şi privirea din a lui Ian, a traversat bucătăria, poate prea hotărîtă, şi a luat castronul plin cu cartofi de pe masă. L-a dus la chiuvetă şi a început să cureţe cu duşmănie.

Ian, cu îndrăzneala lui tipică, a venit în spatele ei. Aparent fără să ia seama la prezenţa menajerei, fără a mai vorbi de cea a lui Chris, i-a ridicat părul lui Jacy şi a sărutat-o pe ceafă. Apoi, fără un cuvînt i-a lăsat părul la loc, a bătut-o uşor pe fund şi a plecat fluierînd.

Jacy a prins întîmplător o privire aprobatoare a lui Alice. În ce o privea, Jacy s-ar fi dus la Ian şi l-ar fi tras de păr bine, cu amîndouă mîinile. *Cum a îndrăznit?*

Chris era din nou absorbit de desenul lui, ocupat cu adăugarea unui copilaş la portretul de familie.

Jacy curăţa cartofii fără să se uite, pînă cînd Alice a observat şi a oprit-o.

– În ritmul ăsta, nu o să avem decît coji şi nici un cartof. De ce nu te duci pe verandă un timp, doamnă Yarbro, să citeşti o carte sau altceva?

Amestecată cu tribulațiile lui Jacy, intervenția a fost binevenită. Doar o femeie în vîrstă putea să se ocupe fără ajutor de niște cartofi. A fost pentru ea o ușurare. A încuviințat, a luat din geantă scrisorile scrise ei de Jake și niciodată trimise, nu se știe din ce motiv.

Prima era datată cu douăzeci și trei de ani în urmă, cînd Jacy era o fetiță de cinci ani. Se așteptase să sufere la vederea scrisului tatălui ei, dar scrisorile au reconfortat-o. Jake o iubise tot timpul, asta era limpede, dar nimic despre asta nu era scris acolo.

Jake scria despre cerul australian schimbător, despre subtilitățile luminii, despre trecerea anotimpurilor.

Pentru Jacy, citirea acelor scrisori era ca prezența lui Jake lîngă ea, în cadrul ușii verandei. A rămas acolo, cu o scrisoare lipită de piept. Era scrisoarea de cînd ea și Ian se despărțiseră, iar ea plecase înapoi în State. Jacy știa că atunci începuse tendința ei de a lăsa totul baltă atunci cînd devenea prea dificil.

Nu s-a uitat cînd s-a deschis brusc ușa de plasă, deși era conștientă de prezența lui Ian. Acesta făcuse un duș și își dobîndise din nou mirosul lui specific, acela al săpunului folosit de Alice pentru spălarea rufelor, suprapus peste cel al șamponului pe care îl folosise pentru păr. Jacy s-a întrebat amuzată de cînd devenise ea expertă în detectarea aromelor lui Ian.

El stătea pe balustrada verandei, la cîțiva metri de ea, ghicind, probabil, că simțurile lui Jacy erau sensibilizate de cele întîmplate în grajd și că ea avea nevoie de puțin timp ca să își liniștească nervii întinși la maximum.

Ştii, chiar putea să se întîmple, a spus Ian încet.

Jacy a văzut cu coada ochiului că el privea pămîntul pentru care se bătea în fiecare zi, pe care îl iubea, şi îl ura, pe care îl blestema şi îl adora.

Jacy a pus scrisoarea împreună cu celelalte şi şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Nu era nevoie să îl întrebe despre ce vorbeşte. Ştia.

Da, a spus ea după o linişte lungă. Ar putea fi un copil. În sfîrşit, o privire insistentă a lui Ian s-a mutat spre faţa ei. Ea l-a simţit şi a făcut la fel, pentru că nu avea de ales.

– Nu iei pilulă sau alte alea?

Jacy a rîs.

– Ţi-ai găsit cînd să întrebi, Yarbro, a spus ea. Zîmbetul lui de răspuns i-a încălzit inima. Ea şi-a ridicat un genunchi şi l-a prins cu ambele mîini, aplecîndu-şi capul într-o parte.

– Nu, a răspuns ea, luminată de soarele după-amiezei tîrzii. Nu iau nimic. Nu aveam de ce, pentru că nu mă culcam cu nimeni şi – hai să fim sinceri – tu şi cu mine am avut o idilă prea scurtă ca să am timp să planific ceva.

Răspunsul lui Ian i-a spus ce credea el despre acest lucru şi ea s-a simţit dintr-odată timidă, ca o mireasă virgină. Îi plăcea la nebunie ideea că Ian vroia să aibă un copil împreună, dar sub aceasta se găsea o frică tăcută, insistentă. Dacă vreodată s-ar fi hotărît să-l părăsească pe Ian şi Australia, nu ar fi lăsat-o să îl ia cu ea pe fiul sau fiica lor, nu fără o luptă înverşunată; dovedise cît de hotărît era la nouăsprezece ani, cînd îşi luase fiul de la spitalul din Adelaide şi îl crescuse singur.

S-a simţit datoare să schimbe subiectul discuţiei.

– Are comitetul şcolar nişte fonduri ascunse pe undeva? a întrebat ea încîntată de faptul că îl prinsese pe Ian fără apărare, şi nu invers. Am putea să luăm bănci noi şi aparate pentru terenul de joacă şi e o nevoie disperată de cărţi mai noi, de hîrtie, de dicţionare şi de îndrumare.

Ochii lui Ian s-au îngustat încet, apoi s-au mărit la loc, cu aceeaşi lipsă de grabă.

– Ar fi nişte dolari, a recunoscut el. S-a încruntat şi a făcut două linii scurte între sprîncene. Dar ce îţi pasă?

Jacy a simţit cum se încordează, apoi cum i se încreţeşte pielea pe ea. Nu discutase faptul că voia să lucreze în continuare. Nu îi trecuse prin cap că Ian ar fi putut avea ceva împotrivă. Dar chiar avea, s-a gîndit ea, Doamne, chiar are ceva împotrivă, căci pe faţă i se citea iritarea. Omul ăsta era orice, numai un gînditor progresist nu, cel puţin nu cînd venea vorba de femei şi de carierele lor.

Şi-a păstrat sîngele rece şi s-a ţinut departe de panica ce o încerca.

– Vrei să spui, pe lîngă calitatea mea de mamă vitregă a unuia dintre elevi? a întrebat ea direct. Lasă-l să spună el ce are de spus, dacă are curaj. Lasă-l să spună treaba aia cu „nevasta mea nu face aia şi nici ailaltă".

– Ca profesoară, a spus el. Avem o grămadă de cărţi aici în casă şi ştii că am să cumpăr orice carte e nevoie pentru studiile lui Chris.

Jacy se uita la el, aşteptînd.

Ian s-a uitat urît, a bătut puţin din degete, apoi a părăsit balustrada şi a început să se plimbe pe verandă, iar cizmele lui care bocăneau îi arătau enervarea în creştere. La întoarcere, s-a oprit în faţa lui Jacy şi s-a uitat în jos la ea.

La naiba, ai de gînd să faci o cruciadă din treaba asta, a izbucnit el. O să insişti să lucrezi, de parcă nu aş fi în stare să ţin o nevastă.

Jacy s-a uitat la el liniştită. Era intimidată, dar nu voia să o arate.

Nu am avut niciodată nevoie de o slujbă sau de tine ca să mă întreţin, Ian, a spus ea cu răutate. Am un cont curent mare cît Tasmania, sper că nu ai uitat.

Lui Ian i-a căzut falca, apoi a făcut un efort vizibil să se stăpînească.

Dacă nu ai uitat cumva *tu*, porumbiţo, tu ai fost angajată cu titlu temporar.

Ea s-a aprins, ştiind că dacă cedează acum prea mult va fi în pericol să devină echivalentul unui căţeluş ascultător.

– Ian Yarbro, dacă mă ameninţi cu locul tău în comitetul şcolar ca să mă concediezi, mai întîi stai şi gîndeşte-te bine ce faci. Dacă îmi faci una ca asta, jur pe ce am mai sfînt că nu o să te iert!

El a cedat, dar Jacy şi-a dat seama că era doar o retragere temporară. Ian nu era gata să fluture steagul alb; pur şi simplu îşi regrupa forţele. Ochii lui albaştri au fulgerat de o furie subită, iar buzele i s-au subţiat.

Jacy a refuzat să se uite în altă parte, deşi ştia că şi privirea ei este plină de flăcări.

– Ai fost angajată să suplineşti pînă ce vom găsi pe altcineva, a insistat Ian, rupînd liniştea după o lungă înfruntare a privirilor.

Ea s-a ridicat, dreaptă, ţeapănă, cu fruntea sus.

– Ei bine, puteţi să nu mai căutaţi. Eu sînt acel altcineva!

Stăteau aproape unul de altul, aproape nas în nas, dar de data asta energia care circula între ei nu mai era dorinţă, ci furie.

– O să vorbim despre asta altă dată, a mormăit Ian. Cînd o să îţi mai vină mintea la cap.

– Mintea mea a fost întotdeauna la locul ei, i-a replicat Jacy. Apoi s-a plesnit peste şolduri, într-o izbucnire de frustrare. Nu vrei să îţi alegi alt subiect pentru încăpăţînarea ta de catîr? Şi-a pus palmele pe piept. Sînt cel mai bun lucru care li s-a întîmplat vreodată acestor puşti şi a dracului să fiu dacă o să stau acasă să puric oile doar pentru că tu eşti un mascul egoist!

A fost rîndul lui Ian să capete o figură fioroasă.

– Şi cum ai de gînd să faci asta? s-a răstit el. A arătat spre clădirile anexe. Abia cu o oră în urmă, eram o singură persoană. Am fost un suflet, fie şi pentru puţin timp. Iar acum sîntem gata să sărim unul la altul, ca doi dingo care se bat pentru o bucată de carne!

Ea s-a lăsat înapoi pe bancă şi şi-a strîns preţioasele scrisori.

– Ce te surprinde, Ian? a întrebat ea, cu ochii lăsaţi în jos, pentru că vederea furiei şi suferinţei din ochii lui ar fi alimentat-o pe a ei înseşi. Cînd e vorba de sex, sîntem nemaipomeniţi împreună. Doar cînd încercăm să comunicăm astfel, atunci avem necazuri.

Ian a rămas liniştit mult timp, iar Jacy încă nu se uita la el, ci doar îl simţea prin căldura şi substanţa lui. I se părea că sînt legaţi cu o coardă invizibilă, că împărtăşesc aceeaşi bătaie de inimă, aceeaşi respiraţie.

Cînd a vorbit, într-un tîrziu, vocea lui era uşor hîrîită, iar cuvintele au lovit-o pe Jacy ca un bici.

Vreau mai mult de atît, a spus el. Sexul formidabil nu e de ajuns.

Jacy a încuviinţat din cap.

Ai dreptate, a răspuns ea. Nu e. Dar la ce se aşteptase? s-a întrebat ea, simţindu-se vinovată. Intrase în căsătoria asta ştiind că Ian nu o iubeşte, dar iubirea este un element vital, veriga lipsă, singura lor speranţă de a avea o legătură durabilă. „Nu am să fac toate concesiile, Ian, a spus ea şoptit spatelui lui, căci el plecase de lîngă ea. Va trebui să mai laşi şi tu de la tine."

Ian nu s-a întors, nu s-a uitat înapoi. În loc de asta, şi-a pus pălăria aceea infernală pe cap, a privit orizontul un timp ce părea să fie o eternitate, iar în final a întrebat:

– Ai de gînd să pleci, deja?

Resemnarea din vocea lui a făcut-o pe Jacy să vrea să plîngă. Dar nu putea. Îşi epuizase lacrimile; poate că nu va mai plînge niciodată.

– Nu, Ian, nu am de gînd să plec. Numai dacă mă goneşti tu.

El s-a întors încet şi s-a uitat la ea, dar Jacy nu putea să îi vadă expresia feţei, din cauza umbrei care o acoperea. La naiba, s-a gîndit ea. Doar s-a uitat la el şi a şi roşit.

– Şi tot ce trebuie să fac ca să nu te „gonesc" e să fiu mereu de acord cu tine, aşa e?

Jacy s-a apropiat de el şi i s-a proptit în faţă, dîndu-i pălăria la o parte. În ochii lui, ea a văzut o nuanţă de batjocură mînioasă, dar şi o anume fragilitate, care i-a înmuiat inima.

– Nu ai tu norocul ăsta, Yarbro. O să stau aici şi o să mă bat cu tine.

A strîns iritat din dinţi, dar după aceea s-a mai înmuiat şi el.

– Şi vrei şi să cîştigi?

Jacy a zîmbit şi şi-a strîns mîinile la piept.

– Poate că nu mereu, a admis ea. Dar o să am şi partea mea de victorii, poţi să fii sigur de asta.

El aproape că a zîmbit. Jacy s-a gîndit cu satisfacţie că el putea să îşi controleze muşchii feţei, dar nu şi ochii.

– Sînt în continuare împotriva predatului tău la şcoală, a spus el. O să avem necazuri pe tema asta.

Ea i-a atins gropiţa din bărbie cu vîrful unui deget arătător.

– Poate că sistemul şcolar din Yolanda chiar are nevoie de o doză de probleme. Dacă tu şi Bram şi cine o mai fi în comitetul şcolar nu aţi remarcat, să ştiţi că ne apropiem cu paşi repezi de secolul douăzeci şi unu. Iar voi l-aţi ratat şi pe al douăzecilea. Jacy i-a proptit acelaşi deget cu care îl atinsese pe bărbie, pe vîrful nasului. Şi, apropo, cum se face că în micul vostru grup care ia deciziile nu se află nici o femeie?

În ciuda unui evident efort de a rezista, Ian şi-a ridicat un colţ al gurii într-o schiţă de zîmbet.

– Femeile nu au timp de asemenea lucruri. Ele trebuie să coacă plînea, să spele rufe şi, bineînţeles, să aibă grijă de bărbaţii lor.

Jacy şi-a îngustat privirea şi şi-a strîns mîinile la piept.

– Bărbaţii lor merită nişte bice pe cocoaşă, a contraatacat ea, bucuroasă că furtuna trecuse – dar şi conştientă că era doar un respiro temporar.

Ian şi-a umezit buzele şi s-a aplecat pînă ce au ajuns nas în nas şi a avertizat-o:

– Ascultă la mine, porumbiţo, nu stîrni viesparul. O să te înţepi.

Jacy nu s-a dat înapoi. De fapt, în sinea ei își sufleca mînecile.

Mîine o să merg pe la toți părinții și o să anunț că școala începe din nou luni. Spune-mi unde stă exact familia Shifflet.

De pe figura lui Ian a dispărut orice urmă de amuzament.

Familia aia are destule necazuri și fără să îți bagi tu nasul, a zis el strîmbîndu-se. În plus, e mai bine să provoci un taur sălbatic decît să îl superi pe Hedley Shifflet. E la fel de prietenos.

Jacy a simțit un tremur rece în stomac – chiar îi era puțin frică de tatăl lui Gladys –, dar era hotărîtă să învețe să ducă lucrurile la capăt, iar pentru început familia Schifflet era la fel de bună ca oricare alta.

Mă gîndeam că poate vii cu mine, s-a aventurat ea, vocea ei sunînd mai timidă decît și-ar fi dorit.

Ian și-a plesnit pălăria ca să o curețe, apoi a pus-o la loc pe cap, un gest obișnuit de exasperare.

– Știi că am o proprietate de condus. Iar tu ești proprietară pe fiecare centimetru de pămînt de la gardul meu și pînă la Corroboree Springs, deci și tu ai una. Ar trebui să te gîndești să dai o utilizare acelui pămînt.

Ea nu se gîndise deloc la moștenirea ei, iar menționarea acesteia a făcut-o să se încrunte.

– Ai dreptate, a murmurat ea. Va trebui să mă gîndesc la asta. S-a întors, și-a mușcat buza de jos și și-a strîns scrisorile. Cînd s-a întors, Ian nu mai era acolo.

Nu s-a întors nici la ceai.

Jacy a mîncat, a spălat vasele, astfel încît doamna Wigger să poată merge mai devreme la

pisicile ei, apoi s-a așezat la masa masivă de lemn ca să îl ajute pe Chris la pronunție. Din cînd în cînd arunca priviri nervoase spre ușă, dorindu-și ca Ian să se întoarcă și întrebîndu-se în același timp ce naiba îl reținea.

Cînd lecția s-a terminat, Chris a plecat în camera lui să își pună pijamaua și să se spele pe dinți. După aceea, s-a întors să îi ureze lui Jacy noapte bună.

Ea l-a îmbrățișat.

– Tatăl tău stă întotdeauna atît de tîrziu? a întrebat ea, încercînd să sune cît mai natural.

Chris a dat din cap.

– E nevoie de o grămadă de timp ca să conduci o proprietate ca a noastră, a spus el cunoscător. În prima parte a verii, cînd tundem oile, tata practic nu doarme deloc.

– Formidabil, a spus ea.

Jacy a mai stat puțin după ce Chris s-a dus să se culce și a scris scrisori. Prima a scris-o mamei și tatălui ei vitreg, anunțîndu-i nu numai despre moartea lui Jake, ci și despre căsătoria ei cu Ian. *Asta* urma să producă valuri, într-adevăr. A doua scrisoare, cea către Margaret Wynne, prietena din Queensland a tatălui ei, a fost mai greu de compus. Mesajul trebuia să fie scurt, dar Jacy nu voia să fie prea abruptă. Știrea constituia oricum un șoc teribil.

Cînd Jacy și-a terminat lucrul, era aproape miezul nopții. Încă nu apăruse nici un semn de la Ian. S-a uitat pe fereastra de lîngă chiuvetă și a văzut că în grajd sînt lumini, dar nu s-a dus să vadă ce îl ținea ocupat pe soțul ei. În primul rînd, nu voia să fie acel tip de nevastă care stă toată ziua să scruteze orizontul în așteptarea soțului, iar în al doilea nu mai voia o ședință de sex ca ultima.

În cele din urmă, Jacy a făcut îndelung baie, a stat puțin la lumina lămpii cu kerosen, iar apoi a adormit. Ian a venit spre dimineață, dar ea era prea adormită ca să spună ceva, sau ca să se uite la el. Cînd s-a trezit, tot ce și-a amintit a fost că el o cuprinsese în brațe și își ținuse bărbia pe creștetul ei și adormise epuizat.

S-a ridicat în capul oaselor, uimită. Ian plecase deja.

După ce a stat acolo un moment, încercînd să își dea seama dacă o supără sau nu faptul, Jacy a auzit mai mult zgomot decît de obicei. S-a dus la fereastră și a văzut doi străini care mînau cam o jumătate de duzină de cai sălbatici în țarcul de lîngă grajduri. Ian se apropia de unul dintre animalele îngrozite cu un fel de funie, iar Chris era cocoțat pe gard și privea.

Jacy s-a băgat repede în haine, și-a periat părul și și-a dat cu niște apă pe față. Era plină de un sentiment confuz, de curiozitate și de teamă. S-a repezit pe scări, prin hol și prin bucătărie, salutînd-o pe doamna Wigget în trecere, și a ieșit afară.

Curînd se afla lîngă Chris, cu picioarele pe scîndura de jos a gardului și cu mîinile ținîndu-se de cea de sus. Cînd Ian a pus funia în jurul gîtului calului, ea și-a deschis gura și a uitat-o așa. În aceeași mișcare, Ian s-a și aruncat pe spatele calului.

Animalul de culoarea nisipului și-a proptit picioarele în țărînă, tremurînd. Apoi a început să se desfacă precum un pachet prea strîns, să se învîrtă și să se scuture cu toată forța pe care o poseda.

Lui Jacy i-a scăpat un strigăt îngrozitor, dar Ian rîdea – *rîdea* în timp ce călărea un cal sălbatic –, iar Chris și cei doi străini îi strigau încurajări. În cele din urmă, animalul a luat-o într-o direcție, iar Ian în alta.

El a făcut un salt în aer şi a aterizat destul de dur şi s-a rostogolit ca să ajungă iar în picioare, cu o grație care nu putea veni decît dintr-o practică îndelungată.

Calul stătea în mijlocul ţarcului, tremurînd, cu pielea strălucind de sudoare, cu ochii daţi peste cap, astfel încît li se vedea doar albul. Jacy îi simţea furia şi frica şi nu i-a venit să creadă cînd l-a văzut pe Ian apropiindu-se iar de el, murmurîndu-i ceva, prinzîndu-i frîiele şi apucîndu-l de coadă şi urcîndu-se iar în spatele lui.

Ea a început să urce pe gard, ca să îşi strige dezacordul, dar Chris a oprit-o, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Ai putea să păţeşti ceva dacă intri acolo, a spus el cu bun-simţ.

Jacy a înghiţit în sec şi a îngheţat, văzînd cum calul încearcă să îşi folosească toată forţa lui uriaşă pentru a îl da jos pe Ian de pe spatele lui. Celelalte cinci animale, tot sălbatice, erau neliniştite şi se agitau şi se îngrămădeau în cealaltă parte a ţarcului de cai. Jacy a avut imaginea unui Ian aruncat în mijlocul lor şi călcat în picioare pînă devenea o bucată de carne sîngerîndă şi pentru o clipă a crezut că o să se facă de rîs, vomînd în faţa tuturor.

Ian era prea ocupat cu activitatea lui de îmblînzitor de cai şi nu a văzut-o pe soţia lui agăţată de gard, îngrozită. Calul s-a învîrtit şi a sărit pînă cînd a rămas epuizat, apoi a rămas pur şi simplu în picioare, în mijlocul ţarcului, cu muşchii tremurînd şi cu pielea lucind de apă.

Cei doi oameni, aflaţi călare pe caii lor, au fluierat şi au strigat bucuroşi la Ian, care şi-a ridicat piciorul drept peste gîtul calului şi s-a lăsat uşor la pămînt. Pe faţa lui bătută de soare era un zîmbet mîndru, iar

când a văzut-o pe Jacy şi-a dus mîna la borul pălăriei, apoi s-a îndreptat spre ea şi Chris.

Chris era încîntat de performanţa tatălui , dar el era copil şi nu ştia altceva. Jacy era o femeie matură şi putea să îşi închipuie uşor un umăr zdrobit sau nişte coaste rupte.

Ian şi-a împins pălăria pe ceafă şi a zîmbit.

Credeam că o să dormi toată ziua, porumbiţo.

Jacy şi-a ţinut gura. Voia să îi spună lui Ian că îşi riscă viaţa nebuneşte, şi chiar i-ar fi spus, dacă nu ar fi fost de faţă Chris.

Ian şi-a potrivit mănuşile de piele – la fel de muncite ca şi pălăria lui infernală –, cu zîmbetul încă pe faţă. De parcă ar fi fost o aluzie, Chris s-a repezit spre grajd, să pună şaua pe calul său.

Jacy a arătat cu gesturi repezite spre animalele sălbatice de la capătul celălalt al ţarcului, cu urechile ciulite şi cu ochii rostogolindu-se. A reuşit să îşi ţină vocea la un nivel jos.

– Bănuiesc că te crezi mare cowboy sau pe acolo!

Ian doar a rîs. Îi plăcea, în mod evident, furia ei, iar asta o făcea şi mai furioasă.

– Nici măcar nu o să *încerc* să îţi bag minţile în cap, Ian Yarbro, pentru că mi-aş risipi preţiosul meu timp! Nu am să îţi spun decît atît: eşti un prost!

El şi-a arcuit mirat sprîncenele negre şi şi-a pus mîinile în şolduri. Mirosea şi era transpirat din cap pînă în picioare, iar ea l-a găsit formidabil de atrăgător aşa.

– Cum, iubito, nu îţi place cum îi zdrobesc pe nărăvaşii ăştia pe care îi călăresc? a întrebat el naiv.

Jacy a trecut peste gard şi s-a îndreptat spre el.

– Pentru informarea ta, nu, nu îmi place. Mă simt de parcă te-aş fi văzut sărind din avionul lui Collie

fără parașută. Dar să fiu a *dracului* dacă am să te las să mă mai atragi în vreo ceartă. Dacă vrei să mori, mergi tot așa. Și s-a întors ca o furtună, dar Ian a prins-o de braț și a tras-o înapoi.

Spre surpriza ei, nici ochii și nici fața lui nu arătau nici un fel de mînie.

– Asta fac, Jacy, a spus el foarte calm. Conduc proprietatea. Cresc oi și le tund și le spăl ca să nu le mănînce tăunii de vii. Și strunesc cai sălbatici pe care îi vînd fermelor din toată Australia de Sud.

Jacy nu era mulțumită, dar știa că nu îl va putea schimba pe acest om și de fapt nu era prea sigură că vrea să îl schimbe. Ian prospera muncind din greu și, cu cît era mai grea munca, cu atît îi plăcea mai mult; dar, după cum spusese, asta făcea el.

Ea a suspinat cu putere.

– În regulă, Ian. Pot să accept că asta faci tu. Și-a pus mîinile în șolduri și și-a aplecat capul într-o parte. Problema este, tu poți să faci același lucru pentru mine? Pentru că eu sînt profesoară, *asta fac eu.*

11

Nu se prea discută chestiuni personale în mijlocul ţarcului, a spus înţelept Ian.

Jacy a lăsat să îi scape un oftat. Fir-ar să fie, omul ei avea dreptate.

– Bine; putem să ne certăm mai tîrziu. Acum am treabă. Şi s-a întors şi a plecat, de data aceasta pe poartă şi nu peste gard, şi a intrat în casă.

A făcut un duş scurt, apoi şi-a pus ciorapi lungi, s-a machiat, a îmbrăcat o rochie uşoară de stambă şi şi-a pus sandalele. Tocmai îşi aranja părul, cînd a intrat Ian, arătînd de parcă ar fi făcut baie în bălegar.

– Arăţi foarte frumoasă, a spus el cu un ton morocănos. Jacy, privind în oglinda de birou, a văzut că avea ochii îngustaţi şi buzele cam subţiate.

Jacy a simţit un val de plăcere perversă: Ian era gelos. Îi venea să sărbătorească, să facă o petrecere, să strige peste tot. Dar a fost doar o fantezie trecătoare, care s-a dus repede.

– Mulţumesc. S-a uitat în oglindă, cu un tub de ruj în mînă. Vei înţelege, sper, că nu pot să îţi întorc complimentul.

Ian a făcut un pas spre ea şi s-a oprit, mai încruntat.

– Unde te duci îmbrăcată aşa?

S-a întors şi ea, în sfîrşit.

– Ian, i-a răspuns ea răbdătoare, ţi-am spus deja. Mă duc la cît mai mulţi părinţi ai elevilor mei, ca să îi anunţ că şcoala începe luni dimineaţa.

Gîtul lui îi fremăta vizibil şi, deşi vocea îi era calmă, ochii lui aruncau scîntei.

– Şi începi cu familia Shifflet, bănuiesc.

– Da, a răspuns ea. Cred că trebuie să încep cu cazul cel mai dificil. Cred că şi tu îţi alegi înainte cel mai sălbatic şi mai rău cal.

Ian a înghiţit din nou.

– E altceva.

Jacy s-a întors cu spatele la el, s-a uitat pentru ultima dată în oglindă – arăta sută la sută a educatoare modernă – şi şi-a luat geanta.

– Nu , nu e altceva, a spus ea. Stătea acum în faţa lui. Totul depindea de el acum, putea să o oprească sau să o lase să treacă.

El a tras o înjurătură.

– Aşteaptă să mă spăl şi vin cu tine.

Jacy a clătinat din cap. Triumfătoare, dar şi iubitoare. S-a gîndit că totuşi au o şansă să reuşească, ei doi.

– Nu. M-am gîndit la asta şi am hotărît că nu e o idee bună. La urma urmei, nici tu nu m-ai rugat să te ajut să îmblînzeşti caii aceia sălbatici.

El şi-a deschis gura şi probabil că ar fi spus din nou „e altceva", dar Jacy l-a oprit, punîndu-i un deget pe buze.

– E acelaşi lucru, a insistat ea. Acum, spune-mi unde locuieşte familia Shifflet.

Ian a păstrat o tăcere încăpăţînată.

Bine, a spus Jacy într-un tîrziu. A trecut pe lîngă soţul ei şi s-a oprit în uşă, cu mîna pe clanţă. Bine. O s-o întreb pe doamna Wigget, sau pe Nancy; sau pe Bram McCulley.

Stau la ferma aia părăsită, în casa aia veche, chiar la sud de Yolanda. Ne-am dus acolo la picnic, Ian şi cu mine.

Jacy şi-a închis ochii şi şi-a amintit. Ea şi Ian se prefăceau că vechea casă, gata să se prăbuşească, ar fi a lor şi că or să o repare şi or să trăiască în ea, dar niciodată nu apucaseră să mănînce acolo, fiind prea ocupaţi să facă dragoste la umbra acelor cîţiva copaci bătrîni şi noduroşi.

– Ştiu locul despre care vorbeşti, a spus ea fără să se uite la el. Dar în timp ce apăsa pe clanţă, mîna lui Ian, aspră şi puternică, a cuprins-o pe a ei.

Ai grijă, a spus el răguşit.

Ea s-a uitat la el. Nu avea de gînd să o oprească, iar din partea lui asta însemna o concesie enormă. Iubirea pe care a simţit-o în momentul acela era dulce şi profundă.

– O să am, a spus ea, aproape în şoaptă.

Ian s-a încruntat.

– Porumbiţo, vreau să îmi promiţi ceva. Dacă Redley e băut, te urci în maşina lui Jake şi vii direct aici.

Jacy a încuviinţat din cap. Era destul de puţin, în comparaţie cu concesia lui. În plus, Redley Shifflet era destul de înfricoşător şi fără să bea; beat, era lugubru.

– Promit, a spus ea şi s-a ridicat pe vîrful picioarelor, atentă să nu se murdărească de la hainele lui, şi l-a sărutat uşor pe gură.

O jumătate de oră mai tîrziu, Jacy sosea la casa familiei Shifflet. Un bărbat harnic ar fi reparat casa

măcar puţin, dar era clar că Redley nu era un gospodar prea entuziast. Acoperişul se înclina periculos – era o minune că nu fusese luat ca o frunză de furtuna de nisip. Spărturile din ferestre erau astupate cu dopuri de hîrtie. Pe verandă erau găini, iar Jacy se temea că erau şi în casă, uşa fiind larg deschisă.

Şi-a aranjat rochia şi a zîmbit, înainte să iasă din camionetă. A apărut Darlis, care a gonit găinile din calea ei şi şi-a şters mîinile de un şorţ mai murdar decît hainele din acea zi ale lui Ian. A încercat un zîmbet, iar Jacy s-a întristat văzînd emoţiile femeii. Darlis era bucuroasă de companie, dar se şi temea. Mîna pe care o ridicase ca să se apere de soare îi tremura.

– Jacy, a spus ea puţin surprinsă.

Jacy a zîmbit şi s-a apropiat, cu mîna întinsă, încercînd să o liniştească puţin pe Darlis. Nu avea nici o îndoială că puţinii vizitatori care veneau în casa asta erau colectorii de impozite, creditorii şi prietenii de beţie ai lui Redley.

– Bună, Darlis, a exclamat ea. Am venit să vă spun că luni avem ore. Sper să vină şi Gladys.

Darlis fusese probabil frumoasă în tinereţe, dar timpul şi necazurile o gîrboviseră. Arăta mult mai bătrînă decît era în realitate, adică în jur de treizeci şi cinci de ani. A dat din cap cu putere, grăbită să o mulţumească pe Jacy şi nervoasă ca păianjen.

– Gladys nu se simte prea bine, a spus ea repede. Stă la pat, adică. Te-aş invita să intri, dar nu vreau să o deranjez.

Jacy a simţit un fior rece, în ciuda căldurii înăbuşitoare. S-a uitat spre casă, gîndindu-se cum e mai bine să facă. Voia să aibă informaţii directe despre eleva ei, dar ştia că în ţara tufişurilor regulile

erau foarte stricte. Dacă insista prea tare, putea să nu mai cîştige niciodată încrederea lui Darlis.

Dacă aş intra doar să o salut...

Faţa lui Darlis s-a contorsionat. Şi-a întins mîinile şi a prins-o pe Jacy de umeri.

– Te rog, a spus ea disperată, lasă-ne în pace. Dacă vrei, o trimit pe Gladys la şcoală, dar...

Jacy s-a speriat, dar înainte să se poată gîndi la ceva, în cadrul uşii a apărut Gladys. Chiar şi de la distanţa aceea, Jacy a putut vedea că are ochii negri şi vînătăi pe braţe şi pe picioare.

– Doamne, a şoptit Jacy, uitînd de toate regulile de pe acolo şi alergînd spre copilă. Gladys, draga mea, ce s-a întîmplat?

Gladys stătea tăcută, cu buza de jos tremurînd. Era clar că voia să fugă spre Jacy, în căutarea unui refugiu, dar avea în ochi şi o expresie resemnată. Copila ştia că nu putea să fie salvată ca prinţesele din cărţile pe care le citea. În lumea ei, balaurii învingeau întotdeauna.

Jacy a mai făcut un pas spre ea, dar s-a auzit sunetul unui claxon, care a tulburat liniştea lăsată. Jacy s-a simţit învăluită în frică, iar Gladys a trîntit uşa, în timp ce Darlis a fost cuprinsă de panică.

– Redley, a spus ea repede şi inutil. E cu prietenii lui şi beau întotdeauna cînd merg după cîini Dingo. Cheltuiesc banii de recompensă de la guvern, înainte să îi vadă. *Te rog,* Jacy, ţie nu îţi face nimic, îi e frică de Ian, dar pe mine şi pe Gladys o să ne bată.

Jacy fierbea de indignare şi de frustrare, iar în ochi avea lacrimi de milă. Redley şi prietenii lui veneau repede, camionul lor vechi lăsînd în urmă o spirală de praf roşu, iar cîntecele lor de beţivi se

auzeau peste zgomotul asurzitor al motorului ambalat.

– Nu poţi să îl laşi să facă asta, Darlis! a şoptit Jacy cu disperare. Lasă-mă să o ajut pe Gladys, te implor!

– Cum? Toată durerea şi disperarea lui Darlis se strînseseră într-un cuvînt.

Jacy s-a uitat nervoasă spre noii sosiţi. Redley trăsese în spatele maşinii ei, parcă vrînd să îi taie retragerea.

– Scrie o hîrtie că o laşi pe Gladys în custodia mea pentru cîteva săptămîni şi apoi pur şi simplu o aduci luni la şcoală. Am să o iau de acolo.

Darlis şi-a muşcat buza de jos, pe jumătate înnebunită de frică, abia stăpînindu-se.

– Ce o să faci?

Jacy i-a luat mîinile într-ale ei.

– O să o iau de aici şi o să o trimit undeva unde Redley nu o să îi poată face nimic. Dar am nevoie de ajutorul şi de permisiunea ta, ca să o pot face.

Redley a oprit maşina într-un nor de fum, iar Darlis a scîncit învăluită. Se uita la soţul ei cu teamă, cu groază, iar Jacy a tremurat gîndindu-se ce înseamnă să fii prinsă în capcana asta, să trăieşti cu un asemenea om.

– Am să încerc, a şoptit Darlis.

Jacy trebuia să pregătească totul. Şi-a îndreptat umerii, şi-a ascuns toată teama şi repulsia şi i-a făcut faţă lui Redley.

Acesta avea o puşcă într-o mînă şi o sticlă în alta. Cei doi prieteni ai lui, pe care Jacy i-a recunoscut din vizita ei la localul fără de femei *„Cîinele şi gîsca"*, au ieşit din maşină şi s-au postat de o parte şi de alta a lui Redley, ameninţători.

Jacy şi-a amintit ce-i spusese cu puţin timp în urmă Darlis: Redley nu avea să îi facă nici un rău, pentru că se temea de răzbunarea lui Ian. Îşi ţinea furia sub control, cel puţin într-o oarecare măsură, dar stomacul i se întorsese pe dos şi îi venea să vomite. Nimic în viaţa ei nu o lovise atît de mult ca faptul că ştia că Darlis şi Gladys erau blestemate să suporte toate umilinţele şi chinurile şi privaţiunile pe care le putea născoci Redley, pur şi simplu pentru că erau femei.

Abia ţinîndu-se pe picioare, cu un aer batjocoritor, Redley şi-a luat pălăria de pe cap – era chiar mai groaznică decît a lui Ian – cu mîna în care ţinea sticla şi le-a pus pe amîndouă la piept, într-o parodiere a bunelor maniere.

– Ia uitaţi-vă aicea, băieţi, a bolborosit el. Drăguţa de madam Yarbro a venit să ne viziteze. Ochii i-au poposit cu o lentoare nerușinată pe rochia ei. Cînd a vorbit din nou, i s-a adresat lui Jacy. Eşti frumoasă şi proaspătă ca o îngheţată într-o zi călduroasă.

Lui Jacy i s-a oprit inima în loc, cînd a văzut că tovarăşii lui Redley îşi opresc şi ei privirile insolente asupra ei şi s-a făcut albă.

– Ia stai puţin, a spus unul, luîndu-l pe Redley de mîna cu arma. Ai zis madam Yarbro? Femeia asta e a lui *Ian Yarbro?*

– La dracu', a icnit şi celălalt, dîndu-se un pas înapoi şi scoţîndu-şi pălăria. Doamnă, nu am vrut să vă ofensăm.

Celălalt l-a tras mai tare de braţul cu arma pe Redley.

– Lasă păsărica în pace, Redley – ştii cum e Ian; dacă te iei de ea, te scopeşte.

Redley s-a eliberat furios de prinsoarea celuilalt şi şi-a strîns arma la piept, iar cu un deget unsuros şi-a mîngîiat ţeava.

– Nu mi-e frică de Yarbro, a spus el, urmărindu-şi degetul. Poate să mi-o tragă o dată, dar a doua oară nu mai apucă.

Jacy a îngheţat gîndindu-se la semnificaţiile vorbelor lui, dar mai degrabă murea decît să îl lase pe Redley să vadă cît îi era de frică. Mintea i s-a umplut cu imagini îngrozitoare: Ian sîngerînd de moarte undeva prin tufişuri, împuşcat de Redley Shifflet. Iar zîmbetul pe care a reuşit să îl arate a fost o mare realizare.

– Fii sigur că am să îi transmit lui Ian urările tale de bine, a spus ea, deschizînd ca într-o doară uşa maşinii. Voia să vină şi el, dar era prea ocupat cu caii ăia sălbatici. Cred că pînă acum i-a îmbîînzit pe toţi şi îi mănîncă deja din palmă. Aluzia era limpede, chiar şi pentru un tîmpit ca Redley. Ian era un bărbat în adevăratul sens al cuvîntului, perfect capabil să se apere de trei beţivani. A intrat în maşină, i-a aruncat o privire semnificativă lui Darlis şi a plecat, făcînd o întoarcere strînsă chiar în curte, pentru că maşina lui Redley îi stătea în cale.

În oglinda retrovizoare, chiar şi prin norul des de praf, Jacy l-a văzut pe Redley stînd în mijlocul drumului şi uitîndu-se după ea, cu puşca în ambele mîini. Ura lui era atît de reală, de virulentă, încît parcă o vedea urmărind-o şi înhăţînd-o.

Era îngrozită, pentru că ştia că Redley nu era doar rău, nu era doar leneş; era monstruos. Şi poate că era şi destul de isteţ, încît să îşi dea seama că lovindu-l pe Ian era calea cea mai bună de a se răzbuna pe amestecul profesoarei în treburile lui personale.

Pe de altă parte, amintindu-şi de corpul plin de vînătăi al lui Gladys, Jacy ştia că nu avea de ales şi că trebuia să se implice. Nu putea să se întoarcă cu spatele la copilă şi să pretindă că nu se întîmplă nimic. Nu, de data asta zîna cea bună trebuia să intervină şi să risipească vraja cea rea.

Îndată ce nu s-a mai văzut locul acela, Jacy a tras la marginea drumului de praf, a ieşit şi a vomat. Stomacul i se contracta încă dureros, cînd a ajuns în Yolanda şi s-a oprit la cafeneaua lui Nancy.

Prietena ei a ieşit imediat din local, radioasă, ca să o întîmpine, dar Nancy a simţit-o şi imediat zîmbetul ei larg, australian, a dispărut.

– Uită-te la tine! a strigat ea cu minunatul ei accent. Dumnezeule mare, Jacy, eşti albă ca Munţii Albaştri în iulie. Ce s-a întîmplat?

Jacy s-a aşezat la una din mesele din cafenea şi a băut o jumătate de pahar de apă, înainte să îi răspundă.

– Redley Shifflet, a spus ea, tremurînd. Mi-am făcut un duşman, Nancy. Şi mi-e teamă că o să lovească în Ian.

– Fugi de aici, a rîs Nancy. Dacă există vreun bărbat care să îşi poată purta de grijă, Ian Yarbro e acela. S-a aşezat în faţa lui Jacy, încruntată.

Jacy i-a povestit tot, începînd cu nervozitatea lui Darlis, apoi cu apariţia lui Gladys, bătută şi învineţită şi sfîrşind cu ameninţarea lui Redley.

Nancy şi-a pus mîna la gură.

– Dumnezeule, Jacy, asta da, zi de lucru. Şi ce ai de gînd să faci pentru biata fată?

Jacy şi-a muşcat buza de jos. Nu mai tremura atît de tare şi putea să vorbească mai uşor.

– Mă gîndeam să o iau la noi după şcoală. Nu l-ai văzut pe Collie în ultima vreme? Am putea avea

nevoie de el, ca să o ducă pe Gladys cu avionul departe de aici.

Faţa lui Nancy s-a luminat.

– Ar putea să stea cu mătuşa Molly, la Darwin! Ea ia întotdeauna sub aripa ei fetele necăjite, asta e mătuşa Molly – cum crezi că am ajuns eu o doamnă atît de bine? A luat o poză comică.

Jacy a hohotit gîtuit, cu un amestec de eliberare şi de veselie.

– Nancy, ar fi minunat. Vrei să îi spui lui Collie, dacă îl vezi, că trebuie să vorbesc cu el? I-a mai trecut apoi optimismul. Uneori, Collie nu ateriza la Yolanda cîte o lună întreagă; iar ea nu o să fie în stare să o ascundă pe Gladys la proprietate prea mult timp, chiar dacă Ian era de partea ei. Şi nici de asta nu era prea sigură.

Nancy a bătut-o pe mînă peste masă.

– Nu te amărî, draga mea, faci o faptă bună. Noi femeile trebuie să avem grijă unele de altele pe lumea asta. A făcut o pauză, iar ochii ei căprui, expresivi, s-au mărit. Ştiai că în India taţii îşi ard fetele de vii, doar pentru că nu au destui bani de zestre?

Jacy a simţit că i se face iar rău.

– Ai dreptate, Nancy, a spus ea întunecată. Noi femeile trebuie să strîngem rîndurile. La legătura cu mătuşa ta, dacă poţi, şi fii cu ochii în patru după Collie. Luni dimineaţa vin la şcoală. A încercat să se ridice, dar a căzut înapoi în scaun.

– Trebuie să stai puţin, să te odihneşti! a strigat Nancy. Nu te las să pleci, eşti albă!

Jacy a tras aer adînc în piept, apoi s-a ridicat iarăşi.

– Nu am nimic, a insistat ea. O să mă opresc pe la cimitir, să îl salut pe Jake, apoi cred că mă duc

acasă. Am toată ziua de mîine ca să îi văd pe toţi ceilalţi părinţi – majoritatea vor veni la slujbă.

Dar Nancy nu se lăsa convinsă aşa uşor.

Ar trebui să petreci noaptea în oraş, a spus ea. O să iau eu legătura cu Ian, cumva.

Jacy a văzut iar imaginea aceea cu Ian, împuşcat de Redley, lăsat să moară în singurătatea tufişurilor şi s-a hotărît.

Nu, a spus ea. Vreau să merg acasă. La familia mea.

În ciuda marii dorinţe de a se întoarce la fermă, ca să vadă cu ochii ei că Ian şi Chris sînt vii şi nevătămaţi, Jacy a revenit la planul iniţial şi s-a oprit la mormîntul lui Jake. Piatra mortuară pe care o comandase prin intermediul magazinului lui Bram McCulley nu sosise încă; era acolo doar o cruce de lemn, făcută de unul din prietenii lui Jake şi, desigur, pămîntul încă răscolit care acoperea mormîntul. Nu fusese timp pentru creşterea covorului de iarbă verde, mătăsoasă.

Jacy a îngenuncheat, fără să se gîndească la rochie şi la ciorapi şi a atins crucea.

– Bună, tată, a spus ea, încercînd să zîmbească. Am primit scrisorile. Încă nu înţelegea de ce nu i le trimisese şi a acceptat faptul că nu o să înţeleagă niciodată.

Prin micul cimitir a trecut o binevenită briză răcoroasă. Era ca mîngîierea unui înger păzitor şi a mai liniştit nervii întinşi la maximum ai lui Jacy.

– Te iubesc, tată, a şoptit ea, aş vrea să ţi-o fi spus mai des. A continuat să vorbească, uneori negăsindu-şi cuvintele, apoi i-a spus lui Jake despre descoperirea ei că îl iubeşte pe Ian, că de fapt nu încetase niciodată să-l iubească. I-a spus despre speranţele ei – despre o viaţă fericită şi o casă plină

de copii, despre problemele ei şi despre temerile ei. Apoi, simţindu-se mai bine, s-a suit în maşină şi a pornit spre casă.

Cînd a ajuns, a fost foarte fericită să îi găsească pe soţul şi pe fiul ei vitreg în bucătărie, mîncînd în linişte. Îşi luase o figură calmă, dar paloarea nu şi-a putut-o ascunde şi nici rochia murdară şi probabil nici mirosul asociat cu voma de la marginea drumului.

Ian şedea în capul mesei, nu pe banca laterală, ca de obicei. Cînd a văzut-o, şi-a dat imediat scaunul în spate, s-a ridicat şi a venit la ea.

– Ce dracu...

Jacy i-a adresat un zîmbet chinuit, fantomatic.

– Chiar aşa rău arăt? a glumit ea, dar vocea îi tremura.

Ian a luat-o blînd de umeri, susţinînd-o. În ochii lui nu era nimic vesel, iar gura arăta de parcă nu ar fi zîmbit niciodată.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat el răguşit.

– Totul e în *regulă,* Ian, a spus Jacy, încercînd să îi amintească de prezenţa lui Chris cu privirea.

El a cedat, fără chef.

– Du-te şi aranjează-te, a ordonat el.

Ea i-a aruncat o privire recunoscătoare şi i-a spus cu buzele *o să îţi explic mai tîrziu* şi s-a grăbit spre scări. S-a întors cam după o jumătate de oră, curată şi răcorită, îmbrăcată într-un halat de bumbac, cu machiajul refăcut, dar în interior se simţea ca o casă dărăpănată, gata să se prăbuşească la prima rafală.

Ian o aştepta în bucătărie; nici urmă de Chris sau de doamna Wigget. Tot el făcuse şi curat şi acum stătea la bar, cu un pahar de limonadă rece în faţă, uitîndu-se la ea.

Să merg direct și să îl fac praf pe Redley, sau îl las în viață?

Jacy nu voia să vorbească despre Redley, nu voia să se gîndească la el, dar știa că nu avea de ales. S-a dus la Ian și și-a pus brațele în jurul lui.

– Lasă-l să trăiască, i-a răspuns ea, încercînd să zîmbească.

Ian avea încă o figură foarte serioasă, dar s-a mai înseninat de la îmbrățișarea lui Jacy.

– Ce s-a întîmplat acolo?

Ea a oftat.

– De fapt, nu s-a întîmplat nimic. Doar am văzut cît de ticălos poate fi cu adevărat Redley Shifflet. O bate pe copila aia, Ian.

Un mușchi a început să palpite pe obrazul lui Ian.

– Ești sigură?

Ea a înclinat din cap. Se simțea ușurată și abia atunci și-a dat seama că îi fusese teamă că Ian ar putea să declare bătăile ca fiind o treabă din bătătura lui Redley.

– Știu că mi-ai spus să nu mă bag în necazuri, dar trebuie să fac ceva.

El i-a pus un deget pe buze.

– Da, ceva trebuie făcut. Ce ai de gînd?

Ea i-a vorbit despre planul lui Nancy: Jacy o aduce luni pe Gladys la ei după școală, și vor ține copilul pînă ce Collie o să o poată duce la Adelaide. De acolo, Gladys putea lua o legătură spre Darwin, unde putea sta la mătușa lui Nancy pînă ce se obținea ceva permanent pentru ea. Spera că Darlis va fi în stare să își urmeze fata și o vor lua de la capăt, în siguranță.

– Ești conștientă că pui la cale o răpire? a întrebat-o Ian, cînd ea a terminat.

Jacy a simțit cum i se face frică.

– Darlis o să coopereze cu noi.

– Iar cînd Redley pune mîna pe ea, o să o fac să jure că minţi, că toate hîrtiile pe care le-a semnat le-a semnat obligată.

– Eşti alături de mine, Ian Yarbro? Copilul acela este *bătut măr,* poate şi mai rău, şi nu îmi pasă dacă o să mă arunce în închisoare pentru o sută de ani. Nu o să stau degeaba şi să spun că nu s-a întîmplă nimic!

El s-a strîmbat, apoi s-a aplecat şi-a sărutat-o uşor şi scurt pe gură.

– Dumnezeu să mă ierte, a spus el. Cred că asta se întîmplă dacă te însori cu o yankee.

Ea s-a uitat, serioasă şi îngrijorată, adînc în ochii lui.

– O să mă ajuţi?

– O să te ajut, a confirmat el.

Jacy şi-a aruncat braţele în jurul gîtului lui. Aproape că îi venea să îi spună că îl iubeşte, dar şi-a amintit că el nu simţea la fel pentru ea şi s-a oprit chiar la timp.

– Mulţumesc, a spus ea, cu respiraţia întretăiată de la contactul cu el, ştiind că tot ce simţea pentru omul acesta i se putea citi în ochi şi întrebîndu-se dacă el a văzut şi a recunoscut sentimentul.

Ca să nu se facă de rîs, a început să flecărească:

– Să nu îmi spui că ai îmblînzit toţi caii ăia şi acum sînt buni de călărit.

Jacy s-a înroşit imediat ce a spus aceste cuvinte şi a sperat ca Ian să nu facă nici o conexiune, dar toate speranţele i s-au năruit cînd a văzut că ochii lui rîdeau.

– Ba da, iubito, a tachinat-o el, trăgînd-o mai aproape. Sînt un maestru în toate. Şi sînt bun la îmblînzit creaturi de tot felul.

Jacy a scăpat un geamăt involuntar.

O, nu!

Ian a sărutat-o de-a binelea, iar rîsul din ochii lui era tot acolo cînd i-a ridicat capul şi a întrebat-o:

„O, nu", ce?

A lipit-o de el cu mîinile lui diabolic de îndemînatice.

Îţi displace atît de mult? Vreau să spun, să faci dragoste cu mine.

Ea tremura; dacă nu ar fi ţinut-o Ian, ar fi căzut ca o cîrpă la podea.

– E... E mijlocul zilei şi ştii cum fac eu...

Ian şi-a aruncat capul pe spate şi a hohotit tare.

Ea a găsit undeva în ea voinţa de a îşi strînge pumnii şi de a lovi cu ei în pieptul lui.

O dată.

Şi foarte slab.

El s-a uitat în jos spre ea, cu ochii încă strălucind, cu umerii tremurînd de efortul de a-şi controla veselia.

– Porumbiţo, poţi să faci tot zgomotul pe care vrei să îl faci. Alice l-a luat pe Chris în oraş, să îi dea o îngheţată şi să ridice corespondenţa. O vreme or să lipsească de aici.

Jacy s-a prăbuşit pe el.

– Sînt pierdută, a spus ea.

Ian a luat-o în braţe ca pe un fulg şi a dus-o spre scări.

– Cu totul, a fost de acord el. Numai să nu îmi sperii oile.

Jacy a rîs şi s-a prefăcut că îl loveşte iarăşi. Ian era atît de imposibil, iar ea era atît de fericită că el era aşa, cu toate fobiile şi ciudăţeniile lui, şi îl iubea atît de mult.

Alice Wigget zîmbea pe sub mustață, în timp ce curăța morcovii pentru masa de seară. Ian plecase la treburile lui fluierînd, iar doamna Yarbro avea în ochi o strălucire, chiar avea. Una care promitea că în curînd o să fie un copilaș sau doi, și cam era cazul să fie.

Alice a început să se gîndească cu jind la Arizona, la cowboys și la alte lucruri plăcute. Era gata să plece într-acolo, departe de singurătatea asta dintre tufișuri. Ian era bărbat în toată regula, iar Chris nu mai avea nevoie de ea nici el, acum că avea o mamă adevărată care să aibă grijă de el.

Și-a amintit de mica problemă din urmă cu zece ani, cînd doamna Yarbro – se numea atunci Jacy Tiernan, desigur – a fugit și s-a cam încruntat. Să presupunem că fata asta dă iar bir cu fugiții. Atunci Ian nu o să mai aibă încredere în viața lui în vreo femeie, iar băiatul, ei bine, nici nu voia să se gîndească ce ar însemna pentru băiat plecarea ei!

I-a aruncat o privire îngrijorată doamnei Yarbro și a văzut că aceasta se uita la rîndul ei intens la ea, cu o curiozitate nedisimulată. Era ca și cum tînăra ar fi știut ce gîndește ea.

Soția lui Ian i-a zburlit părul bălai lui Chris – stătea la masă, lucrînd la unul din desenele lui; apoi a venit să stea lîngă Alice. Ian a rămas la masă, citind corespondența întregii săptămîni trecute.

Doamna Yarbro a luat din dulap un teanc de farfurii. Lui Alice i-a plăcut treaba asta; nu aștepta totul pe tavă, cum fac unele proaspăt căsătorite.

– Îi iubești mult, așa-i, Alice? a întrebat ea cu o voce prea slabă ca să ajungă pînă la masă.

– Din toată inima, a răspuns Alice fără să stea pe gînduri. Și era adevărat, deși tînjea după Arizona și cowboys.

Jacy şi-a trecut degetul pe dunga aurită a ceaiului de porţelan al primei doamne Yarbro.

Am să îţi spun un secret, dar e numai pentru tine, i-a zis ea, pe acelaşi glas scăzut. Şi eu. Să nu îţi faci griji, o să am grijă de ei. Ai cuvîntul meu.

Alice a simţit în ochi nişte lacrimi cu care nu era obişnuită. Nu plîngea prea des, deşi avusese o viaţă dură din multe privinţe, dar se descurcase.

Se cred atît de tari. Alice se confesa şi ea în şoaptă. Dar au nevoie de tine, doamnă Yarbro. Amîndoi.

Soţia lui Ian şi-a pus mîna pe a ei.

Alice, nu sîntem prietene? De ce nu îmi spui Jacy. S-a uitat la Ian şi la băiat şi în ochii ei albaştri era o licărire caldă. Iar în spatele acestei priviri, Alice a descoperit o iubire protectoare feroce, a unei tigroaice tinere. Şi a văzut-o şi cînd s-a mai uitat la ea, după aceea.

– Nu îţi face griji, a şoptit ea. Nimic şi nimeni nu o să mă determine să îi părăsesc.

Alice ar fi vrut să o creadă pe fata asta, dar încă îi era teamă. Nu uitase, niciodată nu o să uite, ce însemnase prima dată pierderea lui Jacy pentru Ian. Dacă nu ar fi fost Jake, să îl tragă şi să îl împingă, iar uneori chiar să îl tîrască de pe malul prăpastiei, băiatul sigur ar fi fost distrus.

Jacy i-a citit iar gîndurile şi i-a atins liniştitor braţul.

– Nu te condamn că nu ai încredere în mine, a spus ea. Au fost dăţi cînd nici eu nu am avut încredere în mine. Dar am de gînd să îmi fac o viaţă aici, indiferent cîtă durere, cîte strigăte şi cîtă dragoste cere.

Alice nu s-a putut stăpîni să nu zîmbească, pentru că strigătele le auzise, sigur că le auzise, iar

iubirea,o văzuse şi pe ea. Poate că aici intra în joc şi partea ei naivă, dar Alice voia să creadă că în sfîrşit sub acoperişul ăsta o să trăiască o familie adevărată şi întreagă.

12

În dimineaţa următoare, Ian i-a însoţit pe Jacy, Alice şi Chris la biserică. Jacy ştia că motivaţia lui nu era pur spirituală; voia să fie pe aproape dacă se iveau necazuri şi chiar dacă el era cam morocănos, ea a fost mişcată. Era evident că era hotărît să aibă grijă de ea.

Cu excepţia familiei Shifflet şi a lui Bram McCulley, erau de faţă familiile tuturor elevilor ei. Probabil că Redley vîna cîini Dingo prin tufişuri pentru recompensă, iar Bram păzea uşa sacrosanctului *„Cîinele şi gîsca"* de orice femeie care ar fi încercat să intre.

Jacy a suspinat şi s-a aşezat pe locul ei din spate. Nu era săptămîna cu popă la Yolanda, aşa că serviciul era condus de unul din membrii congregaţiei. Drept rezultat, ceremonia a fost extrem de plictisitoare, iar Jacy şi-a lăsat mintea să cutreiere liberă.

S-a gîndit la Jake şi s-a întrebat dacă într-adevăr era pe undeva un rai şi dacă Jake era acolo. Cînd fiul ei vitreg a început să se foiască nerăbdător lîngă ea, ea şi-a amintit de mama lui naturală. Oare se gîndea vreodată Elaine Bennett la copilul pe care îl

abandonase? Sau la bărbatul cu care făcuse acel copil?

Jacy s-a încruntat şi s-a uitat cu coada ochiului la Ian. Tîmpla lui pulsa uşor; ar fi vrut mai degrabă să fie acasă, ea ştia asta, să mai îmblînzească din caii aceia sălbatici, sau să îşi adape oile. Orice, numai să nu stea într-o clădire aglomerată şi să poarte un costum care probabil că părăsea dulapul numai la nunţi sau la înmormîntări.

„Cavalerul meu în armură de lînă şi bumbac tors", s-a gîndit Jacy cu o veselie tandră. S-a uitat peste umăr timp de o clipă.

Pînă şi predicile se termină la un moment dat, deci şi asta a avut aceeaşi soartă. Congregaţia a cîntat imnul de încheiere, şi-a depus contribuţiile nu prea generoase în coşul respectiv şi s-a adunat la umbra arborilor de cauciuc şi de piper din curtea bisericii.

Ian a intrat într-o conversaţie despre ultima invazie a lăcustelor, iar Jacy s-a apropiat pe rînd de familiile elevilor ei. Toţi au promis să îşi trimită copiii la şcoală în dimineaţa următoare, deşi păreau să o privească pe profesoară cu o curiozitate precaută.

La urma urmei, era încă o străină, s-a gîndit ea, simţindu-se dintr-odată tristă. Deşi era fiica unui om al locului, trăise departe mai toată viaţa şi asta o făcea suspectă. Cu toate greutăţile şi necazurile vieţii dintre tufişuri, puţini localnici se gîndeau să plece şi nimeni nu s-ar fi identificat cu aceşti fugari.

Jacy s-a simţit atrasă de mormîntul lui Jake şi a rămas acolo uitîndu-se la peisajul sterp, cînd un om pe care nu îl cunoştea a venit la ea prin iarbă. Avea cam patruzeci şi cinci de ani, destul de atrăgător şi foarte bine îmbrăcat.

Andrew Carruthers, a spus el cu accent american, întinzîndu-i mîna. Sînt actualul manager de la Merimbula.

Jacy Tier... Yarbro, a răspuns Jacy, deodată tensionată. Jake nu avusese niciodată încredere în oamenii de la Merimbula, iar Ian se înfoia la orice menţionare a uriaşei ferme şi a conducerii ei.

Carruthers a zîmbit şi s-a uitat înapoi peste umăr, trecînd în revistă congregaţia. Se pusese la cale un joc de *doi-în-sus,* iar femeile întinseseră pături pe iarbă şi deschideau coşurile de picnic.

După un moment, ochii lui albaştri, reci, s-au întors iarăşi spre Jacy.

– Da, a spus el, de parcă nu ar fi trecut nici o clipă de la începutul conversaţiei lor. Ştiu. Sînteţi fiica lui Jake Tiernan, nu-i aşa? Şi soţia lui Ian Yarbro.

Jacy i-a zîmbit rece.

– Toate astea şi chiar mai mult. Am şi calităţi numai ale mele, domnule Carruthers, calităţi care nu au nici o legătură cu soţul meu sau cu răposatul meu tată.

Carruthers a oftat, s-a uitat iar la mulţime. Jacy s-a întrebat dacă nu cumva se uită după Ian, care nu ar fi fost fericit să dea ochii cu el.

– Corect, a fost el de acord. Nu o să vă mai răpesc timpul, doamnă Yarbro. Merimbula – corporaţia, vreau să spun – doreşte să vă ofere o sumă apreciabilă de bani pentru pămîntul pe care vi l-a lăsat domnul Tiernan. Înainte ca Jacy să poată spune ceva, el a rostit o cifră care i-a tăiat suflarea.

Peste umărul domnului Carruthers, ea l-a văzut pe Ian apropiindu-se. Acesta nu părea prea încîntat. Deşi îi apreciase atitudinea protectoare mai înainte, Jacy a simţit că trece în defensivă.

– Nu am de gînd să îmi vînd pămîntul, a spus el în timp ce Carruthers se întorcea încă o dată şi îl repera pe Ian. El a tresărit şi pentru un moment Jacy a crezut că o să o ia la goană.

Managerul de la Merimbulla şi-a revenit exact în momentul în care Ian ajungea lîngă soţia lui, dar nu a putut să ascundă picăturile de sudoare de pe buza de sus. A tuşit şi, spre cinstea lui, a reuşit să se uite direct în ochii lui Ian.

– Soţia dumneavoastră tocmai a refuzat oferta noastră de a îi cumpăra pămîntul.

Ian era perfect tăcut, ca pămîntul înainte de cutremur, sau ca şi cerul înainte de o furtună de vară.

– Proprietatea ei nu v-ar ajuta prea mult, nici dacă ar vinde-o. Ceea ce vreţi voi sînt izvoarele, iar acestea sînt ale mele.

Carruthers şi-a închis ochii şi şi-a strîns pentru scurt timp nasul între degetul mare şi arătător, apoi s-a uitat întrebător la Jacy.

– Este adevărat, doamnă Yarbro?

Jacy a roşit. Carruthers era compatriotul ei şi ar fi vrut să îi placă. Dar în firea lui, în purtarea lui, era ceva care o încurca.

– Bineînţeles că e adevărat, a răspuns ea repede. De ce ar spune Ian ceva ce nu este?

Drept răspuns, Carruthers doar şi-a ridicat sprîncenele şi a făcut o strîmbătură.

Ian s-a pus între Jacy şi Carruthers, iar umerii lui laţi au blocat vederea ei pe timpul schimbului de cuvinte care a urmat. În cele din urmă, ea s-a agăţat de braţul lui Ian şi a văzut cum acesta are îndreptat un deget ameninţător spre Carruthers.

Să o lași în pace pe nevastă-mea, l-a avertizat el pe un ton furios. Nu vinde, nici acum și nici altădată.

Era adevărat că Jacy nu avea nici un gînd să vîndă, dar a simțit un ușor resentiment ascultîndu-l pe Ian. Proprietatea, fie și fără izvoare, era a ei, putea să facă ce voia cu ea, fără să ceară aprobarea soțului ei.

Sau trebuia? Jacy nu știa ce spune legea australiană în privința asta; poate că prin căsătorie, terenul îi revenea lui Ian pe jumătate, automat. Așa ceva nu s-ar întîmpla în Statele Unite.

Ea și-a închis ochii și inima i-a fost atinsă de o bănuială dureroasă. Ian avea izvoarele de care depindea ca să supravietuiască, dar dacă voia și pămîntul? Era întins, se putea pune grîu și se puteau crește de două ori mai multe oi decît pe-al lui.

Iar cea mai bună cale de a pune mîna pe acrii mult rîvniți ai vecinului era să se însoare cu fata acestuia.

Ea a scuturat din cap și a clipit din ochi. „Nu, a protestat o parte a ei, aflată în profunzime, care voia, avea nevoie să creadă în Ian. Te rog, nu lăsa să se întîmple asta."

Jacy a tras adînc aer în piept și a avut un frison lăuntric. Ce altceva ar fi putut fi? Ian nu a pretins niciodată că ar iubi-o. De fapt, în noaptea aceea de lîngă lac, cînd el îi propusese un armistițiu, ei se aflau practic în război...

– Jacy?

A simțit mîinile lui Ian pe brațele ei, și s-a uitat la fața lui îngrijorată. În cîmpul vizual periferic se afla Carruthers, care se îndrepta spre *Land Rover*-ul lui ultimul răcnet, parcat departe de toate celelalte mașini.

Timp de o clipă, lui Jacy i-a fost milă de managerul de la Merimbula. Chiar dacă oamenii din Yolanda se purtau prietenește cu ea, ea înțelegea că nu este de-a locului.

– Te simți bine? a întrebat Ian, slăbindu-și strînsoarea. Un moment am crezut că o să cazi, sau cam așa ceva.

Jacy a înghițit cu greu și a reușit să zîmbească, deși simțea că inima îi este străbătută de o fisură, care deschide toate rănile vechi.

– Mă simt bine, a mințit ea. S-a uitat spre Carruthers, care pleca. De ce îl urăști atît de tare pe omul ăsta? a întrebat ea, în încercarea de a-i abate atenția lui Ian de la ea. Nu e nici o crimă să vrei să cumperi o proprietate, știi bine. Doar își face datoria.

Fața lui Ian s-a ascuțit, iar el s-a uitat la adversarul care dispărea într-un nor de praf.

– Este mai mult decît atît, a spus el liniștit. Merimbula ar înghiți toată zona, dacă ar putea. În ultimii ani, au scos din pîine mai mulți fermieri.

Se îndreptau spre biserică. Alice întinsese cele trebuitoare pentru picnic, iar Chris se uita la Jacy și la Ian cu o curiozitate speriată, de parcă ar fi simțit tensiunea dintre ei.

Jacy voia să știe mai multe despre Merimbula.

– Ian, asta e cam aiurea. Cum adică, i-a scos din pîine? Cum?

El s-a mai uitat o dată urît în direcția în care dispăruse Carruthers.

– Nu avem nici o dovadă, a recunoscut el. Au fost niște incendii cam dubioase și niște împrumuturi care au fost cerute înapoi exact cînd nu se putea. Și au mai fost și niște ochiuri de apă otrăvite.

Curiozitatea lui Jacy s-a transformat în frică.

– Şi crezi că în spatele lor se află Carruthers?

Ian a oftat din toţi rărunchii.

El este un simplu intermediar al corporaţiei americane care posedă Merimbula. Nu fac nici un secret din faptul că vor să cumpere tot pămîntul din jur ca să pună grîu. Dacă ar putea, ar pune plugurile şi pe Yolanda.

– Dar de ce?

– Bani, a răspuns Ian, trăgînd de cravata care îl jena. Şi au destul de mulţi ca să ne pună pe toţi la zid, crede-mă.

Jacy l-a prins de braţ şi l-a oprit la limita de audiţie a amatorilor de picnic.

– Chiar şi pe tine, Ian? Ai vreo ipotecă pe care ei o pot prelua?

El a scuturat din cap.

– Nu, a spus el răguşit. Dar dacă pun mîna pe pămîntul tău, pot să mă ţină cu uşurinţă departe de apă, nu-i aşa? Dacă se întîmplă asta, sînt terminat în cîteva luni.

Cuvintele lui Ian i-au reconfirmat lui Jacy bănuielile dinainte. Îşi iubea pămîntul, îl avea în sînge. Şi era clar că ar fi făcut orice ca să îl salveze.

Faţa ei a căzut probabil, căci el şi-a pus palma sub bărbia ei şi a întrebat-o:

– Ce e, porumbiţo? Ea a ezitat, incapabilă să dea glas durerii ei personale şi el a ajuns la o concluzie logică. Îţi e dor de Jake?

– Da, a spus ea, deşi era doar o parte a adevărului. Nu putea să îl întrebe pe Ian dacă se însurase cu ea doar ca să aibă controlul asupra pămîntului dintre proprietatea lui şi izvoare; dacă el ar fi răspuns afirmativ, ar fi distrus-o.

Blîndeţea răspunsului lui Ian i-a muiat inima.

– Şi mie mi-e, porumbiţo, a spus el. Şi a luat-o de mînă şi a dus-o la picnicul familial care îi aştepta. Ian şi-a scos cu o mare uşurare haina costumului şi a aruncat cravata, ba a mai şi descheiat trei nasturi ai cămăşii albe ca zăpada. Apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe un capăt al păturii, zîmbitor, iar Jacy s-a întrebat, numai privindu-l, cum a putut să stea departe de el timp de zece ani.

După ce au mîncat delicioşii pui fripţi ai lui Alice, ca şi salata de cartofi şi plăcinta, Ian şi Chris s-au înscris ca echipă în turneul de *doi-în-sus.* Alice a rămas pe pătură, împreună cu Jacy.

– Şi zici că îi iubeşti, a spus menajera cu o satisfacţie liniştită.

Jacy i-a aruncat o privire uimită celeilalte femei, care a zîmbit şi a adăugat:

– Inima ta e cu ei, e vizibil pentru toată lumea. Toată lumea, în afară de Ian Yarbro.

Jacy s-a încruntat.

– Cum adică, toată lumea şi nu Ian?

Alice s-a apucat să strîngă resturile picnicului.

– O să îţi ia ceva timp să îl convingi că îl iubeşti cu adevărat, cred eu, a spus ea. Şi-a construit un zid împotriva sentimentelor în toţi anii ăştia. Bătrîna femeie s-a oprit, uitîndu-se gînditoare la Ian, care tocmai arunca cele două monede în aer, rîzînd de ce îi spunea un alt bărbat. Ce vreau să zic e, dă-i timp să înveţe să aibă încredere din nou.

Jacy a simţit o durere ascuţită.

– Iar eu sînt motivul pentru care îi e frică, aşa-i?

Alice a surprins-o cu răspunsul ei.

– Nu, a spus ea. Ian are nevoie de încrederea în propriile sentimente. El se luptă cu el însuşi, Jacy, nu cu tine. Iar dacă o să îţi aminteşti asta şi o să fii răbdătoare, o să reuşească cu timpul.

Din ochii lui Jacy au izbucnit lacrimi.

– Sper să ai dreptate.

Dar tu nu crezi că am? a pus Alice calmă degetul pe rană.

Jacy a luat un şervet de pe pătură şi şi-a şters lacrimile, înainte să îi strice machiajul.

Ian s-a căsătorit cu mine din raţiuni practice şi atît. A fost foarte direct. Avea nevoie de o femeie cu care să împartă patul şi de o mamă pentru Chris. Dar cel mai mult, cred eu, voia terenul dintre proprietatea lui şi izvoare.

Alice a zîmbit pentru sine şi a reluat curăţarea păturii.

– Ian ar putea *gîndi* că asta vrea – adică pămîntul. Dă-i o şansă, draga mea. O să ajungi la adevăr pînă la urmă.

Jacy l-a văzut cum îi smotoceşte părul lui Chris şi se apleacă să îi dea sfaturi de aruncare a monedelor.

– Cred că merit asta, a şoptit ea. Îl iubesc atît de mult, încît uneori cred că nu o să pot suporta. Iar cînd el a simţit la fel pentru mine, acum zece ani, l-am părăsit.

– Erai tînără, i-a reamintit Alice brusc. În plus, să afli în felul ăsta despre copil, asta ar fi fost un şoc pentru oricine. Elaine aia era o poamă, ascultă la mine. Îi plăcea să bage zîzanie, obrăznicătura. Închipuie-ţi, şi-a lăsat copilul aşa şi a plecat şi nu a întrebat de el niciodată!

Jacy ar fi vrut să schimbe trecutul, să aibă o baghetă magică şi să facă din Chris cumva propriul ei fiu. Ah, dacă ar fi stat şi ar fi lămurit lucrurile cu Ian! Acum ar fi avut deja cîţiva copii, iar ea şi Ian ar fi avut o relaţie pe care s-ar fi putut baza amîndoi.

– Bănuiesc că Ian este foarte îngrijorat că Elaine ar putea veni să îl ia pe Chris, a spus ea într-un tîrziu.

Doamna Wigget a scos un sunet scurt dispreţuitor.

– Nici pomeneală. Ian mai degrabă ar muri decît să renunţe la copil, iar ea e destul de isteaţă ca să ştie măcar atît. În plus, domnişoara Bennett voia un cu totul alt fel de viaţă, cu multe petreceri, cu bărbaţi, cu muzică. Nu avea ea timp să schimbe scutece.

Jacy şi-a pus o mînă pe abdomen şi s-a întrebat nu pentru prima oară, dacă în ea era un copil care creştea chiar în clipa aceea. A strîns din dinţi. Ea nu era Elaine. Dacă o să aibă norocul să aibă un copil, o să îl crească ea însăşi, cu sau fără Ian Yarbro.

– Nu îmi pare că te simţi prea bine, a remarcat doamna Wigget cu un aer de bănuială. Poate că e cazul să te ducem acasă, să scapi de căldură şi să pui capul jos.

Suna foarte tentant, dar Jacy a scuturat din cap. Soţul ei muncea ca un apucat toată ziua şi acum îi plăcea să îl vadă rîzînd cu fiul şi cu prietenii lui. O să aştepte pînă cînd Ian şi Chris or să fie gata de plecare.

Curînd, Ian a început să arunce priviri în direcţia lui Jacy. Ea nu a putut să nu se simtă măgulită, erau parcă nişte asigurări, dar ar fi dat orice ca să ştie ce gîndeşte el.

În cele din urmă, el a venit la Jacy cu Chris de mînă şi i-a întins cealaltă mînă ca să o ajute să se ridice.

– Cred că e timpul să mergem acasă, a spus el.

Pentru Jacy, cuvintele lui sunau ca un cîntec. Ştia foarte bine că Ian e un tip încăpăţînat şi tare de

cap, mai mult, un misogin, dar îl iubea. Ar fi trecut alături de el prin orice, numai să existe măcar o speranță că într-o zi o să aibă iar încredere în ea și, Doamne ajută, o să o iubească din nou.

Ajunsă acasă, a ascultat sfatul lui Alice și s-a dus să se întindă în pat în răcoarea din umbra dormitorului. A venit și Ian pentru scurt timp, ca să își dea jos costumul și să își pună pe el blugii și o cămașă de lucru. S-a așezat pe marginea patului să își tragă cizmele de lucru.

Ai face-o, Jacy? a întrebat el. Avea o față sumbră și puțin îngrijorată.

– Să fac ce? a întrebat ea în glumă. Îi era somn și se simțea bine, deși inima încă îi era îndoită.

Ian s-a încruntat, și-a dat un smoc de păr de pe frunte, distrat, de parcă nu era conștient de ce face.

– Să vinzi pămîntul. Ți-ai vinde pămîntul?

Jacy a simțit un val de frică și i-a mulțumit lui Dumnezeu că nu i s-a văzut pe față, pentru că Ian se uita la ea foarte intens. Probabil că putea observa orice îi apărea pe față, deci trebuia ca ea să fie prudentă cu ce lăsa să se vadă.

– Nu, a răspuns ea. Și-a înghițit tremurul din voce și chiar a reușit să zîmbească timid. Cred că ar trebui să punem cele două proprietăți la un loc, cum ai sugerat odată, și să le muncim.

„Ce actriță ești, Tiernan, s-a gîndit ea. Și cît de nebună."

S-ar fi așteptat ca încruntarea lui Ian să dispară, dar aceasta s-a mărit, crestîndu-i fruntea.

– Chiar crezi asta?

Ea s-a ridicat, ridicol de aproape de lacrimi, exasperată. Poate că chiar *era* însărcinată, că prea era emotivă.

– Ce credeai că o să fac, Ian? a izbucnit ea. Că o să ridic un zid de piatră între tine şi apa ta?

– Nu m-ar fi mirat deloc, a spus el franc. Dar mîna lui s-a mulat pe faţa ei, mîngîind-o. Odihneşte-te, iubito, a continuat el. Nu uita, sînt de partea ta.

Jacy a privit în altă parte. Şi-ar fi dorit să îl creadă, dar adevărul era că acum, cînd Jake nu mai era, se simţea singură şi foarte străină de locuri. După cîteva momente, a fost iar în stare să se uite la el şi s-a gîndit la Redley Shifflet, cum îşi plimba el degetele pe ţeava puştii şi spunea că nu îi e frică de Ian.

– Mergi afară? a întrebat ea alarmată.

Ian a întins-o pe perne cu blîndeţe, ca pe un copil neastîmpărat, nu ca pe femeia cu care făcea dragoste atît de des şi de bine.

– Am de lucru, porumbiţo, chiar dacă e duminică, a spus el răbdător.

Ea l-a apucat de cămaşă, gîndindu-se iar la Redley şi la puşca lui, îngrozită.

– O să fii atent?

El s-a încruntat.

– Întotdeauna sînt atent, a spus el. S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. Odihneşte-te acum, iubito. Am să vin la ceai.

Jacy şi-a închis ochii, dar numai pentru că era prea obosită ca să îi ţină deschişi. În cîteva momente a căzut într-un somn adînc şi a visat că Ian fusese împuşcat şi pus într-un mormînt lîngă al lui Jake.

S-a trezit plîngînd şi a văzut că umbra pusese stăpînire pe cameră. A simţit o mînă mică atingînd-o şi l-a văzut pe Chris stînd lîngă pat şi privind-o îngrijorat.

Nu e nimic, mama, a spus el consolator. Şi eu am vise urîte uneori. Toată lumea are.

Jacy a suspinat, puţin jenată. Se presupunea că el era adultul, ea era persoana cea tare. Cînd colo, ea era cea care se prăbuşea, iar un copil de cinci ani încerca să o liniştească. A înclinat din cap, s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a aranjat părul.

Chris a ieşit şi s-a întors cu un pahar cu apă. Jacy l-a luat recunoscătoare şi după cîteva înghiţituri s-a simţit mai bine.

Chris Yarbro, eşti un adevărat gentleman, i-a spus ea cu un surîs nesigur. Îţi mulţumesc că încerci să mă faci să mă simt mai bine.

El a riscat un zîmbet timid, apoi şi-a reluat aerul solemn.

Ai de gînd să stai cu noi aici?

Întrebarea a lăsat-o pe Jacy în aer, ca şi cum patul cu tot cu podea ar fi dispărut de sub ea.

– De ce să nu stau, Chris?

Băiatul şi-a supt cîteva clipe buza inferioară, apoi a răspuns într-o avalanşă de cuvinte.

– Linus Tate mi-a spus că tu şi tata aproape că v-aţi căsătorit odată, pe vremuri. Apoi tu te-ai supărat că eu trebuia să mă nasc şi ai plecat în America, acasă.

Jacy şi-a închis ochii pentru scurt timp, încercînd să îşi revină. Şi-a notat în minte să îl strîngă de gît pe Linus Tate la prima oră a dimineţii, apoi a pus picioarele pe podea şi a netezit salteaua.

– Stai aici, a spus ea.

El s-a supus şi a aşteptat privind-o inocent.

Ea i-a luat mîna.

– Tatăl tău şi cu mine ne-am cunoscut cînd eram mai tineri şi ne-am iubit. A fost o problemă şi eu am fugit şi o să îmi pară rău toată viaţa că am făcut

asta, pentru că a fost o greşeală. Dar – şi e foarte important şi te rog să mă asculţi şi să mă crezi. Chris – nu are nici o legătură cu tine.

El a deschis nişte ochi uriaşi.

– Dar ai plecat.

Jacy a înclinat din cap.

– A fost o prostie, nu-i aşa? s-a încruntat ea, gînditoare. Nu ţi s-a întîmplat să faci o prostie şi să îţi doreşti să nu o fi făcut?

El s-a foit jenat.

– Mda, a recunoscut el.

– Dar nu o să mai faci niciodată lucrul acela, nu? Pentru că acum ştii că e o greşeală.

În ochii lui a licărit înţelegerea.

– Deci nu pleci?

Jacy a tras copilul la pieptul ei şi l-a ţinut acolo cîteva clipe.

– Dacă am de ales, nu plec, a răspuns ea după ce a chibzuit puţin. Dar viaţa uneori e atît de imprevizibilă, Chris. Probabil ai descoperit asta tu însuţi.

El s-a tras puţin înapoi ca să îi vadă faţa.

– Ne iubeşti pe mine şi pe tata?

Ea a simţit cum i se usucă gîtul.

– O, da. Foarte, foarte mult.

– Dar uneori tu şi tata strigaţi unul la altul. V-am auzit.

– Oamenii pot să se iubească şi totuşi să nu fie mereu de acord, Chris. Şi-a închis ochii şi şi-a dorit ca dragostea asta să fie de ambele părţi, ştiind că de fapt murise cu mult timp în urmă, cel puţin din partea lui Ian. Şi numai ea era de vină. Să strigi e uneori chiar folositor.

Chris a început să se foiască, nu mai voia să fie strîns în braţe şi s-a retras şi a rămas în picioare.

Bine, a spus el. Toată încrederea şi toată credinţa lui se concentraseră într-un cuvînt, iar Jacy a jurat faţă de ea şi faţă de cer că nu o să îl trădeze niciodată.

Cînd el a plecat, Jacy s-a sculat din pat, s-a dus la baie şi şi-a dat pe faţă cu apă rece. Era palidă şi avea ochii roşii şi umflaţi. Resemnată, s-a pieptănat, şi-a schimbat rochia în care adormise şi şi-a luat blugii şi un tricou şi s-a dus la bucătărie.

Doamna Wigget lăsase friptura sfîrîind în cuptor, dar casa era liniştită şi cuprinsă de umbrele serii. Chris ieşise şi el, probabil.

Jacy a aprins cîteva lămpi şi a rămas în salon. Ian, care a venit dinspre bucătărie, a găsit-o cu mîinile în şolduri.

– Ceea ce ne trebuie, a decretat ea, e un televizor. Ian stătea în cadrul uşii şi zîmbea sceptic. Era clar că în timp ce ea dormea şi avea coşmaruri, el avusese o zi plină de lucru.

– Sînt de acord, a spus el. Nu are nici o importanţă că nu se prinde nimic aici, doar paraziţii.

– Am putea să punem o antenă parabolică pentru satelit, a reflectat Jacy.

– Sînt foarte scumpe.

– Am bani.

Ian a suspinat resemnat.

– Văd că o să pierd disputa, a recunoscut el, bine dispus. Fă cum crezi, porumbiţo.

Chris, care evident ascultase discuţia din bucătărie, a început să sară în sus de bucurie şi să strige fericit.

– Pot spune că pe el l-ai cîştigat, a exclamat Ian cu o strîmbătură.

„Dar pe tine, Ian? a vrut ea să întrebe. Pe tine te-am cîştigat?" Dar nu a vrut să rişte întrebarea. Nu încă.

La ora ceaiului au mîncat friptura. În timp ce Jacy şi Chris spălau vasele, Ian s-a dus să facă un duş. Jacy a încercat să nu se mai gîndească prea mult la problema care o frămînta.

Cînd s-au dus la culcare, Ian a înţeles, se pare, nevoia ei de a fi ţinută în braţe. A tras-o spre el, i-a sărutat părul şi s-a prăbuşit într-un somn adînc.

Jacy s-a întrebat cum e să te odihneşti atît de adînc şi atît de liniştit. Somnul ei era uşor şi agitat. Dimineaţa următoare s-a trezit de parcă nu ar fi dormit deloc.

Ca de obicei, Ian plecase deja. Jacy s-a îmbrăcat pentru şcoală, s-a machiat uşor şi s-a dus în bucătărie, unde a găsit-o pe doamna Wigget făcînd ceai şi pe Chris la masă mîncînd fulgi de ovăz.

– I-am spus doamnei Wigget că o să avem un televizor, exact cum au la Merimbula.

Jacy era tensionată, cu gîndul la ziua care o aştepta. S-a întrebat dacă Darlis o să respecte planul ei sau o să îşi piardă curajul. Dar dacă Gladys nu voia să îşi părăsească familia? Mulţi copii care suferă de abuzuri mint pentru părinţii lor şi ar suferi chiar şi mai mult, numai să nu plece.

– De unde ştii cum e la Merimbula? l-a întrebat Alice, deşi în timp ce vorbea se uita la Jacy.

– Mi-a spus Linus, a răspuns Chris instantaneu. Au acolo şi o piscină. Şi un loc unde se poate juca golf.

Jacy i-a surprins privirea lui Alice şi şi-a ridicat sprîncenele, mirată.

Foarte frumos, a spus ea, şi-a turnat nişte ceai şi l-a mîngîiat pe Chris pe păr cînd s-a întors la masă.

Totuşi, Linus nu merge să înoate sau să joace golf, a explicat Chris repede. Astea sînt doar pentru domnul Carruthers, soţia lui şi cele două fete ale lor.

Jacy l-a oprit intrigată.

Domnul Carruthers are copii? Şi locuiesc la Merimbula?

Chris a dat din cap că da, fericit că e primul care aduce ştiri proaspete.

Sînt yankei, a spus el, ca şi cum asta ar fi rezolvat o grămadă de enigme.

De ce nu vin la şcoală?

Chris a ezitat şi chiar a roşit puţin.

Cred că nu e destul de bună pentru ele, a răspuns el stînjenit. Au o guvernantă din Anglia.

Jacy s-a uitat la Alice, căutînd o confirmare, iar menajera a aprobat cu o mişcare a capului.

– Sînt nişte snobi oamenii ăştia de la Merimbula, a spus Alice. Nici nu te mai gîndi la ei.

Asta nu se putea. Probabil că fetele familiei Carruthers primeau o educaţie foarte bună din partea guvernantei lor englezoaice, dar cum rămînea cu necesităţile lor de ordin social? Jacy ştia din experienţă că puştii au nevoie de alţi puşti cu care să interacţioneze.

– Cred că o să le fac o vizită acestor Carruthers într-una din zilele astea. Poate că fetele lor vor putea veni la şcoală ca să se joace cu ceilalţi copii, dacă nu pentru altceva.

– Te duci acolo? a întrebat Alice, albă la faţă. La Merimbula?

Jacy a fost surprinsă de întrebare.

– De ce nu? a răspuns cu un zîmbet enigmatic. E acolo vreo capcană? Sau vreo mlaştină cu aligatori?

Chris a rîs, dar Alice era întoarsă pe dos.

– Mai întîi se duce la Shifflet, a murmurat ea pentru sine, întorcîndu-se la vasele şi tacîmurile de chiuvetă, apoi la Merimbula, peste tot! Unde o să ajungem?

Într-adevăr, unde? s-a gîndit Jacy şi s-a uitat la Chris, făcîndu-i cu ochiul.

El a zîmbit şi i-a făcut şi el cu ochiul.

13

În dimineaţa aceea, Gladys Shifflet nu a venit la şcoală. Nu au venit nici mulţi din copiii ai căror părinţi promiseseră că îi vor trimite, atunci cînd discutaseră cu Jacy, la biserică.

Frustrarea i-a mai trecut cînd a citit un bilet găsit pe catedră. *Nu astăzi*, scria Darlis cu un scris de copil, chinuit. *Redley a turbat. Să aşteptăm pînă cînd pleacă la vînătoare de canguri*. Şi mai era un bilet, scris cu grijă, pe hîrtie ieftină, prin care Darlis îi permitea să o ducă pe Gladys în orice parte a ţării.

Jacy şi-a muşcat buza de jos şi s-a luptat cu lacrimile generate de panica pe care o simţea şi de teamă. Darlis voia ca bărbatul ei bun de nimic să fie plecat cu prietenii lui beţivani la vînătoate de canguri, pentru recompensele pe care le oferea guvernul. Dar ce orori va fi obligată Gladys să suporte între timp? Acest lucru a făcut-o pe Jacy să se cutremure.

S-a resemnat cu gîndul că o să mai facă o vizită la Shifflet în aceeaşi zi, venind direct de la şcoală. Poate că o să se întîmple un miracol şi va găsi o urmă de raţiune la Redley; singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că trebuia să încerce.

Jacy i-a pus pe ceilalţi copii să îşi facă temele dimineaţă şi s-a dus pe pridvorul din faţa şcolii briza pe care o spera nu a venit. Aerul era la fel de fierbinte şi de umed ca aburul dintr-un cuptor fierbinte. În timp ce stătea acolo şi îşi făcea vînt cu o carte veche de programare a lecţiilor, la poartă a oprit o rablă de camion, din care a ţîşnit un băiat cam de vîrsta lui Chris. Fugea de mînca pămîntul, cum ar fi spus Jake.

Băiatul era urmat de părinţi, o pereche tînără în haine cam jerpelite. Păreau extrem de fericiţi, în ciuda greutăţilor evidente de care viaţa nu îi scutise şi se apropiau de Jacy cu un entuziasm aproape egal cu cel al fiului lor. Jacy a simţit în acelaşi timp că îi invidiază şi că îi plac.

– Eu sînt Tom McAllister, s-a prezentat bărbatul. Aceasta este soţia mea, Ellie, iar el e băiatul nostru. S-a oprit ca să arate spre băiat cu pălăria lui veche, de parcă Jacy nu l-ar fi putut repera. Se numeşte Thomas Jr.

Jacy a zîmbit.

– Bună, Thomas. Vrei să vii să faci lecţii cu noi?

Thomas Jr. s-a scărpinat la nas, dar era limpede că abia îşi încăpea în piele de fericire. Voia să treacă pe lîngă Jacy şi să se arunce în orice l-ar fi aşteptat acolo, înăuntru.

– Da, doamnă, a spus el.

Jacy i-a arătat uşa deschisă, în care se îngrămădiseră toţi ceilalţi elevi ca să se zgîiască la noul venit.

– Există cîteva bănci libere. Alege una care îţi place mai mult.

Copiii s-au dat la o parte, fără să fi apucat să îşi facă o idee critică despre noul băiat, iar Thomas Jr.

păşit printre ei cu credinţa unui Moise care trece printre apele despărţite ale Mării Roşii.

Ivanul şi doamna McAllister au rămas la poartă. Toată avuţia lor, inclusiv o saltea care văzuse şi vremuri mai bune, era încărcată în camionul lor vechi şi ruginit. Timp de un moment îngrozitor, Jacy a gîndit că vor să-l părăsească pe Thomas Jr., dar a îndepărtat repede ideea.

Cei doi McAllister radiau iubire, atît între ei, cît şi pentru fiul lor.

Ştiţi cumva un loc în care un bărbat ar putea să aplece de lucru, doamnă? a întrebat Tom Senior.

Lui Jacy i-a venit o idee formidabilă. Ian o să spună că s-a ţăcănit, şi probabil că o să aibă dreptate, dar există momente cînd un om trebuie să îşi asume nişte riscuri calculate.

Da, a răspuns ea, coborînd de pe pridvorul şubred ca să privească la McAllister peste gardul la fel de şubred. M-am căsătorit de curînd, iar proprietatea soţului meu se află lîngă cea pe care mi-a lăsat-o răposatul meu tată. Soţul meu o să aibă nevoie de ajutor, acum, că pămîntul e de două ori mai mult. La Corroboree Springs se află o casă perfect locuibilă, iar dumneavoastră puteţi sta acolo. Bineînţeles, dacă vreţi să luaţi slujba.

Faţa deja radioasă a doamnei McAllister s-a luminat vizibil la menţionarea unei case, iar Tom Senior s-a uitat la ea cu o speranţă îndurerată.

– Dar nu o să vrea să ne vadă mai întîi, soţul dumneavoastră, vreau să zic?

Jacy a zîmbit, închipuindu-şi cum va reacţiona Ian la instalarea unor străini pe proprietatea lor, fără să fi fost consultat măcar.

– Nu cred că este nevoie, a minţit ea cordială. Pămîntul e al meu, ca şi casa.

Tom Senior s-a uitat mirat la ea cîteva secunde apoi şi-a dres glasul.

— Vreţi să ne scuzaţi puţin, doamnă...?

— Yarbro, a răspuns Jacy. Jacy Tiernan Yarbro.

Tom a înclinat din cap.

— Doamnă Yarbro, a repetat el pedant. O să vorbim puţin, eu şi nevastă-mea.

Cei doi McAllister s-au dus de partea cealaltă a camionului ca să discute. Jacy a aşteptat răbdătoare pînă s-au întors, amîndoi luminoşi.

— Doamnă Yarbro, luăm slujba, a anunţat Tom Senior.

— Cu plăcere, a adăugat Ellie.

Jacy le-a întins mîna peste gard, iar ei i-au strîns-o, mai întîi Tom şi apoi Ellie. Jacy i-a spus lui Ellie despre conservele care se mai găseau încă pe rafturile de la Corroboree Springs, le-a dat indicaţii precise privind amplasarea locului şi a promis să-l aducă pe Thomas Jr. acasă la terminarea zilei de şcoală.

Întoarsă în şcoală, Jacy a descoperit că nou-venitul îşi alesese un loc lîngă Chris. Încă o întîmplare fericită. Chris avea nevoie de un prieten deosebit, iar Thomas Jr. era un candidat excelent.

Jacy şi-a petrecut restul dimineţii analizînd cunoştinţele lui Thomas Jr. El studiase, ca mulţi copii din zona rurală australiană, pe apucate. Locuise cu părinţii, la o fermă uriaşă din Queensland, pînă cu o lună în urmă. Tom-tatăl fusese muncitor acolo şi îşi pierduse slujba în urma vînzării fermei.

La pauza de prînz, Chris şi-a împărţit hrana cu Tom Jr., iar ceilalţi copii l-au acceptat imediat pe noul venit la jocurile lor din curte. Jacy i-a supravegheat de pe scară, privind la ei în timp ce

sorbea din supa cu fidea pe care o adusese în termos. Pînă atunci, fusese prea ocupată ca să se gîndească la Gladys Shifflet şi la calvarul ei, dar acum fetiţa i-a revenit în prim-planul gîndurilor.

Oricît de mult ar fi dorit să evite confruntarea, Jacy ştia că nu are de ales şi că trebuia să îl abordeze pe Redley. După şcoală o să îi lase pe Chris şi pe Thomas în oraş, la Nancy, şi o să meargă la Shifflet din nou.

S-a întîmplat să nu fie necesar. Trăgînd în faţă la cafenea, Jacy a văzut maşina lui Redley parcată în faţă la *„Cîinele şi gîsca"*, i-a trimis pe copii înăuntru, la Nancy, şi a comandat pentru ei *milkshake* cu ciocolată.

– Ai o privire... i-a spus Nancy, observînd-o peste umăr, în timp ce le făcea amestecul de smîntînă, lapte şi sirop, în stil american. Să nu îndrăzneşti să ieşi pe uşa aia înainte să îmi spui ce ai de gînd.

Jacy a oftat şi şi-a dat părul pe spate cu o mînă. Ar fi vrut să evite treaba asta, dar nu putea. Cineva trebuia să îi ia apărarea lui Gladys – de asta depindea soarta şi poate viaţa fetiţei – şi se pare că acel cineva era Jacy.

În timp ce băieţii discutau şi se delectau cu băutura, Nancy a luat-o pe Jacy de mînă şi a tras-o într-un colţ de lîngă tonomat.

– Eşti albă ca făina, a acuzat-o Nancy în şoaptă. Ce se întîmplă?

– Gladys nu a venit astăzi la şcoală, a răspuns Jacy cu o voce slabă, plină de disperare. Am văzut adineauri maşina lui Redley afară la *„Cîinele şi gîsca"* şi vreau să mă duc să vorbesc cu el.

Faţa lui Nancy a devenit roşie, apoi albă, în intervalul de o secundă. A început să vorbească emoţionată.

– Şi nu am nici o şansă să te conving să te opreşti, a bolborosit Nancy.

Jacy a clătinat din cap. Doamne, cum ar fi dorit să fie Ian pe acolo! Chiar dacă ar fi fost categoric împotrivă ca ea să calce în sacrosanctul loc al lui Bram McCulley, măcar nu ar fi permis să i se întîmple nimic.

– Atunci merg cu tine, a spus Nancy, învîrtindu-se fără rost în jurul tonomatului.

– Nu, a răspuns repede Jacy, clătinînd din nou din cap.

Nancy s-a oprit şi şi-a proptit mîinile în şolduri, cu obrajii îmbujoraţi de convingere şi de supărare.

– Şi de ce, mă rog, să nu merg?

– Pentru că cineva trebuie să stea aici cu copiii, a răspuns Jacy liniştită. E vorba de Redley Shifflet, nu uita, şi orice se poate întîmpla.

Ochii lui Nancy aveau mărimea prăjiturelelor pe care le servea.

– Atunci du-te şi adu-l mai întîi pe Ian şi lasă-l pe el să vorbească cu Redley...

– Nu e timp, a întrerupt-o Jacy. Ian ar putea fi oriunde pe proprietate, ar putea dura nişte ore pînă îl găsesc. Nu, Gladys e prinsă într-un iad şi orice secundă contează.

Şi cu asta, Jacy şi-a îndreptat umerii şi a ieşit hotărîtă pe uşă. „Hei, Jake, şi-a spus ea, dacă eşti pe aici, dă-mi o mînă de ajutor!"

În timp ce traversa strada prăfuită, ca să ajungă la *„Cîinele şi gîsca"*, Jacy se simţea ca Gary Cooper înainte de vreun duel într-un western. Problema era că nu avea un Colt cu şase focuri, iar Redley nu urma să o întîlnească în cîmp deschis. Trebuia să întîlnească un om care o ura, într-un loc care îi era interzis.

În fața ușii cîrciumii, Jacy s-a oprit și s-a uitat peste umăr. Putea să vadă fața lui Nancy, un cerc alb în spatele vitrinei cafenelei.

Jacy a expirat, a împins ușa și a intrat în cîrciumă.

Atmosfera a devenit rece, neprimitoare; toate zgomotele au încetat. Bilele de biliard au încetat să se ciocnească, iar rîsetele care au urmat le-a resimțit ca pe niște cuțite care o tăiau în bucăți.

Bram McCulley se afla în spatele barului și și-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi spus „nu se poate, iarăși?"

Jacy l-a salutat cu o înclinare scurtă din cap și s-a întors să îl caute în întuneric pe Redley.

Acesta era la masa de biliard, sprijinit în tac, și o privea cu un amestec straniu de ură și de veselie. Fața lui subțire era murdară, nerasă, iar ochii lui întunecați aveau licăriri de răutate.

Jacy a mai tras o dată adînc aer în piept și s-a îndreptat spre el.

– Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Shifflet. Aproape că a făcut temenele, fiind atît de politicoasă, dar în condițiile date nici o concesie nu i se părea prea mare. Amicii lui Redley, și ei vînători de cîini Dingo și de canguri, se uitau curioși la ea. Între patru ochi.

– Între patru ochi? a întrebat el aluziv.

Jacy tremura în ea, dar și-a propus să se țină tare și să se pretindă calmă și fără frică.

– Despre Gladys, a spus ea.

Zîmbetul lui a dispărut subit.

– Fata mea? Ce e cu ea?

Acum, s-a gîndit cu furie Jacy, ar fi un moment ideal să își facă apariția Ian. Desigur, nu a apărut;

probabil că vedea de un gard sau lucra cu unul din blestemaţii lui de cai.

– Vreau să o văd pe Gladys. Vreau să vorbesc cu ea. Singure.

Redley s-a uitat la ea cu o furie rece, de data asta; Jacy şi-a zis că pînă şi uitătura de adineauri era mai bună.

– Poate că acolo în State bărbaţii îşi lasă muierile să alerge peste tot şi să îşi bage nasul în treburile altora, dar aici noi le-am învăţat să se poarte.

Dumnezeule mare, s-a rugat Jacy, ajută-mă să îmi ţin firea.

– Nu o să mă duc acasă şi nici nu o să învăţ să mă port, Redley, a spus ea liniştită, pe un ton plat. Nu cît ştiu că îţi baţi joc de fata aia. Iar dacă tu nu mă laşi să o văd, o să chem autorităţile. Poţi să pariezi toţi banii tăi de rom că o să le chem.

Printre prietenii lui Redley s-a ridicat un murmur, iar Jacy a simţit că în spatele ei e cineva. Ştia că nu e Ian, dar nu a îndrăznit să facă speculaţii asupra persoanei.

Tendoanele de la gîtul slăbănog al lui Redley s-au întins în mod alarmant, iar tîmpla dreaptă parcă voia să îi iasă din părul unsuros.

– Văd că nu ai înţeles regulile de pe aicea, a spus el tărăgănat, cu ochii sclipind de o maliţie greu stăpînită. Bărbatu-tău ar fi trebuit să ţi le explice – cu un dos de palmă, pentru început.

Jacy nu a mai putut rezista. Şi-a înfipt mîinile în şolduri şi s-a aplecat spre Redley, în ciuda mirosului lui şi a ticăloşiei evidente.

– Ascultă la mine, trogloditule, a şuierat ea. Yarbro e de zece ori mai bărbat decît tine şi nu are

nevoie să bată femei şi copii ca să arate cît e de tare.

Cu o mişcare fulgerătoare, Redley şi-a înfipt o mînă în părul lui Jacy şi a tras. Durerea a făcut-o să îşi piardă suflarea şi i-a adus în ochi lacrimi.

Acum *ascultă* tu, cătea yankee! Poate că i-ai pus belciugu' în nas lu' Yarbro, dar nu şi mie. *Eu* am grijă de femeile mele şi fără să se bage alde tine!

Jacy îşi recăpătase calmul interior şi rezista şi durerii, dar înainte să spună ceva a auzit cum în spatele ei se armează o puşcă. Timp de un moment a crezut că cineva avea de gînd să o împuşte.

Dar s-a auzit vocea lui Bram, profundă, laconică.

– Lasă femeia în pace, Redley, a spus el. Dacă nu o laşi, jur pe ce am mai sfînt că îţi bag nişte alice în ouăle alea.

Redley a strîns o clipă şi mai tare, ca să doară mai mult, apoi a lăsat părul lui Jacy şi a împins-o în Bram. Patronul a ajutat-o să stea pe picioare, ţinînd-o de braţ nu prea gentil.

Ea se simţea uşurată, dar îngrozită de ideea că de fapt nu obţinuse nimic, doar făcuse lucrurile şi mai rele. Nu era nevoie să fii un geniu ca să îţi închipui că Redley o să meargă glonţ acasă şi o să le bată pe nevastă şi pe fată.

Bram a condus-o pînă la uşă şi „a ajutat-o" să iasă printr-o împingere subtilă.

– Zi-i lui Ian că vreau să am o vorbă cu el, a spus el cu un rictus. După care i-a trîntit uşa în nas.

– Ei? a întrebat Nancy.

– Am făcut cum nu se poate mai rău! şi-a suspinat Jacy vorbele. Cum am putut să cred că monstrul ăla o să mă asculte? Cum am putut?

Nancy şi-a pus o mînă fermă în jurul prietenei ei.

– Lasă, ai făcut cum ţi-a dictat inima şi nu văd ce puteai să faci mai mult.

Jacy ştia ce altceva ar fi putut să facă, cu claritatea crudă a înţelegerii de după, şi ştia şi Nancy, care deja i-o sugerase. Trebuia să fi aşteptat, să îl găsească pe Ian, să îi ceară ajutorul, poate chiar să îl lase să discute cu Redley.

Dar aşa, Ian o să fie informat de Bram şi o să fie furios. Nu îşi putea imagina prea bine dăscăleala care o să urmeze şi nici nu voia să afle prea repede, dar ştia că o să supravieţuiască. Nu, lucrul cu adevărat rău era că Gladys, nevinovata Gladys, avea probabil să plătească scump încercările împleticite ale profesoarei ei de a o ajuta.

– Vino înăuntru, a rugat-o Nancy. O să îţi aduc ceva rece şi o să îţi revii.

– Trebuie să plec de aici – chiar la Shifflet – şi să o iau pe Gladys. Chiar acum!

– Nu, a spus repede Nancy. Ai înnebunit? Redley o să ştie imediat că ai luat-o într-acolo. O să vină după tine şi o să te omoare şi pe tine, *şi* pe micuţa Gladys!

Jacy ştia că prietena ei avea dreptate. Îi venea să se arunce pe cimentul prăfuit al trotuarului şi să urle de disperare, dar s-a ţinut doar prin voinţă. Trebuia să se gîndească şi să pună lucrurile în ordine. Mai întîi trebuia să îi ducă pe Chris şi pe Thomas Jr. acasă. Apoi o să îl caute pe Ian şi o să îl implore să o ajute pe Gladys.

Dacă el refuza – ei bine, nici nu concepea aşa ceva. Ian nu ar fi vrut, *nu ar fi putut* să-i întoarcă spatele acelei copile.

Pe Jacy o ţinea în picioare numai energia ei aproape isterică. I-a luat pe băieţi, i-a băgat în maşină şi a luat-o spre Corroboree Springs. Familia

McAllister îşi descărcase lucrurile, iar Tom senior era foarte nerăbdător să îşi afle noile atribuţii, dar Jacy nu avea timp să discute afaceri. Ea a promis că o să îi caute în curînd.

Chris i-a adresat una din privirile lui lungi, în timp ce mergeau spre casă.

Ai intrat la *„Cîinele şi gîsca"* iar, a spus el, fără urmă de reproş, doar cu mirare. Tata o să sară în sus.

Jacy a suspinat. Ştia că oferea o adevărată priveliştе – avea părul în dezordine, faţa îi era umflată şi probabil plină de praful drumului.

– Ai dreptate, a spus ea. Tatăl tău o să sară în sus. Iar după aceea, s-a gîndit ea, dă, Doamne, să o ajute pe Gladys.

Cînd au ajuns acasă, sentimentele lui Jacy erau amestecate. Ian tocmai ieşea din grajd.

– Pa, a spus repede Chris şi zbughit-o repede la adăpost.

– Laşule, a spus Jacy, uşor amuzată.

Ian îi zîmbea; a venit la uşa maşinii şi a început să se uite la soţia lui.

– Femeie, ai de gînd să stai acolo toată ziua?

În momentul în care ochii lui Jacy şi ai lui s-au întîlnit, zîmbetul lui Jacy s-a evaporat. Pe faţa lui s-a format o pată de roşeaţă, cum apar norii de furtună la orizont.

– Ce ai mai făcut? a întrebat el cînd a fost în stare să vorbească.

– Am multe păcate de mărturisit, părinte, a spus Jacy. Gluma nu a avut nici un ecou.

Ian a deschis uşa maşinii şi a tras-o afară. Nu cu brutalitate, dar nici cu blîndeţe.

– Hai, dă-i drumul la spovedanie, a spus el, fără urmă de umor.

Jacy s-a făcut mică.

– Bram vrea să te vadă, a început ea resemnată. O să îţi spună că am intrat în după-amiaza asta la *„Cîinele şi gîsca"*. A trebuit să mă salveze de Redley Shifflet – a ameninţat că îi aruncă ouăle în aer, de fapt – dar nu îmi fac iluzii cu patronul nostru de cîrciumă. Dacă nu s-ar fi simţit cumva solidar cu tine, cred că mă împuşca cu mîna lui.

Ian părea lovit de veşti. A dus-o pe Jacy în faţă şi a aşezat-o pe iarba de la umbra eucalipţilor înalţi.

– Ce ţi-a făcut Shifflet? a mîrîit el.

– Asta nu are importanţă, Ian, a spus ea cu tristeţe. Cel puţin, nu acum. O să îi facă rău lui Gladys, dacă nu facem... Dacă tu nu faci ceva. Repede.

Ian a înjurat furios.

– Ce s-a întîmplat?

Ea i-a spus toată povestea, cum a intrat iar în cîrciumă, pentru că spera să discute raţional cu Redley, cum a apucat-o Redley de păr şi cum se băgase Bram cu puşca lui.

Ian, care stătea cu picioarele încrucişate lîngă ea, a sărit în picioare.

– O să îl omor pe ticălos, a strigat el, iar ochii lui aruncau flăcări albastre. S-a uitat crunt la Jacy. Iar cînd termin cu el, porumbiţo, o să încep cu tine!

Nu o ameninţa cu bătaia. Jacy ştia asta, dar îl auzise pe Ian certîndu-i pe zilierii şi pe angajaţii lui şi ştia că trăgea nişte perdafuri puternice, iar oamenii se fereau de ele şi gîndindu-se la aceasta îi venea să se ascundă undeva pînă cînd furia lui de pomină avea să se mai potolească.

Dar Jacy nu îşi putea permite să se gîndească la ea însăşi. I-a luat mîna lui Ian cu ambele ei mîini şi, stînd în genunchi, l-a implorat:

Ian, te rog, dacă vrei, îngenunchez, dacă vrei, mă tîrăsc în faţa ta, dar fă ceva pentru Gladys. Te rog!

Ian a stat ameninţător de liniştit o vreme îndelungată. Mîna lui rămăsese ţeapănă şi nemişcată între ale ei. În cele din urmă, el a întrebat cu o voce înăbuşită şi aspră:

Cum ar fi...?

Jacy a început să plîngă.

Nu ştiu, s-a bocit ea, disperată. Doamne, Ian, nu ştiu! Tot ce ştiu e că dacă fetiţa o să sufere, o să fie din cauza mea, iar eu nu o să pot trăi cu vina asta.

După cîteva momente de rezistenţă, Ian s-a aşezat iar cu picioarele încrucişate şi şi-a pus mîinile pe obrajii lui Jacy, ştergîndu-i lacrimile cu degetele mari.

– Arăţi ca dracu', a spus el cu toată seriozitatea. Intră, spală-te şi calmează-te. O să mă duc la Redley şi o să văd cum rezolvăm treaba asta.

Jacy a strigat fericită:

– Vreau să merg şi eu.

Ian şi-a permis o undă de surîs.

– Nici nu te gîndi. Stai aici şi fii cuminte.

Ea şi-a amintit de puşca lui Redley. Probabil că era un bun trăgător, de vreme ce trăia din asta, dacă viaţă se poate numi omorîrea unor Dingo şi a unor canguri.

– Nu, a şoptit ea, agăţîndu-se de mîneca lui Ian. Dacă Gladys nu era singura care o să sufere, dacă Ian avea să *moară?* Şi asta din cauza spuselor şi a acţiunilor ei?

– Ian, tu nu înţelegi – e nebun...

Ian i-a dat încet la o parte degetele de pe mîna lui.

– Cu asta mă descurc, a spus el. Ai vreo hîrtie de la Darlis?

Ea a înclinat din cap, iar el s-a ridicat, s-a întins şi a plecat.

Jacy a rămas pe loc ca în stare de şoc încă nişte minute, în timp ce prin faţa ochilor îi treceau imagini cu adevărat îngrozitoare. Cînd a auzit maşina lui Ian plecînd, a cuprins-o brusc o ameţeală violentă. Cum puteau lucrurile să meargă atît de rău, cînd intenţiile ei fuseseră atît de nobile?

Cînd Ian a ajuns la *„Cîinele şi gîsca"*, Redley plecase de acolo. A respins toate tentativele lui Bram McCulley de a îi spune să îşi ţină nevasta în frîu – ştia şi el asta foarte bine – şi a pornit spre casa lui Shifflet.

Camioneta lui Redley lipsea, uşa din faţă era închisă, iar de Darlis, nici urmă. Fără îndoială, era încă în oraş, la băcănie. La una din ferestre a fluturat ceva, iar Ian a ieşit din maşină şi s-a apropiat de casă.

A bătut, uitîndu-se în jur după maşina lui Redley. Ian era foarte dezamăgit de lipsa acestuia: voia să pună mîna pe ticălos. Nimeni, dar nimeni în lumea asta nu avea voie să o trateze pe Jacy cum o făcuse Redley, fără nişte vînătăi serioase după aia.

În casă s-a auzit un zgomot – copila, fără îndoială –, iar Ian a bătut iar în uşă, de data asta mai uşor. Voia să o asigure cumva pe fată că e în regulă, că nu venise să îi facă nici un rău, dar nu avea idee ce ar fi putut să spună.

– Lasă-mă-n pace! a strigat în cele din urmă Gladys cu vocea ei tremurătoare şi piţigăiată.

Ian şi-a sprijinit fruntea de cadrul uşii şi a respirat adînc. Ar fi reuşit să comunice cu un băiat, dar ce

să i spună unei fete? Mai ales uneia care avea toate motivele din lume să aibă frică de bărbaţi.

Sînt bărbatul profesoarei tale. Atît i-a trecut prin cap să spună şi s-a rugat să nu îl audă băieţii că se numeşte în felul ăsta. Dacă auzeau, nu s-ar fi oprit din rîs.

Uşa s-a crăpat uşor, iar în deschizătură s-a ivit o faţă mică, pistruiată. Inima lui Ian s-a înmuiat imediat la vederea groazei întipărite pe trăsăturile delicate.

S-a lăsat într-un genunchi ca să se uite la Gladys mai de aproape, în încercarea de a o convinge că nu o să îi facă rău.

Te-a trimis doamna Yarbro? a întrebat ea.

Ian a înclinat din cap. Doamna Yarbro o să capete o săpunealã clasa întîi, de nu o să o uite cît o fi, îndată ce se rezolvă situaţia. De fapt, dacă ar fi fost un bărbat care îşi lovea nevasta, ceea ce nu era cazul, s-ar fi simţit satisfăcut văzînd-o tîrîndu-se şi îngenunchind în faţa lui, ba i-ar mai fi şi tras cîteva la fund.

Aşa cum stăteau lucrurile, trebuia să se mulţumească cu ce avea.

– Gladys, tu alegi, a spus el blînd, dar şi tresărind la vederea vînătăilor fetei. Nu eşti obligată să stai aici, dacă nu vrei. Te duc chiar acum la doamna Yarbro.

Buza de jos a lui Gladys tremura, dar altfel se ţinea ţeapănă, ca un soldat la paradă. Asta l-a impresionat pe Ian mai mult decît plînsetele.

– O să vină după mine şi o să mă ia înapoi.

Ian a clătinat din cap.

– De data asta nu, a spus el liniştit. O să te ducem într-un loc sigur. Dacă vrei să mergi.

– O să îmi fie dor de mama.

Ian a auzit ceva şi a văzut o şopîrlă tîrîndu-se prin praf, apoi s-a uitat iar în ochii copilului.

– Ştiu, i-a spus el grav copilei. S-ar putea să nu o vezi o vreme. Dar cînd vrea putea, o să vină la tine.

– O să o bată.

Ian nu i-a evitat ochii, deşi ar fi vrut, pentru că suferinţa fetiţei era greu de privit.

– Draga mea, nu poţi avea grijă de mama ta, a spus el după momente lungi de linişte. Nici dacă ai sta aici. Ştii asta, nu-i aşa?

În sfîrşit, micuţa care avea atîta drept să plîngă a izbucnit în lacrimi. Dacă ar fi fost orice alt copil, Ian ar fi luat-o în braţe, dar instinctele lui îi spuneau că nu trebuie să o atingă. Dacă ar fi făcut-o, ea şi-ar fi pierdut încrederea fragilă pe care o căpătase.

– Să îmi iau girafa, a spus ea.

Ian a aşteptat pînă ce Gladys Shifflet şi-a luat unicul lucru care conta pentru ea, o jucărie veche, jerpelită. Nu avea alte haine, nici măcar o panglică sau alte lucruri pe care o fetiţă şi le-ar fi dorit. Asta i-a secat inima.

Cînd fetiţa s-a aşezat în scaunul maşinii lui Ian, strîngînd jalnica păpuşă la pieptul ei micuţ, Ian s-a gîndit că de data asta o să o scutească pe Jacy de binemeritata boscorodeală.

Urma Redley Shifflet, iar asta era altă problemă.

Trecînd prin oraş, Ian s-a uitat după maşina lui Redley. Nici urmă de aceasta, dar el s-a gîndit că e mai bine aşa, dată fiind prezenţa fetiţei. Chiar dacă îl ochea, nu putea să frîneze şi să îl ia la bătaie în faţa propriului copil.

Darlis era la băcănie, ca de obicei. Ian s-a uitat la ea prin geamul magazinului şi a văzut nenorocirea în care se zbătea chiar şi de la distanţa aceea. O cunoştea pe Darlis de cînd lumea, ca de altfel şi pe

Hadley, dar niciodată nu ştiuse cît de mare era tragedia lor. Fusese prea ocupat cu problemele lui, iar acum, că ştia, se simţea puţin vinovat că nu voise să afle.

A zîmbit uşor. Lui Jacy trebuia să îi mulţumească, dar tot pe ea trebuia să o bestelească, pentru zarva permanentă pe care o stîrnea. Pe oriunde se ducea, pornea un mic război. Iar treaba lui era să aducă pacea.

Nancy a ieşit în fugă din cafeneaua ei şi l-a oprit urcînd direct pe scara maşinii şi băgîndu-şi capul înăuntru. Lui Ian îi plăcea Nancy, chiar dansase cu ea o dată sau de două ori, la petrecerea de tunsul oilor, dar nu se simţise niciodată atras de ea. Făcuseră o înţelegere tacită să fie buni prieteni şi să nu se arunce în vreo aventură, asta cu mult înainte de revenirea lui Jacy.

– Bună, iubito, a spus ea, zîmbindu-i lui Gladys şi fluturînd din degete.

Gladys doar a dat din cap şi şi-a strîns mai tare girafa.

Nancy s-a întors spre Ian.

– Două lucruri, prietene, a spus ea cu vocea aceea răsunătoare şi tărăgănată. Unu, am vorbit cu mătuşa mea la telefon, o să fie fericită să o primească pe Gladys ca pe copilul ei. O trimitem direct la Darwin. Doi – şi a făcut o pauză să se scarpine pe nas – nu eşti cam aspru cu nevasta aia a ta? Jacy e o fată minunată, cu o inimă mare – mai mult decît meriţi, Ian Yarbro.

El s-a încruntat.

– Asta aşa e, e minunată şi are inimă. Dar se bagă peste tot ca o mîţă curioasă şi are nevoie de o ajustare a atitudinii. Mai mult, Nancy-fata-tatii, află

că mă simt insultat dacă te-ai gîndit că o să ridic mîna asupra ei.

Nancy a tunat:

– Ştiam că nu o să dai în ea. A imitat strîmbătura lui Ian în bătaie de joc. Dar poţi să fii al naibii cînd te aştepţi mai puţin şi, ca toţi bărbaţii de pe aici, tu mai trăieşti în secolul trecut. A scos o hîrtie şi i-a înmînat-o prin geam, în timp ce Ian îşi revenea din predica ei. Ai aici numele, adresa şi numărul de telefon din Darwin al mătuşii. A, am reuşit şi să dau de Collie. O să fie aici cam pe la ora ceaiului, mîine.

– Ai cam avut de lucru, a spus Ian, rîzînd.

– O să fii bun cu Jacy? Am promisiunea ta, da?

Ian a băgat în prima viteză şi i-a dat lui Nancy a înţelege că e pe cale să plece.

– Îţi fac două promisiuni – una, că nu o să ridic un deget la ea, a doua, că o să îi trag un perdaf de nu o să uite toată viaţa ei. înă ziua, Nance. Şi mulţumesc.

Ea s-a dat jos de pe scară, dar s-a uitat lung după ei, cu o expresie consternată pe faţă.

14

De la postul ei de la fereastra bucătăriei, Jacy i-a privit pe Ian şi pe Gladys venind cu maşina. Văzîndu-l viu şi nevătămat, a avut un frison de bucurie şi a răsuflat uşurată. Tot timpul absenţei lui fusese îngrozită, torturată de imaginea lui, stînd întins în curtea lui Shifflet, cu sîngele curgîndu-i din răni.

S-a grăbit la uşă, a deschis-o larg şi s-a aruncat în braţele lui Ian, agăţîndu-se de gîtul lui. El s-a strîmbat la ea în stilul lui obişnuit, în care o tachina pentru îngrijorările ei – cum, nu ştia că el poate să rezolve orice problemă?

– Eşti imposibil, a spus ea, dar nu prea convinsă.

În cele din urmă, Jacy şi-a întors privirea spre Gladys, care îşi frămînta girafa în mîini şi privea scena cu o expresie prudentă. Jacy a simţit cum se topeşte; pentru Gladys, viaţa fusese periculoasă şi imprevizibilă, iar fetiţa arăta clar că pentru ea nu exista loc cu adevărat sigur.

Şi poate că, în felul ei, avea dreptate.

Jacy i-a întins mîna.

Gladys a stat liniştită mult timp, în ea dîndu-se o bătălie, apoi s-a apropiat şi i-a strîns tare degetele. Era o victorie mică, dar atît de plăcută.

– Vrei să mergem pe veranda din față vorbim, doar tu și cu mine? a spus Jacy cu blândețe Doamna Wigget ne-a pregătit niște biscuiți cu și limonadă rece, numai pentru noi. I-a trecut prin minte că fetiței ar putea să îi fie foame. Ce zici de un sandviș, draga mea, sau de niște supă?

Gladys a scuturat din cap, iar umerii ei tremurau îi arătau nesiguranța, în timp ce mergea alături de Jacy. Ochii ei iscodeau peste tot, parcă așteptă să răsară de undeva Redley și să o înhațe și își strîngea puternic girafa la piept.

Jacy era gata să izbucnească în lacrimi de furie gîndindu-se la ce o supusese Redley pe fetița. Fără îndoială, nu începuse cu el această viața de abuzuri, probabil că și el fusese tratat la fel în copilărie. Darlis fusese și ea obișnuită să fie o victimă și să creadă că nu există ieșire dintr-o asemenea situație. Poate că în sinea ei chiar credea că merită să sufere.

Era destul de tîrziu, iar veranda era umbrită. Jacy i-a făcut semn lui Gladys să se așeze în leagăn, apoi s-a sprijinit de balustradă, cu mîinile la piept, privind-o.

– Cred că ești puțin speriată, a spus ea liniștită. Gladys arăta ca o căprioară; orice sunet sau mișcare neașteptată o puteau speria și determina să se retragă în mutenie.

Era agitată și își apăsa puternic girafa pe piept. A înghițit în sec și a confirmat că îi era frică.

Jacy s-a așezat jos și s-a uitat în ochii mari ai lui Gladys.

– Draga mea, aici ești în siguranță. Nimeni nu o să îți facă nici un rău.

Fetița s-a uitat la ea sceptică.

– El e puternic.

Pentru prima dată, Jacy a fost lovită de constatarea că Gladys se referea întotdeauna la tatăl ei prin pronumele, niciodată cu tata, sau tati.

Cu o jumătate de zîmbet, Jacy i-a răspuns:

Şi nu nu sînt?

Tu nu ai muşchi, a pus Gladys lucrurile la punct. Şi nu eşti nici rea.

Mereu prudentă, Jacy i-a atins părul.

Nu trebuie să fii rău ca să fii tare, iubito. Cruzimea te face mai slab cu timpul. Dar ai dreptate cu muşchii. Aici trebuie să ne bazăm pe domnul Yarbro.

O clipă, lui Gladys a părut că i-a venit sufletul la loc.

Şi domnul Yarbro nu o să îl lase să mă bată?

Jacy i-a făcut promisiunea fără grabă, fără impulsivitate.

Nici într-un milion de ani, draga mea. Apoi s-a mutat lîngă fetiţă şi a tras-o lîngă ea, dar nu prea tare. Hai acum să vorbim despre aventura care ne aşteaptă. Mai întîi, o să zbori cu un avion...

Ochii lui Gladys se măreau pe măsură ce asculta; Jacy nu ar fi putut să jure, dar strînsoarea girafei slăbea tot mai mult.

Jacy i-a spus despre bibliotecile publice de la Darwin, unde erau fără îndoială o grămadă de cărţi cu prinţese şi castele, despre hainele şi jucăriile noi pe care Gladys o să le aibă şi despre şcoala în care o să îşi facă o grămadă de prieteni. Jacy avea de gînd să plătească toate acestea ea însăşi, iar la timpul potrivit să aibă grijă ca Darlis să capete un bilet de avion ca să fie împreună cu fetiţa.

La ora ceaiului, Chris a început o discuţie cu Gladys, iar după aceea au jucat şah chinezesc pe masa cea mare. Jacy era amuzată de privirile

cercetătoare ale lui Gladys adresate lui Ian fără îndoială, îi verifica mușchii.

Alice Wigget a stat acolo pînă ce copiii s-au culcat, ceea ce însemna că avea ceva în minte. De fapt, își pregătise anunțul toată seara.

– Nu putem să trimitem copilul ăsta cu unul precum Collie Killbride, a tunat ea, uitîndu-se pe rînd la Jacy și la Ian.

Ian și-a strîmbat colțul gurii, dar și-a păstrat tonul serios.

– Collie e un tip de treabă, a spus el. Orice copil e în siguranță cu el.

– Nu e vorba de asta, i-a replicat Alice, dînd din mînă, în același timp scoțîndu-și șortul. Bineînțeles că e un om de treabă. Dar nu e în stare să își deosebească stînga de dreapta. Ar putea să o ducă pe fetiță în Tahiti, sau în Africa, doar din neatenție.

Jacy și-a mușcat neliniștită buza de jos.

– E ceva în ce spune, Ian.

Ian nu a răspuns nimic; doar s-a uitat la Alice, așteptînd să continue.

Ceea ce aceasta a și făcut.

– Ceea ce vă propun este să merg eu cu ea. Să o văd ajunsă cu bine la Darwin și să arunc și un ochi la mătușa aia a lui Nancy. Sînt sigură că e de treabă, dar dacă știm sigur, ne simțim mai bine, corect?

– Ai dreptate, a spus Jacy. Da, o să mergi și bineînțeles că o să îți plătim toate cheltuielile.

Ian s-a întors spre soția lui, stăpînindu-și un zîmbet și ridicînd din sprîncene.

– Și cine gătește și face curat cît lipsește doamna Wigget?

Jacy a roșit; știa exact la ce se gîndea el.

– Eu am o slujbă, a spus ea, puțin arțăgoasă.

Şi ou ce sînt aicea, cîrlig de rufe? Alice a dat din mîini exasperată. Lăsaţi să se adune mizeria pînă poate cap, o rezolv eu cînd mă întorc – ce zici, lucru? Orice ar fi, nu putem lăsa o fetiţă singură atîta amar de drum.

O să ne descurcăm, a spus Jacy puţin ruşinată. Replica îi era adresată direct lui Ian, nu doamnei Wigget, care era ea repezită, dar categoric avea o inimă mare. La ora asta, Gladys e problema noastră cea mai importantă.

Foarte bine, atuncea, a spus Alice, după ce a respirat uşurată. Mă duc acasă. Dacă Collie apare mai devreme decît a zis, să vină unul din voi să mă ia.

Jacy a făcut semn că aşa o să facă, iar Ian a condus-o pe menajeră la maşină. Nu era el prea politicos din fire, deci se aştepta la ceva, iar Jacy a simţit cum creşte în ea îngrijorarea. Dacă Ian era extrem de prudent, asta însemna că se aştepta la necazuri.

Care au şi apărut, după cîteva ore. Jacy dormea adînc – ea şi Ian făcuseră dragoste în linişte – iar camera se afla în beznă.

Poate că a fost trezită de contrastul apărut odată cu lumina unor faruri care s-au oprit o clipă pe perete. A urmat şi claxonul asurzitor.

– A venit, a spus Ian cu un oftat resemnat, dîndu-se jos din pat şi începînd să se îmbrace. Jacy s-a minunat de calmul lui; ştia că vizitatorul este Redley, că era probabil beat-mort şi că era şi mînat de ceea ce credea el că e o indignare legitimă.

– Du-te şi stai cu fetiţa, a spus Ian din prag. Cred că o să fie cam furios.

Jacy a ţîşnit din pat şi şi-a pus halatul. Tremura puternic.

– Ian, dacă are puşca cu el?

– Atunci se cheamă că are puşca cu el. Fă cum spun eu, măcar o dată. Ai grijă de puşti.

Jacy a înclinat din cap ascultătoare, dar a stat în hol pînă ce Ian a dispărut. Cîteva momente a rămas sprijinită de zid, prea îngrozită ca să se poată mişca; ar fi stat acolo o eternitate, dacă nu s-ar fi gîndit la copii. Chris şi Gladys aveau nevoie de ea, trebuia să fie tare.

Cînd a ajuns la camera lui Gladys, care era chiar lîngă cea a lui Chris, Redley deja bătea la uşa din spate, strigînd incoerent. Fetiţa era înghesuită într-un colţ şi tremura vizibil, scoţînd din gît un mîrîit animalic.

Jacy şi-a învins propria teamă şi s-a grăbit să o ia pe Gladys în braţe. Chris a apărut în prag, cu părul vîlvoi şi în pijamaua lui cu Batman.

– Nici o problemă, i-a spus el copilei. Tata nu o să lase pe nimeni să ne facă rău. Încrederea lui era categorică, absolută şi atît de inocentă, încît Jacy s-a rugat ca Chris să nu îşi piardă tatăl în urma unui foc de armă sau a unei înjunghieri.

Gladys a scos un strigăt de moarte şi a încercat să se îngroape la pieptul lui Jacy, nebună de groază.

– Şşt, a rostit Jacy, ţinînd-o strîns şi mîngîindu-i părul, şşt, totul o să fie bine, îţi promit.

S-au auzit mai multe strigăte, unele ale lui Ian, iar Jacy şi-a propus să îşi ţină promisiunea sau să moară. Şi-a rotit ochii ca să caute ceva care să îi servească de armă. Dacă Redley trecea de Ian, trebuia să îi apere pe copii.

Cînd zgomotele luptei s-au rostogolit spre ei chiar din casă, Chris s-a pregătit să sară în ajutorul tatălui său.

Jacy i-a strigat, pentru prima dată, cu asprime:

Christopher Yarbro, vino înapoi aici, imediat!

El a ezitat, apoi s-a întors, cam neconvins, totuşi.

Jacy a făcut o încercare de a îi repara mîndria masculină şifonată.

Avem nevoie de tine aici, a zis ea, uitîndu-se la ei peste capul lui Gladys.

Nu vreau decît să văd ce se întîmplă acolo, a şoptit Chris, palid. Era clar că şi el se gîndise la toate posibilităţile.

– Şi eu vreau, a spus Jacy, în timp ce la pieptul ei Gladys plîngea. Crede-mă, şi eu vreau. Dar tatăl tău a spus că trebuie să stăm aici orice s-ar întîmpla, iar eu cred că acum ar fi un moment prost ales să îi distragem atenţia.

Chris s-a gîndit puţin, după care a acceptat, fără ca totuşi să fie prea convins. În casă se aşternuse liniştea; nu se mai striga şi nici obiecte trîntite de podea nu se mai auzeau; doar motorul lui Redley, în relanti.

Jacy a încercat să pară calmă.

– Avem vreo armă în casă, Chris?

Chris şi-a umezit buzele, arătînd de parcă voia să o zbughească în jos pe scări, la tatăl său.

– E o puşcă de vînătoare în camera tatei. Dar mi-a spus că dacă o ating mă jupoaie de viu.

Jacy a ascultat liniştea de afară. Era leoarcă de transpiraţie şi nu putea să spună unde se termina tremuratul lui Gladys şi unde începea al ei. Niciodată în viaţa ei nu fusese atît de înspăimîntată.

Dumnezeule din ceruri, ce se întîmpla acolo?

– E încărcată? a întrebat ea, în timp ce o legăna pe Gladys.

Chris a clătinat din cap.

– Nu. Dar e acolo, lîngă ea, o cutie cu cartuşe.

Jacy a tras aer adînc în piept, şi-a închis ochii pentru o clipă şi a expirat încet.

– Du-te şi adu-mi puşca şi cartuşele. Repede.

– Dar tata a spus...

– Îmi iau răspunderea, Chris. Fă cum spun eu, te rog.

El i-a studiat faţa un moment, s-a uitat la Gladys care gemea îngrozită în braţele lui Jacy, lovind necontrolat podeaua cu picioarele ei desculţe.

Înainte de întoarcerea lui Chris, în cadrul uşii a apărut Ian. Era transpirat şi plin de ţărînă. Buza îi sîngera, iar unul din ochii lui era pe jumătate închis, dar el zîmbea, sprijinit de uşă.

– Ar trebui să îl vedeţi pe el, a spus Ian.

În Jacy uşurarea căpătase proporţiile unei furtuni. Voia să şi-o strige, să fugă la Ian şi să îl ia în braţe şi să nu îi mai dea drumul niciodată, dar trebuia să aibă grijă în primul rînd de Gladys.

– A plecat? şi-a întrebat ea soţul.

Chiar atunci s-a întors Chris, cărînd puşca. S-a oprit şi s-a uitat la tatăl său cu o expresie de vină copleşitoare pe faţă şi Jacy s-a gîndit că tatăl şi fiul nu semănaseră niciodată atît de tare.

Au auzit uruitul maşinii în noapte, iar Ian a luat încet puşca şi cutia de gloanţe din mîinile băiatului.

– A plecat, a confirmat Ian pentru toţi.

Abia atunci şi-a ridicat Gladys faţa din pieptul lui Jacy. Şi-a întors privirea spre Ian, iar Jacy a simţit-o tresărind.

– Te-a rănit?

Ian i-a zîmbit fetiţei.

– Nu, draga mea. Doar m-a încercat puţin la dinţi. Şi s-a întors şi a plecat din cameră.

Chris s-a grăbit după el, vocea lui spărgîndu-i urechile lui Jacy, care deja îi pulsau în ritmul inimii.

Nu a fost ideea mea cu puşca. Mama mi-a spus să o aduc.

Jacy a zîmbit fericită. Ian era în viaţă.

A fost nevoie de treizeci de minute şi de o cană cu lapte fierbinte ca să o liniştească pe Gladys, iar apoi Jacy a stat cu ea în cameră, întinsă în patul liber, pînă cînd fetiţa a adormit, într-un tîrziu. Dar şi aşa, a avut un somn agitat, zvîrcolindu-se şi întorcîndu-se, murmurînd şi plîngînd.

Jacy a părăsit-o numai temporar, lăsînd-o cu lumina aprinsă şi cu uşa deschisă. Chris era în camera lui şi dormea un somn sănătos, încredinţat fiind că tatăl lui putea şi voia să îl protejeze de orice. Ian era în patul lor, sprijinit în perne, cu ochiul drept învineţit.

Jacy practic s-a prăbuşit peste el.

– Ce s-a întîmplat?

– Credeam că nu mă mai întrebi, a glumit el.

– Ian!

El a ridicat din umeri.

– Am început să ne batem în uşa bucătăriei şi am continuat în curtea din spate şi în grădina de legume. Şi cred că e corect să spun că l-am învins.

Jacy a simţit un fior de alarmă, ca şi o recunoştinţă aproape isterică pentru faptul că omul pe care îl iubea fusese cruţat.

– Pentru noaptea asta, a spus ea. Nu am încredere în Redley.

Ian i-a atins nasul şi a făcut o strîmbătură comică, dar pe care ochiul învineţit o făcea tristă.

– Isteaţă fată, a răspuns el. A tras-o mai aproape şi a sărutat-o, dar ştiau amîndoi că seara lor se terminase, nu începea.

– Trebuie să dorm cu Gladys, a spus Jacy cînd şi-a mai căpătat răsuflarea. O să fie îngrozită.

El a oprit potopul de cuvinte atingînd-o pe buze cu degetul arătător.

– E-n regulă, iubirea mea, nu trebuie să explici. Ne vedem dimineaţă.

Jacy l-a sărutat din nou, tandru, a făcut o altă bătură la ochiul lui vînăt şi a părăsit dormitorul.

Cînd s-a trezit, l-a găsit în bucătărie pe Collie împreună cu doamna Wigget şi cu Ian. Collie mînca un mic dejun în cantităţi astronomice. Cînd a intrat în bucătărie, Collie i-a făcut ştrengăreşte cu ochiul.

– Bună m'neaţa, doamnă Yarbro, a spus el.

Jacy se simţea încordată şi nervoasă. Viaţa nu era deloc simplă – cel puţin, nu pentru ea. Chiar Gladys o să plece cu doamna Wigget şi o să fie în siguranţă, între ea şi Ian o să înceapă iarăşi disputa. În ciuda lui Redley, trebuia să meargă la şcoală, iar Ian o să treacă prin tavan cînd o să afle.

Au sosit şi copiii din camerele lor. Gladys era ca de piatră, iar Chris plin de încredere. Totuşi, cînd a văzut vînătaia, s-a oprit şi a fluierat admirativ.

Ian a rîs şi i-a zburlit părul.

– Prietene, arată mai rău decît e.

Chris a părut că îşi recapătă încrederea, dar Jacy nu uitase cît de speriat fusese după furtuna de nisip, cînd se temuse că se întîmplase ceva cu tatăl lui. Şi-a propus să îl strîngă încurajator de umerii lui mici după ce copilul o să se aşeze la masă, lîngă Collie.

Curînd a venit vremea să îşi ia rămas bun de la Gladys şi, cel puţin temporar, şi de la Alice. Jacy i-a dat lui Alice cartea ei de credit, împreună cu numărul personal de identificare, care îi dădea acces la diferite maşini automate de numerar, plus cîteva cecuri de călătorie semnate, practic ultimii ei bani aduşi în Australia. În ochii lui Jacy erau lacrimi

Carl a îmbrăţişat-o pe Gladys. A stat pe verandă privindu-i cum pleacă, pînă cînd maşina închiriată de Eddie a dispărut.

Chris s-a dus la grajd să îşi hrănească poneiul, iar Jacy a rămas singură cu Ian.

El s-a uitat la rochia ei de bumbac, curată, apoi la machiajul ei uşor, cu o înţelegere gravă în priviri.

Tu chiar crezi că o să mergi astăzi în oraş să vinzi ore?

Jacy a aprobat din cap.

Ei bine, te înşeli, s-a împotrivit Ian. A venit aproape de ea.

Ian...

Nu, a spus el rece, punîndu-şi palmele pe obrajii ei şi privind-o drept în ochi, pînă în suflet. Ascultă-mă. Cum se trezeşte, Redley vine glonţ la şcoală să te caute. Şi o să vrea să vadă sînge curgînd.

Jacy a inspirat adînc şi a lăsat apoi aerul să iasă încet.

– E o situaţie imposibilă, a admis ea, apoi şi-a ridicat ochii implorator la el. Nu înţelegi, Ian? Nu mă pot ascunde tot restul vieţii mele de Redley Shifflet, şi nici tu nu poţi.

El şi-a retras mîinile, dar se vedea pe el că era hotărît.

De data asta nu avea cum să îl convingă.

– Am cedat pînă acum de multe ori, a spus el cu voce joasă, dar tunătoare. Dar astăzi îţi interzic categoric să stai altfel decît sub ochii mei. S-a înţeles?

Jacy a simţit cum se înroşeşte de furie. Chiar dacă ar fi vrut să facă precum dorea el – şi o parte din ea chiar dorea, pentru că ar fi fost atît de plăcut să fie cu el – nu îşi putea permite luxul.

– Bine, a şuierat ea. O să stăm amîndoi ca o pereche de iepuri speriaţi în casă!

El a înjurat scurt şi furios, apoi şi-a recăpătat calmul cu un efort evident.

– Am o fermă de condus, i-a amintit el. Poţi să stai în maşină şi să te uiţi.

– Am să mă uit pe dracu', Ian Yarbro. Am ore de predat.

– Ba ai pe dracu'! Dacă e nevoie, te leg de volan.

– Îndrăzneşte tu numai!

Atunci s-a auzit un ciocănit uşor în geamul de la uşa bucătăriei. Jacy şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Tom McAllister în picioare şi s-a întrebat dacă nu cumva există un complot cosmic împotriva ei. Cu toate emoţiile astea, nu avusese nici o ocazie să îi spună lui Ian că îi angajase pe cei doi McAllister şi că îi instalase în casa de la Corroboree Springs.

„Ian o să fie turbat că nu l-am consultat", s-a gîndit ea.

El i-a aruncat o privire suspicioasă, s-a dus să deschidă uşa şi a strigat:

– Da?

McAllister a zîmbit în felul lui cuceritor, dar Jacy nu putea din spate să vadă dacă farmecul îşi făcea efectul sau nu.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Yarbro, a spus noul venit, întinzînd mîna. Eu sînt Tom McAllister şi sînt bucuros să lucrez pentru dumneavoastră.

Ian s-a întors destul de mult ca să o privească peste umăr pe Jacy, iar privirea lui era de-a dreptul acidă. „Stai tu şi o să vezi", spunea privirea aceea, dar cînd s-a întors la Tom avea un ton politicos, chiar prietenos.

– Spune-mi Ian, a zis el şi i-a strîns mîna lui Tom.

M-am gîndit să încep cu repararea fînarului din partea cealaltă, dacă sînteţi de acord. Pot să merg la Willoughby cu camionul meu şi să cumpăr ce trebuie.

Bună idee, a spus Ian, trimiţîndu-i soţiei încă o privire nimicitoare. Vino înăuntru, o să scriu un cec.

McAllister a intrat în casă, dar nu a trecut prea mult de prag. Se vedea pe el că vrea să se dovedească util, iar Jacy era de partea lui. Vremurile erau grele în Australia, iar bărbaţi şi femei de toată isprava îşi găseau destul de greu ceva de lucru.

Cum se descurcă Ellie? a întrebat Jacy, dar cu o voce şi un zîmbet puţin cam slabe. Avusese o noapte de coşmar, iar acum ea şi Ian începuseră din nou războiul. Asta însemna că urma şi o zi de coşmar.

Tom McAllister s-a luminat la faţă.

– E foarte mulţumită, a spus el. Iar Thomas Jr. e afară şi discută cu băiatul dumneavoastră.

Thomas Jr. Era, fără îndoială, gata să meargă la şcoală. Ca şi părinţii lui, era extrem de fericit, iar Jacy îl îndrăgea. Nu a spus nimic, pentru că Ian tocmai se întorcea cu un cec în mînă.

Tom i-a mulţumit lui Ian şi a plecat.

Jacy şi-a închis strîns ochii şi s-a cuprins cu braţele, dar Chris şi Thomas Jr. au salvat-o, intrînd ca o furtună în casă. Chris era în mijlocul unei relatări dramatice a evenimentelor nemaipomenite din noaptea trecută.

Ian nu mai ştia ce să spună.

Jacy i-a zîmbit larg, apoi s-a ridicat pe vîrfuri ca să îl sărute uşor pe gură.

– O zi minunată, i-a urat ea veselă şi s-a întors să plece.

Ian a luat-o de cot şi a tras-o subtil spre el. Avea privirea aţintită la Chris.

– Fii bun și vezi dacă am închis bine azi noapte poarta din spate, a spus el.

Chris și-a dat seama că vrea să îl expedieze de aici, dar nu s-a sinchisit. A părăsit scena, urmat de Thomas Jr.

– Cine dracu' sînt și ăștia? a întrebat el furios.

Jacy a suspinat. Îl angajase pe Tom McAllister pentru că Ian avea nevoie de ajutor, acum, că era de două ori mai mult pămînt decît înainte.

– Se numesc McAllister, a spus ea. L-au adus pe Thomas Jr. la școală ieri, iar Tom Senior m-a întrebat dacă nu știu unde ar putea găsi de lucru. Mi-am închipuit că ar putea fi de folos.

Ian a rămas într-o tăcere amenințătoare; parcă număra pînă la zece, ca să se calmeze.

– Și cine o să îi plătească salariul? a întrebat el, dar știa deja răspunsul.

– Eu. Corroboree Springs e a mea și nu intenționez să las proprietatea să se părăginească. Dacă tu nu vrei să o folosești, ei bine, o să o fac eu.

Ian i-a întors brusc spatele și și-a turnat o ceașcă de cafea, deși nu avea nevoie.

– McAllister pare să fie un om bun, a recunoscut el, deși cam cu jumătate de gură și cu un ton cam ranchiunos.

– Mi-a plăcut imediat, a răspuns ea, bucuroasă că el nu se uită la ea, pentru că nu se putuse abține și zîmbea.

El și-a pus ceașca cu cafea pe masă puțin cam tare și a stropit în jur, dar a rămas cu spatele la ea. Era clar că Ian se lupta cu emoții puternice și că printre acestea veselia nu se număra.

– Presupun că în momentul în care mă întorc cu spatele o să te duci direct la școală, chiar dacă o să fie nevoie să faci autostopul.

Corect, a răspuns Jacy fără emfază. Mai fusese o repriză, dar nu trebuia să îşi forţeze prea mult norocul. Nu stau aici decît dacă stai şi tu.

Ian şi-a frecat ceafa cu o mînă şi ea putea vedea prin pînza groasă a cămăşii că muşchii spatelui îi erau încordaţi – muşchii aceia în care Gladys îşi pusese toate speranţele.

La dracu'! a şuierat el. Apoi s-a întors cu faţa spre Jacy, care a putut să vadă pe figura lui plină de vînătăi un amestec de furie şi de admiraţie.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte şi nici măcar nu a încercat să îşi stăpînească zîmbetul.

Eşti sigur că ai cîştigat bătălia, Ian?

El a scos un muget, dar îndată a început şi el să zîmbească. A traversat camera, a luat-o pe Jacy de mijloc şi a sărutat-o cu zgomot, atît de tare, încît ea a crezut că oasele lor or să se topească împreună.

Cînd au terminat, iar ea se întreba dacă o să aibă tăria să îl sfideze şi să plece, el a depărtat-o de el şi a avertizat-o răguşit:

– Să nu crezi că am terminat cu tine, porumbiţo, nu am terminat.

Jacy şi-a închipuit cum îi stătea cu ochii sticloşi şi zîmbetul acela strîmb, dacă nu de-a dreptul grotesc.

– E în regulă, a spus ea vesel. Am dat de dracu'.

– De cel mai mare drac, a răspuns Ian imediat şi nu s-a auzit deloc că ar fi glumit.

Jacy a simţit un tremur de nervozitate, un fel de anticipaţie confuză, ca senzaţia care preceda iubirile lor furtunoase.

„Ce ciudat", s-a gîndit ea cu un soi de veselie de beţiv.

Încruntarea lui Ian s-a adîncit. Chiar *era* serios.

– Nu uita, iubito, unde te afli. Aici sîntem în Australia, iar eu sînt încă şeful familiei. Te-am lăsat

să faci multe lucruri, din cauza morţii lui Jake şi din altele, dar nu îţi mai tolerez multe.

– Asta ce vrea să însemne? i-a şuierat Jacy dintr-odată serioasă. Îi auzise pe verandă pe Chris şi pe Thomas Jr. şi ştia că pot să intre în orice clipă şi să pună capăt conversaţiei.

Vocea lui Ian a devenit brusc ameninţătoare

– Eşti o femeie deşteaptă, a spus el, călcînd apăsat prin cameră şi luîndu-şi pălăria din cuier. Caută să afli şi singură. Şi a ieşit din casă.

Jacy l-a privit prin fereastra de lîngă chiuvetă. El nu şi-a întors capul nici o clipă.

Ea şi-a luat geanta şi cartea de planificare a lecţiilor, i-a băgat pe Chris şi pe Thomas Jr. în maşină şi a plecat spre Yolanda, cu emoţiile în fierbere. Pe de o parte, îl iubea pe Ian cu disperare şi era foarte fericită că era teafăr şi ar fi vrut să facă tot ce îi cerea el. Pe de alta, se gîndea că el era cel mai arogant bărbat pe care îl cunoscuse în viaţa ei şi îşi dorea să îl împungă puţin, doar de dragul de a îi mai tăia din nas.

Cînd au ajuns în Yolanda, şcoala era pustie. Redley nu şi-a făcut apariţia în ziua aceea, dar nici elevii lui Jacy, alţii decît Chris şi Thomas Jr., bineînţeles. Ea era hotărîtă să păstreze cît mai mult normalitatea lucrurilor şi nu le-a dat liber pînă la ora trei fix.

După aceea, Jacy a trimis băieţii la poştă, să vadă ce corespondenţă a mai sosit, iar ea s-a dus la băcănie, sperînd să o găsească acolo pe Darlis, ca să îi spună că Gladys e în siguranţă cu Collie şi cu doamna Wigget.

Dar Darlis nu era acolo. În schimb era Bram. Cînd Jacy a intrat, acesta s-a încruntat.

De ce nu a venit Jasmine astăzi la şcoală? a întrebat ea, conform vechii zicale că apărarea cea mai bună e atacul.

Nu are nevoie de ideile tale tîmpite yankee, i-a răspuns Bram băţos. Şi să-i spui lui Ian că nu mă poate ocoli la nesfîrşit. Tot trebuie să avem discuţia aia.

Jacy şi-a ridicat fruntea şi l-a privit bătăioasă.

Ai grijă, Bram, s-ar putea ca Ian să îţi spună să le ştergi undeva cu sfaturile tale.

Bram a scos un sunet de dezgust şi a continuat cu măturatul.

– Nu credeam că apuc ziua asta, a murmurat el.

Jacy a hotărît că e mai bine să schimbe subiectul.

– Unde e Darlis? a întrebat ea.

– În camera din spate, a răspuns ciudat de politicos Bram, privind-o pieziş. Ea a avut o presimţire, un fior rece. El a făcut o pauză de efect. Redley a făcut-o bucăţi azi-noapte.

15

Noaptea trecută, Redley o bătuse pe Darlis.

Jacy nu era surprinsă cu adevărat, dar era oripilată.

– Vreau să o văd, a spus ea şi nu a mai aşteptat permisiunea lui Bram şi s-a repezit în spate. După o cortină de plastic se găsea o cameră cu linoleum pe jos şi cu mobilă în stilul anilor '50.

Darlis era întinsă pe canapeaua roasă, acoperită cu o cuvertură croşetată. Avea faţa atît de învineţită şi de tăiată, încît lui Jacy i-a trebuit toată puterea voinţei ca să o poată privi.

Şi-a pus o mînă la gură şi pentru o clipă a crezut că o să leşine.

– Spune-mi cum e Gladys, i-a cerut Darlis, iar în tonul ei era o durere de neîndurat. A ajuns în siguranţă?

Ochii lui Jacy s-au umplut cu lacrimi şi nu a putut să vorbească, văzînd nenorocirea care o lovise pe Darlis. A făcut semn din cap că da. Apoi şi-a recăpătat glasul.

– Gladys e foarte bine, a reuşit ea să spună. Poţi să mergi de îndată ce eşti pregătită.

Gura lovită a lui Darlis a încercat să schiţeze un surîs, care însă a dispărut foarte repede.

Atunci e bine, a spus ea, trăgînd de cămaşa ei de doc.

Jacy a făcut un pas ezitant spre ea. Soţia lui Abram, Sara, pe care Jacy o întîlnise la biserică şi la înmormîntarea lui Jake, stătea la căpătîiul lui Darlis, ca o santinelă neînduplecată. Sara era evident o persoană cu bun-simţ şi era clar că îi displăceau confruntările. Şi mai era clar şi că o proteja cu tărie pe Darlis.

Jacy şi-a şters obrazul cu dosul palmei.

Îmi pare atît de rău de ce ţi s-a întîmplat, Darlis. Aş fi făcut orice să nu se întîmple.

Darlis se uita la jaluzelele de la fereastra de deasupra unui radio demodat, iar Jacy nu putea să ghicească ce îi trecea prin minte. Nici măcar cînd a început să vorbească din nou, femeia bătută nu s-a uitat în ochii lui Jacy.

– Redley s-a dus cu prietenii lui să vîneze, a zis ea cu voce stranie, detaşată. Uneori se întoarce acasă după cîteva săptămîni. Dar să ai grijă de ce ai în spate, doamnă Yarbro şi spune-i şi soţului tău să se ferească. Redley al meu poartă pică cuiva toată viaţa şi o să vrea să se răzbune pe voi, chiar de-ar fi să moară.

Cuvintele reci, rostite cu voce liniştită, s-au simţit ca un duş de gheaţă pe spinarea lui Jacy. Aceasta era ţara tufişurilor, un loc aparte, cu legi şi obiceiuri proprii. Nimeni nu te putea proteja, pentru că secţia cea mai apropiată de poliţie se găsea la peste cincizeci de kilometri distanţă, la Willoughby.

– O să fim atenţi, a spus Jacy, cu stîngăcie. Dar tu, Darlis? Ai de gînd să stai aici şi să îl aştepţi?

În sfîrşit, Darlis s-a uitat la ea din nou. Durerea şi resemnarea pe care le-a văzut în ochii ei a făcut-o pe Jacy aproape să cadă în genunchi.

– Unde să merg?

Jacy a simţit o clipă imboldul de a o scutura pe Darlis.

– Poţi să mergi la Gladys, să o luaţi de la capăt amîndouă.

Darlis a scos un sunet dispreţuitor, care se voia un rîset, deşi nu era nici urmă de veselie în el.

– Pentru o femeie ca mine nu e uşor, a spus ea. Nu sînt nici deşteaptă ca tine, nici frumoasă, nici bogată.

Jacy şi-a deschis gura să protesteze, dar a închis-o fără să scoată un cuvînt. Tot ce voia să spună ar fi sunat nelalocul lui.

– Ai ajutat-o pe fetiţa mea, a suspinat Darlis, îţi sînt foarte recunoscătoare. Nu ştiu ce să îţi spun mai mult.

Pe Jacy a durut-o. O să rămînă pentru totdeauna o străină, pentru că nu îşi trăise toată viaţa în sau pe lîngă Yolanda, ca şi ceilalţi. Şi totuşi, spera să fie acceptată, dacă nu primită cu braţele deschise.

A salutat-o cu o înclinare a capului şi a ieşit din cameră.

Sara McCulley a urmat-o în magazinul propriu-zis. Bram plecase, iar clienţi nu erau.

– Nu o pune la suflet, a spus femeia voinică şi sănătoasă, bătînd-o pe mînă. Eşti o femeie vitează, ai intrat la *„Cîinele şi gîsca"* – Dumnezeule mare, nici eu nu am intrat acolo vreodată, deşi soţul meu e proprietarul – şi i-ai înfruntat pe bărbaţii din oraş, *mai ales* pe jigodia aia de Redley Shifflet. Să nu crezi că noi, celelalte, nu am observat.

Jacy s-a uitat la fața cinstită și binevoitoare a tatălui.

Azi nu au venit la școală alți copii, doar Chris și fiului lui McAllister, Thomas Jr. Am presupus...

că lumea din oraș s-a vorbit împotriva ta? a luminat Sara pentru ea. Bărbații sînt în stare să gîndească asemenea lucruri. Ei au pus toate astea la cale, nu ți-ai dat seama? Dar noi, femeile, vedem altfel lucrurile. Noi vrem educație pentru copiii noștri și o viață bună pentru ei. Sîntem de partea ta în majoritate.

Un moment, inima lui Jacy s-a umplut de speranță, dar aceasta a trecut repede. Și-a ridicat mîna și și-a aranjat părul, deja deranjat de mulțimea de asemenea gesturi, apoi a oftat.

– Cred că e o bătălie fără speranță, Sara, a spus ea. Bărbații pot să ne facă necazuri. Uită-te la Darlis. Ar trebui să fie într-un spital. Nu sînt sigură că am să rezist eu însămi.

Sara a înțeles-o greșit.

Vai, draga mea, Ian Yarbro nu ar ridica niciodată mîna asupra ta. Din cîte știu, niciodată nu l-a atins pe băiat.

Jacy știa că Sara avea dreptate. Orice formă ar fi luat furia lui Ian – și se înfuria, nu glumă – niciodată nu devenea violent.

– Nu mi-e frică de bărbatul meu, a spus ea obosită. Doar de ceilalți.

Sara a dat repede din cap.

– Bărbații noștri sînt aspri și le place să fie ascultați, asta e sigur. Dacă îi lăsăm, fac toate regulile, dar majoritatea lor nu ar lovi o femeie sau un copil.

Jacy s-a înveselit puțin. Spera ca populația feminină a orașului să nu îi ceară să conducă o

rebeliune, pentru că ea nu voia așa ceva. Dar nu în clipa aceea.

– Mă bucur că te ocupi de Darlis, a spus el plecat.

S-a dus la Nancy și i-a dat raportul, i-a luat pe Chris și pe Thomas Jr. și i-a condus pe drumul uscat și plin de praf dintre oraș și proprietate. Avea o durere de cap și neplăceri la stomac. Chris a oprit la Corroboree Springs ca să se joace cu noul său prieten, iar casa era minunat de liniștită când Jacy a intrat în ea.

A luat două aspirine, s-a retras în dormitorul cel mare, și-a scos pantofii și i-a aruncat cît colo și s-a prăbușit pe saltea cu un geamăt. În cameră era foarte cald, așa că după un timp Jacy s-a sculat și și-a scos toate hainele, în afară de lenjeria intimă.

A stat acolo cîteva minute cu ochii deschiși, apoi a căzut într-un somn agitat, înfierbîntat, cu vise în care umblau numai orori. Cea pe care și-a amintit-o cel mai bine la trezire era și cea mai urîtă. În acest vis, Ian făcea minunat dragoste cu ea și se simțea atît de bine. În cele din urmă, Ian se transforma în Shifflet, iar comuniunea lor minunată se transforma și ea în ceva crud și urît.

Experiența părea atît de reală și era atît de înfricoșătoare, încît lui Jacy i s-a făcut rău, iar atunci cînd s-a sculat din pat și și-a pus pantalonii scurți și un tricou, senzația de dezgust nu dispăruse. Nu a dispărut nici cînd și-a dat cu apă pe față și a urmărit-o și în bucătărie, unde trebuia să pregătească masa de seară.

Ian a sosit împreună cu Chris, iar băiatul pălăvrăgea cu viteza unei mitraliere despre planurile lui cu Thomas Jr., pentru următoarele zile libere de la școală. Ian, acoperit ca de obicei cu țărînă, cu

[illegible] de lucru pătată de transpirație și bălegar, îl [illegible] fără chef. O urmărea cu privirea pe Jacy, [illegible] se deplasa între frigiderul care mergea cu [illegible] gazului, cuptor și masă.

Jacy l-a privit cu inima îndoită pentru că ochiul [illegible] al lui Ian arăta mai degrabă rău decît bine. După ce el se va fi spălat și va mînca, voia să vadă [illegible] mai îndeaproape. Probabil că avea nevoie de [illegible] doctor, dar știa prea bine că el o să rîdă de o [illegible] propunere.

Jacy a pus pe masă un castron mare cu cartofi, [illegible] a trecut o mînă prin părul care nu fusese cam de mult la coafor și și-a îndepărtat privirea spre Chris. Vorbea despre bătaie, ceea ce ei nu i-a prea plăcut, dar a reușit să îi adreseze un zîmbet.

Dragul meu, du-te și curăță-te, i-a spus ea băiatului. Cina e gata. Chris a chiuit sub stratul lui de murdărie și s-a îndreptat spre hol, supus. Ian a mai zăbovit puțin, după cum se aștepta Jacy.

– Arăți ca dracu', i-a spus el în stilul lui direct.

– Mulțumesc, a răspuns ea. Se poate spune că și ochii tăi au văzut zile mai bune. După care a avut iar ceva de făcut, a trebuit să scoată din cuptor friptura, să toarne fasolea verde pe care o încălzise într-un vas mare, să aducă tacîmurile.

Ian a ezitat un moment, ca și cum ar fi avut ceva de spus, dar l-a urmat pe Chris afară din cameră. Cînd a venit înapoi, un sfert de oră mai tîrziu, cartofii se răciseră, iar friptura la fel.

Jacy voia să rămînă cu Ian, dar Chris și-a terminat masa și a mai stat, ca să vorbească vrute și nevrute despre planurile lui și ale lui Thomas Jr. de a se face mineri, căutători de opal și de a deveni bogați. Dacă nu ar fi vorbit el, liniștea din cameră ar fi fost mormîntală.

Chris a terminat de descris marele lor plan, a luat aer în piept şi a luat o a doua bucată de prăjitură din cele găsite de Jacy în frigider şi a schimbat direcţia conversaţiei.

– Azi nu a venit nimeni la şcoală, doar eu şi Thomas Jr., a spus el important. Toţi ceilalţi au crezut că o să vie acolo domnul Shifflet.

La menţionarea lui Redley, privirea lui Jacy s-a încrucişat cu a lui Ian; a ei era defensivă, a lui de tipul *ţi-am spus eu*. El a ţintuit-o cu privirea timp de cîteva secunde, iar ea nu s-a putut smulge din privirea lui decît atunci cînd el i-a dat conştient drumul.

Ea şi-a aruncat la gunoi mîncarea pe jumătate lăsată în farfurie; pofta de mîncare îi dispăruse complet. S-a apucat să spele vasele în chiuvetă cînd l-a auzit pe Ian spunîndu-i lui Chris să plece din cameră un timp.

Jacy a rămas cu spatele la Ian, iar el a traversat camera fără cel mai mic zgomot şi a ajuns în spatele ei. Ea absorbise în fiecare celulă ceva din esenţa lui şi acum, printr-o vrăjitorie veche cît Vremea Visurilor a aborigenilor, adesea i se părea că ei sînt de fapt o singură persoană.

– Întoarce-te şi uită-te la mine, iubito, a spus el. Era o comandă. Blîndă, dar totuşi o comandă.

Jacy s-a întors şi s-a cutremurat. Ochiul lui arăta foarte rău, avea întregul spectru de la roşu la verde, iar ea i-a simţit durerea întreagă, poate din cauza legăturii dintre ei.

– O, Ian, a şoptit ea, atingîndu-i uşor faţa. Îmi pare atît de rău că te-am băgat în treaba asta, iartă-mă, te rog.

El i-a prins încheietura mîinii, dar prinsoarea îi era blîndă. I-a mîngîiat cu degetul mare palma.

Să nu îţi pară rău, a spus el. Sînt soţul tău, porumbiţo. Necazurile tale sînt şi ale mele, ţi aminteşti?

Ea a încuviinţat din cap, dar era zdrobită şi gata să izbucnească în lacrimi, iar cînd Ian i-a presat mîna de pieptul lui tare, i-a simţit bătînd inima puternic şi sigur. Vocea ei a sunat răguşit şi întretăiat.

Ian, Redley a bătut-o pe Darlis. Practic a omorît-o.

Ian nu a spus nimic, nu a comentat. Doar a aşteptat ca Jacy să continue.

Am fost toată ziua îngrozită – săream la cel mai mic zgomot, eram sigură că Redley o să vină să mă caute la şcoală. Dar eram sigură şi că o să vină după tine cu blestemata aia de puşcă.

Ian a înclinat din cap, i-a ridicat mîna şi a sărutat-o pe palmă. Gestul a fost pentru ea o uşurare, mai degrabă decît unul senzual.

– Nici eu nu am avut o zi prea uşoară, a mărturisit el. Voiam să las în plata Domnului ferma şi să vin să te păzesc la şcoală. A făcut o pauză şi a suspinat greu. Nu îmi place că te duci la şcoală, mai ales că e în plin cîmp, dar aş fi venit acolo să văd dacă eşti în siguranţă.

Jacy aştepta. Ştia ce urmează şi era gata de luptă; cu toată teama şi cu tot tremurul, avea conştiinţa noii ei puteri şi competenţe. Avea în faţă o problemă de viaţă şi de moarte şi, pentru prima dată în viaţa ei adultă, nu fugea la adăpost.

Ian a continuat, fără tragere de inimă:

– Cred că ar trebui să pleci o vreme, Jacy. Înapoi în State, sau măcar la Sydney sau la Adelaide.

Jacy şi-a închis ochii o clipă. Deşi anticipase cererea lui, nu o asimilase încă. Oricare ar fi fost

motivul, adevărul era că el voia ca ea să plece. Iar asta o durea. Cu toate neînţelegerile lor, Jacy urî ideea de a fi despărţită de Ian.

– Mama şi tatăl meu vitreg pot să aranjeze vînzarea casei din Connecticut, a spus ea încet după o lungă tăcere. În glasul ei era o notă de implorare, dar nu putea să îi facă nimic. Aş vrea să merg la Adelaide la un moment dat – ca să aranjez transferul contului meu, să cumpăr antena parabolică promisă lui Chris, să iau nişte lucruri de care avem nevoie la şcoală – dar speram să mergem împreună. Poate în vacanţa şcolară.

Emoţiile lui Ian, adeseori vizibile pe faţa lui frumoasă, erau acum impenetrabile.

– Jacy...

Ea şi-a pus mîinile pe umerii lui.

– Nu are nici un rost să ne certăm, Ian. Rămîn l-a zîmbit, încercînd să îl mai înveselească. Bineînţeles, poţi să mă dai afară. Atunci o să stau la Nancy.

Zîmbetul lui a apărut ca soarele dimineaţa, doar puţin mai strîmb.

– Ştii, dacă nu găsesc o cale să te pun la punct, nu o să mai fiu în viaţa mea în stare să pun piciorul în *„Cîinele şi gîsca"*.

Jacy s-a ridicat pe vîrfurile picioarelor şi l-a sărutat uşor pe buze.

– În ce priveşte punerea la punct, mă pui nemaipomenit la punct în fiecare seară, Ian Yarbro, a spus ea, tachinîndu-l. Cît despre reputaţia ta într-un bar amărît, e un rahat.

El a rîs, a prins-o cu degetele arătătoare de brîul pantalonilor ei scurţi şi a ridicat-o pînă la pieptul lui. O săruta cu foc cînd s-a auzit vocea senină a lui Chris.

Pot să mă întorc acum?

S-au desprins, Jacy puţin roşie şi ameţită, iar Ian amuzat şi probabil puţin frustrat.

În ziua următoare, cînd Jacy s-a dus la şcoală cu Chris şi cu Thomas Jr., toţi elevii absenţi cu o zi în urmă o aşteptau în curte, împreună cu mamele lor hotărîte. Demonstraţia de susţinere din partea femeilor i-a ridicat considerabil moralul lui Jacy, iar în timp ce se îndrepta spre clasă Sara McCulley i-a spus că o să fie o întrunire a femeilor în vechiul cinematograf – în seara următoare, la şapte şi jumătate.

Jacy a răspuns că vine şi a zăbovit o clipă la poartă, în timp ce şcolarii ei discutau de-ale lor.

– Cum îi mai merge lui Darlis?

Sara a clătinat din cap.

– Insistă să lucreze – are nevoie de bani, ştii. Şi s-a întors acasă, deşi şi eu şi Nancy i-am oferit găzduire. A avut un frison, iar faţa ei rotundă ca luna i-a trădat temerile încă înainte să le dea expresie. Redley a plecat să vîneze, el şi ceilalţi tîrîie-brîu cu care merge mereu şi nu se ştie cînd se întoarce. Mi-e groază de ce o să se întîmple cînd o să revină.

– Şi mie, a spus Jacy. Aş vrea să fi evitat toate astea, dar Gladys...

– Ştiu, a întrerupt-o Sara. S-a încruntat, uitîndu-se în jur cu priviri scrutătoare. Ai grijă, doamnă Yarbro. Ai grijă.

În ciuda avertismentului, restul zilei a decurs fără probleme. Nici un semn de la Redley, iar copiii, după reacomodare, erau atenţi şi chiar studioşi. După şcoală, Jacy a luat corespondenţa şi a cumpărat nişte alimente şi i-a luat acasă pe Chris şi pe Thomas Jr.

Tom Senior era acolo. El şi Ian se aflau acoperişul unuia dintre grajduri şi discutau ceva despre starea ţiglelor. Era liniştitor faptul că acceptase prezenţa lui Tom la Corroboree Rise şi chiar îi dădea de lucru.

Băieţii au intrat în casă, ca să mănînce lapte şi biscuiţi, iar Jacy a zăbovit în lumina orbitoare a soarelui cu mîna deasupra ochilor, privind la bărbaţii care coborau şi se îndreptau spre ea.

– Cum merg lucrurile în partea cealaltă a fermei? a întrebat ea, întîmpinîndu-l pe zîmbitorul Tom Senior cu un zîmbet, la rîndul ei.

Tom s-a înseninat.

– Am muncit din greu toată ziua, doamnă, i-a spus el. Curînd puteţi ţine acolo nişte cai, dacă vreţi.

Jacy călărise mult în tinereţe, în timpul vizitelor sale la Jake şi se gîndea să se apuce din nou.

– Poate am să aduc, a spus ea, uitîndu-se la Ian, în timp ce acesta venea lîngă ea. Aş putea să cresc cai de curse şi să îl concurez pe soţul meu.

Ian avea faţa umbrită de pălărie, aşa că Jacy nu a putut să-i vadă reacţia. Ideea îi venise pe neaşteptate şi nu era nici ea prea sigură asupra oportunităţii.

– Cînd luăm ceaiul? a întrebat el.

Jacy îşi iubea pînă la uitare de sine bărbatul şi i se dedicase trup şi suflet, dar întrebarea a deranjat-o.

– Curînd, a răspuns ea cu o dulceaţă înţepătoare. Nu a putut rezista: o să fiu foarte fericită cînd o să vină Alice Wigget.

– Şi eu, i-a întors-o Ian. S-a adresat apoi lui Tom Senior, care sigur simţise că aerul se încarcă, dar făcea tot ce putea ca să arate că nu vede nimic. Stai cu noi să bei un ceai, Tom?

Tom Senior a clătinat din cap:

Mulţumesc, cu plăcere, dar azi doamna Allator a pus la cuptor una din reţetele ei [illegible] O să se supere dacă eu şi băiatul nu [illegible] acolo să mîncăm.

Probabil că Ian a zîmbit – Jacy nu putea să vadă, [illegible] acelei pălării infernale – dar i-a întins [illegible] lui Tom Senior. Strîngerea lor de mînă părea [illegible] spună că ei sînt nişte bărbaţi serioşi, care [illegible] parcă să facă faţă hachiţelor muiereşti.

'Na z'ua, atunci, i-a spus Ian.

Tom a dat din cap a salut, l-a cules pe Thomas [illegible] care ronţăia biscuiţi şi a pornit spre Corroboree Springs în maşina lui veche.

Ian şi Jacy au rămas în curte, cu acea electricitate ciudată, de neînlăturat, făcînd scîntei între ei. Din ziua precedentă, cel puţin, erau de acord, mai ales în pat, dar acum în aer plutea un fel de ostilitate politicoasă.

Deci zici că merg? a întrebat Jacy, ca să deschidă conversaţia. Vreau să spun, familia McAllister.

Ian a dus mîna la borul pălăriei, semn sigur că se cocea ceva în spatele acelei feţe aflate în umbră.

– Sînt oameni buni, a recunoscut el. Ce e cu treaba aia cu crescut cai?

Deci *asta* era. Jacy a răsuflat uşurată în sinea ei.

– Mă gîndeam şi eu, Ian. Ştii că am acolo un grajd foarte bun.

– Dacă vrei un cal, îţi dau eu unul, a întrerupt-o el. Vorbea scurt, iar din clipa aceea şi răbdarea lui Jacy s-a terminat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ian, a şoptit ea, pornind-o spre casă, vrei să nu te mai porţi de parcă azi-mîine o să îţi tai ouăle? Vorbeam şi eu, asta e

tot. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să îți fac concurență!

El a apucat-o de mînă și a tras-o înapoi, în liniștea toridă dintre ei parcă tuna. Nasul el era la un centimetru de al lui, iar ea putea să îi vadă fața întreagă, în ciuda pălăriei. Ochiul lui nelovit arunca fulgere albastre.

– Am început să mă cam satur să te tot aud vorbind așa, a informat-o el cu o voce amenințător de liniștită. Și să nu îți treacă prin cap vreodată că o să *poți* să concurezi cu mine cînd e vorba de crescut cai.

Jacy a încercat să se elibereze, dar nu a putut.

– La naiba, Ian, ce e cu tine? a întrebat ea, șuierînd ușor. Fuseseră prea multe evenimente dramatice în casa Yarbro și nu era bine pentru Chris – de altfel, pentru nimeni. Ești atît de stresat de treaba cu Redley Shifflet că ai devenit atît de misogin, încît te simți amenințat de ideea că aș putea să îți fac concurență?

– Cînd te-am luat, am luat o nevastă, i-a întors-o el. Nu mînă de lucru, nu șefi, nu nimic. Doamne Dumnezeule, dacă continui așa, o să își bată joc de mine toată Australia de Sud!

Acum totul era limpede: Ian fusese la *„Cîinele și gîsca"* și avusese discuția aceea cu Bram McCulley, discuție în timpul căreia mîndria lui masculină fusese serios șifonată.

Jacy și-a mai îndulcit tonul.

– Ce a spus Bram? a întrebat ea.

Ian a murmurat o înjurătură și a luat-o spre umbra făcută de copacii din fața casei.

– Măcar să plecăm din soarele ăsta, a mormăit el.

Jacy şi-a ascuns un zîmbet. Bietul Ian! Imaginea lui de bărbat neînduplecat fusese zdruncinată puternic. Trebuia să fie condus cu mai mare grijă.

Cînd au ajuns la umbră, Jacy s-a aşezat pe iarba verde, cu picioarele încrucişate, dar Ian a rămas în picioare. Îşi scosese pălăria – era ceva, totuşi – dar arăta foarte prost dispus, iar Jacy a simţit cum o părăseşte o parte din încrederea în sine.

Ce ţi-a spus Bram McCulley, Ian? a insistat ea, dar mai blînd chiar decît înainte.

El a mai tras o înjurătură printre dinţi, apoi s-a uitat în ochii ei.

Pe aici pe la noi avem felul nostru de viaţă. Un bărbat îşi vede de treaba lui, iar femeia lui nu îşi bagă nasul prin cîrciumi şi nu stîrneşte tot felul de necazuri.

Jacy a ridicat din umeri.

– Recunosc că am intrat în cîrciumă şi ştii că nu am de gînd să îmi cer scuze, aşa că să nu mai vorbim despre asta. Iar dacă prin „stîrnirea de necazuri" te referi la scoaterea lui Gladys Shifflet din casa aia, nu te porţi corect. Ştiai ce am de gînd. Chiar m-ai ajutat.

Ian s-a oprit din plimbarea lui nervoasă şi a rămas în faţa ei. Şi-a aruncat pălăria în iarbă, fără să îşi dezlipească privirea de a ei.

– Nu asta e problema, a spus el cu un efort vădit de a fi diplomat. E vorba de întrunirea pe care o plănuiesc femeile.

„Şi uite cum umblă vorbele", s-a gîndit Jacy şi a suspinat.

– Mi-a spus şi mie Sara McCulley, a spus ea. Nu a fost ideea mea, Ian.

– Poate că nu direct, a făcut Ian o jumătate de concesie, furios. Dar dacă apare o revoltă, tu ești cea care i-a sădit semințele.

Jacy a gemut și s-a rezemat cu spatele de trunchiul copacului.

– Sau asta au hotărît bărbații din Yolanda?

– Corect, a răspuns el. Și au tot dreptul să jupoaie pielea de pe mine, pentru că te-am scăpat din mînă. Sînt prietenii mei, Jacy, oameni pe care îi cunosc de cînd mă știu, pentru mine contează ce cred ei.

Ea voia să îl ajute, voia sincer, dar nu știa cum.

– Ce vrei să fac? a întrebat ea, punîndu-și palmele blînd pe ambii lui obraji.

Lui Ian îi dispăruse furia destul de mult ca să își întoarcă ușor capul și să pună un sărut pe palma ei. Apoi a gemut și inima ei s-a topit pe jumătate, atunci și acolo.

– Nimic din ce ai vrea tu să faci, porumbițo, a spus el, clipind din ochiul cel sănătos.

Pe Jacy a durut-o, în ciuda schimbării lui de atitudine, pentru că problema era într-adevăr foarte serioasă și gravă. Era un om inteligent, dar cu idei învechite, care îi fuseseră inoculate. Nu putea fi determinat să se schimbe fundamental; modul de viață pe care îl ducea avea nevoie de tărie și, da, de încăpățînare. Dar în ce o privea pe ea, Jacy tocmai își descoperise puterea de a schimba lucrurile, și nimic nu o mai putea întoarce din drum.

„Dacă n-o să reușim?" s-a întrebat ea, iar întrebarea însăși a umplut-o de lacrimi de durere.

– Ți-ai dori să nu fi venit aici? a întrebat ea cu voce răspicată.

– Nu, porumbițo, a răspuns el fără ezitare. Pentru nimic în lume. Dar adesea mi-aș dori să fii

– să semeni mai mult cu o femeie australiană în unele privinţe.

Ca de obicei, onestitatea lui a lăsat-o fără apărare pe Jacy.

– În ce privinţe, Ian?

El a suspinat.

– Aş vrea să fiu din nou capul familiei mele.

– Mi se pare cinstit. Eşti capul familiei. I-a luat mîna. Ian, nu încerc să îţi iau locul şi nici nu vreau să devin stăpîna ta. Pur şi simplu vreau să fiu partenerul tău. Vreau să împart cu tine problemele şi responsabilităţile, ca şi autoritatea. E atît de greu de înţeles?

– Nu, a răspuns el pe loc. Şi întrucîtva trist. Sună nemaipomenit în teorie. Dar e al dracului de greu să o pui în aplicare în lumea reală.

Ea a înclinat din cap, aprobator. De fapt, s-ar putea să fie de-a dreptul imposibil. În momentele acelea, Jacy înţelegea mai bine ca oricînd problemele pe care le avuseseră mama şi tatăl ei încercînd să pună laolaltă două culturi diferite şi două tipuri de gîndire.

„Dacă îl pierd pe Ian, o să mor", s-a gîndit Jacy disperată. Dar ştia că o aşteaptă aceeaşi soartă dacă se pierdea pe ea însăşi.

Se părea că Ian şi Jacy au ajuns încă o dată în impas.

Au intrat în casă. Ian a făcut un duş şi şi-a pus haine curate, iar Jacy a fiert ceaiul. În timpul mesei a vorbit despre orice, numai despre deosebirile lor de păreri nu, iar în pat s-au prefăcut că problemele nici măcar nu există. Dormitorul era tărîmul vrăjit, în care relaţia lor era perfectă.

În dimineaţa următoare, cînd Jacy s-a trezit, Ian era deja în picioare. Ea avusese un somn foarte

bun, poate pentru că Ian o iubise atît de complet în timpul nopţii, încît acum se simţea odihnită şi puternică. Chiar optimistă.

După micul dejun, Jacy şi Chris l-au luat pe Thomas Jr. de la Corroboree Springs şi s-au îndreptat spre oraş.

Redley Shifflet s-a ţinut deoparte şi de data aceasta, iar Jacy a început să creadă că fusese puţin cam prea paranoică să se teamă de el. Era evident că e un laş şi că după bătaia primită de la Ian se ferea să mai facă scandal.

Ajungînd la această concluzie, a respirat uşurată. Şi-a predat orele din ziua aceea – şcoala era plină de copii – şi a plecat spre casă la ora obişnuită. Ian nu era acasă, dar asta nu o îngrijoră. Proprietăţile lor puse împreună se întindeau pînă departe, iar el putea fi oriunde.

Era foarte cald. Jacy a făcut nişte sandvişuri pentru cină şi a mîncat împreună cu Chris pe verandă. A pus cina lui Ian pe o farfurie, în frigider, a scris un bilet în care îl anunţa că merge la întrunirea Sarei şi a plecat spre Yolanda, luîndu-l cu ea şi pe Chris. Era sigură că nu va fi singurul copil la întrunire; puştii puteau să se joace afară, în timp ce mamele lor discutau înăuntru.

În mod surprinzător, la cinematograf era o adevărată mulţime în seara aceea. Telegraful tufişurilor îşi făcuse datoria şi vestea despre întrunire se întinsese repede. Erau acolo şi femei de la cele mai îndepărtate ferme şi proprietăţi. Veniseră în rochiile lor obişnuite, femei bătute de soare şi care munceau din greu, cu feţele hotărîte.

Era clar că era vorba de o rebeliune, iar Jacy a fost în acelaşi timp înfricoşată şi onorată cînd a fost aleasă să conducă această revoltă.

Aceste femei practice şi neclintite nu voiau mare
ru, nu voiau cariere şi nici măcar să aibă banii
In majoritatea cazurilor. Voiau doar educaţie
ntru copiii lor – fete şi băieţi – şi erau gata să
e pentru acest lucru.
ncă o dată, Jacy s-a văzut prinsă între iubirea
ntru soţul ei şi principiile ei. Şi-a muşcat buza şi,
rînd că el o să înţeleagă, şi-a asumat rolul.

16

Iarba dintre tufişuri era atît de uscată, încît se sfărîma, iar aerul era fierbinte, încărcat. O singură scînteie, un chibrit lăsat neglijent pe jos – s-a gîndit Ian neliniştit – şi întregul peisaj se putea transforma într-o mare de flăcări.

Nu s-a putut opri să facă o paralelă între vreme şi situaţia lui cu Jacy. Amîndouă erau la fel de volatile.

Ian stătea lîngă gard şi privea cum se apropie maşina strălucitoare de la Merimbula. Din ea a ieşit Wilson Tate, care a scos din spate o iapă de culoarea untului de arahide, pe care Ian o cumpărase drept cadou pentru Jacy.

Cu ochi expert, Ian a privit animalul care cobora pe rampă. Jacy părea să aibă încredere absolută în capacitatea ei de a călări un cal, dar de fapt era o călăreaţă fără experienţă. Dacă iapa nu era destul de bine îmblînzită, o să o trimită direct la grajdurile de la Corroboree Springs.

Tate a scos căpăstrul de pe capul calului şi l-a salutat pe Ian.

– Nu am crezut niciodată că o să faci afaceri cu Merimbula, nici în ruptul capului. Bram are dreptate.

...nca aia de nevastă-ta a pus şaua pe tine ...e tot, ai?

...a tăcut, s-a răstit la el Ian, uitîndu-se dincolo de ... absorbit de inspectarea calului. A început ... să pună harnaşamentul, sperînd că Tate o să îl ... în pace.

...ar ţi-ai găsit.

Nu e de mirare că coloniile alea rebele s-au ...prins de Mama Anglie, a comentat Tate în ...tinuare, înţelept. Dacă în ţara aia toţi sînt ca alde ...vastă-ta...

Ian tocmai strîngea chinga şi a tresărit, strîngînd ...ai mult decît trebuia. Iapa a nechezat de durere şi ... a întors capul spre el. Lui i-a părut rău imediat şi ... bătut animalul pe gîtul asudat şi a murmurat ...uvinte de liniştire, desfăcînd şi chinga. În cele din ...mă, a întors capul spre amicul lui şi i-a vorbit în ...mp ce îşi trăgea mănuşile de piele.

Dacă mai ai ceva de spus despre doamna Yarbro, a zis el mînios, te avertizez să-ţi alegi cu grijă cuvintele.

Tate a scos o ţigară din pachetul din buzunarul cămăşii, a pus-o în gură şi a aprins-o cu o brichetă cu încărcătură unică. Ian s-a gîndit din nou la iarba prea uscată.

Nu te aprinde prea tare, Ian, i-a spus Tat, zîmbindu-i prin fumul care îi înconjura capul. Întîmplător, apreciez o femeie de caracter. Problema e că a luat-o şi pe nevastă-mea şi pe toate femeile de aici şi pînă la Willoughby şi a pus la cale o revoltă.

Ian s-a scărpinat la ceafă.

– Şi te întrebi ce am de gînd să fac cu ea?

Tate a tras cu sete din ţigară şi a lăsat apoi fumul să iasă în voie.

– Nu. Îmi închipui că nu ştii ce să faci cu ea. Nici noi nu ştim nici noi, ăştelalţi. Pur şi simplu îmi exprim compasiunea.

Ian a chicotit – Tate descrisese foarte bine situaţia. În spatele lui, iapa a început să nu mai stea să se agite, dornică să arate ce ştie.

– Poate că Jacy are dreptate în unele privinţe, spus el. Uită-te la Redley, de exemplu. În locul ăştia în care o bătea pe nevastă-sa de era leşinată, şi Dumnezeu ştie ce îi mai făcea ăia mici, noi ne uitam în partea ailaltă şi ziceam că e treaba noastră.

– A fost o vreme cînd un bărbat putea să îşi vadă de familia lui cum îi venea lui mai bine, a replicat Tate. Uită-te la bătrînu' meu. Ne umplea de viermi pe mine şi pe fraţii mei şi cuvîntul lui era lege în casă. Mama, Dumnezeu să o odihnească, nu a îndrăznit să scoată un cuvînt în faţa lui.

Ian s-a întors spre el, gîndindu-se la tatăl lui. Un om de treabă, dar care nu era unul care să îşi arate afecţiunea faţă de un puştan. A trecut frîul peste capul iepei şi a urcat în şa. Animalul a tresărit nervos, iar el l-a calmat cu blîndeţe.

– Lumea s-a schimbat, i-a spus el prietenului lui. S-a aplecat în faţă, cu mîna lăsată liber pe şa. Să îţi spun drept, niciodată nu am înţeles cum poate un om să se simtă mai bine cînd dă într-o femeie. Mie mi se pare că e un fel de laşitate.

Înainte ca Tate să îi poată replica, privirile le-au fost atrase de o maşină care se apropia şi care ridica în urmă-i un nor de praf roşu-maroniu. Ian nu a recunoscut maşina.

– Cine ar putea fi? a murmurat el, deşi ştia că Tate nu îl putea lămuri.

[illegible] de la Merimbula, a confirmat Tate, nu [illegible] mașina.

[illegible] arătat cu capul spre poarta pe care o bloca [illegible] Acesta a deschis-o larg, ca să îi permită să [illegible] Simțea un gol în stomac, la fel cu acela [illegible] de neliniștea dată de iarba uscată.

[illegible] ora nici Collie, care să o aducă pe Alice [illegible] nici – și Tate îi confirmase – Andrew [illegible] Withers, cu vreuna din propunerile lui fără sorți [illegible] blândă. Ian știa cu siguranță că se apropia un [illegible]

A călărit apoi pînă în curtea casei și s-a aplecat [illegible] bută ușor pe gît iapa, în așteptarea mașinii.

Era o mașină englezească luxoasă, strălucitoare, [illegible] un șofer cu un fel de uniformă. Dar ferestrele din [illegible] erau fumurii, așa că nu a putut să vadă cine [illegible] era înăuntru.

Și avea vreo două idei de cine ar putea să fie. Ar [illegible] putut fi Elaine Bennett, mama naturală a lui Chris, [illegible] să își ia băiatul. Sau, mai probabil, bogații părinți [illegible] lui Elaine, veniți în același scop.

Ian a strîns din dinți și a așteptat. Mai degrabă se [illegible] apucă dracu' să vîndă înghețată în iad decît să dea [illegible] copilul.

Mașina a oprit cu un sunet șoptit în spatele casei, șoferul a ieșit, l-a salutat pe Ian cu mîna la chipiu și s-a dus în partea cealaltă, ca să deschidă portiera.

Din spate a ieșit o femeie subțire, îmbrăcată scump și cu mănuși albe, lungi. Avusese buna idee de a își pune o pălărie largă, care o ferea de soarele dogoritor, dar altfel hainele ei erau destinate unui climat mai rece.

– Ian Yarbro? a întrebat ea cu acel accent american ciudat, plat și nazal.

Mama lui Jacy, bineînţeles.

Ian şi-a împins pălăria pe ceafă şi a oftat. Ar fi fost mai uşor cu Elaine sau cu părinţii ei.

– Da, a răspuns el descălecînd şi lăsînd iapa, cu frîul tîrîndu-se prin praf.

Femeia i-a întins fără entuziasm mîna. mănuşă şi i-a spus:

– Sînt doamna Michael Walsh – Regina nu ai ghicit deja. Fiica mea e pe aici?

Ian intrase în defensivă, dar nu voia să îşi arate slăbiciunea.

– Nu, a spus el politicos. Mi-e teamă că se află încă în oraş, la un fel de întrunire. A făcut un ocol larg spre casă. De ce nu intraţi, dumneavoastră şi şoferul dumneavoastră, în casă, ca să mai scăpaţi de căldură? Cred că vă pot găsi ceva rece de băut.

Doamna Walsh s-a uitat reprobator.

– Jacy mi-a dat a înţelege că aveţi personal casnic, a zis ea rece.

Ian nu voia nici de-al dracu' să îi spună de ce lipseşte Alice. De fapt, nici nu voia să vorbească despre ea. La urma urmei, avea în faţă o femeie care îşi abandonase soţul şi îl despărţise de copilul lui, păcate de neiertat aici, în ţara tufişurilor, ca de altfel peste tot.

– Cred că sînt în stare să deschid şi singur frigiderul, a spus el cu o politeţe exagerată.

Regina avea aceiaşi ochi albastru-verzui ca ai fiicei ei. Acum fulgerau iritaţi; nu pentru multă vreme, însă.

– Sper şi eu acest lucru, a spus ea cu aceeaşi cordialitate aspră pe care i-o arăta Ian.

El a condus-o în casă, făcîndu-i semn şi şoferului să vină după ei. Wilson Tate, care legase iapa de un stîlp în ţarc, în timpul schimbului de cuvinte

Dar Ian şi soacra lui, i-a urmat cu nonşalanţă. Era un amator de bîrfă, mai rău decît orice muiere.

Pentru prima dată în viaţa lui, lui Ian bucătăria lui Hillary i-a părut foarte înghesuită şi străină, de-a dreptul. Şi-a amintit de bunele maniere şi i-a ţinut scaunul Reginei, dar aceasta a stat deoparte şi s-a uitat la şofer şi la Willson Tate, apoi la Ian. Mesajul era clar: doar nu te aştepţi ca eu, o *lady,* să stau împreună cu aceşti... oameni.

Ian a simţit cum se roşeşte de iritare.

Poate că o să vă simţiţi mai bine pe verandă, a spus el, făcîndu-le semn cu capul lui Tate şi şoferului să ia loc la masa de lemn.

Mama lui Jacy s-a înseninat şi şi-a ridicat bărbia aristocratică, pornind cu mers maiestuos spre verandă. La început, Ian s-a mirat că ea ştia unde era veranda, dar apoi şi-a închipuit că fusese împreună cu Jake în casa asta, înainte de divorţ.

Şoferul, un om supraponderal, care suferea vădit de căldură în uniforma lui, şi-a dat ochii peste cap sugestiv.

– Parcă ar avea o muscă pe nas, a comentat Wilson Tate.

Ian s-a abţinut de la orice comentariu, deşi era limpede că Regina avea ea *ceva* pe undeva. A cotrobăit prin frigider pînă cînd a găsit două beri şi una din mult-iubitele *Diet Coke* ale lui Jacy.

A dus berea la masă, unde Tate şi şoferul aşteptau nerăbdători băutura rece, apoi s-a îndreptat hotărît spre verandă cu cutia de Coca-Cola.

Regina stătea în leagăn şi îşi făcea vînt cu poşeta ei subţire. Îşi scosese pălăria, iar părul îi era ud de transpiraţie. A acceptat băutura imediat şi a mormăit ceva gen „mulţumesc".

Ian a dat din cap şi s-a sprijinit de balustrada verandei, cu braţele încrucişate.

– Jacy va fi foarte surprinsă să vă găsească aici, a spus el.

Regina i-a adresat încă una din privirile ei de căţea bogată, dar el a reuşit să surprindă şi o umbră de delicateţe în ochii ei şi a înţeles că nu era chiar atît de scorpie pe cît îl făcuse să creadă. De fapt, părea clar că era capabilă de multă tandreţe, poate chiar de multă pasiune, ca şi fiică-sa.

Dacă Jake Tiernan o iubise pe femeia asta, şi se pare că o iubise, atunci avea ea ceva bun în ea.

– Nu am nici o îndoială că sosirea mea va fi un adevărat şoc pentru fiica mea, a spus ea cu un ton mai rece decît berea pe care o beau Tate şi şoferul. Sîntem de acord, măcar în privinţa asta.

Ian s-a scărpinat la ceafă şi a dat peste locul în care îl cusese Jake şi în care acelaşi Jake îl tunsese de parcă era vorba de o oaie.

– Cred că v-a scris despre Jake, a început el prudent.

Trăsăturile acelea de bronz au fost cuprinse de tristeţe. Dacă nu ar fi fost tendinţa asta de neam prost, Regina ar fi fost o femeie minunată.

– Da, ştiu că s-a dus. Bineînţeles, mi-a părut rău să aflu.

Ian a dat din umeri şi nu a mai discutat subiectul Jake. Era, se pare, prea sensibil.

Şi-a scos pălăria şi şi-a trecut mîna prin păr. Femeia asta îi displăcea foarte tare, dar ştia că nu pentru ce îi făcuse lui Jake. Asta era o chestie veche, iar Jake suferise, dar ieşise destul de bine din experienţă. Nu, ce îl rîcîia pe Ian era că ştia sigur că doamna Walsh venise la Yolanda şi în special pe proprietatea lui, ca să o convingă pe

Jacy că nu avea ce căuta printre tufişurile australiene.

Şi partea şi mai rea era că se prea putea ca Regina să aibă dreptate. Pe aici viaţa era cam grea, goală de toate facilităţile de care probabil că Jacy se bucurase în State şi era clar că în materie de drepturile femeii, Yolanda era cu o sută de ani în urma vremurilor. Şi mai era şi ameninţarea lui Hadley Shifflet.

Probabil că Regina i-a ghicit o parte din gînduri, pentru că i-a zîmbit indulgentă şi i-a spus:

Trebuie să înţelegi că fiica mea a trecut prin multe în anii aceştia. Ţi-a spus de prietenul ei Paul, sînt sigură că a fost devastată de moartea lui. A făcut, delicată, o pauză şi s-a uitat la peisaj. După un moment, privirea i s-a concentrat iar pe figura lui Ian. Jacy nu este în măsură să îşi ia angajamente pe termen lung.

Ian a simţit o emoţie nouă, înrudită cu teroarea, dar nu a permis să se vadă pe faţa lui mai mult decît o scurtă străfulgerare.

– Asta rămîne să o decidă Jacy, nu credeţi?

– Nu, a răspuns Regina hotărîtă. Nu cred. Are acţiuni impulsive, pe care de obicei le regretă. Problema e că Jacy suferă probabil în tăcere, cum a făcut şi cînd a murit Paul.

Ian s-a întors, apucînd bine balustrada, pentru că simţea că nu îşi mai poate controla expresia feţei. Din fericire, se putea încă baza pe voce.

– Cred că a suferit foarte mult.

– Enorm, a confirmat Regina, suspinîndu-şi vorbele. De atunci, nu a mai fost aceeaşi.

– Da, durerea te transformă aşa, a vorbit Ian pentru pămîntul la care se uita. Pămîntul acesta, capabil să îţi aducă cele mai mari suferinţe, ca şi

cea mai iubită dintre femei. Le respecta amîndurora puterea pe care o aveau asupra lui. Şi le iubea cu aceeaşi măsură.

– Sînt perfect de acord, a spus Regina. Am să vorbesc franc, domnule Yarbro – Ian –, Jacy pur şi simplu nu e pregătită pentru o căsătorie. Mai ales cu un om care trăieşte în locul ăsta uitat de Dumnezeu, la mama dracului.

Asta l-a făcut pe Ian să se întoarcă. Şi-a relaxat conştient muşchii strînşi ai maxilarelor.

– Nu vorbim aici de o fetiţă, doamnă Walsh, a arătat el. Jacy e o femeie matură. Cred că ştie singură pentru ce e şi pentru ce nu e pregătită.

Au fost amîndoi surprinşi de zgomotul unor palme bătute în spatele uşii-cortină. Inima lui Ian parcă s-a oprit din bătut. S-a ridicat drept şi a văzut o pe Jacy bătînd din palme. Inima a început să îi bată mai tare, în parte pentru că nu o auzise venind cu maşina, iar pe de altă parte pentru că de cîte ori o vedea era cuprins de starea aceea de vrajă.

– Mulţumesc, Ian, a spus ea, deschizînd uşa. Ai putea să îmi dai şi în scris?

El a zîmbit fîstîcit, dar a simţit o durere ascuţită, pentru că el ştia mai bine ca oricine cît de uşor putea să o piardă pe Jacy. Ea era ca una din păsările acelea tropicale; dacă încerci să o îmblînzeşti, ar putea să zboare spre cerul albastru.

– Nu recunosc nimic, a spus el în glumă.

Jacy a păşit pe verandă, iar Regina, care abia aştepta să o vadă, s-a ridicat în picioare şi şi-a întins braţele.

– Fetiţo, a spus ea.

Jacy a primit îmbrăţişarea mamei.

– Bună, mamă, a zis ea cu o resemnare afectuoasă în glas. Ţi-a trebuit ceva pînă să te hotărăşti.

[illegible] cazul să le lase pe cele două femei [illegible], Ian s-a întors în casă şi şi-a scos o bere. [illegible] Tate l-a bătut prieteneşte pe spate şi i-a [illegible] că o să instaleze iapa pe care o adusese într-[illegible] din grajduri şi cu asta dus a fost.

Ian s-a aşezat la taclale cu şoferul, la masa de [illegible], dar numai la asta nu îi stătea mintea. Se [illegible] la cele două femei de pe verandă. Arătau la [illegible] cu excepţia unei evidente diferenţe de vîrstă. [illegible] şi gîndeau la fel?

Jacy îşi aşteptase mama într-o anume măsură, dar nu se pregătise să o primească. Avea deja [illegible] pe cap, revoluţia la scară restrînsă, Redley Whitlet care pîndea pe undeva prin tufişuri, fără îndoială pregătindu-şi răzbunarea împotriva ei şi a lui Ian. Iar acum trebuia să se lupte cu o mamă prea binevoitoare.

Am o cameră de hotel – cu mare indulgenţă o pot numi aşa – la Willoughby, a anunţat-o Regina îndată ce ea s-a aşezat pe leagăn, cu mîinile în poală. Poţi să vii cu mine chiar în seara asta. Ne tragem sufletul şi apoi zburăm acasă. Michael o să se ocupe de divorţ.

Jacy a tresărit la auzul cuvîntului.

– Întîi de toate, mamă, nu merg nicăieri, a spus ea răbdătoare. Îl iubesc pe Ian şi am de gînd să stau cu el. Iar doi, Michael nu e avocat, e pediatru.

Pe faţa Reginei, încă plină de bucurie, începuse să se citească dezamăgirea.

– Nu fi încăpăţînată, draga mea, a început ea să pledeze. Asta nu e o viaţă pentru tine şi ştii foarte bine asta.

– Nu a fost o viaţă pentru tine, mamă, a pus lucrurile la punct Jacy, de data asta mai puţin

răbdătoare. Dar eu sînt pe jumătate australiancă și am locul ăsta în sînge, ca și Ian.

Regina a scos un suspin teatral.

– Fugi de aici, crezi că nu știu ce s-a întîmplat aici? Știu, pentru că și eu am făcut același lucru am considerat că o pasiune a tinereții e adevărata dragoste. Și din cauza asta am zdrobit inima unui om foarte de treabă.

Jacy nu și-o amintea pe Regina vorbind atît de frumos despre Jake. De obicei, ea se referea la fostul ei soț în termeni mult mai puțin amabili.

– Ce s-a întîmplat între tine și tata? a întrebat ea cu degetele strînse între ale mamei.

Gura Reginei s-a strîmbat într-un zîmbet trist și melancolic, iar privirea i s-a mutat undeva la orizont După un timp lung, i-a răspuns fiicei ei cu un ton ezitant:

– Pur și simplu eram atît de diferiți. El iubea locul ăsta uscat și plin de praf, iar, după ce noutatea a dispărut, mie mi s-a făcut un dor teribil de Manhattan. Am început să ne certăm... Regina s-a uitat iar la Jacy, cu sprîncenele ridicate șovăitor.

– Și atunci? a întrebat Jacy ușor.

– Jake a întîlnit o altă femeie. Regina și-a închis ochii o clipă. Amintirile o dureau. Văzînd șocul de pe fața fiicei ei, a continuat repede: nu a fost vina lui în întregime, draga mea. Era tînăr și foarte viril, iar eu am refuzat să mai împart cu el patul timp de șase luni.

Pe Jacy lacrimile din ochi o ardeau; plîngea pentru ambii ei părinți. Probabil că Regina se simțise o străină în acest loc straniu și ostil, iar Jake probabil că era în căutarea iubirii pe care tocmai o pierduse.

– Ți-a fost dor de el după ce l-ai părăsit?

Regina a avut un zîmbet care i-a răvăşit inima.

Dor de Jake? Am plîns un an întreg. De cîte ori suna cineva la uşă, mă rugam să fie el. Şi-a tras mîna. Lui Jake i-ar fi plăcut în Statele Unite, dar era un încăpăţînat, fir-ar el să fie de catîr australian dat naibii, nici măcar nu a vrut să vină în vizită. Parcă ar fi dat vina pe toată America, sau pe mine, că sînt americancă, pentru tot ce i se întîmplase lui.

Jacy s-a gîndit neliniştită la toate remarcile lui Ian despre ideile ei yankee şi şi-a muşcat buza. Dacă Ian devenea tot mai dezamăgit de căsnicia lor, din cauza deosebirilor lor, şi îşi găsea o altă femeie?

Dacă se întîmpla asta, ea avea să moară. Dar s-a gîndit că înainte de asta îl omoară pe Ian cu mîna ei.

– Presupun că ai moştenit Corroboree Springs, a spus Regina.

Jacy i-a fost recunoscătoare pentru schimbarea subiectului, deşi ştia că era vorba de un respiro temporar. Regina nu accepta să străbată jumătate de lume fără să îşi vadă scopul atins.

– Cam aşa ceva, a spus Jacy, dînd din cap. Ian a primit izvoarele, eu pămîntul.

Regina s-a uitat la ea uluită.

– Ian a moştenit? De ce naiba şi-a rupt Jake proprietatea în două în halul ăsta?

Jacy a zîmbit. Îi lipsea Jake foarte mult, dar era şi puţin deziluzionată de ce tocmai auzise despre el.

– Tata credea că eu şi Ian sîntem făcuţi unul pentru altul. Bănuiesc că şi-a închipuit că dacă ne transformă în parteneri o să ne determine şi la alte lucruri.

– Şi şi-a atins scopul, bătrînul ticălos, a reflectat Regina, privind iar spre peisaj.

Soarele începea să apună, iar din casă veneau sunete familiare: rîsete bărbăteşti, pălăvrăgeala neîncetată a lui Chris, nişte ştiri cu paraziţi de la radioul mare, de modă veche, aflat în camera de faţă.

– Da, a fost de acord Jacy. Şi-a atins scopul.

– Chiar nu vrei să te întorci acasă?

– Casa mea e aici, unde e şi Ian, a răspuns Jacy.

Regina a strîns din buze.

– O să îţi regreţi alegerea asta grăbită, Jacy. Asta o să se întîmple cînd pasiunea o să dispară şi o să dispară, orice ai zice tu. Apoi începi să urăşti locul ăsta inospitalier.

Jacy a suspinat.

– Mamă, nu are nici un rost să discutăm subiectul, a spus ea cu blîndeţe. Rămîn aici.

– Pînă cînd apare un copil? a întrebat în şoaptă Regina, dintr-odată serioasă. În felul ăsta o să fie lovit şi copilul acela, şi băiatul din casă, şi Ian. Şi, mai mult decît toţi, tu.

– Mamă...

Regina plîngea. S-a desprins de Jacy şi s-a ridicat, mergînd în cealaltă parte a verandei.

– Lasă-mă puţin în pace, a spus ea între hohote. Nu îţi poţi închipui ce rău îmi face să văd că istoria se repetă, *nu poţi să îţi închipui*.

Jacy a deschis uşa de plasă, dar a mai zăbovit în prag puţin.

– Am să-i spun şoferului să îţi aducă bagajele înăuntru.

– Nu te osteni, a răspuns Regina, întorcîndu-se spre ea. Mi-am lăsat lucrurile la Willoughby, la hotel, şi mă întorc acolo îndată ce îmi revin.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea, dar Jacy a simţit că i se rupe inima că Regina o părăseşte

fii de repede. Fuseseră nu numai mamă şi fiică, ci şi foarte bune prietene. O durea că o să plece fără să râdă împreună, fără să aibă discuţiile acelea de la suflet la suflet şi fără să bîrfească personajele fascinante din cercurile în care se învîrteau Regina şi Michael.

Ai văzut calul? a strigat Chris, incapabil să se abţină, atunci cînd Jacy a intrat în bucătărie ca în transă, şi-a spălat mîinile şi a început să pregătească automat cina. Nu o deranja să gătească – uneori chiar îi plăcea – dar categoric abia aştepta să se întoarcă Alice.

– Ai văzut calul pe care ţi l-a cumpărat tata?

Jacy s-a oprit din lucru, ţinînd o tigaie la douăzeci de centimetri deasupra aragazului şi s-a uitat la faţa lui Ian. Wilson Tate dispăruse, dar, se aflau acolo şoferul angajat de Regina la Willoughby, Chris şi Ian.

– Cal? a întrebat ea în mod stupid.

Ian s-a uitat la ea cu o plăcere timidă, ca un băieţel care oferă flori unei fetiţe.

– Spuneai că vrei să călăreşti, a răspuns el.

Ea a uitat de tigaie şi a lăsat-o să cadă cu zgomot şi s-a dus ţintă la uşa din spate. Uitase de toate îndoielile şi de problemele ei, pentru moment. Văzuse maşina de la Merimbula şi remorca pentru cai, dar fusese mai interesată de limuzină.

– Unde e calul? a întrebat ea cu răsuflarea tăiată. Unde e?

L-a simţit pe Ian în spatele ei, înainte ca el să apară.

– În grajd, porumbiţo, unde altundeva? a răspuns el radios.

Au intrat împreună în grajd, pe o uşă laterală, dinspre casă, nu pe porţile dinspre fermă.

Jacy a descoperit imediat iapa care rămăsese liniştită fîn într-un colţ şi a speriat toţi caii cu un strigăt de fericire pură.

Apoi s-a întors şi şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului lui Ian şi l-a sărutat zgomotos pe gură, după care i-a spus:

– E foarte frumoasă! O, Ian, te iubesc!

El a părut surprins de declaraţie, dar nu a comentat-o.

– O să trebuiască să aştepţi pînă o să o poţi călări. Nu am avut timp deloc să mă asigur că e în regulă. A venit mama ta şi toate celelalte.

– Prostii, a spus Jacy, pornind spre boxă. Ian, nu sînt o începătoare. Nu am nevoie să îmi încerce cineva calul.

– Jacy...

Ea deschisese deja boxa şi era lîngă iapă şi o mîngîia pe cap, cînd el a ajuns acolo. Deşi luase lecţii de călărie în Statele Unite în copilărie, Jake o învăţase un stil propriu, mai sigur, după părerea lui, stil pe care Jacy încă îl prefera.

– Jacy, a repetat Ian, de data asta cu voce hotărîtă.

Ea a scos calul din boxă şi a încălecat. S-a strîmbat la Ian, care pusese mîna pe frîu.

– Te rog, Ian, nu îmi strica bucuria, a spus ea cuminte.

Ian a ezitat, apoi a dat drumul frîului.

– Dă-i bătaie, a mormăit el, dar să fii prudentă.

Jacy a dat din cap că da, şi chiar avea de gînd să îl asculte, dar cum a ajuns afară, în lumina asfinţitului, a avut impulsul de a îşi învinge pe loc toate îndoielile şi temerile, toate greşelile şi toate eşecurile. S-a aplecat spre gîtul iepei şi i-a comandat să pornească în galop.

Nu s-a uitat înapoi, pur şi simplu a mers înainte, spre tufişuri, îmboldind animalul cu papucii cu care ieşise din casă, mergînd din ce în ce mai repede. Iapa părea să fie încîntată de exerciţiu.

Au mers aşa probabil vreo doi kilometri. Jacy nu mai vedea casa şi nici nu putea să spună unde se afla, cînd animalul s-a poticnit şi Jacy a căzut peste capul calului, rostogolindu-se nevătămată în praful fierbinte, rîzînd.

Iapa s-a ridicat în două picioare, speriată de vreo şopîrlă sau de altă creatură mică şi iute, şi a fugit.

Lui Jacy nu îi era frică, pentru că ştia că Ian e pe urmele ei. Foarte sigur pe el, Ian îşi încălecase unul dintre caii lui sălbatici şi pornise după ea. Acum a apărut lîngă ea, aducînd iapa de frîu.

– Ai păţit ceva? a întrebat el sărind din şa şi punîndu-i mîinile pe umeri.

Ea a început să plîngă şi să rîdă în acelaşi timp. Se adunaseră prea multe: ameninţarea lui Redley, rebeliunea femeilor din Yolanda – o revoluţie pe care o conducea fără să fi vrut – moartea lui Jake, sosirea mamei ei.

Ian a tras-o spre el, iar ea s-a agăţat de el, strîngîndu-i în mîini spatele cămăşii, sorbindu-i mirosul bărbătesc, simţindu-i puterea şi căldura. „Doamne, s-a gîndit ea, dacă m-ar iubi, lumea asta ar fi perfectă."

– Totul e bine, porumbiţo, a spus el cu voce aspră.

Ea a început să bocească, apoi să rîdă isteric, apoi a început să sughită ritmic.

– O să mă urăşti pentru ce o să îţi spun, a reuşit ea să îi zică printre sughiţuri.

Ian a chicotit şi şi-a trecut o mînă prin părul ei.

– Nu, porumbiţo, niciodată.

– Femeile, femeile din Yolanda au să refuze să se culce cu bărbaţii lor, a spus ea, înecându-se sughiţînd. Asta pînă cînd vor fi de acord să îşi lase copiii să vină la şcoală în fiecare zi.

Asta l-a făcut să fie atent, iar ea ştiuse că aşa va fi. A depărtat-o de el, ca să îi privească faţa. Abia atunci a observat ea că ochiul lovit aproape că se vindecase.

– A fost ideea ta? a întrebat el.

Ea a clătinat din cap. Şi-a ţinut răsuflarea, şi s-a umflat obrajii, în speranţa că o să oprească sughiţurile.

– Ai de gînd să părăseşti patul nostru? a întrebat el. Pentru Ian era o problemă foarte importantă cum ar fi trebuit să fie pentru toţi bărbaţii.

Jacy a expirat tot aerul, curioasă să vadă dacă vechiul truc merge.

A mers.

– Nu, a spus ea. Aveam de gînd să îţi cer ţie să îl părăseşti.

Ian şi-a îngustat ochii.

– Ce?

Jacy şi-a pus o mînă pe pieptul lui, cu degetele răsfirate şi şi-a tras nasul zgomotos.

– Aş fi o ipocrită dacă nu aş face-o şi eu, nu crezi?

– La dracu', a şuierat Ian. I-a dat drumul şi şi-a trîntit pălăria de pămînt. La dracu', la dracu'. *La dracu'!*

Jacy i-a zîmbit, bucurîndu-se de demonstraţia lui de maturitate masculină. Apoi i-a spus cu şiretenie:

– Nu am spus că mă aştept ca tu să fii de acord, Ian. Pur şi simplu am spus că trebuie să ţi-o cer, asta-i tot.

El s-a răsucit, cu faţa roşie.

Vrei să spui...
a s-a apropiat de el, l-a apucat de gulerul ăşii lui de lucru şi s-a uitat în ochii lui.
Vreau să zic, i-a răspuns ea fără să se ıeze, că, dacă refuzi, ei bine, nu văd ce aş mai a să fac.
ın a clipit din ochi, apoi a izbucnit în rîs. Apoi a tat-o. Apăsat.

17

Spre uşurarea lui Ian, Regina a insistat să se întoarcă la hotelul ei din Willoughby îndată după ceai, deşi le-a arătat destul de clar că intenţionează să mai stea pe acolo un timp. Ian ştia, stînd pe verandă şi reflectînd la problemă, că Regina spera ca Jacy să se hotărască să se întoarcă cu ea în America.

Iar sentimentele lui în privinţa asta erau foarte amestecate.

Ian ajunsese să îşi dea seama că îşi iubea nevasta, deşi gîndul că ar putea să i-o spună îi dădea coşmaruri, pentru că nu uitase calvarul prin care trecuse atunci cînd l-a părăsit prima dată.

Pe de altă parte, îi era frică să o lase să stea aici. Poate că Redley Shifflet dispăruse, dar într-o zi putea să se întoarcă. Şi era destul de ticălos să îşi îndrepte răzbunarea împotriva lui Jacy. Putea să o rănească, putea şi să o omoare, iar dacă i se întîmpla ceva ei, el nu şi-o va ierta niciodată.

Rezemat de stîlpul verandei şi privind la Crucea Sudului, Ian şi-a amintit cum trăia înainte de întoarcerea lui Jacy. Viaţa era grea – să conduci o

proprietate e întotdeauna foarte dificil, dar zilele lui se derulau după un anumit tipic.

Scularea din pat. Muncă. Mîncare. Discuţiile cu Chris. Somn.

A zîmbit amintindu-şi cît de simple erau lucrurile. Crezuse că trăieşte; de fapt, parcă era un somnambul. Se pregătea doar pentru începerea vieţii adevărate.

Apoi s-a întors Jacy şi lucrurile au început să se mişte haotic.

A auzit uşa de plasă mişcîndu-se şi a ştiut că e ea după mers. Şi după mirosul ei de neconfundat.

– Îţi spui dorinţe la stele? a întrebat ea şi i s-a alăturat lîngă balustradă.

Ian şi-a întors capul spre faţa ei delicată şi obraznică. O iubea atît de mult, avea atîta nevoie de ea şi îi părea rău că îşi dăduse din nou drumul emoţiilor. Fusese foarte atent... cum se întîmplase?

– Ce aş mai putea să îmi doresc? i-a răspuns el, cu vocea joasă şi puţin cam răguşită.

Jacy a ridicat din umeri.

– Siguranţă?

– Aşa ceva nu există, a zis Ian. Poţi la fel de bine să ceri un inorog albastru sau un porc zburător.

Ea a rîs încet.

– Numai tu poţi să fii şi pragmatic şi fantezist în aceeaşi frază. Şi-a sprijinit capul de braţul lui, iar el a simţit cum îl învăluie o tandreţe atît de materială, încît şi-a încordat pieptul şi şi-a închis ochii. Totuşi, ai dreptate, nici unul dintre noi nu e sigur cu adevărat. A făcut o pauză, apoi s-a uitat din nou la el, iar el i-a fost recunoscător că mai avea ceva de spus, pentru că el nu ştia ce să zică, nici dacă de asta ar fi depins viaţa lui. De aceea şi vreau să stau aici, Ian. Pentru că oriunde m-aş duce, o să fie ceva

sau cineva care să îmi poată face rău. Așa că [illegible] te gîndești să îmi ceri să plec cu mama acasă [illegible] evit confruntarea cu Redley Shifflet, las-o bulă

El i-a studiat fața ridicată spre el un [illegible] interminabil, apoi și-a îndreptat privirea spre tal[illegible] mișcător al stelelor.

– Nu îl subestima pe Shifflet, a avertizat [illegible] liniștit. E un ticălos uns cu toate alifiile și a v[illegible] toată viața lui cîini Dingo și canguri. Cunoaște [illegible] bine tufișurile și cînd e beat e în stare de orice.

Jacy a suspinat.

– Știu. Dar am obosit să mai fug.

Ian s-a simțit mîndru de ea, dar temerile lui rămăseseră intacte. A înălțat o rugă mută spre cer că dacă Redley va lovi în cineva, acela să fie el și nu Chris sau fata asta încăpățînată și de neînțeles.

Ian a mirosit uscăciunea acră a aerului nopții și neliniștea i s-a adîncit.

– Ceva e pe cale să se întîmple, a murmurat el, fără să își dea seama decît tîrziu că de fapt vorbea foarte tare.

Jacy i-a trecut o mînă pe la spate.

– Da, a fost ea de acord, dar nu prea speriată, ci doar resemnată.

Nu s-a întîmplat nimic important nici în noaptea aceea, nici în următoarea și nici în următoarea. În fiecare seară, doamna Walsh a venit în vizită în mașina ei luxoasă, escortată de șoferul care suferea de căldură, iar Jacy a predat ore în fiecare zi de lucru. Doamna Wigget s-a întors de la Darwin, triumfătoare, și a raportat cu bucurie că Gladys Shifflet era în siguranță și că era destul de fericită la mătușa lui Nancy. De Redley nu s-a mai auzit nimic – erau chiar unii care considerau că ar fi murit. Femeile din Yolanda – cu o ironică excepție –

...au în continuare să se culce cu bărbaţii lor ... cînd Jacy Yarbro devenea autoritatea supremă ... materie de şcoală. Bărbaţii se revoltau de ... lumea şi nedreptăţile la care îi supuneau soarta femeile, iar Ian se ţinea departe de „*Cîinele şi ...*", deşi uneori simţea dureros dorinţa de a bea bere rece cu băieţii, de a juca o partidă de biliard ... de a fi pur şi simplu în compania unor bărbaţi.

Vremea a devenit mai caldă iar iarba mai uscată. Toată lumea care trăia în ţinutul rural avea senzaţia dezastrului iminent.

Apoi a venit vacanţa şcolară. Trei săptămîni fără ...

Jacy a anunţat imediat că merge la Adelaide să cumpere haine şi cărţi şcolare, să vadă de transferul banilor ei şi să mănînce a restaurante, să vadă filme şi să meargă la teatru. Şi voia să-i ia cu ea pe Chris şi pe Ian, bineînţeles.

Ian a refuzat-o pe loc, chiar în seara în care a venit cu ideea. Stăteau faţă în faţă la masa de lemn din bucătărie. Alice plecase acasă, Chris era în pat, iar Regina, care se mai destinsese şi acceptase să îşi petreacă noaptea la fermă, se retrăsese în camera de oaspeţi, cu o lampă cu petrol şi o carte.

Jacy s-a aplecat peste masă cu fruntea încruntată.

– Cum adică nu vii? a întrebat ea cu voce joasă. Să nu îmi spui că ai o fermă de condus, pentru că ştii al naibii de bine că McAllister poate să aibă grijă de toate cît timp lipsim!

Ian a privit-o încurcat. Avea dreptate. Tom Senior era unul dintre cei mai buni lucrători din cîţi văzuse vreodată, iar în condiţii normale putea fi lăsat să se descurce cu orice prbleme. Dar nu erau condiţii normale, asta era problema.

– Jacy, tufişurile sînt uscate ca iasca. Poţi să le dai foc în orice clipă. Şi mai e şi Shifflet.

– Dacă o să fie un incediu, i-a spus iritată Jacy să fie şi dacă sîntem aici, şi dacă sîntem plecaţi. Şi dacă rămîi acasă din cauza lui Redley, atunci înseamnă că îl laşi să îţi controleze viaţa.

Ian şi-a strîns dinţii şi a refuzat să răspundă. Poate pentru că nu avea argumente decisive la îndemînă; întotdeauna prefera să fie consecvent cu natura proprie şi cu instinctele lui.

Jacy şi-a îndoit degetul arătător şi a ciocănit cu el în masă de cîteva ori.

– Ştii ce cred eu, Ian Yarbro? a şuierat ea, cu ochii ei frumoşi strălucind în lumina slabă. Cred că ţi-e frică.

El s-a înroşit de furie, dar şi de conştiinţa că ea avea în parte dreptate. Dar s-a făcut că nu înţelege.

– Ce?

Ea nu l-a slăbit o clipă.

– Nu eşti obişnuit cu oraşele şi nici cu restaurantele şi nici cu teatrul. Îţi e frică să nu te faci de rîs.

– Pe dracu', a murmurat el.

– Scuteşte-mă, i-a răspuns ea. Nu păcăleşti pe nimeni, doar te înşeli pe tine însuţi.

Timp de cîteva momente, Ian a fost prea furios – şi pe ea, şi pe el însuşi – ca să poată vorbi. În cele din urmă, a clătinat din cap.

– Nu. Poţi să îl iei pe băiat, dar eu nu merg. Am aici multă treabă şi, în plus, ai nevoie de timp ca să lămureşti lucrurile cu mama ta şi să te hotărăşti ce vrei să faci.

Jacy a făcut ochii mari şi s-a uitat repede în altă parte, apoi i-a întîlnit privirea.

Nu am nevoie să mă hotărăsc, a spus ea. Rămîn aici. Dar ce se întîmplă cu tine? Vrei să scapi de mine, sau ceva pe acolo? Dacă aşa stau lucrurile, îmi găsesc o gazdă în Yolanda.

Ian a ocolit masa şi i-a luat mîna într-a lui. A fost un gest rapid, involuntar. I-au trebuit cîteva minute pînă să poată să vorbească.

„Spune-i că o iubeşti", i-a poruncit glasul raţiunii.

Nu vreau să pleci, a reuşit el să se apropie cît de cît de exprimarea a ceea ce simţea. Vreau să spun, nu de tot.

Ochii ei au sclipit.

– Eşti al naibii de încăpăţînat, l-a ocărît ea, dar modul în care şi-a spus cuvintele era plin de afecţiune şi poate de mai mult decît atît. Există vreo şansă să te răzgîndeşti şi să vii cu noi la Adelaide?

– Nici una. Putea să suporte o grămadă de lucruri, dar să arate ca un idiot în faţa acestei femei nu făcea parte dintre ele. Şi-a spus că nu ar trebui să se simtă aşa, dar asta era situaţia. Singurul lucru care îl mai reconforta – în mod paradoxal – era instinctul care îi spunea să nu plece, să nu lase garda jos.

Au făcut din nou dragoste în căldura uscată a nopţii, iar Jacy s-a trezit dimineaţa următoare cu o senzaţie delicioasă de bine. Dar, peste aceasta, exista şi o anumită neliniştе, amestecată cu dezamăgire. Ian avea să îi lipsească teribil în timpul săptămînii petrecute la Adelaide, dar poate că totuşi avea dreptate cînd spunea că au nevoie de un timp scurt în care să fie despărţiţi.

Nu că şi-ar fi putut schimba părerea despre căsătorie sau despre viaţa aici. Toate pericolele şi

greutăţile nu făceau decît să îi întărească rădăcinile să le îngroape mai adînc în pămînt.

Aparţinea locului, acestui bărbat, fiului lui, tuturor oamenilor din comunitate, chiar şi celor pe care o dispreţuiau şi care nu aveau încredere în ea.

Era nemaipomenit să descopere acest lucru.

Jacy se găsea singură în camera spaţioasă pentru că Ian plecase la prima licărire de lumină, ca de obicei. S-a dus la dulap şi a scos una din cămăşile lui Ian, pe care a pus-o pe trupul ei gol.

Îi plăcea la nebunie senzaţia pe care i-o dădea pînza aspră pe piele, ca şi mirosul de Ian, care persista chiar după spălare şi călcarea cu fierul. A atins una cîte una cămăşile din şifonierul de stejar demodat, mînecile singurei lui haine de costum, haina de piele din petice pe care el o purta pe vreme răcoroasă, în iunie, iulie şi august.

După ce a înfăptuit acea comuniune stranie, Jacy a intrat în baie şi a făcut un duş scurt. Apoi a pus pe ea o rochie de vară roşu cu alb, foarte scurtă şi îndrăzneaţă şi s-a machiat. A coborît scările, purtînd un mic geamantan şi trusa de cosmetică. Chris era deja acolo, în aşteptare, cu faţa plină de bucurie. Părul lui blond era bine pieptănat, iar faţa pistruiată amarnic frecată. Arăta foarte bine în hainele de călătorie.

– Chris al nostru e puţin cam prea emoţionat, i-a mărturisit doamna Wigget de la postul ei de la cuptor, cu un zîmbet afectuos.

Jacy s-a uitat cu inima plină de dragoste la băieţel. Voia să fie pentru el o mamă, nu numai atunci, ci şi în anii care aveau să urmeze. Voia să îl vadă crescînd şi devenind un bărbat puternic şi inteligent, ca tatăl lui, să îl vadă însurat şi cu copii.

S-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

Te iubesc, Christopher Yarbro.

Fața lui s-a luminat de bucurie și încredere; și-a pus brațele în jurul mijlocului ei și a îmbrățișat-o. Nu a spus nimic, doar era băiat, dar nu era nevoie, pentru că ea știa.

Unde e tatăl tău? a întrebat Jacy după un timp, când și-a recăpătat seriozitatea.

Chris a ridicat din umeri.

În țarc, cred, cu caii. O parte din încîntare dispăruse de pe fața lui. Aș fi vrut ca tata să vină cu noi.

Chiar atunci cobora scările și Regina, îmbrăcată ca un model, într-o jachetă *Armani* și pantaloni asortați. Un pandant strălucitor de perle atîrna de un lanț lung de aur și contrasta cu bluza *bleu-pale*.

Și să își părăsească prețioasa lui proprietate? a intervenit ea. S-ar prăbuși cerul.

Jacy i-a aruncat mamei ei o privire cu mesajul nu-te-băga și și-a pus mîinile pe umerii mici ai băiatului.

– Știi ce? i-a spus ea copilului. O să ne distrăm atîta acolo, la Adelaide, tu și cu mine și – a arătat deosebit de încîntată spunînd aceasta – *bunica*, și o să aducem atîtea cadouri nemaipomenite, încît data viitoare cînd mai mergem în vacanță o să ne roage să vină și el.

Fața lui Alice exprima un oarecare scepticism, a remarcat Jacy, iar Regina arăta cam supărată că fusese ridicată la rang de bunică. Nu că nu i-ar fi plăcut băiatul – îi plăcea, la modul prudent.

– Chiar crezi? a întrebat curios băiatul.

– Absolut, a spus Jacy, și nici Alice și nici Regina nu au contrazis-o.

Șoferul Reginei, care își petrecuse noaptea în dormitorul în care erau găzduite echipele de frizeri

de oi, la începutul verii, se afla afară şi îşi lustruia maşina lungă şi strălucitoare. Şi-a atins şapca de şofer şi a zîmbit cînd Jacy a trecut pe lîngă el în drum spre grajduri.

L-a găsit pe Ian acolo, cu o iapă, examinîndu-i copită din spate. Cînd s-a oprit la poartă, el nici nu şi-a ridicat privirea.

Jacy nu voia să fie ignorată. Voia ca el să se gîndească la ea cît va fi plecată şi îşi alesese rochia aceea îndrăzneaţă special în acest scop.

– Dacă crezi că plec fără sărutul de adio, Ian Yarbro, i-a spus ea şăgalnic, mută-ţi gîndul.

El i-a aruncat o privire şi a fluierat golăneşte. Apoi a lăsat jos piciorul iepei şi a încercat să îi spună ceva, dar tot efortul a fost inutil, iar Jacy s-a uitat cu satisfacţie la mărul lui Adam, care i se plimba în sus şi în jos ca un lift.

– Îţi place?

Ian a zîmbit cam acru.

– Mmm, puteai să pui pe tine altceva.

Jacy şi-a răsucit părul şi a clipit des din ochi, teatral, cu gura curbată într-un zîmbet răutăcios.

– Poate că te hotărăşti să vii cu noi la Adelaide, să vezi dacă sînt fată cuminte, a spus ea.

El a rîs.

– Dacă vin, iubito, ultimul lucru pe care o să îl faci o să fie să stai cuminte. Dacă aş avea un cuvînt de spus în treaba asta, nu am mai ieşi din hotel.

Ian a ieşit din grajd, ca să fie lîngă ea, iar ea s-a prefăcut că îi aranjează gulerul.

– Ar fi ca o lună de miere, a zis ea pe o voce intenţionat groasă. Ştii că nu am avut o lună de miere, domnule Yarbro?

El şi-a aplecat capul şi i-a atins uşor buzele, trimiţîndu-i în trup încărcături electrice.

Nu, iubito, nu am avut. Şi nici nu o să putem avea, cu Chris şi cu macă-ta pe-aproape. Cu un gest firesc, i-a dat deoparte bretelaua rochiei şi apoi a dat jos sutienul din dantelă.

Jacy şi-a ţinut răsuflarea şi şi-a închis ochii, în timp ce el îi cuprindea sînul gol cu mîna, mîngîind cu palma lui aspră sfîrcul. Cînd s-a aplecat să o guste, ea a icnit şi a scos un strigăt uşor.

Ian s-a retras chicotind şi i-a pus la loc sutienul şi bretelaua.

– Cînd eşti departe, gîndeşte-te la asta, porumbiţo, a spus el. La asta şi la altele pe care le vom face cînd o să te întorci.

Jacy se legăna puternic, pentru că nu îşi mai simţea genunchii, iar faţa ştia că îi este roşie.

– Fir-ar să fie, Ian, am venit aici ca să fiu sigură că *tu o să te gîndeşti la mine* cît timp sînt plecată!

El a zîmbit.

– Nu îţi face griji, iubito. Nu o să fiu în stare să mi te scot din minte. I-a netezit părul cu mîna. Acum, aruncă-te în maşina aia mare, înainte să te întind pe paiele astea şi să îmi fac de cap cu tine.

Jacy a roşit şi mai tare. Desigur, o asemenea şedinţă de amor era exclusă, în plină zi, cu mama ei şi cu Chris şi şoferul aşteptînd-o, ca să plece, dar ideea era foarte atrăgătoare.

– Vino măcar să îi urezi drum bun fiului tău, a spus ea, puţin tensionată. Trebuia să se distanţeze de el, măcar puţin, altfel nu ar mai fi fost în stare să îl părăsească, fie şi pentru puţin timp.

Ian i-a zîmbit din nou şi şi-a pus mîinile în jurul ei. A sărutat-o atît de tare, încît a lăsat-o ameţită şi dezorientată.

A lăsat-o să îşi revină şi s-a dus să vorbească cu Chris.

Curînd, totuşi, ea se afla în răcoarea [illegible] vîntată a penumbrei din limuzină, lîngă [illegible] Chris stătea în faţa lor. Au pornit spre Willoughby, drum spre Adelaide. Sistemul de difuzoare trimitea în surdină muzică de coarde de Mozart la nevoie aveau la îndemînă un telefon celular şi un bar bine garnisit.

Jacy se simţea de parcă ar fi fost luată la bordul unei nave extraterestre. Nici o îndoială, experienţele medicale ale omuleţilor urmau curînd.

– Şampanie, a întrebat Regina cu o voce de clopoţel, ridicînd o sticlă verzuie, mică. Avea o privire pusă pe şotii.

Jacy a rîs.

– Mamă, pentru Dumnezeu, e zece dimineaţa

Chris a făcut ochii mari.

– Pot să beau şi eu?

– Nici să nu te gîndeşti, i-a răspuns Jacy. E pe acolo suc de fructe sau o Coca dietetică?

În Willoughby, care era un oraş în adevăratul sens al cuvîntului, Jacy şi Chris au făcut o scurtă incursiune de sondare a locurilor, în timp ce Regina îşi plătea nota la hotel. Au găsit o librărie plină cu titluri interesante, iar Jacy a cumpărat un braţ de cărţi, unele pentru ea, altele pentru Chris.

Au luat apoi masa la restaurant, toţi trei, şi apoi au intrat în limuzină şi au pornit spre Adelaide. Drumul urma să dureze cîteva ore.

Chris a adormit, cartea de aventuri pe care o citea alunecîndu-i uşor pe podeaua maşinii. Jacy a ridicat-o, a făcut semn în locul în care se oprise şi i-a pus-o cu grijă sub mînă.

Regina i-a vorbit încet, ca să nu trezească copilul.

Tot voiam să te întreb, i-a spus ea cu dulceață în glas. Unde ai găsit rochia *asta?* Seamănă cu cele care se trimit prin poștă ca supliment la cine-știe-ce lenjerie sau loțiune.

Prinsă cu garda jos, Jacy a icnit și și-a pus mîna la gură, ca să își stăpînească pornirea.

Am cumpărat-o din Honolulu, acum cinci ani, dacă chiar trebuie să știi, și întîmplător chiar îmi place.

Ai pus-o ca să îl torturezi pe nefericitul de bărbatu-tău că nu a vrut să vină la Adelaide cu tine.

Jacy a pufnit iar și s-a uitat aiurea, incapabilă să se apere de acuzație.

Ce s-a întîmplat? a presat-o Regina, aplecîndu-se ușor în față, cu o urmă de rîs în voce. Nu prea a reușit planul, așa-i?

Jacy tot nu a răspuns.

Liniștea a persistat o vreme, doar muzica de Mozart auzindu-se peste sfîrîitul abia perceptibil al motorului. Ferestrele înnegrite îi apărau de lumina soarelui, iar șoferul se afla în spatele unui panou.

Cînd a vorbit din nou, Regina era serioasă. Și tristă.

– Știi bine că Ian nu o să se schimbe, i-a spus ea fiicei ei. Așa era și Jake. Nici o femeie nu poate fi iubită cum își iubesc pămîntul ăsta al lor.

– Poate, a admis Jacy cu un suspin. Dar în afacerea noastră nu a fost vorba deloc de iubire.

Regina s-a încruntat.

– Cum adică? a întrebat ea în șoaptă.

Jacy a dat din umeri.

– Îl iubesc pe Ian, a răspuns ea tristă. Cred că nu am încetat niciodată, în acești zece ani. Iar dacă m-ar iubi și el, ar fi ceva formidabil, dar nu e absolut

necesar ca să fiu fericită. Nu am de ce să conteze cu pământul.

– Asta crezi tu, a spus Regina după câteva momente de reflecție, dar nici ea nu mai avea siguranța dinainte. Ian Yarbro ar muri pentru bucata aia amărîtă de noroi roșu, a continuat ea. Și, crede-mă, dacă o să trebuiască să aleagă, o să aleagă pământul.

– De ce să fie nevoit să aleagă? a întrebat Jacy îngropîndu-se în plușul canapelei și închizînd ochii. Dintr-odată, se simțea obosită și poate că îi era și puțin rău de mașină.

– Nu va fi nevoit, a insistat Regina. Tu vei fi. Excursia asta o să îți amintească de tot ce ai lăsat în urmă și atunci toată povestea asta cu măritișul cu Crocodilul Dundee o să se isprăvească.

Jacy și-a deschis iar ochii. Nu i-a spus mamei ei nimic. Doar a bătut în panoul care le despărțea de șofer.

– Vrei să oprești puțin?

Vehiculul a oprit ușor la marginea drumului. Jacy a ieșit ca din pușcă, a fugit mai departe și a vomat.

Regina a venit după ea, îngrijorată cum numai o mamă poate fi, cu o sticlă cu apă rece și cu o batistă.

– Dumnezeule, a exclamat ea. E mai rău decît credeam.

Jacy s-a șters la gură, apoi a udat batista și și-a pus-o la ceafă.

– Ce e? a întrebat ea, nerăbdătoare.

– Fetițo, ești însărcinată, a spus Regina.

Jacy și-a ținut răsuflarea, apoi a căscat ochii mari, ca și cum ar fi făcut vreo operație complicată în minte. Așa e. Nu mai avusese ciclu de cînd plecase din Statele Unite. Cum de nu își dăduse seama?

Doamne, a spus ea, acoperindu-şi gura. Doamne, dar e o veste minunată, a spus ea, rîzînd şi lacrimi în ochi. Ai dreptate! Mamă, dar e minunat trebuie să ne întoarcem şi să îi spunem lui Ian, chiar acum!

Nici vorbă, a zis Regina, luînd-o de braţ şi ajutînd-o să urce în maşină. Vestea poate să aştepte pînă la întoarcerea ta de la Adelaide. Asta, bineînţeles, dacă nu reuşesc să te fac să te răzgîndeşti cu statul aici.

Chris se trezise şi se freca la ochi, stînd în capul oaselor.

– Rămîi cu noi? a întrebat el cu o voce capabilă să sfîşie inima oricui, uitîndu-se ţintă la Jacy.

Ea s-a aşezat pe locul de lîngă el şi l-a strîns tare; era prea mare ca să îl mai ţină în poală.

– Normal că rămîn, i-a răspuns ea, zburlindu-i părul şi sărutîndu-l uşor pe tîmplă. Nu ţi-am promis eu asta cînd m-ai mai întrebat?

El a încuviinţat din cap şi şi-a ridicat capul, ca să îi vadă faţa.

– Da, aşa ai spus. S-a uitat urît la Regina. Cei doi se împrieteniseră bine, dar acum Chris era clar suspicios. De ce vrea *ea* să pleci de la noi?

– Doamne, a murmurat Regina, cufundîndu-se în fotoliul ei şi acoperindu-şi faţa cu mîna.

– Bună întrebare, a răspuns Jacy, strîngîndu-l tare pe copil.

Regina s-a văitat comic.

– Gata, sînt vinovată! a strigat ea. Mă faceţi să mă simt ca o distrugătoare de familii, voi doi.

Jacy şi-a ridicat sprîncenele şi i-a zburlit încă o dată părul lui Chris, dar nu se gîndea cu adevărat la amestecul bine intenţionat al mamei ei. Certitudinea

că poartă un copil, al ei şi al lui Ian, pulsa în ea a doua inimă.

Din acel moment, Chris s-a purtat cu Regina cu politeţe rece şi, spre lauda ei, mama lui Jacy nu mai spus nimic despre luarea ei în America.

Au oprit pentru cină într-un orăşel aflat la departe de Adelaide, iar la ţinta călătoriei au ajuns pe la opt seara.

Regina rezervase camere la un hotel bun, iar Jacy a trebuit să recunoască că după viaţa dintre tufişuri, aici era o încîntare să trăieşti. Chris a intrat în hotel cu capul dat pe spate şi cu gura căscată larg.

El şi Jacy au împărţit o cameră, iar Regina şi a ocupat apartamentul aflat vizavi, pe acelaşi palier.

– Aş fi vrut să fie şi tata aici, a spus Chris trîntindu-se pe pat şi aşteptînd reacţia lui Jacy. Fiindcă ea nu a spus nimic, el a început să sară pe saltea.

– Şi eu, a răspuns ea, deschizînd geamantanul. Era obosită şi plină de deliciul secret al sarcinii şi voia mai mult decît orice să facă o baie fierbinte şi să se arunce în pat.

Chris, din fericire, era ocupat cu săritul pe salteaua elastică, dar a observat dintr-odată televizorul.

– Ăsta e un TV? O să luăm şi noi unul din ăsta?

Jacy a zîmbit.

– Da, a spus ea, pornind aparatul şi găsind un desen animat plin de culoare, apoi făcînd sonorul foarte mic. O să prindem o grămadă de staţii cu antena parabolică, dar s-ar putea să nu se vadă la fel de bine ca aici.

Faţa lui Chris putea să fie considerată întruchiparea încîntării cînd i-a văzut pe Fred Flinstone şi pe Barney Rubble.

Ţi-e foame? a întrebat Jacy.

El a dat din cap fără să îşi ia ochii de la televizor, iar ea s-a îndreptat spre telefon şi a comandat ceva de mîncare. Mîncarea a sosit după ce ea şi-a făcut baia şi se uita cu Chris la televizor, instalată comod într-un halat pe care îl furnizase hotelul.

Chris a devorat o jumătate de sandviş, în timp ce se uita la o reluare a unui film celebru, iar Jacy a mîncat cealaltă jumătate.

După o oră, ea a insistat să facă şi Chris o baie şi, în mijlocul unor proteste furtunoase, a închis televizorul. Cînd el s-a instalat în patul de lîngă al ei, Jacy a mers în pijamaua ei de bumbac pînă la fereastră şi s-a uitat la spectacolul luminilor oraşului.

S-a trezit că îşi doreşte să vadă stelele la care se uitase împreună cu Ian. Ce bine ar fi dacă şi el ar fi aici şi i-ar putea spune despre copilul lor...

Poate că ştiind lucrul acesta, Ian se va îndrăgosti de ea.

Şi-a sprijinit fruntea de sticla rece şi în ochi au început să i se strîngă lacrimi. Hormonii, şi-a spus ea, zîmbind chiar în timp ce plîngea, apoi s-a întors în pat.

În plină noapte, Chris s-a trezit plîngînd şi strigîndu-l pe Ian.

Jacy a venit la patul lui şi l-a luat în braţe.

– Fii liniştit, băiatul meu, totul e bine, i-a şoptit ea. Mama e aici, mama e aici.

Chris s-a agăţat de ea, tremurînd, şi după cîtva timp suspinele s-au transformat în smiorcăielile obişnuite ale unui băieţel.

– Tata o să fie bine fără noi? O să aibă grijă de el doamna Wigget şi Collie şi Tom Senior, da?

Jacy şi-a îmbrăţişat fiul vitreg şi l-a sărutat pe creştet.

– Da, dragul meu, l-a asigurat ea, simțind tandrețe copleșitoare pentru el și gîndindu-se că a fii mamă e o chestie plăcută. Iar tatăl tău e destul de bun ca să se apere de pericole și singur.

Era adevărat că Ian era puternic. Dar, după ce l-a sărutat de noapte bună pe Chris, Jacy a stat mult timp să se gîndească la toate pericolele care îl pîndeau.

„Ai grijă, iubitul meu", i-a spus ea, telegrafiindu-i cuvintele de la inimă la inimă.

Ian stătea singur în pat și singurătatea îl apăsa. Era prea mîndru ca să recunoască, fie și în sinea lui, că îi venea să plece la oraș după Jacy și Chris. Mușchii spatelui și ai brațelor îl dureau după o zi de muncă cu caii și îi lipsea trupul puternic și unduios al soției lui.

Și-a închis ochii și undeva adînc în sinea lui i-a auzit vocea: *Ai grijă, iubitul meu,* îi spunea ea.

Ian a vorbit în întuneric și a sperat ca ea să îl audă cumva.

– Te iubesc, Jacy, i-a transmis el.

18

Gîndurile lui Jacy s-au îndreptat adesea spre Ian şi îi era atît de dor de el, cu atîta intensitate, încît i se făcea şi frică. Da, s-a gîndit ea, e periculos să iubeşti atît de profund, de complet, de fără rezerve şi fără restricţii.

Şi-a petrecut cea mai mare parte a primei zile la Adelaide cu un bancher şi un avocat. Transferarea unui cont atît de important dintr-o ţară în alta nu era treabă simplă. În timp ce Jacy îşi vedea de afaceri, Regina şi Chris explorau oraşul.

Tîrziu, după-amiază, cînd Jacy s-a întors la hotel, mama şi fiul ei vitreg erau încă plecaţi. Jacy şi-a dat jos costumul pe care îl purta, şi-a spălat faţa cu apă rece şi s-a întins să tragă un pui de somn.

S-a trezit cînd a intrat Chris ca o vijelie şi a strigat:

– Am văzut Gog şi Magog!

În spatele copilului venea Regina, care i-a aruncat lui Jacy o privire cercetătoare.

– Statui, i-a explicat ea. Sînt la galeria de artă. Pune-ţi halatul, draga mea, vine curînd un băiat al hotelului care ne aduce o parte din cumpărături.

Jacy s-a aruncat în halatul care era [illegible] picioarele ei, pe pat.

– Cum adică, cumpărături?

Faţa lui Chris era luminoasă, iar, pistruii [illegible] stăteau să îi sară de pe obraji.

– Doamna Walsh ne-a cumpărat cadouri, şi [illegible] şi ţie! a anunţat el, exact cînd a sunat comisionarul. S-a grăbit să îi deschidă.

Jacy i-a aruncat o privire mamei.

– Mamă...

Regina a întrerupt-o cu un semn al mîinii şi cu o şoaptă repezită.

– Jacy, ce Dumnezeu, lasă-mă şi pe mine să mă distrez *puţin*.

Băiatul a adus înăuntru un cărucior plin cu pungi şi cutii, iar Regina i-a indicat să le pună pe cel mai apropiat pat, care întîmplător era al lui Chris. Jacy s-a uitat uluită la micul munte, în timp ce mama ei îi mulţumea angajatului hotelului şi se ocupa de bacşişul de rigoare.

– A mai rămas ceva de cumpărat în Adelaide sau aţi luat tot? a întrebat Jacy cu un ton mirat.

Chris se băgase fericit între pungi. Ian avusese grijă să nu îi lipsească nimic, dar acolo, între tufişuri, viaţa era simplă, iar un tată tînăr şi foarte ocupat nu se putea gîndi la toate.

Chris a scos la iveală o pereche de cizme de călărie şi nişte stive uriaşe de blugi şi tricouri şi lenjerie, ca să le admire şi Jacy. De asemenea îi cumpărase şi jucării – un Viewermaster cu multe module, cîteva jocuri video de mînă, un casetofon şi casete şi o minge de fotbal.

Jacy a simţit cum o cuprinde puţin gelozia. Pe unele din acele lucruri voise să le cumpere chiar ea,

Regina i-o luase înainte. Dar privind-o pe mama nu a putut să mai fie mînioasă.

Regina fusese generoasă; nu era nimic rău în ea. Expresia din ochii ei era de şiretenie glumeaţă şi de bucurie.

Sînt foarte frumoase, a spus Jacy, zburlindu-i lui Chris părul. Ştia că Ian o să o bodogăne, fiind îngrozitor de mîndru, dar o să îi treacă repede. La urma urmei, nimeni nu îl iubea pe Chris mai mult ca el.

Sînt aici şi lucruri pentru tine, a spus Chris, aranjîndu-şi lucrurile lui la un capăt al patului, ca nu cumva Jacy să îşi revendice mingea de fotbal.

Ea a zîmbit văzîndu-l şi apoi s-a uitat la mama ei, clătinînd din cap cu o consternare prefăcută.

Ce să mă fac cu tine, mamă? a întrebat ea, aruncîndu-şi mîinile în sus cu o disperare teatrală.

– Nu te-am văzut îmbrăcînd ceva decent de cînd am venit în locul ăsta nenoro... Regina s-a oprit, amintindu-şi de Chris. De cînd am venit aici. Bineînţeles, am luat problema în mîini. Porţi tot mărimea opt, nu? Mărimile sînt aici altele, dar în buticurile bune vînzătorii ştiu să le convertească destul de bine.

Regina a scos dintr-o pungă un costum de mătase avînd culoarea levănţicii şi l-a etalat.

Jacy l-a îndrăgit la prima vedere. Mama ei avea gusturi excelente – şi scumpe, desigur.

– Lui Ian o să îi placă la nebunie, a spus ea, doar ca să o împungă pe Regina.

Regina s-a strîmbat comic.

– Cred că o să îi pară îngrozitor, i-a întors-o ea, şi au izbucnit în rîs toţi trei. Cînd s-au potolit, Regina, care preluase conducerea, a pocnit din degete şi le-a ordonat:

– Voi doi, gata. Mergeţi să vă spălaţi şi schim baţi-vă. Seara asta mergem la film, cred. Iar mîine avem bilete la teatru.

Jacy a suspinat. Chiar dacă voia să îi rezist Reginei – şi nu voia –, ar fi fost ca şi cum ai fi înot împotriva curentului într-un torent.

Cînd Regina a plecat în camera ei şi Chris în baie, Jacy s-a uitat prin cadourile făcute de mama ei. Pantaloni şi bluze executate de croitori, lenjerie minunată, o rochie de mătase neagră şi pantofi sexy, ca să i se potrivească acesteia. Machiaje şi parfumuri în exact nuanţele şi aromele pe care le-ar fi ales ea însăşi.

După ce Chris s-a întors de la baie şi şi-a pus hainele de duminică, Jacy a intrat şi ea şi s-a trans format. Se simţea o altă femeie cu noul machiaj, o pereche de ciorapi negri, o bluză fină cu decolteu adînc şi sandale. Ca să completeze schimbarea, a doua zi dimineaţă o să meargă la coafor şi la manichiură.

În timp ce ea cu Regina şi Chris mîncau la restaurantul care se găsea exact peste drum de hotel, Jacy a avut o surpriză. De masa lor s-a apropiat Andrew Carruthers, managerul american de la Merimbula. Era îmbrăcat elegant, poate se ducea la un concert simfonic, sau la operă, iar lîngă el mergea o femeie uimitor de frumoasă, cu păr roşu, purtînd o haină în stil medieval, împodobită cu bun gust.

– Doamna Yarbro, i-a spus el, cu căldură, ca şi cum el şi Jacy ar fi fost cunoştinţe vechi. S-a uitat în jur, cu o falsă expresie de confuzie. Nu îl văd pe soţul dumneavoastră.

– E acasă, a răspuns Jacy politicoasă. Abia îl văzuse o dată şi nu avea motive să îl antipatizeze,

dar ştia ce simţea în privinţa asta Ian, ce simţise şi Jake şi a rămas prudentă. Aceasta este mama mea, Regina Walsh, acesta este fiul meu vitreg, Christopher.

Chris se uita la domnul Carruthers cu pumnii strînşi.

La omul ăsta cei mai interesanţi sînt ochii, s-a gîndit Jacy. Cu toate problemele de la proprietate, nu avusese timp să discute cu Ian despre antipatia pentru vecinul lor.

Zîmbetul lui Carruthers era ceva artificial, fad şi lustruit. I-a salutat cu capul pe Regina şi pe Chris şi a arătat spre femeie.

– Soţia mea, Carol, a spus el.

Jacy a dat mîna cu Carol şi şi-a amintit de ceva ce intenţiona să facă.

– Am înţeles că aveţi copii, a spus ea. Am fi încîntaţi să vină la şcoala din Yolanda.

Carol Carruthers a rîs; un sunet rigid, ţipător.

– Avem guvernantă, i-a răspuns ea.

Jacy nu s-a lăsat intimidată. Intrările la *„Cîinele şi gîsca"*, precum şi înfruntările cu Redley Shifflet îi dăduseră un anumit gust al îndrăznelii.

– Asta e minunat, a răspuns ea. Totuşi, s-ar putea să doriţi să trimiteţi fetele la şcoală măcar o parte din timp; pentru copii e important să interacţioneze unii cu alţii.

Machiajul de pe Carol nu s-a mişcat; zîmbetul i-a rămas acelaşi, orbitor.

– O să ne gîndim la aceasta, a minţit ea.

Domnul Carruthers a mai spus nişte lucruri, dar Jacy era prea preocupată ca să şi le mai amintească la cinci minute după ce el şi soţia au plecat de la masa lor.

– Bună meserie să fii nevastă de manager a observat Regina, îndată ce cei doi nu au mai putut auzi. Poţi să cumperi un cal de curse cu ce are ea în gură.

Chris, care se făcuse roşu de furie, probabil din loialitate faţă de tatăl său, îşi revenise.

– Doamna Carruthers şi-a pus bani în gură? a minunat el, făcînd o figură dezgustată.

Regina l-a bătut pe umăr.

– Copiii iau totul literal, i-a spus ea lui Jacy înainte să se uite în ochii băiatului şi să îi răspundă Nu, dragul meu, e un fel de a spune că a făcut multe lucruri cu gura.

Chris era încă puţin nedumerit. I-a urmărit cu privirea pe domnul şi pe doamna Carruthers ieşind din restaurant.

– Omul ăla e un ticălos.

– De ce spui asta? a întrebat Jacy pălind, dînd la o parte farfuria. De cînd plecase de acasă apetitul îi fluctua sălbatic; uneori îi era o foame cumplită, dar alteori numai vederea sau mirosul mîncării îi făceau rău.

Chris s-a aplecat şi a spus cu voce joasă, deşi nu era nici un pericol să fie auziţi, pentru că mesele erau depărtate unele de altele:

– Tata crede că el a dat foc de mai multe ori şi chiar că a aranjat să fie omorîţi oamenii aceia, deşi a părut că a fost un accident. Şi Jake credea la fel.

Jacy şi-a pus deoparte şi şervetul.

– Chris, sînt nişte acuzaţii foarte grave. Sper că nu ai vorbit cu nimeni despre el.

Regina se aplecase în faţă, cu o figură extrem de interesată, cu ochii îngustaţi. Îi plăcea drama, fie ea pe scenă, fie în afara acesteia.

– Fantastic, a spus ea.

Chris se uita cu o privire sinceră.

Oamenii ăia de la Merimbula vor să-i gonească pe toți micii crescători, a spus el cu o convingere absolută. Linus Tate a spus că or să treacă cu plugul peste Yolanda și or să pună grîu în loc, dacă or să reușească.

Chiar și așa, a spus Jacy, neliniștită. Dacă ar fi existat un tren sau un autobuz sau un avion care să o ducă spre casă, probabil că l-ar fi luat pe loc. Christopher, să spui că *omoară oameni*...

Chris era foarte hotărît.

– Așa au făcut, a persistat el. Întreabă-l și pe tata.

Jacy și-a pus mîna pe a lui.

– Te cred, dragul meu, a zis ea, încruntîndu-se. Asta mă îngrozește. După care a schimbat deliberat subiectul conversației.

Curînd au terminat masa și au luat un taxi spre cinema. Au văzut un film Disney, deși Chris ceruse insistent unul cu acțiune și aventuri. Privind la personajele colorate care se mișcau pe ecran, Jacy și-a lăsat mintea să se plimbe neîngrădită.

La Ian.

Era bine?

Era vremea bună?

Îi era dor de ea?

După film, Regina și Chris au împărțit o înghețată colosală de ciocolată, în timp ce Jacy stătea lîngă ei și sorbea ceai și își dorea să îi poată telefona soțului ei. Simțea nevoia dureroasă să îi audă vocea.

S-au întors la hotel, iar Chris a trecut în fața televizorului. Jacy a făcut o comandă telefonică cu Nancy, la cafenea.

Prietena ei a răspuns la al patrulea apel. Parcă nu vorbea, ci cînta.

– Aici cafeneaua *Yolanda*. Nancy la telefon.

– Nancy, a spus Jacy. Se aplecase toată pe telefon, strîngînd în mînă receptorul. Aici e Jacy Yarbro.

Nancy a rîs, nu amuzată, ci bucuroasă.

– Jacy! Cum stau lucrurile în metropolă?

– Bine, a răspuns Jacy puţin prea brusc. A inspirat adînc şi a lăsat să îi scape: cred că mi-e puţin dor de casă.

– Ei, dar te întorci repede, nu? Distrează-te cît poţi, draga mea, nu îţi pierde timpul cu prostii.

Jacy a zîmbit. Se simţea mai bine, chiar şi vorbind cu Nancy, deşi ar fi vrut să vorbească cu Ian.

– Cum merge revoluţia?

Nancy a chicotit.

– Merge. Bărbaţii din Yolanda încep să se dea pe brazdă. Se pare că o să fii stăpînă pe situaţie şi o să ai de două ori mai mulţi elevi decît pînă acum, la începutul şcolii.

Zîmbetul lui Jacy a pierit.

– S-a... s-a întors Redley?

– Nici picior de ticălos, a spus veselă Nancy. Darlis e cît se poate de bine, iar mătuşă-mea a dat telefon de două ori de la Darwin să îmi spună că micuţa Gladys se întremează. A dus-o la un doctor imediat şi a găsit şi un psiholog pentru copii, astfel încît la nevoie Gladys va avea parte de sfaturi.

– Asta e minunat, a exclamat Jacy, cu ochii plini de lacrimi. Cînd o să îi fie frică din nou, o să se gîndească la Gladys, care ieşise învingătoare. Cu vînătăi şi îngrozită, dar învingătoare.

În sfîrşit, Jacy a atins adevărata cauză a convorbirii:

– L-ai văzut pe Ian?

Nancy a răspuns fără ezitare:

Nici măcar un fir de păr. E probabil ocupat cu caii ăia ai lui, ca să nu mai vorbesc de oi. Singurul motiv să vină în oraş ar fi să stea la *„Cîinele şi gîsca"* şi să bage bere în el, lucru pe care îl poate face şi acasă.

Eşti diplomată, a rîs Jacy. Probabil că l-au gonit de la cîrciumă din cauză că are o nevastă atît de afurisită.

– Probabil, a răspuns Nancy pe loc. Dar nu îţi face probleme. Deştepţii ăştia îl ştiu de o viaţă. Or să se dea pe brazdă curînd.

Probabil că Nancy avea dreptate, dar Jacy se simţea încă vinovată că ridicase un zid între Ian şi prietenii lui.

– Nu voiam să îi fac atîtea necazuri, a mărturisit ea mai mult pentru sine.

Deşi legătura era proastă, Nancy a auzit-o limpede.

– Ian avea nevoie de nişte necazuri din astea, a spus ea hotărîtă. Toţi aveau nevoie. Dacă nu ai fi venit tu, ar fi continuat aşa încă o sută de ani.

Jacy a rîs, dar în ochi avea lacrimi.

– Dacă îl vezi, vrei să îi transmiţi... salutări de la mine?

– *Salutări?* a întrebat Nancy răutăcioasă.

– Deocamdată, a spus Jacy, punîndu-şi o mînă pe abdomen, unde copilul lui Ian, copilul ei, lua formă, celulă cu celulă.

Jacy o şi vedea pe Nancy cum îşi dă ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost acolo, în cafenea.

– Pe dracu'! a rîs Nancy. O să îi spun că eşti nebună după el, că abia poţi să îţi stăpîneşti pasiunea.

Jacy a roşit. Nu era sigură că Ian ştia că îl iubeşte – era imposibil ca să nu fi ghicit –, dar era foarte conştient de faptul că ea „abia putea să îşi stăpînească pasiunea". Experimentaseră de mult timp lucrul acesta.

A schimbat subiectul, ca să se apere de emoţii.

– Ai vrea să îţi aduc ceva, Nancy? Cărţi, haine, farduri, ceva în genul ăsta?

– Adu-mi un bărbat, a spus Nancy veselă. Cred că Mel Gibson ar merge.

– Mel Gibson e însurat, s-a simţit Jacy obligată să precizeze, deşi zîmbea în timp ce vorbea.

– Pe dracu', a repetat Nancy. Atunci foloseşte-ţi imaginaţia şi nu uita nici măcar un singur lucru de văzut sau de cumpărat sau de mîncat pe acolo. Vreau să îmi povesteşti tot!

– Promit, a răspuns Jacy, fericită că îşi făcuse atît de repede o prietenă atît de bună. Nici măcar în State nu avea pe cineva ca Nancy. Paul fusese ultima persoană cu care putuse să vorbească atît de liber.

Cele două prietene şi-au spus la revedere şi au închis.

Jacy şi-a îndreptat atenţia spre Chris şi a văzut că adormise în faţa televizorului. Spera să nu creeze un monstru cu antena de satelit pe care promisese să o cumpere. Categoric, nu voia să vadă cum mintea vioaie a lui Chris e distrusă de ecranul cu umbre.

Poate din cauza somnului de după-amiază, poate şi pentru că îi lipsea atît de tare Ian, Jacy nu putea dormi. S-a asigurat de două ori că băiatul e liniştit, apoi şi-a luat cheia şi a ieşit din cameră. O clipă mai tîrziu, bătea la uşa mamei ei, aflată faţă în faţă cu a lor.

După un interval scurt de timp, uşa s-a deschis, iar regina s-a ivit în cadru, cu părul pe bigudiuri şi faţa acoperită cu o mască albă de cremă, groasă, întărită.

– Intră, i-a comandat ea nerăbdătoare.

Jacy s-a sprijinit neputincioasă de lemnul uşii, cu gura strîmbă de atîta efort de a se stăpîni. În locul zîmbetului comandat a ieşit un fel de chicoteală. Regina a început să o boscorodească.

– Draga mea, îţi vine şi ţie vremea. Mai ales dacă o să fii suficient de prostuţă încît să stai acolo între tufişurile alea următorii patruzeci de ani şi să laşi soarele ăla turbat să îţi tăbăcească pielea.

– Mamă, acelaşi soare străluceşte şi deasupra Manhattan-ului, i-a replicat Jacy, încă zîmbind. Hai să nu dramatizăm. Am venit să îţi mulţumesc că i-ai oferit lui Chris o zi minunată ca asta şi pentru că ai stat la filmul acela de desene animate. Ştiu că voiai să vezi o comedie romantică.

Regina a pufnit.

– Prostii. Mă înnebunesc după Disney.

Înainte ca Jacy să poată răspunde, de peste hol s-a auzit un strigăt. Alarmată, crezînd că e vreun foc sau alt dezastru, s-a repezit spre coridor.

Chris stătea în mijlocul holului, cu faţa palidă, cu ochii cuprinşi de panică. Era vizibil că e mai mult adormit decît treaz.

– Credeam că ai plecat şi m-ai lăsat aici! a suspinat el cînd a văzut-o pe Jacy.

Ea a venit imediat lîngă el şi a căzut în genunchi pe covorul din hol, pentru că el era un băieţel de nouă ani, iar ea voia să se uite drept în ochii lui înspăimîntaţi.

– Dragul meu drag, i-a spus ea, îmbrăţişîndu-l şi trăgîndu-l strîns spre ea, nu o să te părăsesc niciodată – niciodată! Şi nici pe tatăl tău.

El plîngea sacadat, cu trupul tremurînd tot, lipit de ea. Ea s-a ridicat în picioare şi, aruncîndu-i o privire plină de înţelesuri Reginei, l-a dus pe Chris înapoi în camera lor şi l-a culcat la loc.

– De ce îţi e atîta frică să nu fii părăsit? l-a întrebat ea dulce, cînd l-a văzut instalat în pat. Stătea la marginea patului lui şi îl ţinea de mînă. Sau doar îţi e dor de tatăl tău şi de doamna Wigget?

– Mama mea a plecat, a spus el cu voce şoptită. E ceva rău cu mine.

Jacy a simţit cum inima i se rupe în două. I-a netezit părul răvăşit şi transpirat cu o mînă uşoară.

– Dragul meu, dar nu e adevărat. La viaţa mea am cunoscut o grămadă de băieţei, iar tu eşti cel mai bun. Cinstit.

– De ce nu ne-a vrut, pe tata şi pe mine?

Jacy şi-a muşcat buza de jos, rumegîndu-şi răspunsul.

– Nu ştiu, iubitule, a răspuns ea în final, trecîndu-i mîna ca o adiere peste faţă. Dar am să îţi spun ceva – *eu* vă vreau – pe amîndoi vă vreau. Şi n-o să plec nicăieri.

Chris a dat din cap şi s-a aşezat mai bine între perne.

– Cred că m-am purtat ca un bebeluş, a mărturisit el. Nu îi spui lui Thomas Jr., nu-i aşa?

– Nu spun nimănui, a răspuns Jacy, sărutîndu-l pe frunte.

– Crezi că tata e în regulă? Şi doamna Wigget? Şi Blue?

Jacy a zîmbit la punerea doamnei Wigget pe acelaşi plan cu Blue, cîinele ciobănesc favorit al lui Ian.

– Sînt sigură că sînt foarte bine, a zis, dar Domnul îi era martor că aici cam juca teatru. Era foarte neliniştită în ce priveşte siguranţa lui Ian şi voia să meargă acasă la fel de mult ca şi Chris, dacă nu mai mult.

Un lucru, cel puţin, îi era limpede: nu îi lipsea viaţa citadină. Adelaide era un loc frumos şi foarte ademenitor, dar ferma lui Ian însemna acasă.

Cu fiecare zi, senzaţia de neliniştе din stomacul lui Ian devenea tot mai acută. Vremea era mai caldă ca oricînd, plutea în aer senzaţia de incendiu iminent, un fel de prevestire rea a unei explozii.

În cea de-a treia zi a absenţei lui Jacy, în timp ce Ian şi Tom Senior dădeau jos gardul dintre ferma lui şi cea a lui Jake, pentru că acum era o singură proprietate, Ian a simţit cum i se ridică părul pe ceafă. Şi-a ridicat capul şi nu a văzut decît cerul feroce de albastru.

– Nu se vede nici un norişor, a comentat Tom, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Ca şi Ian, şi el era murdar din cap pînă în picioare şi avea cămaşa fleaşcă de transpiraţie. Cu o strîmbătură a gurii, s-a adresat soarelui: mai ia şi tu o pauză, ticălosule, i-a murmurat el astrului fierbinte şi mare şi atît de apropiat, încît părea că îl poţi atinge cu mîna întinsă.

Ian şi-a făcut privirea roată. Nu se vedeau decît calul lui, cîinele Blue şi maşina veche a lui Tom Senior. Parcă cei doi oameni erau singuri pe o planetă aridă, în altă parte a universului.

– Vă uitaţi după cineva? a întrebat Tom Senior. Nu părea să aştepte vreun răspuns, ceea ce era bine, pentru că oricum nu l-ar fi căpătat.

Ian a dat din umeri şi a prins un stîlp de gard cu mîinile înmănuşate, încercînd să îl smulgă din pămînt. Îi era foarte dor de soţia şi de băiatul lui, asta era tot, şi-a spus el. Pînă atunci nu fusese niciodată cu adevărat departe de Chris, iar în ce o privea pe Jacy, ei bine, aceasta îşi făcuse un loc al ei în inima lui şi în mintea lui, ca şi în casa lui şi fără ea se simţea ca fără o mînă.

Cei doi bărbaţi au lucrat împreună încă o oră, fără să spună un cuvînt, trăgînd din pămînt stîlpii gardului şi tăind sîrma ghimpată dintre aceştia şi punînd totul în camioneta lui Tom Senior.

Tom Senior a rupt liniştea cu un zîmbet binevoitor.

– Nevastă-mea a pus la rece nişte bere, a spus el. Propun să mergem la Corroboree Springs şi să bem o piçătură.

Ian s-a gîndit la *„Cîinele şi gîsca"* unde fusese bine primit de cînd împlinise vîrsta cuvenită şi a simţit o anume durere provocatoare.

– Doar nu o să se aştepte să picăm amîndoi, ce crezi? Hai să mergem mai bine în oraş.

Tom Senior a dat din cap că acceptă şi a intrat în maşină.

– Ne întîlnim la fînar, a spus el, privindu-l pe Ian cum urcă în şa.

Ian şi-a pus mîna la borul pălăriei, ca să arate că a înţeles.

O jumătate de oră mai tîrziu, păşea pragul de la *„Cîinele şi gîsca"*, cu Tom McAllister imediat în spatele lui. Şi l-a găsit pe Redley Shifflet, la bar, mai viu ca oricînd.

– Nu vii cu mine acasă, aşa-i? a întrebat Regina, în timp ce părăseau amîndouă coaforul, în dimineaţa următoare, cu părul proaspăt făcut şi cu unghiile îngrijite. Chris se afla cu ele, dar purta pe urechi căştile şi asculta una din casetele pe care i le cumpărase Regina în prima zi.

Jacy a clătinat din cap.

– Nu numai asta, a spus ea cuminte. Abia aştept să ajung acasă. Îmi e atît de dor de Ian, încît uneori cred că nu mai pot suporta.

Regina a suspinat.

– Hormonii.

Jacy s-a uitat la Chris, care mîrîia tare după muzica pe care nimeni nu o putea asculta şi a şoptit:

– Nu mai vorbesc de ce simt eu pentru Ian, dar ai văzut ce s-a întîmplat aseară. Crezi că aş putea să îl părăsesc pe băieţelul acesta?

Faţa impecabil fardată a Reginei a părut că se topeşte.

– Bine, a şoptit şi ea, admit că va fi greu, foarte greu. Dar nu poţi să sacrifici totul...

– Nu sacrific nimic, a întrerupt-o Jacy cu o voce politicoasă dar fermă. De fapt, uneori sînt şi eu uimită de cît de fericită sînt.

Regina şi-a lipit braţul de al ei şi a bătut-o pe mînă uşor. Nu era nevoie să vorbească; suspinele ei spuneau cît volume întregi.

Şi-a petrecut restul zilei făcînd cumpărături, comandînd antena de satelit, televizorul şi o grămadă de mobilă şi alte lucruri gospodăreşti, apoi s-au întors la hotel, ca să cineze mai devreme. Jacy era singură la masă, Chris şi Regina fiind plecaţi la chioşcul hotelului, ca să cumpere vederi. A apărut ca din senin din nou Andrew Carruthers.

Jacy a sărit în sus, speriată.

– Vă rog să mă iertaţi dacă v-am speriat, a spus repede Carruthers, înclinîndu-se.

Jacy a avut impresia că el o pîndise şi aşteptase să rămînă singură, iar descoperirea a făcut-o şi mai neliniştită. Imediat după aceea, a pus nervozitatea pe seama dorului de casă şi a picioarelor care o dureau.

– Se poate? a întrebat el, punînd mîna pe scaun

Jacy a încuviinţat.

– Luaţi loc, a spus ea.

– Presupun că ştiţi că noi, cei de la Merimbula, vrem să cumpărăm pămîntul lui Ian Yarbro, ca şi pe cel care a aparţinut tatălui dumneavoastră.

Jacy a sorbit o gură din paharul cu apă. Ce o avea omul ăsta de îi venea să se ridice şi să o ia la fugă?

Şi-a amintit că zilele în care fugea s-au terminat şi a rămas pe loc.

– Da, a răspuns ea. Şi ştiu că Ian v-a spus că nu vrem să vindem.

Carruthers şi-a arcuit o sprînceană şi a zîmbit calm.

– Sîntem pregătiţi să plătim un preţ care vă va surprinde.

– Am toţi banii de care am nevoie, domnule Carruthers, a spus Jacy.

În acel moment l-a văzut pe Chris intrînd împreună cu Regina. Zărindu-l pe Carruthers la masa mamei lui vitrege, băiatul a devenit atît de fioros, atît de asemănător cu Ian, încît Jacy a zîmbit.

Carruthers i-a urmărit privirea şi a zîmbit şi el, indulgent.

– Mi-e teamă că bărbaţii Yarbro nu mă prea agreează, a spus el. Nu ştiu sigur de ce.

– Poate pentru că nu sînteţi capabil să acceptaţi un refuz, a răspuns Jacy, privindu-l pe Chris cum îi ia la ochi, cu un aer de parcă urma să îl provoace la o bătaie pe managerul de la Mermbula.

– Doamnă Yarbro, nu am ajuns unde am ajuns renunţînd la lucrurile pe care le voiam.

Ceva în tonul lui, ceva rău, a făcut-o pe Jacy să îl privească din nou în faţă. El şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

– Cînd vreau ceva, a spus el, îndreptîndu-şi hainele perfect croite, nu ratez niciodată.

Jacy a refuzat să îşi arate frica.

– Domnule Carruthers, cu Ian şi cu mine veţi rata, a spus ea calm, în timp ce Chris îşi lua locul la masă.

Carruthers s-a înclinat încă o dată, i-a adresat băiatului furios o privire arţuzată, după care a plecat.

– Ce a vrut? a întrebat Chris. Jacy i-a aruncat o privire admirativă fiului ei vitreg.

– Să ne cumpere pămîntul, a spus ea, nevăzînd nici un motiv să ascundă adevărul. Iar eu i-am spus exact acelaşi lucru pe care l-ar fi spus tatăl tău, că nu vindem.

Chris s-a uitat cu ochii îngustaţi după Carruthers pînă cînd acesta a ieşit din salon.

– Are noroc că nu i-am trăs una, a spus el.

Regina şi Jacy au schimbat o privire şi la fel de repede s-au uitat în altă parte, ca să nu rîdă. Nici una nu i-a spus lui Chris că domnul Carruthers este mai mare şi mai puternic decît el.

Şi-au petrecut seara la teatru, unde au privit o trupă itinerantă jucînd *Mizerabilii*. Jacy văzuse piesa de cîteva ori, dar era una dintre piesele ei favorite şi s-a bucurat de fiecare moment al reprezentaţiei.

Regina a plîns la scenele mai triste, tamponîndu-şi colţurile ochilor cu delicateţe, ca să nu i se strice fardul. Chris a stat pe marginea scaunului tot timpul.

Cînd s-au întors la hotel, secaţi fizic şi emoţional, becul roşu pentru mesaje de la telefonul lui Jacy clipea. Încă înainte să ridice receptorul, ea şi-a dat seama că se întîmplase ceva rău.

19

„Cîinele şi gîsca" era mai tot timpul un loc liniştit. Tonomatul era pus în surdină, iar clientela – în majoritate lucrători la ferme, şoferi şi crescători de oi – vorbea nu prea tare. Cuvintele erau punctate de ciocnirea bilelor de biliard.

În după-amiaza aceea, cînd Ian a intrat împreună cu McAllister, locul a căpătat brusc o linişte mormîntală.

Văzîndu-l pe Redley Shifflet stînd indolent la bar, Ian a simţit exaltare şi uşurare, nu şi frică. E bine, el şi nu Jacy o să aibă de-a face cu acest gunoi. Era destul de bine, ţinînd cont de cît de imprevizibilă este soarta.

S-a încruntat, şi-a scos pălăria şi s-a aşezat la o masă liberă. Pentru moment şi-a îndreptat atenţia spre Bram McCulley, ignorîndu-l pe Redley. Bram era încă încremenit, cu un pahar într-o mînă şi cu o cîrpă de şters în cealaltă.

– Mă dai afară, Bram? a întrebat Ian.

Mutra urîtă a lui Bram s-a strîmbat într-un zîmbet.

– Nu, pe tine, niciodată, prietene. Dar cu nevastă-ta aia, e o altă chestie, nu pot să promit nimic.

Ian a rîs.

– E bine, a spus el. Cu coada ochiului a văzut că Redley părăsește barul și scoate de la cingătoare un cuțit.

Ian era pregătit. Era pregătit de zile întregi.

– Hei, a strigat Bram, căutîndu-și pușca, Shifflet pune șișu' jos.

Ian a ridicat o mînă ca să își liniștească amicul și l-a privit țintă pe Redley în ochii lui cei răi, plini de febra romului. Redley arăta pe jumătate nebun, ca un bivol sălbatic încolțit, iar murdăria făcea pe el un strat care părea să țină loc de piele.

– Unde e fata? a întrebat Shifflet, ținînd sus cuțitul, ca să îl vadă toată lumea. Era bun cuțitar, pentru că fiind leneș avusese tot timpul să exerseze asemenea lucruri.

Ian și-a pus mîinile în șolduri, rămînînd în aceeași poziție. Adrenalina îi făcea sîngele să curgă năvalnic, dar el era calm și și-a arborat zîmbetul cel mai provocator.

– De care fată vorbești?

Shifflet și-a încordat mușchii și tendoanele gîtului și părea că acum-acum își înghite mărul lui Adam.

– La dracu', Yarbro, știi despre cine vorbesc. Vorbesc despre Gladys a mea.

– E într-un loc sigur, a spus Ian. Mai mult nu știu nici eu, și nici nu am nevoie.

Shifflet a pălit sub stratul gros de jeg.

– O să te aduc în fața legii, porcule, mi-ai furat fata!

Ian s-a uitat la cuțit. Era pătat și ruginit, ca și stăpînul lui, și la fel de periculos ca acesta.

– Legea, zici? Abia aștept să le pot explica polițiștilor ce jigodie ești.

Într-o secundă, paloarea prăfuită a lui Shifflet s-a transformat într-una roșie. Dacă nu o să aibă grijă,

nenorocitul o să facă un atac de cord şi o să îl scutească pe Ian de efortul de a-i lua cuţitul şi de a-l da gata.

– Dacă nu îmi spui unde e fata, te omor!

Ian i-a făcut un semn de invitaţie cu degetele curbate ale mîinilor.

– Ia hai, a spus el. Dar hai afară. Nu vreau să îi murdăresc podeaua lui Bram cu sîngele tău.

Ceilalţi oameni din cîrciumă, inclusiv McAllister, rămăseseră tăcuţi. Ian nu îi putea vedea – se pare că formau un fel de cerc în jurul lui şi al lui Redley – dar le simţea prezenţa. Ştia că sînt de partea lui, deşi îi mai purtau pică lui Jacy pentru problemele pe care le iscase.

Redley a rămas holbîndu-se la Ian, o creatură nebună şi vicleană, lipsită de scrupulele pe care le are de obicei un om.

–Jigodia de nevastă-ta, americanca, ea a făcut totul. După ce te crestez pe tine, o să am grijă şi de ea, să sufere.

Ian a simţit dintr-odată impulsul de a-l omorî. A făcut un mare efort să îşi păstreze cumpătul. Nu trebuia să îşi piardă capul, tocmai atunci. A făcut un pas lateral şi l-a invitat pe Redley să iasă înainte pe strada prăfuită şi uscată de afară.

– Îţi place să dai în femei şi copii, aşa-i, Redley? S-a oprit cînd Redley a pornit cu picioarele ţepene, privind spre el cu ochii aceia mici şi strălucitori ca nişte mărgele. Asta pentru că eşti un laş. Un neputincios.

Totul în Redley arăta că vrea să ucidă; ura era vizibilă în el, se simţea ca un miros apăsător, acru.

– Ţi-e frică să întorci spatele, amice, ai? i-a bîiguit Redley batjocoritor.

– Mai degrabă las un crocodil în spate, a spus Ian, zîmbind din nou. Ajunsese la uşă şi o deschisese larg. Hai, că nu am timp, a adăugat el. Mi-e sete şi vreau să îmi beau berea şi abia aştept să le termin.

Redley a ezitat, apoi a trecut de Ian, peste trotuar şi a ajuns în stradă.

– Las-o baltă, Ian, a spus Bram de undeva de la marginea cîmpului lui vizual. Individul e nebun şi dacă poate, te omoară.

Ian nu a răspuns. L-a urmat pe Redley afară. Au rămas faţă în faţă, sub soarele puternic al sfîrşitului zilei, ca doi pistolari dintr-un film american. Deosebirea era că Shifflet era înarmat, iar Ian nu.

Şi nici că îi păsa.

– Ia să te văd Redley, a spus el, cu mîna făcută streaşină la ochi, ca să se apere de lumina soarelui. Ai arătat că eşti viteaz cu femeile şi copiii, dar în noaptea aia nu ai ieşit prea bine, aud?

Redley a scos un şuierat inuman, straniu şi şi-a strîns cuţitul în mînă. O parte din lamă a strălucit pe sub murdăria care o acoperea, iar Ian a remarcat cu satisfacţie că adversarul său mai avea pe faţă urmele întîlnirii lor de atunci.

Singurul răspuns al lui Redley a fost să scuipe în praf.

Ian aştepta. Ştia că arată calm pe dinafară, dar sîngele era la presiune maximă şi el era foarte dornic să se bată.

În momentul în care Redley a făcut un pas spre el, cu cuţitul pregătit, din senin a apărut Nancy, care s-a aruncat între cei doi bărbaţi. Chiar înainte să înceapă să vorbească, Ian a simţit mirosul dezastrului şi a înţeles cu toată şira spinării de ce îi fusese teamă în toată săptămîna.

Ard tufişurile! a strigat ea, arătînd în direcţia unde se aflau Corroboree Springs şi Merimbula.

La orizont se rostogoleau nori de fum, cu marginile învăluite în purpuriu.

– Doamne, a şoptit Ian şi a simţit cum panica îl cuprinde. Oile mele! A uitat cu totul de Redley şi a fugit spre maşina lui Tom Senior. McAllister ajunsese deja acolo, iar la intrarea lui Ian în maşină motorul era pornit.

– Doamne, Dumnezeule, a spus cu glas pierdut McAllister, sper că nevastă-mea a avut gîndul bun să se ducă, ea şi băiatul, spre apă!

În clipa următoare, străzile de obicei atît de liniştite ale Yolandei s-au transformat într-un furnicar. Bărbaţii înjurau şi strigau şi săreau în maşini ca să se ducă la pămînturile lor.

Tom Senior l-a lăsat pe Ian acasă şi s-a grăbit spre Corroboree Springs, cu promisiunea că o să se întoarcă după ce se va asigura că familia lui nu a păţit nimic.

Fumul era gros şi acru, iar Ian, deşi nu vedea flăcările, le simţea căldura, semn că focul era foarte aproape. Alice a ieşit din casă în goană şi l-a urmat la grajduri.

Ian a deschis uşile şi a scos animalele afară. Dacă situaţia nu era extrem de neprielnică, animalele îşi găseau din instinct drumul spre un adăpost, iar el avea să le strîngă şi să le aducă acasă, mai tîrziu.

– Pisicile mele! bocea Alice, cu lacrimile curgînd pe obrajii ei uscaţi. Doamne, Ian, ce s-a întîmplat cu pisicile mele? Trebuia să merg la ele!

Ian s-a dus la ţarc şi i-a gonit pe caii de acolo cu fluierături. Caii au fugit ca din puşcă, cu coamele în vînt.

Nu s-a uitat să vadă dacă rulota lui Alice mai există. Ştia că fusese devorată de foc. Nu avea nici timp de sentimentalisme.

– Prea tîrziu, i-a strigat el peste nechezatul îngrozit al cailor şi peste zgomotul focului. Urcă în maşină şi nu te opri pînă la Yolanda!

– Pisicile mele! a suspinat Alice. Fotografiile mele, cărţile mele cu cowboys şi scrisorile mele de la fratele meu, din Războiul Mare.

– S-au dus, a strigat Ian, împingînd-o pe femeie spre micuţa ei maşină. Alice, s-au dus toate, fugi!

Atunci şi-a găsit ea să se pună de-a curmezişul.

– Nu, a strigat ea la Ian, proptindu-se bine pe picioare. Era o femeie solidă, cîntărea cît Ian, dacă nu mai mult, şi era de neclintit. Dacă nu pot să îmi salvez locul meu, măcar pot să ajut la salvarea ăstuia!

Ian vedea deja focul, o linie purpurie-portocalie, cu fum negru rostogolindu-se deasupra. S-a gîndit cu durere la oi şi la oamenii şi cîinii care le păzeau. Apoi a luat-o pe Alice de umeri.

– Dă-o încolo de casă! Salvează-te pe tine.

Ea l-a împins şi a pornit tuşind spre casă, iar în cîteva secunde era la furtun şi stropea pereţii casei şi cît de sus ajungea din acoperiş.

Prin aer zburau scîntei, care ici şi colo aprindeau iarba uscată pe care aterizau. Sau se puneau pe hainele lui Ian, care mai verifica o dată dacă nu uitase vreun animal înăuntru.

Grajdurile erau goale, lucru bun, pentru că scînteile care au aterizat pe acoperişul bătut de soare şi uscat ca iasca l-au aprins într-o clipă.

I-a strigat lui Alice să fugă şi să scape. Ea l-a ignorat şi s-a dus în faţă, probabil după alt furtun.

Nu avea timp să se certe cu bătrîna, dar a ţinut minte că trebuia să o strîngă de gît dacă vor fi destul de norocoşi să scape din acest coşmar.

Ian a intrat în maşina lui şi a gonit spre oi, să vadă ce mai putea face pentru ele, între timp privind cum flăcările devorează singura casă pe care o avusese vreodată.

Existau goluri între flăcări, iar Ian s-a strecurat prin ele, cu viteză maximă, ştiind foarte bine că în orice moment şi el şi maşina puteau să ia foc ca o torţă.

I-a mulţumit lui Dumnezeu că Chris şi Jacy nu sînt acolo, tuşind şi sufocîndu-se şi abia văzînd pe unde merge din cauza fumului.

Curînd a trecut de linia focului şi a ajuns pe un loc negru, pe care nu se afla nimic, doar cadavre de oi.

Ian a simţit lacrimile în ochi şi şi-a şters faţa cu mîneca. A accelerat şi a început să evalueze pagubele. Peste tot erau oi moarte şi încă alte oi moarte.

Într-unul dintre şanţuri a găsit o turmă destul de mare, neatinsă. Animalele behăiau, ridicîndu-şi capetele lor frumoase şi lipsite de minte. A oprit maşina şi a fugit spre ele, cu hainele pline de transpiraţie şi negre de funingine. Mioarele erau speriate de moarte, dar trăiau, asta conta.

Ian a căzut în genunchi. Nu ştia dacă să sărbătorească sau să jelească, aşa că le-a făcut pe amîndouă. Apoi a simţit iar acea senzaţie de ridicare a părului de pe ceafă şi s-a întors şi l-a văzut pe Redley Shifflet la marginea şanţului, privind la el de sus, cu puşca lui de cîini aţintită spre el.

Redley a rînjit şi a apăsat pe trăgaci.

Ian a simţit cum glonţul îi pătrunde în carne şi apoi s-a prăbuşit, fără cunoştinţă.

În timp ce apăsa butonul care îi făcea legătura cu centrala, Jacy tremura. Chris îi simţise neliniştea şi stătea cu ochii mari deschişi pe marginea patului.

Telefonul a sunat de două ori, de trei ori, de patru ori. În sfîrşit, cineva a ridicat receptorul. Jacy şi-a spus numele cu voce tremurătoare şi a cerut să i se spună mesajele.

Era un singur mesaj: *Sun-o pe Nancy. E urgent!*

I-a luat o eternitate să obţină legătura cu cafeneaua *Yolanda;* linia era veche. Vocea lui Nancy era acoperită de paraziţi.

– Legătura e proastă din cauza focului! a urlat Nancy în microfon peste zgomotul înfiorător. Ascultă-mă cu atenţie, draga mea. Ian a fost împuşcat. Collie l-a dus la Adelaide cu avionul spitalul *Mercy,* pe strada Regina Charlotte. Ştii locul?

Jacy a închis ochii, lovită de şocul veştii, totuşi nu prea surprinsă.

– Da, a răspuns ea cu voce tare, nu pentru că s-ar fi simţit tare, ci pentru că acum ceea ce i se cerea era tărie. Şi Jake fusese la spitalul *Mercy.* Cît de rău e? a strigat ea, deschizînd ochii şi întîlnind privirea îngrozită a lui Chris.

– Nu ştiu, a strigat Nancy. Tot ce pot să îţi spun e că McAllister l-a găsit prăbuşit într-un şanţ, sîngerînd...

Apoi legătura s-a întrerupt.

Jacy a pus receptorul în furcă cu grijă.

– Tata a fost rănit, a spus Chris. A murit. S-a ridicat din pat cu o energie subită, violentă. Vocea îi era în creştere: a murit, a murit!

Jacy l-a luat pe fiul ei vitreg de încheieturile mîinilor lui subţiri. În durerea şi frica lui, el îi rezista şi se smucea fioros.

– Potoleşte-te! i-a strigat în cele din urmă. Nu ştiu cît de grav e şi nici la spitalul *Mercy* nu putem merge să aflăm ce se întîmplă pînă cînd nu îţi revii!

Chris s-a liniştit. Doar ochii i-au rămas injectaţi. A făcut un efort să se reculeagă.

– Redley Shifflet l-a împuşcat, a spus el, vocea lui sunînd mai degrabă ca a unui bătrîn, un bătrîn de nouă ani. Sau ticăloşii ăia de la Merimbula.

– Asta nu are importanţă acum, a spus Jacy, luîndu-şi geanta şi cheia de la cameră, ca şi o haină uşoară care să o protejeze de frigul serii. Grăbeşte-te, Chris, tatăl tău are nevoie de noi!

S-au oprit doar ca să o ia pe Regina, care aproape că a leşinat cînd fiica ei i-a dat vestea împuşcării lui Ian. Jacy s-a repezit la ascensor. Au luat un taxi din faţa hotelului, cu ajutorul portarului, şi au gonit spre spitalul *Mercy*.

La sosire, Jacy a intrat în goană în spital şi a năvălit în biroul de internări. I s-a spus că Ian tocmai sosise cu o ambulanţă de la un aerodrom periferic. Fusese dus imediat sus, la chirurgie şi era în stare critică.

Trăia. Jacy s-a agăţat de asta şi şi-a repetat-o ca pe o litanie.

O infirmieră i-a condus pe toţi trei la etajul cu chirurgia şi le-a indicat camera de aşteptare. I-a adus lui Jacy o pătură şi i-a ordonat să se culce, spunînd că arată de parcă ar intra în stare de şoc în orice clipă. Jacy a refuzat. Ea şi Chris s-au înghesuit împreună pe canapea, într-un colţ, iar Regina a început să se plimbe în sus şi în jos, încă îmbrăcată în rochia albastră de seară pe care o purtase la teatru.

Şi Jacy purta rochia neagră de crep.

Au aşteptat, după ceasul mare care era pe hol, un sfert de oră. A venit Collie. Arăta ca o versiune stoarsă a vechiului Collie; avea hainele murdare şi zdrenţuite, iar faţa îi era abătută.

Jacy s-a ridicat în picioare şi s-a dus tremurînd spre el.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat ea, aproape şoptind.

Collie era copleşit; parcă voia să o ia la goană. Cînd era vorba de zborul cu avionul lui astmatic, Collie era un erou, dar emoţional era foarte uşor de întors pe dos.

– Eu... a fost un incendiu... şi băiatul ăla, McAllister, s-a dus să îl caute pe Ian şi l-a găsit împuşcat.

Jacy a văzut limpede scena – o visase de atîtea ori în coşmarurile ei, ca şi în momentele conştiente în care temerile ieşeau la suprafaţă şi o prindeau cu garda lăsată. Şi-a închis ochii pentru un moment, dar viziunea, în loc să dispară, a devenit şi mai vie.

Chris venise lîngă ea şi ea l-a tras strîns la ea.

– Focul... Ai idee cît de mare a fost?

Collie s-a uitat atent la una din maşinile de Coca Cola, de parcă ar fi aşteptat de la ea să îi spună. Cînd a întîlnit iar privirea lui Jacy, ochii îi erau tulburaţi de amintirile recente.

– S-au dus o grămadă de oi şi multă iarbă. Dar s-a terminat.

Jacy s-a gîndit scurt la Corroboree Springs şi la casa lui Ian, dar nu şi-a permis nici o clipă să se îngrijoreze pentru ele. Ce conta în momentul acela era starea lui Ian.

– Redley Shifflet l-a împuşcat pe tata, a spus Chris cu o convingere absolută, cu un glas de om matur. L-au prins? E în închisoare?

Collie s-a apropiat şi i-a zburlit uşor părul. Jacy s-a gîndit cu durere că îl văzuse pe Ian făcînd de atîtea ori gestul acesta şi că s-ar putea să nu îl mai vadă niciodată.

A încercat să se stăpînească, nereuşind să scape de această durere. Doamne, s-ar putea ca Ian să nu afle niciodată că o să fie tată şi să-şi ţină pruncul în braţe.

Din gîtul lui Jacy a izbucnit un strigăt animalic, incoerent. Collie i-a luat una din mîini, iar Regina pe cealaltă şi au dus-o înapoi la canapea, unde au obligat-o să stea jos.

Collie a rămas cît de mult a putut îndura, apoi şi-a cerut scuze şi a plecat. Jacy nu avea ce să îi reproşeze. Era în natura lui să stea puţin într-un loc, apoi să zboare şi să aterizeze în altă parte.

S-a lăsat noaptea.

Chris a adormit pe un scaun – dimineaţa o să aibă gîtul înţepenit, Jacy era sigură de asta, dar nu avea inima să îl trezească. Regina a căzut şi ea cu nasul în revista pe care o citea, sforăind uşor.

Cînd doctorul a venit şi a trezit-o pe Jacy, încă nu se iviseră zorile – avusese un somn agitat şi pe apucate.

– Doamnă Yarbro?

Inima lui Jacy a trecut pe puls maxim. S-a ridicat, clipind din ochi ameţită, cu buzele rostind o rugă tăcută. „Doamne, fă ca Ian să trăiască!"

– Cum se simte soţul meu? Vocea îi era o şoaptă, aspră şi grea.

– Domnul Yarbro se ţine bine, i-a spus chirurgul, un bărbat între două vîrste, cu o faţă bună şi cu ochi plini de compasiune. Peretele toracic a fost serios atins, ca şi unele organe interne.

– E conştient?

– Se află la terapie intensivă cam de o oră. Probabil că e cel puţin parţial conştient de ce se întîmplă cu el.

– Vreau să îl văd, au strigat în cor Jacy şi Chris.

Doctorul a zîmbit şi l-a bătut uşor pe băiat pe umăr.

– Cîte unul, a fost el de acord. Dar nu staţi mult.

A trezit-o pe Regina, care pentru prima dată în viaţa ei nu s-a mai interesat de machiajul deranjat şi de părul răvăşit. Şi-a pus o mînă pe umărul lui Jacy.

– Stau eu cu Chris cît timp eşti tu înăuntru.

Chris nu a protestat, deşi voia să fie primul căruia tatăl lui să îi vadă faţa.

– Spune-i lui tata că sînt aici, a zis el.

Jacy a înclinat din cap, i-a atins blînd părul şi l-a urmat pe doctor afară din camera de aşteptare, pe un coridor lung, pe care se găseau ferestre cu draperii şi uşi închise. Locul era aproape perfect liniştit, doar soneriile ascensoarelor se auzeau.

Au intrat într-o cameră spaţioasă, luminată de primele raze ale soarelui, în care mai întîi Jacy a văzut paturi de spital şi aparate de care atîrnau fire întinse pe podea. Apoi l-a văzut şi pe Ian.

Era istovit şi tras la faţă, iar în braţe şi în nas îi intrau tuburi. Şi-a deschis ochii şi a văzut-o. Cînd i-a atins cea mai apropiată parte – piciorul – mîna ei tremura.

Degetele lui i-au jucat pe palmă, apoi pleoapele i s-au închis, iar el a adormit sau şi-a pierdut cunoştinţa.

Jacy i-a strîns degetele de la picioare, cu ochii plini de lacrimi şi l-a rugat în tăcere să nu o părăsească.

– Puteţi vorbi cu el, a spus doctorul. Nu sîntem siguri dacă pacienţii aud sau nu cînd nu sînt

conştienţi, dar în străfundurile minţii lui va şti că sînteţi aici, iar asta s-ar putea dovedi foarte important.

Jacy a aprobat, a lăsat piciorul lui Ian şi s-a mutat spre capul patului. Privind la soţul ei de sus, văzîndu-l imobilizat, ea şi-a dat seama de vulnerabilitatea pe care el şi-o ascunsese atît de bine de cînd se cunoşteau. Voia să îi atingă faţa, să îi netezească părul cu gestul acela pe care îl folosea cu Chris.

S-a aplecat asupra lui, uitînd de prezenţa doctorului, de infirmierele care mişunau pe acolo, de ceilalţi pacienţi.

– Te iubesc, Ian Yarbro, a spus ea clar. Mă auzi? *Te iubesc.*

El şi-a deschis ochii, iar ea a crezut că vede în întunecimea lor adîncă un semn uşor de bucurie, dar el a adormit la loc, la fel de repede. Jacy nu şi-a dat seama dacă chiar înţelesese cu adevărat, sau dacă fusese un reflex, sau poate o reacţie subliminală la prezenţa ei. I-a sărutat braţul musculos, a mai zăbovit cîteva minute şi a plecat, pentru că ştia că şi Chris vrea să îl vadă.

După ce şi-a făcut vizita şi băieţelul – Ian nu a deschis ochii în timpul acesta –, Regina a insistat să meargă să mănînce ceva la bufetul spitalului. După ce au mîncat, mama lui Jacy a plecat la hotel.

Cînd s-a întors, o oră mai tîrziu, Regina purta tenişi şi o bluză uşoară. Părul şi machiajul îi erau impecabile, iar ea deborda de energie. Adusese haine de schimb pentru Jacy şi Chris şi aranjase să facă duş chiar acolo, în spital.

Jacy i-a fost recunoscătoare pentru prevedere, bucuroasă că o veghe care se anunţa grea va fi puţin mai uşoară.

– Am aranjat să ni se mute lucrurile la un hotel mai dubios de lîngă spital, pe aceeaşi stradă, a anunţat Regina, după ce Jacy s-a întors de la duş în camera de aşteptare. Acum, că mîncase şi se spălase, se simţea mai puternică şi mai curajoasă şi şi-a îmbrăţişat mama cu recunoştinţă.

Ziua s-a scurs, fără ca starea lui Ian să se schimbe. Nu era mai rău, dar nu se făcuse nici mai bine. Părea să stea în cumpănă, indecis.

Cînd, în sfîrşit, a fost mutat într-o rezervă, Jacy l-a vegheat pe o latură a patului, iar Chris pe cealaltă, în timp ce Regina intra şi ieşea, aducînd sandvişuri, cafea şi lapte, discutînd cu infirmierele şi chiar avînd grijă şi de ceilalţi pacienţi din camerele alăturate.

Pe la şase seara, Ian a început să se agite. După cam o oră, şi-a deschis iarăşi ochii, ţinîndu-i mult timp aţintiţi pe faţa lui Chris. Înainte să cadă iar în somn, buzele lui au încercat să schiţeze un zîmbet.

Regina l-a convins pe Chris să meargă la noul hotel pentru cină şi să se uite la televizor, acum, că Ian era pe vindecate, dar Jacy nu a vrut să îşi lase singur soţul. A rămas acolo încăpăţînată, scuturînd din cap ori de cîte ori o soră sau alta încerca să o convingă să plece.

A mîncat o parte din pizza pe care i-o trimisese Regina şi a adormit cu capul pe braţul lui Ian. Vocea lui a trezit-o, deşi nu era decît o şoaptă în mijlocul nopţii.

– Du-te acasă, porumbiţo, a spus el, chinuindu-se să scoată fiecare cuvînt. Pleacă în America, aici nu ţi-a mai rămas nimic.

Jacy s-a ridicat brusc. Toţi muşchii o dureau şi îi pulsau şi se simţea de parcă acum-acum urma să vomite, dar în viaţa ei nu fusese mai hotărîtă.

Ce spui acolo, Yarbro? a întrebat ea cu un zîmbet ezitant, dar şi sfidător. Noroc că în cameră nu pătrundea decît puţină lumină din hol, iar faţa ei era ascunsă vederii. Vrei să scapi de mine şi să îţi iei altă femeie?

Ian şi-a închis ochii pentru o clipă, căutînd tăria de a continua. Dumnezeule din ceruri, era magnific, chiar şi aşa, întins pe un pat de spital, cu tuburile alea şi cu acele înfipte în el, cu pieptul înfăşurat în bandaje chirurgicale.

El s-a uitat la ea. Direct, fioros.

– Nu te mai iubesc, a spus el.

Cuvintele au lovit-o pe Jacy ca un compresor care a luat-o cu el la vale, dar ea nu a lăsat să i se vadă durerea. Nu voia să-i sporească durerea lui Ian, alăturîndu-i-o şi pe a ei, oricît ar fi costat-o.

– Nici nu ştiam că m-ai iubit vreodată, a răspuns ea. Dar asta nu are importanţă. Nu trebuie să mă iubeşti. Deşi nu mă iubeşti, eşti un soţ bun şi un tată bun pentru Chris. S-a aplecat mai aproape şi i-a şoptit: ca să nu spun că la pat eşti colosal. Ne putem baza pe lucrurile astea.

Ian s-a uitat lung la ea, parcă vrînd să îi ţină minte pentru mai tîrziu trăsăturile, iar durerea din privirea lui arăta mai mult decît simpla suferinţă fizică.

– S-au dus. Corroboree Springs. Oile. Totul s-a dus, a spus el după un timp lung.

Jacy şi-a mai adunat o dată puterile ca să se stăpînească. Mai tîrziu, cînd Ian nu o va vedea, o să găsească un colţişor liniştit, în care să poată plînge şi să zgîrîie pereţii cu unghiile. Acum, însă, nu a scos decît un zîmbet abia vizibil.

– Putem să o luăm de la capăt, a spus ea. Sîntem tineri. O să reuşim.

În ochii lui Ian s-au ivit lacrimi, care s-au strîns în colţul ochilor.

– Nu, a spus el, clătinînd o dată din cap. Nu

Jacy i-a simţit fizic durerea. S-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte, mulţumindu-i în gînd lui Dumnezeu că i-a cruţat viaţa. Orice altceva, în ce o privea pe ea, nu era decît o adunătură de fleacuri. S-a gîndit să îi spună despre copil, dar nu era absolut sigură că este însărcinată, pentru că nu făcuse nici un test. În plus, Ian suferea. Nu voia să considere copilul ca pe o povară în plus.

– Odihneşte-te, a spus ea şi s-a cufundat la loc în scaunul ei, cu degetele încleştate de ale lui.

Ian a privit-o multă vreme, cu sufletul oglindit în ochi, dar în cele din urmă şi-a mutat privirea.

Dimineaţa devreme au sosit cu forţe proaspete Chris şi Regina, iar Regina i-a poruncit lui Jacy să meargă la hotel să se odihnească, amintindu-i de copil ca să îşi susţină punctul de vedere.

– Copil? a sărit Chris, care şi-a lăsat deoparte jocul video portabil.

Jacy i-a spus să tacă, uitîndu-se nervoasă în direcţia lui Ian. Din fericire, încă dormea.

– Despre asta vorbim mai tîrziu, i-a promis ea fiului ei vitreg.

Chris a zîmbit pentru prima dată de cînd auzise de rana lui Ian.

– Un copil, s-a minunat el, cu faţa luminată.

Atunci s-a trezit Ian. Era clar că auzise şi înţelesese; ochii lui erau trişti şi-i căutau pe cei ai lui Jacy. Ea s-a aplecat asupra lui, atingîndu-i fruntea, şi numai ea a auzit ce a spus el:

– Nu. Doamne, nu!

20

Parcă era o cizmă care îi apăsa pieptul, dîndu-i o durere care se revărsa în braţe, în picioare şi în cap. Iar disperarea îi era şi mai dureroasă.

Întins în patul lui, Ian s-a uitat mult timp la Jacy printre gene, în timp ce ea îl credea adormit. O iubea şi iubea şi copilul lor nenăscut, chiar dacă era gata să îşi ascundă bucuria în caz că testul ieşea pozitiv.

Nu mai avea nimic de oferit, cu aproape toate oile duse şi probabil şi cu casa arsă şi categoric nu avea ce să îi ofere unui nou copil. Nu, pentru Jacy era mai bine să plece cu mama ei înapoi în State. Şi la fel de bine ar fi fost şi pentru copil.

Viaţa printre tufişuri e prea dură, prea schimbătoare şi prea imprevizibilă. Mai ales pentru un copil nou-născut.

Privirea i-a alunecat spre fereastră, unde se afla Chris, care arăta foarte bine, în ciuda necazurilor recente. O să îi fie foarte greu să accepte plecarea lui Jacy; avea să o vadă ca pe o trădare şi nu era sigur că va recupera vreodată pierderea ei. Dar fuseseră ei doi, singuri, şi înainte; or să se descurce cumva.

Jocul electronic al lui Chris a scos un pîuit chiar lîngă tîmpla lui Ian şi i-a făcut capul să pulseze dureros. Băiatul îi simţise privirea cumva şi venise la el, privindu-l direct în ochi.

Lui Ian i s-a înmuiat inima. Nu îşi mai putea permite să iubească încă un copil cum îl iubea pe acesta – era prea periculos.

S-a uitat după Jacy, care stătea în blugi şi tricou, cu părul ei blond nepieptănat, şi citea absorbită un roman.

Ian a simţit un fel de iritare. Adică el se chinuie atîta să scape de femeia asta, să o trimită să îşi facă bagajele şi ea stă acolo fără să se mişte şi e în stare să citească cine-ştie-ce porcărie de roman.

Dacă nu o să o convingă cu frumosul, s-a gîndit el, se poate şi altfel. Dar cum? Chiar dacă îi mai plăcea să braveze cu băieţii la cîrciumă, nu ştia să fie rău.

Ian şi-a muşcat buza de jos, întrebîndu-se dacă mai exista vechea cîrciumă. Din cîte ştia el, incendiul fusese în stare să radă toată Yolanda de pe faţa pămîntului, ca şi casa lui şi ce îi lăsase Jake lui Jacy.

O deprimare adîncă, mai rea decît rănile, s-a instalat în el.

– De ce nu pleci de aici, i-a mormăit el lui Jacy, care îl privea fericită, să laşi unui om posibilitatea să se odihnească?

Jacy a zîmbit.

– Nu sînt sigură că de odihnă ai nevoie şi nu de un adversar, i-a replicat ea cu dulceaţă în glas.

Ian a simţit cum i se urcă sîngele la cap. La naiba, l-a înfruntat, şi încă în faţa băiatului. Nu avea importanţă că el o provocase.

Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul, Chris a rîs. Au schimbat chiar şi priviri complice, ca doi conspiratori, iar Ian a devenit de-a dreptul furios.

– Afară cu voi, amîndoi, le-a strigat. M-am săturat să vă văd mutrele.

Jacy i-a făcut cu ochiul lui Chris, apoi şi-a îndreptat iarăşi spre Ian privirea ei luminoasă.

– Atunci nu te uita, a spus ea. Nu plecăm nicăieri.

Şi nu au plecat.

Ian a fost scandalizat de atîta lipsă de supunere, dar nu i-a trecut prin cap că există şi altceva decît supunerea. O parte din el, bine ascunsă sub straturi de suferinţă şi durere, s-a bucurat că Jacy refuza să plece.

– Dă-mi şi mie aia, i-a cerut el lui Chris.

Băiatul i-a dat fericit jocul lui electronic.

– Nu vii cu mine acasă, aşa-i? a întrebat Regina posomorîtă în a cincea zi a veghii, în timp ce îşi beau cafeaua la cofetăria spitalului. Chris era sus, la tatăl lui ţîfnos.

Jacy a clătinat din cap şi a zîmbit tristă.

Regina s-a aplecat spre ea, cu vocea atenuată pînă la o şoaptă şuierată.

– Te-a respins, Jacy. A spus-o clar, nici măcar nu vrea să vorbească cu tine!

Era adevărat. Ian rîdea şi vorbea verzi şi uscate cu Chris, dar nu mai vorbea deloc cu Jacy. Din cînd în cînd, îl surprindea privind-o, şi de fiecare dată privirea lui devenea urîtă.

– Ian crede că mă salvează, ca şi pe copil, de o viaţă grea, într-o zonă aproape pustie, a spus Jacy. O să treacă peste asta.

Spera din tot sufletul că bănuiala ei era corectă pentru că dacă reieşea că soţul ei chiar nu o voia, ar fi fost distrusă. Dar acum trata crizele pe rînd.

Jacy a văzut îngrijorarea din ochii mamei ei şi a înţeles-o. Şi-a pus o mînă pe mîna Reginei.

– Mamă, du-te acasă, la Michael, a spus ea cu blîndeţe. Eu am crescut mare, pot să am grijă de mine.

Regina a zîmbit.

– Da, cred că poţi. Dar să te las aici cu afurisitul ăla de bărbatu-tău – Dumnezeu ştie dacă mai aveţi măcar o casă în care...

– Ne descurcăm, a spus Jacy liniştită.

Regina a respirat adînc, hotărît.

– Foarte bine, atunci. Mă duc la hotel şi încep să împachetez. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat, dar s-a aşezat iarăşi, studiindu-i imploratoare faţa lui Jacy. Eşti *sigură* că nu vrei să te întorci la New York?

– Pozitiv, a spus Jacy. Ca şi de testul de graviditate.

Regina a scos un sunet de dezgust elegant şi afectat şi a ieşit din cofetărie.

Jacy a mai zăbovit în cafenea o vreme, apoi şi-a strîns toate forţele emoţionale şi s-a dus sus, în bîrlogul ursului. Nu putea să îl lase pe Ian să cîştige.

Cînd a ajuns în pragul uşii camerei lui, s-a oprit surprinsă. Înăuntru se afla Andrew Carruthers, aşezat lîngă patul lui Ian, cu o servietă deschisă pe genunchi.

Ian s-a uitat la ea cu o expresie amestecată de sfidare şi de dezolare, şi a simţit cum i se duce tot sîngele din faţă.

– Ce faceţi aici? l-a întrebat ea pe Carruthers, deşi ştia.

– Las-o baltă, Jacy, a spus Ian. Nu e treaba ta.

– Pe dracu' nu e! a strigat ea, vocea ridicîndu-i-se puţin cu fiecare cuvînt. Încerci să îmi vinzi pămîntul de sub mine! A arătat spre Carruthers. Iar măgarul ăsta cu figură de nevăstuică vrea să îl cumpere!

Ian şi-a reprimat o strîmbătură de surpriză plăcută, nu înainte ca Jacy să o vadă.

– Porumbiţo, fără izvoare proprietatea ta nu valorează nimic. Apa e a mea. Dacă vreau, o vînd.

Jacy s-a repezit în cameră, a luat vraful de hîrtii suspecte din geanta lui Carruthers şi le-a fluturat ameninţător prin aer.

– Încearcă tu numai, Ian Yarbro! a strigat ea, ferindu-se de Carruthers, care îşi voia hîrtiile înapoi. Te bag la închisoare pe tot restul vieţii!

Abia atunci şi-a amintit de Chris. Acesta stătea pe rama ferestrei şi se uita la ea mîndru şi încurajator.

Măcar avea pe *cineva* de partea ei, s-a gîndit Jacy, în timp ce rupea în bucăţele mici contractul şi îl arunca în aer, de unde acesta a căzut ca o ninsoare.

Carruthers bombănea ceva, iar pe faţa lui Ian nu se putea citi nimic.

– Am să pregătesc un alt contract foarte repede, a spus americanul, privind cu milă spre Jacy, de parcă aceasta îşi pierduse minţile. Poate că chiar şi le pierduse, s-a gîndit ea. Cel puţin temporar.

– Nu te osteni, i-a spus.

– Aţi pierdut aproape toate oile, i-a argumentat Carruthers, cu faţa roşie, închizîndu-şi cu zgomot geanta. Casa şi grajdul de la Corroboree Springs, iar clădirile anexe la casa soţului dumneavoastră au ars şi ele – grajdurile, şoproanele, totul.

Jacy nu ştiuse cît de mari sînt pagubele. Îşi închipuise că tufişurile se mulţumiseră cu sîngele soţului ei. În loc de asta, au scuipat cu foc, ca un balaur, şi i-au distrus şi ei moştenirea.

– Afară! i-a spus ea lui Carruthers, dar vocea îi era deja pierdută, iar genunchii îi tremurau.

– Ce dracu' ţi-a venit? i-a şuierat printre dinţi Ian. Poate că banii ăia pe care mi-i dădea Carruthers nu sînt nimic pentru o fată răsfăţată şi bogată ca tine, dar pentru mine şi Chris ar fi însemnat o şansă să o luăm de la capăt.

– Doar noi? l-a întrerupt Chris cu voce tremurătoare. Zîmbetul îi dispăruse, iar pistruii stăteau gata să zboare de pe obraz, ca de fiecare dată cînd era tulburat. Şi mama? Şi puştiul?

Ian şi-a închis o clipă ochii, iar cînd s-a uitat iar la Jacy faţa îi era parcă sculptată în stîncă. Cuvintele îi erau adresate lui Chris.

– Nu avem nevoie de ei, a spus el cu răceală. Ne-am descurcat foarte bine fără ei.

Jacy trecuse prin multe în ultimele zile. Era însărcinată şi epuizată, iar nervii îi erau întinşi, gata să îi plesnească. Mîncase doar cît să poată merge, iar tot ce se forţase să bage în ea dădea afară.

Şi, peste toate astea, cuvintele lui Ian, care umpleau paharul.

A izbucnit în lacrimi şi a început să bocească, dar, în loc să fugă din cameră, a luat o pernă de pe raft şi a început să îl lovească pe Ian cu ea. L-a lovit pînă ce două surori au intrat în cameră şi au oprit-o.

Ian nu era rănit – nici nu intenţionase să îl rănească – dar în timp ce se uita la ea era palid, uluit de ieşirea ei. Chris îşi strîngea la piept jocul electronic, umerii lui mici tremurau, dar Jacy nu putea să spună dacă rîdea sau plîngea.

– Vai, a spus o soră, îndemnînd-o uşor spre uşă, fata asta e la capătul puterilor, are nevoie de multă odihnă.

– Da, şi-a ieşit din papuci, a spus şi cealaltă. Nici nu e de mirare cu ăsta, jumătate din timp o ignoră şi jumătatea ailaltă se uită pe lîngă ea. A pufăit dispreţuitoare. Nerecunoscătorule!

Jacy s-a întins într-un pat liber. Nu mai avea putere deloc. Ian îi luase tot. A dormit neîntoarsă pînă dimineaţa.

După ce a trecut pe la hotel şi a făcut un duş, şi-a pus haine curate, s-a uitat la Chris, care încă dormea şi s-a întors la Ian. Acesta era singur şi nu s-a uitat la ea mai prietenos decît înainte.

– Să ştii că nu îţi foloseşte la nimic să te porţi ca un necioplit, l-a anunţat ea, deşi pot să spun că ţi-ai mai rafinat tehnica. Dacă vrei să mă scoţi din viaţa ta, Ian Yarbro, trebuie să apelezi la un avocat – pardon, aici îi zice consilier – şi să începi procedura de divorţ. Şi nici asta nu te ajută prea mult, pentru că din casă trebuie să mă scoţi cu forţa. Şi o să treacă destul timp pînă să poţi face asta, după cum arăţi. S-a oprit să respire şi să se bucure de furia crescîndă din ochii lui Ian. Sigur, dacă mă dai afară, îmi găsesc un loc la Yolanda. O să fii bătaia de joc de la *„Cîinele şi gîsca"* că ţi-ai lăsat femeia gravidă şi neajutorată să se descurce singură. Poate că o să fie gemeni. Să vezi ce bine o să ne stea la toţi cu picioarele goale!

Ian a strîns din dinţi. Cîteva clipe s-a luptat în sinea lui, apoi a mormăit:

– De ce, Jacy? De ce vrei să mai stai, cînd ştii că nu te iubesc şi nici nu mă interesează copilul?

Îi venea să dea drumul lacrimilor în faţa unei asemenea răceli, dar s-a ţinut tare. În ultimele săptămîni învăţase ce e curajul.

– Pentru că nu te cred, de aia. Cred că mă iubeşti, deşi ai vrea să nu o faci şi că o să îl iubeşti şi pe copilul nostru. Nu eşti tu omul – nu ai putut să îi întorci spatele lui Chris, nu o să îl întorci nici unui alt copil. Eu personal sper să fie o fetiţă, cu ochii tăi albaştri şi păr negru...

– Nu are nici un rost, Jacy, a întrerupt-o el întunecat. Vînd totul la Merimbula. Nu o să treacă mult şi Carruthers vine iar cu hîrtiile.

– Idiotule! a şoptit Jacy, închizînd uşa rezervei. Ţi-ai ieşit din minţi? Nu vezi că împuşcarea asta a ta a venit exact la timp şi că le convine ălora de la Merimbula?

Ian s-a încruntat.

– A fost Redley Shifflet – l-am văzut cum trăgea.

Jacy s-a oprit o clipă să vadă imaginea şi să lupte cu emoţiile. Apoi a venit lîngă pat.

– Cine era mai potrivit? Voia să te omoare, toată lumea o ştia. Iar nişte bani de la Merimbula nu puteau decît să îi dea mai mult curaj şi mai multă plăcere.

– Te-ai uitat prea mult la televizor, a spus Ian, dar vorbea deja gînditor, nesigur.

– Bineînţeles, nu o să ai niciodată dovezi, s-a grăbit Jacy să bată fierul cît era cald. E o crimă perfectă. Nimeni pe lumea asta nu o să creadă că Redley a fost plătit să te omoare – toată lumea ştie că e turbat şi că te urăşte de moarte. I-a arătat cu degetul bandajele care îi înconjurau pieptul. Aveai atîtea bănuieli în privinţa metodelor lui Carruthers, şi tu şi Jake.

Ian şi-a strîns ochii, rumegînd situaţia. Cînd s-a uitat iar la Jacy, a făcut-o tot cu ostilitate.

– Ai dreptate, niciodată nu o să putem dovedi nimic. Dar, oricum ar fi, sînt terminat.

Jacy şi-a încrucişat mîinile la piept.

– În viaţa mea nu te-aş fi crezut atît de slab, a spus ea. Un foc mititel, acolo, şi eşti *terminat*?

Pe faţa lui Ian se aduna furtuna. Jacy şi-a închipuit că dacă ar fi putut să sară din pat – mai avea perfuziile intravenoase la braţul drept – ar fi strîns-o de gît.

– Da, un foc mititel, acolo, a repetat el lent. Adaugă la asta o împuşcătură care aproape m-a omorît, seceta şi recesiunea globală şi faptul că abia îmi tîram zilele şi aşa, şi da, sînt terminat.

Ea şi-a muşcat limba, gîndindu-se la enormităţile pe care le spunea el, apoi s-a uitat în zona din jurul lui Ian, ca să se asigure că nu are nimic cu care să poată arunca în ea.

– Ian, ai uitat că te-ai însurat cu o femeie bogată?

Mîna lui liberă s-a făcut pumn, iar el s-a uitat la tavan, fără să spună un cuvînt mult timp. Cînd a privit iar la Jacy, arăta lugubru.

– Nu vreau banii tăi.

Jacy a simţit cum pierde tot ce iubeşte, tot ce visase de la căsătoria ei încoace.

– De ce nu? a întrebat ea. De asta te-ai însurat cu mine, nu?

În ochii lui a avut loc o scurtă explozie de mînie, iar faţa i s-a făcut palidă.

– Nu, a răspuns el cu o voce rece ca o iarnă în Noua Anglie. Te-am luat pentru apă.

Ea s-a ridicat în picioare şi a apucat cadrul metalic al patului cu ambele mîini.

– Mincinosule! Ai uitat; Jake ţi-a dat izvoarele înainte. Nu era nevoie de căsătorie.

El a rămas tăcut, furios, distrus. Jacy tînjea să îşi pună braţele în jurul lui, să îl mîngîie şi să îl asigure că totul o să fie bine, cum făcea cu Chris, dar nu avea timp de aşa ceva. Nu încă.

– Dacă nu banii, atunci ce a fost? a insistat Jacy.

Hotărîrea lui de a o alunga era formidabilă. Jacy a avut sentimentul îngrozitor, disperat, că e pe cale să piardă bătălia.

– Sex, a răspuns el. Eşti bună la pat. Nu e destul?

– De ce vorbeşti urît?

Era neîndurător.

– Am minţit? a întrebat el privind pe fereastră şi nu la Jacy.

Ea plîngea şi nu mai încerca să o ascundă.

– Nu face asta, Ian. Nu mă goni acum, cînd ai mai multă nevoie de mine. Şi gîndeşte-te şi la Chris! Viaţa lui e în schimbare. Trebuie să îşi piardă o mamă vitregă care i-a promis că nu o să îl părăsească niciodată, orice ar fi?

– Nu te iubesc, a spus el, tot fără să se uite în ochii ei.

Jacy a părăsit camera cu fruntea sus, cu umerii ridicaţi şi cu inima zdrobită.

Aproape că s-a ciocnit de Nancy şi de Alice Wigget, care veneau pe coridor. Nancy a prins-o imediat într-o îmbrăţişare lungă.

– Doamne, uită-te la tine. Ian a fost mitocan, se pare.

Jacy şi-a tras nasul şi a încercat să îi zîmbească şi nici măcar nu i-a păsat că nu a reuşit, pentru că femeile erau prietenele ei. Nu trebuia să se ferească de ele.

Alice purta o rochie, ciudatul ei tatuaj fiind acoperit de o mînecă lungă, iar pe cap avea o pălărie de pai care ar fi părut demodată şi în anii '60. Ea şi-a dat ochii peste cap.

– Ian al nostru poate fi uneori imposibil. Nu îţi face griji, draga mea, îl beştelesc eu de îi merg fulgii.

Jacy a zîmbit mai uşor de data aceasta.

– Merg eu să încep beştelirea, a spus Nancy, cu ochii îngustaţi şi s-a întors pe călcîie ca să intre în camera lui Ian.

Alice a luat-o pe Jacy şi a tras-o spre camera de aşteptare. S-au aşezat faţă în faţă la o masă de lîngă aparatele de răcoritoare.

– Am venit să văd dacă Ian e sănătos, a spus Alice, arătînd cam şovăitoare, vinovată. Apoi a continuat cu un potop de cuvinte. Dar mai e ceva. Focul ăla mi-a luat tot. Mi-am găsit mîţele, Slavă Domnului, dar nu mai am fotografiile şi nici cărţile, tot la ce am ţinut. I-am dat pisicile Sarei McCulley – e soi bun şi poţi să ai încredere în ea – şi plec în America să caut un cowboy.

Jacy i-a luat lui Alice mîna muncită, plină de simpatie şi de respect.

– Îmi pare rău. Pentru lucrurile tale. Cred că focul a fost cumplit.

Alice s-a scuturat.

– În viaţa mea nu mi-a fost aşa frică. E drept, am salvat casa mare, dar tot restul s-a dus. Caii lui Ian sînt acum împrăştiaţi pe la mama dracului, iar din oi i-au rămas doar cîteva. Arse nu au murit multe, dar fumul le-a terminat.

– A... A murit cineva?

Alice a clătinat din cap.

– Nu. Adică nu pe loc. Dar mulţi crescători au pierdut toate turmele şi casele, ca şi Ian, şi asta pentru ei tot moarte e. S-a uitat la Jacy cîteva clipe, ca şi cum ar fi testat rezistenţa ei la alte veşti proaste. S-a dus şi Corroboree Springs – şi casa mare, şi restul, vreau să zic.

– Ştiu, a spus Jacy. Îşi închipuia că tragedia nu era reală dacă nu vedea cu ochii ei casa arsă a tatălui ei.

Alice a cotrobăit prin sacoşa ei mare de călătorie.

– Ellie McAllister a reuşit să salveze astea. M-am gîndit că o să le vrei, sînt atît de frumoase.

Jacy a primit o cutie de pantofi. I-a ridicat capacul şi dintr-odată lumea nu mai era atît de urîtă: înăuntru era colecţia ei de scoici.

– Mulţumesc, a murmurat ea.

Alice s-a ridicat în picioare şi şi-a îndreptat încurcată rochia mototolită.

– Păi, mă duc să îi spun la revedere şi lui Ian, acuma. Trebuie să prind avionul spre Los Angeles în curînd.

– Cred că vrei să îl vezi şi pe Chris înainte de plecare, a spus Jacy, ţinînd cu grijă cutia de pantofi. Putea să miroasă şi să audă marea, iar formele regulate ale scoicilor îi arătau că există o ordine în lumea asta. E la hotel, aproape. Mă duc să îl aduc.

Alice avea în spate ani de zile de dat ordine, experienţă pe care nu a uitat-o.

– Pleacă de aici! Eşti pe cale să cazi lată. Găsesc eu singură locul şi pe băiat după ce termin cu taică-său.

Jacy i-a zîmbit.

– O să îmi lipseşti, Alice.

Menajera i-a întors zîmbetul.

– Eşti cel mai bun lucru care i s-a întîmplat lui Ian Yarbro, a spus ea. Dacă te lasă să pleci, e nebun.

Jacy nu i-a răspuns; nu putea. A privit-o pe Alice mergînd să se întîlnească cu Nancy şi cu Ian, apoi s-a îndreptat spre lift, cu cutia de pantofi, plină de amintiri şi de siguranţă, bine strînsă sub braţ.

După cam o oră, Nancy şi Alice au venit la hotel. Alice şi Chris s-au dus să bea un ceai la Devonshire la micul restaurant de jos, iar Nancy a început să vorbească cu Regina. Ca şi Alice, mama lui Jacy avea un loc rezervat la un avion care pleca în curînd.

După un pui de somn, Jacy se simţea mai bine. Aproape puternică, aproape sigură pe ea. Îşi împrăştiase scoicile colorate, culese cu ani înainte în Queensland şi le admira. S-a auzit o bătaie în uşă.

Vizitatorul era Nancy.

– Ei, parcă arăţi ceva mai bine, a spus aceasta cu vocea ei ca un clopoţel.

– Spune-mi de Yolanda, a chestionat-o Jacy. A ajuns pînă acolo focul? A fost cineva rănit?

Nancy arăta foarte încurcată.

– Focul nu a ajuns pînă la noi, nu. Dar a fost o ploaie de scîntei, ştii şi tu, clădirile sînt vechi, toată lumea are pe acoperiş carton gudronat...

– Nancy, a insistat Jacy.

– Şcoala e dusă, Jacy, a recunoscut Nancy. Şi biserica.

Jacy s-a prăbuşit pe scaun. Şcoala. Acum, dacă Ian chiar o respinge, nu are nici un loc în care să se ducă.

Nancy s-a repezit la baie şi s-a întors cu un pahar cu apă pe care l-a pus în mîna prietenei ei.

– Jacy, arăţi îngrozitor. Ce se întîmplă cu tine?

Jacy a scos un sunet pe jumătate rîs, pe jumătate suspin.

– Sînt însărcinată.

Reacţia lui Nancy a fost o explozie de bucurie.

– Dar e minunat. Dar de ce te porţi de parcă s-ar fi anunţat că gata, de mîine, nu mai e soare?

Pe faţa lui Jacy au început să curgă lacrimi Putea să plîngă fără reţinere în faţa prietenei ei, avea nevoie disperată de uşurarea asta.

– Ian a hotărît că nu ne vrea – pe mine şi pe copil.

– Idiotul, a spus Nancy veselă. Şi-a pierdut mintea cu focul, cu glonţul şi toate celelalte. Nu s-a gîndit nici o clipă la aşa ceva.

– Ştiu, a suspinat Jacy, balansîndu-se înainte şi înapoi pe scaun. Dar şi aşa mă doare!

– Normal că doare, a fost de acord Nancy, privind-o cu simpatie. S-a dus iar la baie, întorcîndu-se cu o cutie cu şerveţele. Plîngi după pofta inimii, draga mea, a spus ea. Face bine.

Furtuna a trecut repede, dar în poala lui Jacy a lăsat un munte de şerveţele ude.

Nancy a privit-o în tăcere, a ascultat-o cînd a vrut să vorbească, nejudecînd pe nimeni şi neoferind soluţii. Acum se găseau faţă în faţă, într-o linişte confortabilă. Nancy a rupt tăcerea.

– M-am gîndit că ar fi o idee bună să îl iau pe Chris la mine, a spus ea liniştit. O să am grijă de el pînă vă întoarceţi tu şi căposul de bărbatu-tău.

Jacy a încuviinţat din cap.

– Ian a fost de acord?

– Da.

Dar Jacy s-a gîndit la ce putea fi mai rău.

– Ce se aude cu Redley? Mai bîntuie pe acolo în libertate?

– Nimeni nu l-a mai văzut, a spus Nancy, încruntîndu-se uşor. După mine, e mort. Poliţia din Willoughby îl caută totuşi, pentru ce i-a făcut lui Ian.

Mintea lui Jacy era în fierbere.

– Dacă vrea să îi facă ceva rău lui Chris? a întrebat ea murmurîndu-şi cuvintele, crezînd că Nancy nu o aude.

Nancy părea hotărîtă. Şi feroce.

– Nu o să poată. Dacă Redley Shifflet se apropie de copilul ăsta, îl împuşc în ambele rotule. Dacă nu ştie deja lucrul ăsta, o să o afle!

Jacy s-a cutremurat, dar ştia că poate avea încredere în Nancy în ce priveşte găzduirea şi apărarea lui Chris. Nu că ar fi contat ce spunea ea – Ian avea toate drepturile în privinţa copilului lui.

Era ziua despărţirilor.

Mai întîi a plecat Regina, plină de lacrimi; l-a sărutat pe Chris şi i-a cerut lui Jacy să îi scrie mai des decît pînă atunci. Apoi a plecat şi Alice, după ce şi-a luat rămas-bun de la toţi şi s-a îndreptat spre America şi spre Vestul de Aur. Iar după aceea au plecat şi Nancy cu Chris spre Yolanda, cu Collie.

După somn, o masă bună şi un duş, Jacy era mai în măsură să îi facă faţă lui Ian în seara aceea.

Cînd a intrat în cameră, el părea mai potolit. Tava cu mîncare stătea lîngă el, neatinsă, iar el se uita pe fereastră. Nu a dat vreun semn că ar fi auzit-o venind.

Ea s-a apropiat de pat şi i-a luat mîna liberă cu ambele ei mîini.

– Totul o să fie bine, a spus ea blînd. Crede-mă.

Ian şi-a întors capul şi s-a uitat în ochii ei, dar ostilitatea se dusese. Însă Jacy s-a gîndit că mai bine era ostil. Acum, privirea lui era plină de acea

disperare pe care o văzuse şi în ochii lui Paul cînd aflase că nu mai are mult de trăit.

La colţurile ochilor lui Ian se strînseseră lacrimi.

– Doamne, Jacy, a murmurat el. Ar fi trebuit să le vezi cum stăteau întinse acolo, toate răsucite şi negre.

Jacy ştia că vorbeşte de iubitele lui oi şi nu a tresărit, nici nu s-a uitat în altă parte. Nici nu a spus nimic, pentru că simţea că Ian are nevoie să fie ascultat.

El a înghiţit cu greutate, iar o lacrimă i-a scăpat pe obrazul drept.

– Şi pămîntul. Doamne, Jacy, pămîntul, nu mai e acolo nimic, doar cenuşă.

Pămîntul o să se refacă, dar Jacy nu i-a spus-o. I-a ţinut mîna mai strîns şi a ridicat-o ca să îi sărute încheieturile degetelor.

Nefericirea din ochii lui aproape că a înspăimîntat-o pe Jacy. Ian nu era un om slab; la cei douăzeci şi opt de ani ai lui trecuse prin multe nenorociri şi le făcuse faţă la toate. Probabil că acum suferea îngrozitor.

– O să plec în Queensland, cum se gîndise Jake. Lui Chris o să îi placă, o să fim aproape de apă...

Jacy ştia că planurile acestea nu o includ şi pe ea, sau pe copilul care creştea sub inima ei, iar durerea a fost fără margini. Dar şi-a ascuns-o bine. Vocea i-a tremurat numai puţin cînd a vorbit.

– Nu te grăbi prea tare, dragul meu, a spus ea. Aşteaptă să te pui pe picioare ca să poţi lua hotărîri atît de importante. După ce te faci bine, vii acasă. Acolo o să ştii ce ai de făcut.

Singurul răspuns al lui Ian a fost o încuviinţare tăcută, întunecată. Curînd a adormit, iar Jacy a stat

cu el pînă cînd a venit doctorul şi a trimis-o la hotel cu ordinul strict de a se odihni.

Dar ea şi-a luat una cîte una scoicile, depănînd amintiri şi reflectînd la faptul că viaţa, cu toate varietăţile ei infinite, cu toate formele pe care le ia, este trecătoare. Iar Jacy a fost cuprinsă de un fel de bucurie, căci avea o grămadă de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare.

A zîmbit şi s-a aşezat pe scaun, cu o mînă pusă pe abdomenul ei încă plat, gîndindu-se la Ian şi la cît de mult îl iubeşte şi la Chris şi la buna ei prietenă Nancy.

Da. Avea o grămadă de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare.

21

Ian era în spital de trei săptămîni, cînd doctorii i-au dat drumul. Îşi petrecuse majoritatea timpului uitîndu-se pe fereastră, privind-o cît mai puţin pe Jacy şi vorbindu-i şi mai puţin.

– Du-te acasă, i-a spus el arţăgos în ultima dimineaţă.

– Exact asta am de gînd, i-a răspuns Jacy. Îi adusese nişte haine, ca şi o trusă de bărbierit şi nişte albituri. Scotea din sacoşă lenjeria, mototolită ca şi sentimentele ei. Casa de la Corroboree Springs s-a dus, aşa că trebuie să caut ceva gen rulotă în care să trăiască familia McAllister pînă ce reconstruim casa. Apoi mai e şi şcoala. Toate cărţile şi lucrurile pe care le-am comandat probabil că au sosit şi e nevoie de o sortare...

Ian stătea lîngă pat, în picioare, arătînd puţin cam rigid şi cam nelalocul lui în blugii nou-nouţi şi în cămaşa albă de bumbac care mai avea dungile de la împachetarea în pungă. Cînd s-a agăţat de bara de fier a patului, avea mîinile palide ca şi ceara.

– La naiba, Jacy, nu asta am vrut să spun cînd ţi-am spus să mergi acasă.

Jacy a strîns din dinţi. Fusese foarte răbdătoare cu Ian, dar atitudinea lui ţîfnoasă începea să o calce pe nervi.

– Ştiu perfect ce vrei să spui, a zis ea. Vrei să zbor înapoi în State, ca acum zece ani, ca să poţi *iarăşi* să îi plîngi de milă bietului Ian. O să îţi spui şi ţie şi amicilor tăi de încredere că ai avut dreptate tot timpul, că nu sînt decît o pasăre călătoare şi că ai făcut foarte bine că ai scăpat de mine. A făcut o pauză, a inspirat adînc şi i-a întîlnit privirea intensă. Nu am de gînd să te las cu una, cu două, Yarbro. E în regulă, mă duc acasă, la Yolanda. La casa noastră, dacă mai e în picioare. Mă duc să arunc o privire şi să văd ce trebuie făcut şi apoi să îmi suflec mînecile şi să trec la muncă.

Ian a rămas tăcut multă vreme, doar holbîndu-se la ea. Faţa lui era de nepătruns.

– Eşti nebună, a spus el cu voce joasă, plină de un amestec de uimire şi de iritare.

Chiar atunci şi-a găsit să intre Collie Kilbride.

– Hei, a spus el cu o veselie nervoasă, aşa se vorbeşte cu o doamnă? S-a uitat în jur şi s-a înfiorat. Locul ăsta îmi dă mîncărimi, a spus el, luînd valizele lui Jacy, aduse de la hotel, ca şi sacul de rufe al lui Ian. Hai să ieşim de aicea.

– Ia-o înainte, Collie, a spus Jacy încet. Ne vedem jos.

Pilotul s-a uitat neliniştit la amîndoi, pe rînd, apoi a ieşit. Cei doi soţi nu şi-au spus un cuvînt. Era o bătălie dusă în linişte, pe care nici unul din ei nu a cîştigat-o.

O infirmieră a venit cu un scaun pe rotile, iar Ian s-a aşezat în el, cu o strîmbătură, ştiind că orice protest nu ar fi făcut decît să îi întîrzie evadarea din locul acesta, pe care îl ura. Jacy a mers lîngă el, cu

fruntea sus, cu umerii trași, cu inima tremurînd și gata să se rupă din clipă în clipă.

Collie închiriase un microbuz, iar Ian a insistat să stea în față, lîngă vechiul lui prieten. Jacy a urcat în spate și și-a pus centura de siguranță fără să comenteze. Nu conta unde stă, cîtă vreme mergea acasă, la proprietatea pe care o iubea și la toate visurile care o așteptau acolo. Dar pentru Ian constituia încă un act făcut în speranța că o va îndepărta.

Cînd au ieșit din oraș și au ajuns, pe un drum cu hurducături, la un aeroport privat, Collie a șuierat fericit printre dinți. Avionul lui era acolo și îi aștepta. În timp ce încărca bagajele și făcea controlul de rutină al motorului, Ian și Jacy au așteptat în autobuz.

– Tu nu ai ideea ce înseamnă să o iei de la capăt în mijlocul tufișurilor, a avertizat-o el. O să fie de zece ori mai greu decît ți-a fost vreodată.

Jacy era foarte conștientă de ce o aștepta, trecuse totul în revistă și era nervoasă și speriată, dar nu avea de gînd să i-o arate lui Ian. O să scrie despre asta cîndva, în memoriile ei, s-a gîndit ea, amuzată.

– Ai dreptate, a încuviințat ea. Nu știu ce înseamnă să o iei de la zero în mijlocul tufișurilor. Dar nici tu nu știi, dacă nu te superi că ți-o amintesc. Dar o să aflăm noi, ce zici?

Ian a murmurat ceva care semăna cu o înjurătură, a deschis ușa mașinii și a coborît bățos.

Într-un sfert de oră, bătrînul bombardier era în aer. Nimeni nu a încercat să vorbească: Ian bombănea, iar Collie era prins de plăcerea pură a zborului, ca de obicei. Jacy stătea țeapănă la locul ei, rugîndu-se ca această întoarcere la Yolanda să

nu fie greşeala vieţii ei şi dorindu-şi ca stomacul să-i mai coboare din gît.

După ceva mai mult de o oră, au aterizat pe familiara pistă de lîngă Yolanda. Camionul lui Jake, acum proprietatea lui Jacy, era parcat în apropiere, unde îl lăsase probabil Collie la plecarea spre Adelaide.

„Ei bine, puiule, şi-a spus Jacy punîndu-şi o mînă pe abdomen într-un gest de comuniune cu copilul ei nenăscut, iată-ne acasă".

Ian a deschis uşa avionului şi a coborît pe aripă. Deşi a aşteptat-o pe Jacy jos şi a ajutat-o să coboare, nu s-a uitat în ochii ei. Totul i s-a părut fără speranţă, iar Jacy a simţit cum i se strînge inima.

Poate că Ian chiar vorbea serios. Poate că chiar nu o mai voia lîngă el, şi nici pe copilul lor.

Şi-a tras nasul şi şi-a amintit că omul ăsta se dusese la nouăsprezece ani la Adelaide să îşi ia fiul nou-născut. Era bărbatul care îşi crescuse cu dragoste şi răbdare copilul, trecînd peste greutăţi inimaginabile. Îl voise pe Chris şi sigur îl voia şi pe noul copil, dar probabil că îşi spunea că e mai bine pentru el să nu fie cu el.

Nu, nu e aşa, a insistat inima lui Jacy.

Au intrat în maşina care îi aştepta cu Collie la volan şi au pornit spre pămîntul pe care se aşezase pentru prima dată bunicul lui Ian. Nici Jacy şi nici Ian nu se încumetau să întrebe ce vor găsi acolo, iar Collie nu se oferea nici el să spună. Doar conducea, fluierînd printre dinţi şi ocazional bătînd ritmul cu palma pe volan.

Au ocolit Yolanda – Jacy avea intenţia să se întoarcă mai tîrziu, singură, după ce Ian va avea ocazia să vadă ce i-a mai rămas. O să vină să îl ia

pe Chris, să se oprească la mormîntul lui Jake şi să vadă rămăşiţele şcolii.

La început, toate păreau la fel. Iarba era uscată şi maronie, praful roşu, copacii, cîţiva şi la mari depărtări unul de altul, cocîrjaţi şi răsuciţi de lipsa apei. Apoi, brusc, totul s-a transformat într-un negru uniform şi pustiu în care părea că nimic nu poate trăi.

Din scaunul ei din spate, Jacy şi-a pus o mînă pe umărul lui Ian, la intrarea pe proprietatea lui. El nu s-a scuturat, spre uşurarea ei, ci i-a acoperit degetele cu ale lui.

Grajdurile se duseseră, cum spusese Nancy. La fel şi gardurile. Jacy a simţit cum muşchii lui Ian freamătă sub mîna ei şi i-a strîns uşor umărul, încercînd să îi ofere o încurajare.

Nici unul dintre ei nu ar fi putut fi pregătit pentru ce au văzut, s-a gîndit Jacy.

Ea şi-a strîns ochii un moment, apoi s-a uitat la casă. Alice spusese că a salvat-o, dar nu spusese că nu ar fi pagube.

Jacy s-a simţit uşurată. Zidurile albe pe vremuri erau acum înnegrite, pline de cenuşă, o parte din acoperiş arsese, dar structura se ţinea dreaptă şi tare sub soarele strălucitor.

Ian a deschis portiera maşinii şi a ieşit fără să spună un cuvînt. Collie s-a întors întrebător spre Jacy.

– E în regulă, a zis ea răguşită, sperînd că Dumnezeu va fi de partea ei şi va face cuvintele ei adevărate.

Ea ar fi putut să insiste să rămînă pe proprietate, să trăiască în casă, dar dacă Ian îi bara accesul la sufletul lui? Dacă nu o va lăsa niciodată acolo?

Ian nu părea să vadă casa. S-a îndreptat ca un somnambul spre mult iubitele lui grajduri, mişcîndu-

se încet şi ameţit printre scheletele negre ca abanosul ale acestora.

Jacy a ieşit din maşină, ca să meargă la soţul ei şi să îl ia de acolo, dar Collie a oprit-o, punîndu-i uşor mîna pe umăr.

– Lasă-l puţin, scumpo, i-a spus el.

Jacy a înclinat din cap. Collie avea dreptate; Ian avea nevoie de timp ca să poată face faţă durerii. Ea a scos bagajele din camion şi le-a dus în casa rănită dar victorioasă. Collie a urmat-o, cu restul bagajelor.

Mişcîndu-se încet, cu lacrimi curgîndu-i din ochi, Jacy s-a îndreptat spre camera lui Chris. După ce şi-a făcut curaj, a deschis uşa şi s-a uitat înăuntru.

Totul era la fel, cu excepţia unui miros slab de fum care umplea toată casa.

În sfîrşit, a intrat în dormitorul ei şi al lui Ian. S-a oprit în prag, cu inima plină de dragoste şi de amintiri. Şi camera asta fusese cruţată – camera aceasta preţioasă în care ea şi Ian se uniseră în pasiune şi concepuseră copilul purtat de ea chiar în clipa aceea.

Jacy nu l-a auzit pe Ian apropiindu-se şi a fost uluită să îl vadă chiar lîngă ea cînd s-a întors. El nu a spus nimic, dar ochii lui spuneau totul, în timp ce-i cercetau faţa lui Jacy.

Ea a strigat uşor şi şi-a pus braţele în jurul lui şi obrazul pe pieptul lui, cu grijă să nu apese pe rana încă nevindecată. Era cald şi puternic, pieptul lui Ian, iar ea i-a simit inima bătînd.

– Ian, i-a şoptit ea răguşit, agăţîndu-se de el. Lasă-mă să te iubesc. Te rog, te rog, nu întoarce spatele la tot ce am putea avea dacă rămînem împreună...

El a rămas mult timp aşa, ţeapăn, dar ea îl simţea cum se înmoaie încet şi i-a auzit suspinul pur al uşurării, al bucuriei. Braţele lui Ian s-au strîns în jurul ei, trăgînd-o mai aproape, iar ea i-a simţit răsuflarea în păr.

– Dumnezeu să mă ierte, a murmurat el, am încercat să nu am nevoie de tine, Jacy, să nu te iubesc. Dar nu pot să îmi stăpînesc sentimentele, sînt la fel de primare ca focul care a distrus locul ăsta.

Ea s-a îndepărtat de el, cu uluiala întipărită pe faţă, cu frica să nu fi înţeles greşit.

– Tu mă *iubeşti*? Ai spus asta, asta ai spus pe ocolite?

Ian a zîmbit, zîmbetul acela care se forma încet, care-i făcea mereu inima să tresalte, dar în clipa următoare faţa lui a devenit iar serioasă.

– Da, a spus el grav. Te iubesc. Dar sentimente de-astea simandicoase nu au ce căuta aici. Jacy, aici e foarte greu...

Jacy s-a ridicat pe vîrfuri şi l-a sărutat pe bărbie. Avea nevoie de un ras, pielea lui se simţea aspră sub buzele ei.

– O să ne îngrijim de dragostea noastră, Ian, a spus ea, şi o să se facă mare, mare de tot, mai mare decît orice ne-ar putea face pămîntul ăsta.

El i-a atins nasul, cu colţul gurii încă ridicat a zîmbet, dar în ochii lui albaştri mai erau încă umbre.

– O să fie greu să reconstruim locul ăsta, iubita mea.

Ea s-a dat un pas înapoi şi şi-a suflecat mînecile.

– La muncă, a spus ea, ridicîndu-şi semeţ capul şi zîmbind.

Ian a rîs şi i-a prins faţa în palme.

– Yankee nebună, a murmurat el şi şi-a aplecat capul şi a sărutat-o atît de apăsat, că la terminare, ea s-a sprijinit ameţită de cadrul uşii.

– Cred că trebuie să mă duc în oraş, să îl iau pe Chris, a spus ea, după ce şi-a recăpătat suflarea.

Ian a luat-o de mînă şi a tras-o peste prag în camera răcoroasă şi mare, cu mobilă simplă şi cu promisiuni şi cu ecouri pasionale.

– Nu încă, a spus el, închizînd uşa în urma lor.

Jacy s-a sprijinit din nou de el, predîndu-se total, în vreme ce el îi deschidea nasturii bluzei unul după altul. Nu mai făcuseră dragoste de săptămîni întregi, iar dorinţa lor era disperată. În cîteva minute erau în pat, goi, îndesîndu-se unul în altul în violenţa dulce a iubirii lor.

Jacy şi-a pierdut prima controlul, strigînd şi arcuindu-se deasupra aşternuturilor. În timp ce trupul ei prindea puteri şi se încorda sub al lui, Ian gemea şi se încorda şi el, cu tendoanele gîtului întinse, pătrunzînd adînc în căldura ei şi risipindu-se acolo.

După aceea, au stat unul în braţele celuilalt. Ian a căzut curînd într-un somn de om epuizat, iar Jacy l-a ţinut, rîzînd şi plîngînd şi promiţîndu-şi ei şi îngerilor din ceruri că o să facă această căsătorie să stea în picioare, orice greutăţi s-ar ivi în cale.

Peste o oră, Jacy a lunecat din îmbrăţişarea lui Ian şi şi-a pus hainele pe ea. El a tresărit, dar nu s-a trezit, iar ea s-a aplecat să îl sărute pe frunte şi pe cicatricea lăsată de glonţul lui Redley Shifflet, după care l-a acoperit cu o pătură subţire.

Ian şi-a deschis ochii, s-a uitat la ea fără să o recunoască şi s-a cufundat iar în somn.

Jacy îl iubea atît de mult în momentul acela, încît emoţia a durut-o şi s-a întrebat dacă o să poată suporta profunzimea şi intensitatea sentimentului.

S-a dus la bucătărie şi l-a găsit pe Collie la masă, bînd bere şi dezlegînd cuvinte încrucişate dintr-o revistă veche. Spera să nu fi venit de prea mult timp în casă ca să îi audă făcînd dragoste – în sălbăticia dorinţei lor, nici unuia nu îi trecuse prin cap să fie liniştit –, dar a îndepărtat imediat gîndul.

L-a invitat pe vechiul prieten al tatălui ei să stea la ceai, a luat cheile camionetei de pe bar şi a ieşit din casă înainte ca el să apuce să accepte sau să refuze.

În timpul drumului spre Yolanda, ea a ţinut fereastra deschisă, în ciuda mirosului de iarbă arsă şi a încercat să se pregătească pentru şocul care o aştepta: clădirea arsă a şcolii.

Era o privelişte oribilă. Jacy a stat minute întregi la poarta arsă, plîngînd. După care a plecat spre cafenea.

Chris a venit în fugă spre ea îndată ce a intrat în restaurant şi i s-a aruncat în braţe. Îmbrăţişarea lui a fost o mică consolare.

După un timp lung, el s-a depărtat şi s-a uitat la ea.

– Tata e bine?

Jacy a zîmbit şi i-a zbîrlit părul mătăsos.

– Doarme ca un copilaş, a spus ea, în timp ce Nancy ieşea din spate şi li se alătura. Zîmbetul ei era tulburat.

– A venit ieri poliţia din Willoughby, a spus Chris, înainte ca Jacy să apuce să îşi întrebe prietena. Au luat-o pe Darlis.

Jacy a încremenit.

– Darlis? a întrebat ea, uitîndu-se la copil, apoi la Nancy şi iar la copil. De ce?

– L-a omorît pe Redley, a răspuns Chris.

Genunchii ameninţau să o trădeze pe Jacy. Şi-a tras un scaun şi a lunecat în el.

– L-a...

– ...omorît pe Redley, a confirmat Nancy, aducînd două cola dietetice şi aşezîndu-se în faţa lui Jacy. A venit acasă de la vînătoarea de cîini Dingo, plin de rom şi de ură, şi a început să o bată. Ea a luat puşca şi l-a împuşcat drept între ochi.

Jacy a simţit că i se face rău. Îl dispreţuise pe Redley Shifflet, dar chiar în momentele cele mai dramatice nu s-a gîndit că îi vrea moartea.

– Biata Darlis, a spus ea, punînd o mînă tremurătoare pe sticla ei. Ce o să se întîmple cu ea?

– Nimic, sper, a răspuns Nancy. Sîntem toţi gata să depunem mărturie, eu şi Sara şi restul, că lui Darlis i se umpluse de mult paharul. În plus, se afla în legitimă apărare, nu? A făcut o pauză, uitîndu-se la Jacy cu afecţiune şi îngrijorare. Cum e Ian?

Jacy i-a răspuns numai după ce Chris şi-a pierdut interesul faţă de discuţie şi a plecat afară să se joace cu unul din jocurile portabile pe care i le luase Regina.

– Aproape ca pe vremuri, a spus ea cu un zîmbet slab.

Nancy a rîs.

– Norocoaso, a zis ea. S-a aşezat mai bine pe scaun şi a studiat-o pe Jacy o vreme, după care a vorbit din nou. Bănuiesc că ai văzut şcoala, sau ce a mai rămas din ea.

Jacy a înclinat din cap şi s-a întrebat unde va reuşi să ducă toate cărţile, echipamentul şi materialul didactic comandat la Adelaide înainte de împuşcarea lui Ian. Puteau să sosească din clipă în clipă.

Nancy i-a zîmbit viclean.

– Nu îţi face griji, draga mea, am luat vechiul institut. Vreau să zic, noi, femeile din Yolanda. Am

făcut şmotru de sus pînă jos. O să fie destul de bună pînă cînd ne ajută guvernul să construim una nouă, ce zici?

Jacy a izbucnit în rîs, apoi a suspinat şi şi-a acoperit gura cu o mînă:

– Da, da, cum nu?

Nancy s-a aplecat în faţă şi i-a şoptit confidenţial:

– Bărbaţii mai sînt puţin cam nesiguri în ce te priveşte, doamnă Yarbro, dar focul şi restul păţaniilor lui Ian i-au făcut să se gîndească la ce e cu adevărat important. Au necazurile lor, Dumnezeu să îi ţină, dar sînt hotărîţi să îl ajute pe Ian să îşi reconstruiască fînarul şi restul. Tom Allister i-a condus şi au prins şi caii ăia rătăciţi ai lui Ian.

Jacy era copleşită. Şi-a pus mîinile pe masă, şi-a lăsat capul între ele şi a început să hohotească.

– Ce s-a întîmplat? l-a auzit ea întrebînd pe Chris.

– E fericită, a răspuns Nancy, parcă surprinsă de întrebare.

Următoarele săptămîni au fost foarte pline.

Proviziile comandate de Jacy la Adelaide au început să sosească prin poştă, iar antena de satelit şi televizorul au venit cu un camion. L-a sunat pe un om din Willoughby – Bram i-a dat numele – şi a cumpărat o rulotă pentru familia McAllister, ca să trăiască în continuare lîngă Corroboree Springs. Bărbaţii din Yolanda au reparat acoperişul casei Yarbro şi, cu ajutorul celor veniţi de peste tot din ţara tufişurilor, au înălţat alte clădiri anexe.

Darlis Shifflet a fost eliberată din închisoare după o singură audiere, pe temeiul legitimei apărări. Nu s-a mai întors la Yolanda, ci a plecat direct la Darwin, la Gladys.

Au primit o scrisoare lungă de la Margaret Wynne, prietena lui Jake din Queensland, scrisoare plină de durere şi de iubire şi de istorisiri amuzante despre timpul petrecut de ea cu Jake. Lui Jacy i-a plăcut femeia, chiar fără să o vadă.

Caii care nu apucaseră să fie prinşi de vecini au început să se întoarcă acasă şi să privească cum li se înalţă noile grajduri şi gardurile. Jacy şi Ellie McAllister îşi petreceau mai tot timpul gătind pentru oamenii care mişunau atît la casa Yarbro, cît şi la Corroboree Springs, dar cînd apucau puţin timp liber se duceau în salon să se uite la televizor, la seriale siropoase.

A trecut o lună pînă să poată Jacy să meargă la Corroboree Springs să vadă distrugerile. Cînd a văzut ruina care era în locul casei tatălui ei, a plîns. Apoi s-a dus la apă, la locul ei, şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate. Iarba arsese dar, privind mai cu luare-aminte, Jacy a văzut că din cenuşă răsar nişte firicele verzi. A zîmbit, amintindu-şi că viaţa a apărut ca urmare a unei catastrofe, că bucuria vine după necazuri, iar speranţa după disperare.

Abia atunci a crezut şi Jacy în propriile profeţii. Lucrurile chiar *mergeau* spre bine.

A mai zăbovit un timp acolo, lîngă izvor, pînă şi-a recăpătat toată încrederea. Apoi s-a dus la maşina parcată în locul unde fusese curtea din faţă a lui Jake şi s-a întors acasă.

Muncitorii şi vecinii plecaseră pe la casele lor la ora sosirii ei. L-a găsit pe Ian sprijinit de gardul de lemn neprelucrat şi privind la iubiţii lui armăsari. El s-a întors şi a văzut-o pe Jacy venind spre el, în timp ce cheile maşinii din buzunarul blugilor ei decoloraţi zdrăngăneau.

– Tu ce dorești, străine? a spus el zîmbind de sub pălărie. Era una nouă, cea veche fiind pierdută cu ocazia împușcării lui de către Redley Shifflet, dar deja fusese trîntită de pămînt și călcată în picioare, destul cît să arate cine îi era stăpînul.

Jacy l-a luat de braț.

– Și eu, pe aicea, a spus ea. Pentru totdeauna.

El a întors-o cu fața spre el și a tras-o în sus. Tocmai se apleca să o sărute, cînd au auzit la distanță un motor de mașină. S-au desprins unul de altul.

Land Rover-ul modern de la Merimbula a intrat în curte și s-a oprit la cîțiva metri de ei.

Ian a înjurat printre dinți și s-a pregătit de încă o întrevedere cu Andrew Carruthers. La volan era Wilson Tate, dar lîngă el era cineva pe care Jacy nu îl cunoștea.

A coborît un bărbat cu păr castaniu lucios și ochi de chihlimbar auriu, prietenoși, zîmbitori. Chiar înainte de a deschide gura, Jacy și-a dat seama că e american, din stilul de cowboy al hainelor. S-ar putea, și-a zis ea, ca Alice să fi plecat prea devreme în America.

– Jack mă numesc, a spus el. Jack Keegan.

Ian s-a încruntat spre *Land Rover* și apoi la cowboy.

– Nu vindem, dacă pentru asta ai venit, a spus el.

Jacy i-a dat un ghiont soțului ei; era prea nepoliticos. Și-a deschis gura să îi ofere noului-venit o băutură răcoritoare, dar acesta i-a luat-o înainte.

– N-am sosit pentru asta, le-a spus el vesel. Nici pomeneală. Sînt prea ocupat să pun la punct Merimbula. Nu am timp să mă gîndesc la extinderi.

S-a lăsat liniștea. Jacy și-a închipuit că Ian era la fel de surprins pe cît era și ea.

Wilson Tate a lămurit lucrurile. A ieşit din *Land Rover* şi a venit lîngă Keegan, zîmbind, cu un chibrit în colţul gurii.

– Domnul Keegan aici de faţă tocmai a cumpărat Merimbula de la corporaţie şi l-a trimis la plimbare pe amicul Andy Carruthers.

Ian era uluit – Jacy a văzut asta din suspinul lui şi din felul în care îşi tot aranja pălăria.

– Ei bine, a spus el într-un sfîrşit, cu un zîmbet brăzdîndu-i faţa, întinzîndu-i mîna lui Jack Keegan, bun venit la capătul lumii!

Keegan a rîs şi cei doi bărbaţi şi-au strîns mîinile. Era un nou început, s-a gîndit Jacy. Se întreba dacă Jack are o soţie şi spera că nu are.

Poate face pe peţitoarea...

I-a invitat pe american şi pe Wilson Tate la cină, iar el a acceptat, cum făcuse şi Collie mai înainte. Tot timpul, Ian s-a uitat ţintă la ea, dar ea s-a prefăcut că nu observă.

Tîrziu în noapte, după ce au făcut dragoste, el a întrebat-o direct ce crede despre Jack Keegan.

Jacy a zîmbit şi s-a cuibărit la pieptul lui.

– Cred că e perfect pentru Nancy, a spus ea. De altfel, chiar intenţionez să le fac lipitura cu prima ocazie.

Ian a rîs, iar Jacy a simţit în rîsul lui şi puţină uşurare şi şi-a iubit soţul şi mai mult, văzînd că poate fi şi gelos, şi nesigur.

– Credeam că ţi-ai învăţat lecţia cu băgatul nasului în treburile altora, i-a spus el, ţintuind-o sub el, şi punîndu-i mîinile de o parte şi de alta a capului.

Ea ştia că ochii lui străluceau.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

El a sărutat-o şi a fost un nou început.

A venit iunie şi odată cu el iarna, iar burta lui Jacy era rotundă ca o minge de baschet. În ziua aceea făcuse teste la Willoughby, iar doctorul îi spusese că va naşte o fetiţă, dar nu îi dăduse încă vestea lui Ian. Stătea întinsă în pat şi savura noutatea, lăsînd-o să îi încălzească inima.

A intrat Ian, direct de sub duş, gol, doar cu un prosop în jurul mijlocului, şi a venit lîngă pat, uitîndu-se în jos la ea.

– Deci mai eşti aici? a tachinat-o el fals fioros. Spunea asta în fiecare seară; era jocul lor, unul din acele ritualuri care înseamnă atît de puţin şi atît de mult într-o căsnicie.

Jacy i-a răspuns la zîmbet şi şi-a pus mîinile pe burta ei proeminentă.

– Tot aici, i-a confirmat, ca în fiecare seară. Şi nu sînt singură.

Ian i-a sărutat burta goală şi dolofană, iar ea a roşit imediat, pentru că gestul a stimulat-o sălbatic.

El şi-a înălţat capul, i-a văzut roşeaţa şi strălucirea pasională din ochi şi a suspinat adînc, teatral.

– Nici să nu te gîndeşti, a spus el cu un aer de resemnare. Vrei să te iubesc, aşa-i?

– Da, a spus ea, tremurînd, în timp ce el o dezvelea ca să o admire. Să o posede cu ochii. Da, a spus ea din nou, cu o notă ascunsă de urgenţă în voce.

Ian a luat-o blînd de şolduri şi a întors-o pe latul patului, apoi a îngenuncheat între picioarele ei şi a început să îi mîngîie coapsele cu vîrfurile degetelor.

– *Ian*.

– Şşt, a spus el, atingîndu-i şi pîntecul şi ridicîndu-i pe umăr piciorul drept, apoi şi pe cel stîng. Apoi s-a aplecat şi a atins-o cu gura. Ea s-a

arcuit pe spate şi a strigat, dar vîntul iernii a acoperit-o – sau o fi fost invers?

El era de fiecare dată blînd, mai ales acum, cînd fătul era mare, dar nu a încetat să o satisfacă de cîte ori au făcut dragoste şi să o aducă măcar o dată la extaz.

Ea încă icnea, cînd el a urcat şi a lunecat în căldura ei, iar ploaia a început să cadă ritmic, oferindu-i pămîntului hrana de care va avea nevoie la primăvară.

SFÎRŞIT